

# புனித வேதாகமத்தின் புதுமை வரலாறு



எம். எஸ். வசந்தகுமார்

**முனித வேதாகமத்தின்  
முதுமை வரலாறு**

**எம். எஸ். வசந்தகுமார்**

Published by  
**Ceylon Literature Crusade**  
(C/o Wesley T. Paul Trinity College, Kandy)  
&  
**Lanka Bible College**  
(P. O. Box 2, Peradeniya)  
For  
**Back to the Bible**  
(P.O. Box 1012, Colombo)

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே

Copyright : © with the Author

வெளியீட்டு இல: 13

Pub. No : 13

தலைப்பு : புனித வேதாகமத்தின் புதுமை வரலாறு

Title : The Wonderful History of the Bible

எழுதியவர் : எம். எஸ். வசந்தகுமார்

Written by : M. S. Vasanthakumar

முதற்பதிப்பு : ஜனவரி 1995, 1500 பிரதிகள்

First Edition : January 1995, 1500 Copies

அச்சுப்பதிப்பு : மில்டன் என்டர்பிரைஸ், கொழும்பு - 13

Printed by : Milton Enterprise, Colombo - 13

வெளியீடு : இலங்கைஇலக்கியசேனை, இலங்கைவேதாகமக்கல்லூரி

Published By : Ceylon Literature Crusade & Lanka Bible College

### ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. இன்பத்தின் இரகசியங்கள்
2. இயேசுகிறிஸ்து யார்?
3. வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தையா?
4. இது ஒரு கிறிஸ்தவக் குடும்பம்
5. மரணம் என்றால் என்ன?
6. இயேசுகிறிஸ்து இறைவனா?
7. கிறிஸ்தவ வாழ்வில் தேவசித்தம்
8. இயேசுகிறிஸ்து ஒரு சரித்திர நபரா?
9. ஒரு விதவையின் விவாகம்
10. ஒரு விலைமகள் விசுவாசியாகின்றாள்
11. மகளையே பலியிட்ட மனிதன்
12. திருமறையும் திருமணமும்

# பொருளடக்கம்

## 1. பகுதி ஒன்று

பக்கம்

பழைய ஏற்பாட்டின் பாரம்பரிய வரலாறு

அத்தியாயம் 1 : பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள்	9
(1) பஞ்சாகமங்கள்	10
(2) சரித்திர நூல்கள்	15
(3) கவிதை நூல்கள்	22
(4) தீர்க்கதரிசன நூல்கள்	27
அத்தியாயம் 2 : பழைய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பப்பிரதிகள்	37
(1) எபிரேய மொழியிலான வேதப்பிரதிகள்	39
(2) அரமிக் மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகள்	45
(3) கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகள்	47
அத்தியாயம் 3 : பழைய ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுதல்	54
(1) யூதர்களும் பழைய ஏற்பாடும்	54
(2) இயேசுகிறிஸ்துவும் பழைய ஏற்பாடும்	57
(3) அப்போஸ்தலர்களும் பழைய ஏற்பாடும்	60
(4) சபைப்பிதாக்களும் பழைய ஏற்பாடும்	63

## 2. பகுதி இரண்டு

புதிய ஏற்பாட்டின் பூர்வீக வரலாறு

அத்தியாயம் 4 : புதிய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள்	75
(1) சுவிசேஷப்புத்தகங்கள்	77
(2) அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள்	83
(3) பவுலின் நிருபங்கள்	84
(4) பொதுவான நிருபங்கள்	92
(5) தீர்க்கதரிசன நூல்	97
அத்தியாயம் 5 : புதிய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பப்பிரதிகள்	99
(1) ஆரம்பகால கிரேக்கமொழி வேதச்சுவடிகள்	100
(2) அச்சிடப்பட்ட கிரேக்கமொழி வேதபுத்தகங்கள்	107
அத்தியாயம் 6 : புதிய ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுதல்	111
(1) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் தொகுக்கப்படுதல்	113
(2) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுதல்	116
(3) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் தன்மை	121

இரு ஏற்பாடுகளினதும் இணையற்ற வரலாறு

அத்தியாயம் 7 : ஆரம்பகால மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்	131
(1) லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு	131
(2) சிரிய மொழிபெயர்ப்பு	134
(3) கொப்டிக் மொழிபெயர்ப்பு	136
(4) கோத்திய மொழிபெயர்ப்பு	136
(5) ஆர்மீனிய மொழிபெயர்ப்பு	137
(6) ஜோர்ஜிய மொழிபெயர்ப்பு	137
(7) எத்தியோப்பிய மொழிபெயர்ப்பு	137
(8) அரபு மொழிபெயர்ப்பு	138
(9) ஸ்லோவெனிக் மொழிபெயர்ப்பு	138
(10) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்	139
அத்தியாயம் 8 : ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்	140
(1) ஆரம்பகால ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்	140
(2) ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட முதல் வேதாகமம்	141
(3) அச்சிடப்பட்ட முதலாவது ஆங்கில வேதாகமம்	143
(4) அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆங்கில வேதாகமங்கள்	146
(5) அண்மைக்கால ஆங்கில வேதாகமங்கள்	153
அத்தியாயம் 9 : அனைத்துலக மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்	158
(அ) ஐரோப்பிய மொழிகளில் வேதாகமம்	158
(1) ஜெர்மனிய மொழிபெயர்ப்பு	159
(2) டச்சு மொழிபெயர்ப்பு	161
(3) கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு	163
(4) ஹங்கேரியன் மொழிபெயர்ப்பு	164
(5) இத்தாலிய மொழிபெயர்ப்பு	165
(6) போர்த்துகேய மொழிபெயர்ப்பு	166
(7) டேனிஷ் மொழிபெயர்ப்பு	167
(8) பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு	168
(9) ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு	169
(10) நோர்வேஜிய மொழிபெயர்ப்பு	170
(11) ஐஸ்லாந்திய மொழிபெயர்ப்பு	171
(12) சுவீடிஷ் மொழிபெயர்ப்பு	171
(13) பொஹீமிய மொழிபெயர்ப்பு	172
(14) பல்கேரிய மொழிபெயர்ப்பு	172
(15) போலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு	173
(16) ரஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு	174
(17) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்	174

	பக்கம்
(ஆ) ஆசிய மொழிகளில் வேதாகமம்	176
* இந்திய மொழிபெயர்ப்புகள்	176
(1) வங்காள மொழிபெயர்ப்பு	178
(2) உருது மொழிபெயர்ப்பு	179
(3) ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு	180
(4) மலையாள மொழிபெயர்ப்பு	182
(5) தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பு	183
(6) கன்னட மொழிபெயர்ப்பு	185
(7) மராத்தி மொழிபெயர்ப்பு	185
(8) குஜரத்தி மொழிபெயர்ப்பு	187
(9) ஒரிய மொழிபெயர்ப்பு	188
(10) அஸ்ஸாம் மொழிபெயர்ப்பு	189
(11) பஞ்சாபி மொழிபெயர்ப்பு	189
(12) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்	190
* இந்தியாவுக்கு அப்பால் வேதாகமம்	191
(1) பர்மிய மொழிபெயர்ப்பு	191
(2) சீன மொழிபெயர்ப்பு	193
(3) ஜப்பானிய மொழிபெயர்ப்பு	194
(4) திபெத்திய மொழிபெயர்ப்பு	195
(5) மலாய மொழிபெயர்ப்பு	196
(6) தாய்லாந்து மொழிபெயர்ப்பு	197
(7) வியட்நாமிய மொழிபெயர்ப்பு	197
(8) கொரிய மொழிபெயர்ப்பு	197
(9) சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு	198
(10) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்	200
(இ) பசுபிக் தீவுகளின் மொழிகளில் வேதாகமம்	201
(ஈ) மத்திய அமெரிக்க மொழிகளில் வேதாகமம்	204
(உ) தென் அமெரிக்க மொழிகளில் வேதாகமம்	207
(ஊ) ஆபிரிக்க மொழிகளில் வேதாகமம்	209

#### 4. பகுதி நான்கு

தமிழ் வேதாகமத்தின் தனித்துவமான வரலாறு

அத்தியாயம் 10 : தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு	214
(1) சீகன்பால்க் மொழிபெயர்ப்பு	217
(2) பெப்ரீஷியஸ் மொழிபெயர்ப்பு	220
(3) ரேனியஸ் மொழிபெயர்ப்பு	222
(4) பேர்சிவெல் மொழிபெயர்ப்பு	224
(5) ஹென்றி பவர் மொழிபெயர்ப்பு	226
(6) புதிய மொழிபெயர்ப்புகள்	228

## ஆசிரியர் உரை

கிறிஸ்தவர்களாகிய நமது வேதநூல் உருவாகி, உலகெங்கும் சென்ற வரலாற்றைத் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அறியத்தருவதற்காகவே இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. நம் வேதாகமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு புத்தகமும் யாரால் எக்காலத்தில் எழுதப்பட்டது என்றும், அவை எவ்வாறு ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டு உலகின் பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்றும் இதன் மூலம் நீங்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்நூல் இரண்டு வருடகால முயற்சியினால் உருவானதாகும். பல சந்தர்ப்பங்களில் இதன் எழுத்துப்பணி முற்றுப் பெற முடியாத ஒரு முயற்சிபோலவே தென்பட்டது. அதேசமயம், அச்சவேலைகளும் பல தடவைகள் பலகாரணங்களினால் தடைப்பட்டது. அப்படியிருந்தும் நீண்டகால முயற்சியின் பின் தற்போது அழகியதொரு புத்தகமாக வெளிவந்திருப்பது உண்மையிலேயே தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தவேண்டிய ஒரு விடயமாகவே இருக்கின்றது. எனவே, இந்நூலின் வெளியீட்டுப் பணிக்கு முதலில் கர்த்தருக்கே நன்றி செலுத்துவதோடு அவருடைய வார்த்தையான புனித வேதாகமத்தின் புதுமை வரலாற்றைத் தமிழ் மொழியில் அறியத்தரும் இந்நூலை அவருக்கே காணிக்கையாக அர்ப்பணிக்கின்றேன்.

இந்நூலை எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலும், அதன்பின்னரும் பல்வேறு விதங்களில், இதை எழுதி முடிப்பதற்கு என்னை உற்சாகப்படுத்திய எமது வேதாகமக் கல்லூரி அதிபர் திரு. பென். மாணிக்கம் அவர்களுக்கும், இதை அச்சிட்டு வெளியிடும் பணியில் உதவிய, இலங்கை இலக்கிய சேனையின் தலைவர் திரு. வெஸ்லி போல் அவர்களுக்கும், இலங்கை சத்தியவசன நிலையத்தின் தமிழ்ப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான சகோதரி மேரி சூசைப்பிள்ளைக்கும், எனது கிறிஸ்தவ எழுத்தை தட்டச்சில் பதித்துத்தந்த திருமதி ஈவா ஜெயராணி நாகலிங்கத்திற்கும், இதன் அச்சுப்பிரதிகளைத் திருத்துவதில் உதவிய திரு. கிறிஸ்டி பாலேந்திரன் மற்றும் சகோதரன் ஸ்ரீ கர்ணகுமார் காலேப் என்பவர்களுக்கும், இதை அழகிய முறையில் அச்சிட்டுத் தந்த திரு. மில்டனுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்நூலை எழுதுவதற்குப் பல சரித்திர நூல்களை ஆராய வேண்டியதாயிருந்தது. எமது வேதாகமக் கல்லூரி நூலகத்திலும் என்னிடத்திலும் இல்லாத சில அரிய புத்தகங்களை, காலவரையறை ஏதுமின்றி நீண்ட காலத்துக்கு இரவல் தந்த சில அன்பர்களுக்கும்

நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவ்வகையில், கிடைப்பதற்கரிய சில புத்தகங்களைத் தந்துதவிய, பிலிமத்தலாவை எனுமிடத்திலிருக்கும் இலங்கை இறையியல் கல்லூரி நூலக பொறுப்பதிகாரியாக பணியாற்றிய திருமதி சின்னத்தம்பிக்கும், 'மன்றாடல்' எனும் சஞ்சிகையில் நான் எழுதிய "தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு" எனும் கட்டுரையை வாசித்துவிட்டு, அதைப்பற்றிய மேலதிக விபரங்களை நான் அறிந்து கொள்வதற்காக கிடைப்பதற்கரிய நூலொன்றை எனக்கு அனுப்பிய, பொகவந்தலாவை எனுமிடத்திலிருக்கும் திரு. ஈஸ்டர் ஹெல்டுக்கும், காலத்துக்குக் காலம் வேதாகமச் சங்க அறிக்கைகளை அனுப்பியதோடு, இலங்கை வேதாகமச் சங்க நூலகத்திலிருந்து சில புத்தகங்களைத் தந்துதவிய, அங்கு பணிபுரியும் திருமதி. தியாகராஜாவிற்கும், உலக மொழிகளின் விபரங்களை அறிந்துகொள்ள அவசியமான விடயங்களை அனுப்பிய இங்கிலாந்து நாட்டின் கிரேஸ் பப்டிஸ்ட் மிஷனைச் சேர்ந்த திரு. பிலிப் கிறிஸ்ட்டுக்கும், வைக்கிளிப் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் பற்றிய விபரங்களைத் தந்துதவிய அந் நிறுவனத்தின் இங்கிலாந்து கிளையில் பணிபுரியும் திருமதி. மார்கிரட் வூட்டுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இது ஒரு சரித்திர நூலாக இருப்பதோடு சில வரையறைகளையும் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக 9 ஆம் அத்தியாயத்தில் ஐரோப்பிய மற்றும் ஆசிய நாடுகளின் மொழிகளில் வேதாகமத்தின் வரலாறு சற்று விளக்கமாகவும், ஏனைய பிரதேச விடயங்கள் சுருக்கமாகவுமே எழுதப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு வேதாகமப் புத்தக எழுத்தாளர்கள், எழுதப்பட்ட காலம் என்பன பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளையும் அதற்கான ஆதாரங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. இவை பற்றிய நவீன கருத்துக்கள் காலத்துக்குக் காலம் மாற்ற மடைவதனாலும் அவைகள் பெரும்பாலும் ஊகங்களின் அடிப்படையில் உருவாகுவையாய் இருப்பதனாலும் அவற்றுக்குப் போதியளவு சரித்திரரீதியான ஆதாரங்கள் இருப்பதாகத் தென்படாமையே இதற்கான காரணமாகும்.

மானிட மொழிகளில் தேவனுடைய வார்த்தை எழுதப்பட்ட வரலாற்றை அறியத்தரும் இச்சரித்திர நூல் தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பெரும் பொக்கிஷமாக இருக்கும் எனும் நம்பிக்கையோடு, இதை எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட கிருபையளித்த தேவனுக்கு நன்றிசெலுத்தி, உங்களிடம் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அன்புடன்  
எம். எஸ். வசந்தகுமார்



பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தக விபர அட்டவணை

புத்தகம்	எழுதியவர்	எழுதப்பட்ட காலம்	எழுதப்பட்ட இடம்
ஆதியாகமம் யாத்திராகமம் லேவியராகமம் எண்ணாகமம் உபாகமம்	மோசே	கி. மு. 1446 - 1406	எசுப்திலிருந்து இஸ்ரவேல் மக்கள் கானானுக்குச்சென்ற வனாந்தரப் பாதை களில்
யோசுவா	யோசுவா	கி. மு. 1406 - 1390	இஸ்ரவேல்
நியாயாதிபதிகள்	சாமுவேல்	கி. மு. 1390 - 1050	இஸ்ரவேல்
ரூத்	சாமுவேல்	கி. மு. 1010 - ?	இஸ்ரவேல்
சாமுவேல்	?	கி. மு. 930 - 722	யூதேயா
ராஜாக்கள்	எசேக்கியேல் ?	கி. மு. 586 - 538	பாபிலோன்
நாளாகமம்	எஸ்றா	கி. மு. 458 - 430	யூதேயா
எஸ்றா	எஸ்றா	கி. மு. 458 - 430	யூதேயா
நெகேமியா	நெகேமியா	கி. மு. 445 - 430	யூதேயா
எஸ்தர்	மொர்தெகாய் ?	கி. மு. 473 - ?	பேர்சியா
யோபு	மோசே ?	?	?
சங்கீதங்கள்	தாலீது/ ஆசாப்/ கோராகின் குடும்பத்தினர்/ சாலொமோன்/ மோசே/ ஏமான்/ ஏத்தான்/இன்னும் சிலர்/ எஸ்றா	கி. மு. 1410 - 430	இஸ்ரவேல்/ யூதேயா/ பாபிலோன்
நீதிமொழிகள்	சாலொமோன்/ ரூனிகன்/ஆசூர்/ லேமுவேல்/எசேக் கியாலின் மனிதர்	கி. மு. 970 - 700	இஸ்ரவேல்/ யூதேயா
பிரச்சங்கி	சாலொமோன்	கி. மு. 930 ?	இஸ்ரவேல்
உன்னதப்பாட்டு	சாலொமோன்	கி. மு. 970 ?	இஸ்ரவேல்
ஏசாயா	ஏசாயா	கி. மு. 740 - 682	யூதேயா
ஏரேமியா	ஏரேமியா/பாருக்	கி. மு. 627 - 586	யூதேயா
புலம்பல்	ஏரேமியா	கி. மு. 586	யூதேயா
எசேக்கியேல்	எசேக்கியேல்	கி. மு. 593 - 572	பாபிலோன்
தானியேல்	தானியேல்	கி. மு. 530	பாபிலோன்
ஓசியா	ஓசியா	கி. மு. 760 - 722	இஸ்ரவேல்
யோவேல்	யோவேல்	கி. மு. 840 - 830	யூதேயா
ஆமோஸ்	ஆமோஸ்	கி. மு. 762	இஸ்ரவேல்
ஓபதியா	ஓபதியா	கி. மு. 845 ?	ஏதோம்
யோனா	யோனா	கி. மு. 760 - 753	இஸ்ரவேல்
மீகா	மீகா	கி. மு. 735 - 700	யூதேயா
நாகூம்	நாகூம்	கி. மு. 669 - 612	நினிவே
ஆபசூக்	ஆபசூக்	கி. மு. 612 - 605	யூதேயா
செப்பனியா	செப்பனியா	கி. மு. 640 - 622	யூதேயா
ஆகாய்	ஆகாய்	கி. மு. 520	யூதேயா
சுகரியா	சுகரியா	கி. மு. 520	யூதேயா
மல்கியா	மல்கியா	கி. மு. 400	யூதேயா



## பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள்

புனித வேதாசமம் இருபகுதிகளைக் கொண்ட ஒரு புத்தகமாகும். இவற்றுள் முதலாவது பகுதி பழைய ஏற்பாடு என அழைக்கப்படுகின்றது. ஏற்பாடு எனும் பதமானது “உடன்படிக்கை” அல்லது “ஒப்பந்தம்” என அர்த்தந்தரும் கிரேக்க மற்றும் லத்தீன் மொழிப் பதங்களில் இருந்து பெறப்பட்டதாகும். பழைய ஏற்பாடானது, தேவன் யூத மக்களோடு செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையின் சரிதையாகும். ஆரம்பத்தில் இது யூதர்களுடைய வேதநூலாக, அக்காலத்தை அவர்களுடைய மொழியான எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டது. யூதர்கள், தமது வேதாசமத்தைத் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்ட அதிகார பூர்வமான வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். பிற்காலத்தில் அதன் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு, கிறிஸ்தவர்களது வேதாசமத்தின் முதல் பகுதியாகியதோடு, “பழைய ஏற்பாடு” எனும் பெயரையும் பெற்றது.

பழைய ஏற்பாடானது 39 தனிப்பட்ட புத்தகங்களின் தொகுப்பு நூலாகும். இப்புத்தகங்கள் கிட்டத்தட்ட கி. மு. 1450 இற்கும் கி. மு. 400 இற்கும் இடைப்பட்ட 1050 வருடகாலப் பகுதியில், யூதமார்க்கத்தைச் சேர்ந்த தீர்க்கதரிசிகளினால் எழுதப்பட்டவைகளாகும். தீர்க்கதரிசி என்பதற்கு எபிரேய மொழியில் உபயோகிக்கப்பட்ட பதமான “நபி” என்பது, இன்னுமொருவருக்காகப் பேசுவன் அல்லது, இன்னுமொரு வருடைய வாயாகச் செயல்படுபவன் என பொருள்படும். பழைய ஏற்பாட்டை எழுதியவர்கள் “தேவனுடைய தீர்க்கதரிசிகள்” என அழைக்கப்படுகின்றனர். எனவே, இவர்கள் தேவனுடைய வாயாகச் செயல்பட்டு, அவருடைய வார்த்தையை எழுதியுள்ளனர்.

பழைய ஏற்பாட்டில், உலக ஆரம்பத்திலிருந்து கி. மு. 2000 வரையிலான உலக சரித்திரமும், கி. மு. 2000 முதல் கி. மு. 400 வரையிலான யூத மக்களின் சரித்திரமும் எழுதப்பட்டுள்ளது. யூத

சரித்திரமானது, தேவன் அவர்களது வாழ்வில் தலையிட்டு செய்த வற்றையும் உள்ளடக்கியுள்ள சரித்திரமாகும். பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள புத்தகங்களை சரித்திர நூல்கள், கவிதை நூல்கள், தீர்க்கதரிசன நூல்கள் என பிரிப்பது வழமை. ஆதியாகமம் முதல் எஸ்தர் வரையிலான 17 புத்தகங்களும் சரித்திர நூல்களாகும். யோபு முதல் உன்னதப்பாட்டு வரையிலான 5 புத்தகங்களும் கவிதை நூல்கள். ஏசாயா முதல் மல்கியா வரையிலான மிகுதி 17 புத்தகங்களும் தீர்க்கதரிசன நூல்களாகும். சரித்திரப் புத்தகங்களுள், முதல் 5 புத்தகங்களும் பஞ்சாகமங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள 39 புத்தகங்களும் யாரால் எக்காலத்தில் எழுதப்பட்டன என்பதை முதலில் பார்ப்போம்.

### (1) பஞ்சாகமங்கள்

பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களான ஆதியாகமம், யாத்திராகமம், லேவியராகமம், எண்ணாகமம், உபாகமம் எனும் பஞ்சாகமப் புத்தகங்கள், இஸ்ரவேல் மக்களை எகிப்திலிருந்து வாக்குத்தத்த பூமியான கானான் தேசத்தின் எல்லை வரை வழிநடத்திச் சென்ற மோசே என்பவரினால் எழுதப்பட்டவைகளாகும். எகிப்திலிருந்து புறப்பட்ட இஸ்ரவேல் மக்கள், 40 வருட வனாந்திரப்பிரயாணத்தின் பின் வாக்குத்தத்த பூமிக்குள் சென்றனர். இந்த நாற்பது வருட வனாந்திரப்பிரயாணத்தின் காலத்திலேயே மோசே இவ்வைந்து புத்தகங்களையும் எழுதியதாக நம்பப்படுகின்றது. எனினும், இவ்வனாந்திரப் பிரயாணம் எக்காலகட்டத்தில் நடைபெற்றது என்பது பற்றி வேதவியாக்கியானிகள் மத்தியில் கருத்து முரண்பாடுகள் நிலவுகின்றன. பாரம்பரியமாக கி. மு. 1446 இலேயே இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்திலிருந்து வெளியேறியதாக நம்பப்பட்டு வந்தது. இது, 1 இராஜாக்கள் 6:1 ஐ அடிப்படையாகக் கொண்ட கணிப்பீடாகும். இதில், இஸ்ரவேல் புத்திரர் எகிப்திலிருந்து புறப்பட்ட 480 ஆம் வருடத்தில் சாலொமோன் ஆலயத்தைக் கட்டத் தொடங்கியதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதோடு, அது சாலொமோனுடைய ஆட்சியின் 4 ஆவது வருடம் என்றும் அறியத்தருகின்றது. சாலொமோன் கி. மு. 970 இலேயே இஸ்ரவேலின் அரசனாகினான். அவன் தனது ஆட்சியின் நான்காவது வருடத்தில், அதாவது கி. மு. 966 இல், ஆலயத்தைக் கட்டத் தொடங்கியுள்ளான். இதற்கும் 480 வருடங்களுக்கு முன்பு இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்திலிருந்து வெளியேறினார்கள் என்றால், அது, கி. மு. 1446 இல் நடைபெற்ற சம்பவமாகவே இருக்க வேண்டும். (சிலர், நவீன புதைபொருள் மற்றும் சரித்திர ஆராய்ச்சிகளை ஆதாரம் காட்டி, கி. மு. 1280 ஆம் ஆண்டே இச்சம்பவம் நடைபெற்றதாகக் கூறுகின்றனர்). பாரம்பரியக் கருத்தின்படி, கி. மு. 1446 இற்கும் கி. மு. 1406 இற்கும் இடைப்பட்ட 40 வருட காலத்திலேயே மோசேயின் 5 புத்தகங்களும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களையும் மோசே எழுதவில்லை எனும் கருத்து இன்று பிரபல்யம் பெற்று விளங்குகிறது. ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருந்த பல ஆவணங்களைக் கொண்டு எஸ்றாவே இப்புத்தகங்களை எழுதினார் என, கி. பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் சிலர் கருத முற்பட்டனர். 18 ஆம் நூற்றாண்டில், இவை இரு வேறுபட்ட ஆவணங்களில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டவை எனும் கருத்து உருவானது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில், இவை நான்கு ஆவணங்களில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டதாக கூறப்பட்டது. இன்று பிரபல்யம் பெற்றுள்ள இக்கருத்து, யூதர்கள் பாபிலோனிய சிறை யிருப்பிலிருந்து திரும்பி வந்த பின்னர், மோசேயின் காலத்துக்கும் பின்பான நான்கு ஆவணங்களில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டு எழுதப் பட்டவையே பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களும் என கூறுகின்றது. எனினும், மோசேயே இவற்றை எழுதினார் என்பதே யூதர்களினதும் கிறிஸ்தவர்களினதும் பாரம்பரிய நம்பிக்கையாக உள்ளது. மோசே எழுதியவைகள் பிற்காலத்தில் ஒன்றாக தொகுக்கப்பட்டே முதல் 5 புத்தகங்களும் இன்றிருக்கும் நிலையைப் பெற்றுள்ளன என்பது உண்மையாயினும், இவை ஆரம்பத்தில் மோசேயினாலேயே எழுதப்பட்டன என்பதற்கு போதிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களில் யாத். 24 : 4; 34 : 28, எண். 33 : 2, உபா. 31 : 9, 24 எனும் வசனங்கள், மோசேயே இவற்றை எழுதினார் என்பதை அறியத்தருகின்றன. தானியேல் 9 : 11, 13, யோசுவா 8 : 32; 23 : 6, 2 நாளாகமம் 25 : 4 எனும் வசனங்களில், பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களும், “மோசேயின் நியாயப் பிரமாணப் புத்தகம்” என்றும், எஸ்றா 6 : 18, நெகேமியா 13 : 1, 2 நாளாகமம் 35 : 12 எனும் வசனங்களில், இவை “மோசேயின் புத்தகம்” என்றும், புதிய ஏற்பாட்டில் மாற்கு 12 : 26 இல் இவை “மோசேயின் ஆகமம்” என்றும், லூக்கா 2 : 22 இலும் 24 : 44 இலும் யோவான் 7 : 19 இலும் இவை “மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம்” என்றும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளமை, இவை மோசேயினால் எழுதப்பட்டவை என்பதை உறு திப்படுத்துகின்றன. மேலும், பிற்கால யூதர்கள் மோசே எழுதியவற்றை உபயோகித்துள்ளதை பின்வரும் வேதப்பகுதிகள் அறியத்தருவதும் இதற்கான ஆதாரமாயுள்ளது. (யோசுவா 1 : 7 - 8; 1 இராஜா 2 : 4, 8 : 9; 2 இராஜா 14 : 6, 21 : 8, 23 : 25; 2 நாளா 23 : 18, 34 : 14; எஸ் 3 : 2, 7 : 6; நெகே 8 : 1; அப். 3 : 22, 28 : 23, 15 : 21, 1 கொரி 9 : 9; 2 கொரி 3 : 15; யோவா 1 : 45, 5 : 46; எபி. 7 : 14; மத். 22 : 24; மாற். 7 : 10, 12 : 19, 12 : 26; லூக். 20 : 28; ரோ. 10 : 5, 19) புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில், மோசேயின் புத்தகம் எனும் போது அது, பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களையும் குறிக்கும் பெயராகவே இருந்தது.

இன்றைக்குச் சிலர், பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களையும் மோசே எழுதியிருக்க முடியாது என்பதற்கு ஆதாரமாக சுட்டிக்காட்டும் ஒரு காரணம், மோசேயின் காலத்தில் எழுதும் முறை இருக்கவில்லை என்பதாகும். ஆனால் மோசேயின் காலத்துக்குப் பல நூறு வருடங்களுக்கும் முன்பே, எகிப்து, பாபிலோனியா போன்ற இடங்களில் பாடசாலைகளும் நூலகங்களும் இருந்துள்ளதை அண்மைக்கால புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகள் அறியத்தருகின்றன. சிரியாவிலுள்ள தெல்மார்டிக் எனும் பிரதேசத்தில் “எப்லா” எனும் பெயருடைய புராதன நகரத்தைச் சேர்ந்த பல களிமண் எழுத்துப் பலகைகள் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை ஆபிரகாமினுடைய காலத்துக்கும் முற்பட்டவைகளாகும். அதே போல எகிப்திலுள்ள “தெல்-எல்-அமர்னா” எனும் இடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட களிமண் எழுத்துப் பலகைகள், மோசேயின் காலத்தை எகிப்திய மன்னருக்கும் கானானிய அரசர்களுக்கும்ிடையே பரிமாற்றம் செய்யப்பட்ட கடிதங்களாகும். இவற்றிலிருந்து மோசேயின் காலத்தில் எழுத்து வழக்கு இருந்துள்ளதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. அதே சமயம், மோசே எகிப்திய அரசமாளிகையில் வளர்க்கப்பட்டமையினால், அவர், அக்காலத்தை எகிப்திய கல்வியில் சிறப்பான தேர்ச்சி பெற்ற வராகவே இருந்தார் (அப். 7 : 20 - 22). இதிலிருந்து, பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களையும் எழுதக்கூடியவராக மோசே இருந்துள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இயேசுகிறிஸ்துவே, மோசே தன்னைப் பற்றி எழுதியுள்ளதாக கூறியுள்ளார் (யோவா. 5 : 46). மேலும், மோசேயின் ஆகமத்தில் நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா என்றும் அவர் கேட்டுள்ளார் (மாற். 12 : 26). எனவே, மோசேயே முதல் 5 புத்தகங்களையும் எழுதியுள்ளார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

மோசே எழுதிய 5 புத்தகங்களில், அவருடைய காலத்துக்கும் முற்பட்ட விடயங்களும் உள்ளன. குறிப்பாக, முதல் புத்தகமான ஆதியாகமத்தில் உள்ள சம்பவங்கள், அவர் பிறப்பதற்கு முன்பே நடைபெற்றவை. எனவே, இவற்றை மோசே எப்படி எழுதியிருக்க முடியும் என நாம் கேட்கலாம். இதற்கு இரு விளக்கங்கள் உள்ளன. ஒன்று, ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருந்த குறிப்புகளை மோசே உபயோகித்து தனக்கு முற்பட்ட சரித்திரத்தை எழுதினார். மற்றது, தேவன் அவற்றை மோசேக்கு நேரடியாக வெளிப்படுத்தியமையினால் மோசேயினால் அவற்றை எழுதக்கூடியதாயிருந்தது. உண்மையில் இவ்விரு கருத்துக்களுமே சரியான விளக்கங்களாகும். ஏனென்றால் சில பகுதிகளை மோசே, ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட குறிப்புகளை உபயோகித்தே எழுதியுள்ளார். அவ்வாறு அவரால் எழுத முடியாத பகுதிகளைத் தேவன் நேரடியாக மோசேக்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆதியாகமப் புத்தகத்தில் பலருடைய வம்சவரலாற்றுப் புத்தகங்கள்

உபயோசிக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆதியாகமம் 5 : 1, 6 : 9, 10 : 1, 11 : 10, 11 : 27, 25 : 13, 25 : 19, 36 : 1 போன்ற வசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வம்சவரலாறுகள், அக்கால வம்சவரலாற்றுப் புத்தகங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவைகளாகும். அதேபோல, எழுதப்பட்ட முற்பிதாக்களின் சரிதைகளையும், மோசே உபயோசித்து ஆதியாகமத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

மோசே ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட குறிப்புகளை உபயோசித்தே ஆதியாகமத்தை எழுதினார் எனக் கூறும்போது, முழுப்புத்தகமும் அவ்வாறே எழுதப்பட்டது என நாம் எண்ணலாகாது. ஏனென்றால், மனிதனால் குறிப்பெடுக்க முடியாத சில சம்பவங்களையும் மோசே ஆதியாகமப் புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளார். உதாரணமாக, முதலாம் அதிகாரத்தில் உள்ள சிருஷ்டிப்பின் விவரணத்தை எழுத அச்சமயம் மனிதர்கள் இருக்கவில்லை. அதேபோல, ஜலப்பிரளயத்தின் போது மலைகளுக்கு மேல் தண்ணீர் எவ்வளவு உயரத்துக்கு இருந்தது எனும் விபரத்தை மனிதனால் அளவிட்டிருக்க முடியாது. இத்தகு விடயங்கள் நிச்சயமாக தேவனாலேயே மோசேக்கு நேரடியாக வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும். தேவன் மோசேயோடு பல தடவைகள் நேரடியாக பேசியுள்ளார். ஆரம்பத்தில் எரியும் முட்செடியின் நடுவில் இருந்து மோசேயோடு பேசிய தேவன், (யாத். 3 : 1 - 22), அவரோடு முகமுகமாய்ப் பேசியுள்ளார் (யாத். 33 : 11). தேவன் சொன்னதையே மோசே, ஜனங்களுக்குச் சொன்னார் (யாத். 19 : 7). பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களில் லேவியராகமப் புத்தகத்தில் மட்டும், 65 தடவைகள் “கர்த்தர் மோசேயை நோக்கி” எனும் சொற்பிரயோகத்தை நாம் அவதானிக்கலாம். மோசே எழுதிய மற்றைய புத்தகங்களிலும் இதைப்போன்ற பல குறிப்புகள் உள்ளன. முதல் 5 புத்தகங்களிலும் எழுத வேண்டிய தகவல்களை தேவன் மோசேக்கு கொடுத்திருப்பார் என்பதற்கான ஆதாரமாக இது உள்ளது. மோசே எழுதிய புத்தகங்களில் அவருடைய மரணம் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உபாகமப் புத்தகத்தின் கடைசி சில வசனங்கள், அவருக்குப்பின் இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தலைவராகிய யோசுவா வினால் எழுதப்பட்டதாக யூதர்களுடைய பாரம்பரியம் கூறுகிறது.

மோசே எழுதியவற்றுள், முதலாவது புத்தகமான ஆதியாகமம், பிரபஞ்சத்தின் சிருஷ்டிப்புடன் ஆரம்பமாகின்றது. தேவனே அனைத்தையும் சிருஷ்டித்துள்ளார் என்பது முதலிரண்டு அதிகாரங்களிலும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன் பாவத்தில் விழுந்தமையால் (3 ஆம் அதிகாரம்), அவனிலிருந்து வந்த மனுக்குலம் முழுவதுமே பாவிக்கான மனிதரைக் கொண்டுள்ளது. 4 ஆம் அதிகாரம் முதல் 11 ஆம் அதிகாரம் வரை, பாவத்தின்

விளைவுகளைப்பற்றி நாம் வாசிக்கலாம். பாவத்தில் வீழ்ந்த மானிட சமுதாயத்தை மீட்க சித்தம் கொண்ட தேவன் “ஆபிரகாம்” எனும் மனிதனைத் தெரிந்தெடுத்து, அவன் மூலமாக தமக்கென ஒரு ஜாதியை ஏற்படுத்தினார். ஆபிரகாமினுடைய அழைப்பு கிட்டத்தட்ட கி. மு. 2000 அளவில் நடைபெற்றதாக கணிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதியாகமம் 12 ஆம் அதிகாரத்தில் இருந்து கடைசி அதிகாரம் வரை ஆபிரகாமின் சந்ததியான ஈசாக்கு, யாக்கோபு, யோசேப்பு என்போருடைய வாழ்வுச் சரிதை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இஸ்ரவேல் எனும் மறுநாமமுள்ள யாக்கோபினுடைய 12 பிள்ளைகளுமே தேவன் தெரிந்தெடுத்த இஸ்ரவேல் ஜனங்களின் பிதாக்களாக கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் பஞ்சம் காரணமாக எகிப்து தேசத்துக்குச் சென்றனர். அச்சமயம் யோசேப்பு எகிப்திய அரசில், முக்கிய மனிதனாக இருந்தான். ஆதியாகமம் யோசேப்பின் மரணத்தோடு முற்றுப்பெறுகிறது.

யோசேப்பினதும் அவனது சகோதரர்களினதும் வம்சம் எகிப்தில் கிட்டத்தட்ட 400 வருடங்களாக வளர்ந்து பெருகிற்று. யோசேப்பை அறியாத ஒருவன் எகிப்தின் அரசனாகியபோது, இஸ்ரவேல் மக்கள் எகிப்திய அரசினால் துன்புறுத்தப்பட்டனர். இதனால் தேவன் அவர்களை “மோசே” என்பவருடைய தலைமையின் கீழ், எகிப்திலிருந்து, தான் ஏற்கனவே வாக்குத்தத்தம் பண்ணிய “கானான்” எனும் தேசத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். மோசேயின் இரண்டாவது புத்தகமான யாத்திராகமம், எகிப்தில் அடிமைகளாக இருந்த இஸ்ரவேல் மக்கள் எவ்வாறு தேவனால் மீட்கப்பட்டார்கள் என்பதை அறியத் தருகின்றது. இஸ்ரவேலர் எகிப்திலிருந்து வெளியேறியது, கி. மு. 1446 இல் ஆகும். எகிப்திலிருந்து புறப்பட்ட இஸ்ரவேலர், 3 மாதம் கழித்து சீனாய் எனும் மலையடிவாரத்தைச் சென்றடைந்தனர். அங்கு அவர்கள் கிட்டத்தட்ட ஒருவருட காலம் தங்கியிருந்தனர். அவர்கள் அங்கிருக்கும்போது, தேவன் ஆபிரகாமோடு செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை புதுப்பிக்கப்பட்டு, நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டதோடு, ஆசரிப்பு கூடாரமும் கட்டப்பட்டது.

மோசேயின் மூன்றாவது புத்தகமான லேவியராகமம், இஸ்ரவேல் மக்கள் சீனாய் மலையடிவாரத்தில் இருந்த காலத்தில் தேவன், மோசேயின் மூலமாக அவர்களுக்கு கொடுத்த பலதரப்பட்ட சட்ட திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது. நான்காவதான எண்ணாகமப் புத்தகத்தில், சீனாய் மலையில் இருந்து, வாக்குத்தத்த நாடான கானான் வரையிலான இஸ்ரவேல் மக்களது வனாந்திரப் பிரயாணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வாக்குத்தத்த நாட்டின் எல்லை வரை வந்த இஸ்ரவேல் மக்கள், மோசேக்கும் தேவனுக்கும் எதிராக கலகம் செய்தமையால் தேவ தண்டனை அவர்கள் மீது வந்தது. மேலும்,

வாக்குத்தத்த நாட்டை வேவுபார்க்கச் சென்றவர்களுள், யோசுவா, காலேப் எனும் இருவரைத் தவிர மற்றவர்கள் துர்ச்செய்தி கொண்டு வந்தமையால், மக்கள் பழையபடி எகிப்துக்குப்போக விரும்பினர். இதனால் தேவன் அவர்களில் (யோசுவா, காலேப் என்போர் தவிர) ஒருவர் கூட வாக்குத்தத்த நாட்டிற்குள் செல்லாதபடி, அவர்கள் மரிக்கும் வரை வனாந்திரத்திலே சஞ்சரிக்கும்படி செய்தார். எகிப்திலிருந்து வந்தவர்களுடைய பிள்ளைகளே வாக்குத்தத்த பூமிக்குள் சென்றனர். ஐந்தாவது புத்தகமான உபாகமம், இஸ்ரவேல் மக்களை எகிப்தில் இருந்து வழிநடத்தி வந்த மோசே, தேவ கட்டளைகளுக்கு கொடுத்த விளக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. மேலும், இப்புத்தகம் மோசேயின் மரணத்தோடு முற்றுப்பெறுகின்றது.

## (2) சரித்திர நூல்கள்

பஞ்சாகமங்களைத் தொடர்ந்து மேலும் 12 சரித்திரப் புத்தகங்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ளன. இவற்றுள் முதலில் இருப்பது, யோசுவா என்பவரினால் எழுதப்பட்டதாகும். மோசேக்குப் பிறகு யோசுவாவே தேவனுடைய வார்த்தைகளை எழுதியுள்ளார் (யோசு. 24 : 26 - 27). மோசேயின் மரணத்தின் பின், அதாவது கி. மு. 1406 இல் இஸ்ரவேல் மக்களுக்குத் தலைவராகிய இவர், இஸ்ரவேல் மக்களை வாக்குத்தத்த பூமிக்குள் வழி நடத்திச் சென்றவராவார். இவருடைய தலைமையின் கீழேயே இஸ்ரவேல் மக்கள் வாக்குத்தத்த நாட்டைக் கைப்பற்றி அதைத் தமது 12 கோத்திரங்களுக்கிடையே பகிர்ந்து கொண்டனர். இதனோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களைக் கொண்டுள்ள யோசுவாவின் புத்தகம், யோசுவாவினாலேயே எழுதப்பட்டதாக தல்முட் என அழைக்கப்படும் யூதமதநூல் கூறுகின்றது.

பாரம்பரியக் கருத்தின்படி யோசுவா கி. மு. 1390 இல் மரண மடைந்துள்ளார். எனவே, இதற்கு முன்பே யோசுவாவின் புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்கும் விதம், புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் நடைபெற்று குறுகிய காலத்திற்குள்ளாகவே எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியத்தருகின்றது. குறிப்பாக, “இந்நாள் வரைக்கும்” எனும் சொற்பிரயோகம் 12 தடவைகள் இப்புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளதிலிருந்து (4 : 9, 5 : 9, 6 : 25, 7 : 26, 8 : 28, 29, 10 : 27, 13 : 13, 14 : 14, 15 : 63, 16 : 10) இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவைகள், இப்புத்தகம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இருந்துள்ளதை அறியக் கூடியதாய் உள்ளது. 8 : 32, 24 : 26 போன்ற வசனங்கள், யோசுவாவே இப்புத்தகத்தை எழுதினார் என்பதற்கான ஆதாரமாய் உள்ளது. யோசுவாவின் மரணத்துக்குப் பின்பான விடயங்கள் எலெயேசரினாலும், பினைகாசினாலும் எழுதப்பட்டதாக யூதர்களுடைய பாரம்பரியம் கூறுகின்றது.



பழைய ஏற்பாட்டுச் சரித்திர கால அட்டவணை		
காலம்	சம்பவம்	வேதப்பகுதி
கி. மு. 2000 வரை	ஆபிரகாமுக்கு முற்பட்ட சரிதை	ஆதியாகமம்
கி. மு. 2000	முற்பிதாவான ஆபிரகாமின் அழைப்பு	ஆதியாகமம்
கி. மு. 1876	இஸ்ரவேலர் எகிப்துக்குச் செல்லுதல்	ஆதியாகமம்
கி. மு. 1446	இஸ்ரவேலர் எகிப்திலிருந்து வெளியேறுதல்	யாத்திராகமம்
கி. மு. 1406	இஸ்ரவேலர் யோர்தானைக் கடத்தல்	யோசவா
கி. மு. 1399	கானானிய ஆக்கிரமிப்பின் முடிவு	யோசவா
கி. மு. 1350	நியாயாதிபதிகளின் ஆரம்பம்	நியாயாதிபதிகள்
கி. மு. 1050	சவுல் இஸ்ரவேலின் அரசனாகுதல்	1 சாமுவேல்
கி. மு. 1010	தாவீது இஸ்ரவேலின் அரசனாகுதல்	1 சாமு /1 நாளா
கி. மு. 970	சாலொமோன் இஸ்ரவேலின் அரசனாகுதல்	1 இரா/2 நாளா
கி. மு. 930	ராட்சியம் இரண்டாகப் பிரிவடைதல்	1 இராஜாக்கள்
கி. மு. 722	வடராட்சியம் அசீரியாவுக்கு சிறைப்படுதல்	2 இராஜாக்கள்
கி. மு. 605	யூதேயா மீதான பாபிலோனியாவின் முதலாவது படையெடுப்பு	2 இராஜா/2 நாளா
கி. மு. 597	யூதேயா மீதான பாபிலோனியாவின் இரண்டாவது படையெடுப்பு	2 இராஜா/2 நாளா
கி. மு. 586	யூதர் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்படுதல்	2 இராஜா/2 நாளா
கி. மு. 538	செருபாபேலின் தலைமையில் யூதர் நாடு திரும்புதல்	எஸ்றா
கி. மு. 458	எஸ்றாவின் தலைமையில் யூதர் நாடு திரும்புதல்	எஸ்றா
கி. மு. 445	நெகேமியாவின் தலைமையில் யூதர் நாடு திரும்புதல்	நெகேமியா

யோசவாவிற்கு அடுத்துள்ள நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம் தீர்க்க தரிசியாகிய சாமுவேலினால் எழுதப்பட்டதாக தல்முட் எனப்படும் யூதமதநூல் கூறுகின்றது. நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் அடிக்கடி இடம் பெறும், “அந்த நாட்களில் இஸ்ரவேலிலே ராஜா இல்லை” எனும் சொற்பிரயோகம் (நியா. 17 : 6, 18 : 1, 19 : 1, 21 : 25), இஸ்ரவேலில் அரச ஆட்சிமுறை ஏற்பட்டதன் பின்னர், அதற்கு முற்பட்ட ராஜாக்கள் இல்லாத காலத்தைப் பற்றிய விவரணமாக இருப்பதனால், இப்புத்தகம், கி. மு. 1050 இல் சவுல் இஸ்ரவேலின் ராஜாவாகியதன் பின்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதேசமயம் நியாயாதிபதிகள் 1 : 21 இல் எபூசியர் இன்னும் எருசலேமில் இருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதி லிருந்து கி. மு. 1004 இல் தாவீது இவர்களை எருசலேமிலிருந்து துரத்திவிடுவதற்கும் முன்பே இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டுவிட்டதை அறியத்தருகின்றது. எனவே, இப்புத்தகம் கி. மு. 1050 இற்கும் 1004 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சாமுவேலினால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். நியாயாதிபதிகள் 11 : 26 இல், இஸ்ரவேலர் வாக்குத்தத்த பூமியைக் கைப்பற்றி 300 வருடங்களாகிவிட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பின்னுள்ள விடயங்களையும் கருத்திற் கொள்ளும்போது, யோசவாவின் மரணத்திற்குப்பின்பான (நியா 1:1) கிட்டத்தட்ட 350 வருடகால (அதாவது கி. மு. 1390 முதல் 1050 வரையிலான) இஸ்ர வேல் மக்களது சரித்திரம் இப்புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதை அறியக்கூடியதாய் உள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் மக்கள் தேவனை விட்டு வழிவிலகிச் செல்லும் போது அவர்கள், அருகிலுள்ள ஜாதியின ரால் ஒடுக்கப்படுவதையும், அவர்கள் மனந்திரும்பித் தேவனிடமாய் வரும் போது, தேவன் நியாயாதிபதிகள் மூலம் அவர்களை விடுவிப்ப தையும் பற்றி இப்புத்தகத்தில் வாசிக்கலாம். இக்காலகட்டத்தில் 12 நியாயாதிபதிகள் காலத்துக்கு காலம் இஸ்ரவேலை நியாயம் விசாரித் துள்ளனர்.

இஸ்ரவேலில் நியாயாதிபதிகள் நியாயம் விசாரித்து வந்த காலத்தின் ஒரு சரிதையையே அடுத்த புத்தகமான ரூத்தின் சரித்திரம் அறியத்தருகின்றது (ரூத் 1:1). ரூத் எனும் பெயர் கொண்ட ஒரு மோவாபியப் பெண் எவ்வாறு இஸ்ரவேலின் தேவனை விசுவாசித்து அவருடைய ஜனங்களின் அரச பரம்பரையில் இடம் பெற்றாள் என்ப தைப் பற்றி கூறும் இப்புத்தகம், யூதர்களுடைய பாரம்பரியத்தின்படி தீர்க்கதரிசியாகிய சாமுவேலினாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. இப் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் நடைபெற்று சிறிது காலத்திற்குப் பின்பே அவை எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ரூத் 4 : 8 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செயலுக்கு 4 : 7 இல் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதில் இருந்து, இப்புத்தகம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் அப்படியொரு வழக்கம் இஸ்ரவேலில் இருக்கவில்லை என்பதை

அறிந்து கொள்கின்றோம். எனினும் இப்புத்தகம், சம்பவங்கள் நடைபெற்று நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பே எழுதப்பட்டது என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால், புத்தகத்தின் இறுதியில் உள்ள வம்ச வரலாற்று அட்டவணையில் ( 4 : 18 - 22 ) தாவீதுக்குப் பிறகு இஸ்ரவேலை அரசாண்ட சாலொமோனின் பெயர் இடம் பெறாமல், அது, தாவீதோடு முற்றுப் பெறுவதினால், இப்புத்தகம் தாவீதின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே சாமுவேலினால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

ருத்தின் புத்தகத்துக்கு அடுத்துள்ள சாமுவேலின் புத்தகங்கள், நியாயாதிபதிகளின் இறுதிக் காலத்தில் இருந்து, இஸ்ரவேல் மக்களுடைய சரித்திரத்தை ஆரம்பிக்கின்றது. இஸ்ரவேலின் கடைசி நியாயாதிபதியாகவும் தீர்க்கதரிசியாகவும் இருந்த சாமுவேலுடைய பேச்சுக்கு செவி கொடாத இஸ்ரவேல் மக்கள், மற்றைய நாட்டினரைப் போல் தங்களுக்கும் ஒரு இராஜா வேண்டும் என கேட்டமையினால், தேவன் சவுல் என்பவனை அவர்களுக்கு இராஜாவாக கொடுத்தார். இவனே இஸ்ரவேலின் முதலாவது இராஜா. இவன் கி. மு. 1050 இல் இஸ்ரவேலின் அரசனாகி, 40 வருடங்கள் ஆட்சி செய்த போதிலும், இவனது ஆட்சி தோல்வியில் முடிவடைந்தமையினால், தேவன், இவனுக்குப் பதிலாக தாவீது என்பவனை கி. மு. 1010 இல் இஸ்ரவேலின் அரசனாக்கினார். இவனும் இஸ்ரவேலை 40 வருடங்கள் அரசாண்டான். சாமுவேல், சவுல், தாவீது என்பவர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட சரித்திரமே சாமுவேலின் புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகங்கள் சாமுவேலினால் எழுதப்பட்டவை எனக் கூறுவதற்கில்லை. இப் புத்தகங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் மூன்று முக்கிய கதாபாத்திரங்களுள், சாமுவேல் முதலில் வருவதாலும், மற்ற இருவரையும் அவரே அரசராக அபிஷேகித்துள்ளமையினாலுமே அவருடைய பெயர் இப்புத்தகத்துக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

சாமுவேல் இப்புத்தகங்களை எழுதவில்லை என்பதை புத்தக விடயங்களே அறியத்தருகின்றன. சாமுவேலின் மரணத்துக்குப் பின்பு நடைபெற்ற பல சம்பவங்கள் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் இப்புத்தகத்தில், இஸ்ரவேல் மனுஷரும், யூதா புத்திரரும் என இஸ்ரவேல் மக்கள் பிரித்துக் கூறப்பட்டிருப்பதிலிருந்து (1 சாமு 11 : 8, 17 : 52, 18 : 16; 2 சாமு 5 : 5, 11 : 11, 12 : 8, 19 : 42, 43) இப்புத்தகங்கள், கி. மு. 930 இல் இஸ்ரவேல், யூதா என ராட்சியம் இரண்டாக பிரிவடைந்ததற்குப் பின்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்திடலாம். இதற்கு முன்பே சாமுவேல் மரித்து விட்டமையினால் அவர் இப்புத்தகங்களை எழுதியிருக்க முடியாது. மேலும், கி. மு. 722 இல் இஸ்ரவேலர் அசீரியாவிற்குச் சிறைப்பட்டுப் போனதைப் பற்றிய எவ்வித குறிப்புகளும் இப்புத்தகங்களில் இல்லா

திருப்பதினால், இவை அதற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே, கி. மு. 930 இற்கும் 722 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே இப்புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

சாமுவேலின் புத்தகங்கள், பல வரலாற்று நூல்களின் தொகுப்பு நூலாகவே உள்ளது. இப்புத்தகங்களில் சாமுவேலின் பிறப்பிலிருந்து தாவீதின் மரணம் வரையிலான இஸ்ரவேல் மக்களது சரித்திரம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தாவீதின் சரிதை, ஆரம்பத்தில் ஞானதிருஷ்டி காரணாகிய சாமுவேலின் பிரபந்தத்திலும், தீர்க்கதரிசியாகிய நாத்தானின் பிரபந்தத்திலும், ஞானதிருஷ்டிக்காரணாகிய காத்தின் பிரபந்தத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தது (1 நாளா 29 : 29-30). சாமுவேலும், ராஜாங்க முறைகளைப் பற்றி எழுதியுள்ளார் (1 சாமு 10 : 25). இதைப் போன்ற சில சரித்திர நூல்களை ஆதாரமாய்க் கொண்டு, இஸ்ரவேல் ராட்சியம் இரண்டாக பிரிவடைந்ததற்குப் பின், அதாவது கி. மு. 930 இற்குப் பின், யூதேயாவில் வாழ்ந்த ஒரு தீர்க்கதரிசி இப்புத்தகங்களை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

தாவீதினுடைய மரணத்துக்குப் பின்பு இஸ்ரவேலின் அரசனாகிய சாலொமோனுடைய ஆட்சிக்காலத்திலிருந்து, யூதர்கள் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போனது வரையிலான சரித்திரத்தை இராஜாக்களின் புத்தகங்கள் கொண்டுள்ளன. கி. மு. 970 இல் இஸ்ரவேலின் அரசனாகிய சாலொமோனின் ஆட்சி, கி. மு. 930 வரை தொடர்ந்ததோடு, இஸ்ரவேல் ராட்சியமும் இரண்டாக பிரிவடைந்தது, இஸ்ரவேலின் 12 கோத்திரங்களில் வடபகுதியிலிருந்த 10 கோத்திரங்கள் ஜெரோ பெயாமினுடைய தலைமையில் இஸ்ரவேல் என்றும், தென் பகுதியில் இருந்த மிகுதி 2 கோத்திரங்களும் சாலொமோனுடைய மகனான ரெகொபெய்யாமின் தலைமையின் கீழ் யூதேயா என்றும் இருநாடுகளாக பிரிவடைந்தன. இவற்றுள், வடராட்சியமான இஸ்ரவேல் கி. மு. 722 இல் அசீரியாவுக்குச் சிறைப்பட்டுப் போனது. தென் ராட்சியமான யூதேயா கி. மு. 586 இல் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போனது. இவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட சரித்திரமே இராஜாக்கள் புத்தகங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இராஜாக்களின் புத்தகங்களும், சாமுவேலின் புத்தகங்களைப் போலவே பல வரலாற்று நூல்களை உபயோகித்தே எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகங்கள், சாலொமோனின் நடபடிப்புத்தகம், சாலொமோனின் ஞானப் புத்தகம் (1 இராஜா 11 : 41) இஸ்ரவேல் ராஜாக்களின் நாளாகமப் புத்தகம் (1 ராஜா 14 : 19). யூதாவுடைய ராஜாக்களின் நாளாகமப் புத்தகம் (1 இராஜா 14 : 29). என்பவற்றை உபயோகித்து எழுதப்பட்டுள்ளன. பாபிலோனுக்குக் கைதியாகக் கொண்டு போகப்பட்ட யூதேய அரசனான யோயாக்கீம், கி. மு. 560 இல் விடுவிக்கப்பட்டதே

இப்புத்தகங்களின் இறுதிச் சம்பவமாக இருப்பதனால், அதற்கு முன் இவை எழுதப்பட்டிருக்காது. அதேசமயம், பாபிலோனுக்குச் சிறைப் பட்டுப் போன யூதர்கள், மறுபடியும் தம் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தது பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படாதிருப்பதினால், இப்புத்தகம் இதற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேலும், சிறைப்பட்டுப் போன யோயாக்கீம் பாபிலோனிலேயே விடுவிக்கப்பட்டமை, யூதர்கள் பாபிலோனில் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்தில் அதாவது, கி. மு. 586 இற்கும் 538 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அங்கிருந்த ஒரு யூத தீர்க்கதரிசியே இப்புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார் என்பதற்கான ஆதாரமாக உள்ளது. இதனால் பாபிலோனில் இருந்த எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசியே இதை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று நம்பப்படுகின்றது.

இராஜாக்களுக்கு அடுத்துள்ள நாளாகமப் புத்தகங்கள் யூதர்களுடைய பாரம்பரியத்தின்படி. வேதபாரகனான எஸ்றாவினால் எழுதப்பட்டவையாகும். எஸ்றாவின் புத்தகத்துக்கும் நாளாகமப் புத்தகங்களுக்குமிடையே மொழி நடையில் காணப்படும் ஒற்றுமை இதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. மேலும், நாளாகமப் புத்தகங்களின் இறுதிப் பகுதி (2 நாளா 36 : 22 - 23), எஸ்றா புத்தகத்தின் ஆரம்ப வசனமாக இருப்பதையும் நம்மால் அவதானிக்கக்கூடியதாயுள்ளது (எஸ் 1 : 1 - 3). இதிலிருந்து இவை இரண்டும் ஆரம்பத்தில் ஒரு தொடர்ச்சியான சரித்திரப் புத்தகமாக இருந்துள்ளதை அறிகின்றோம். எஸ்றா, கி. மு. 458 இல் பாபிலோனிலிருந்து யூதேயாவிற்குத் திரும்பி வந்த பின்பே இப்புத்தகத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும். எனவே, இது கி. மு. 458 இற்கும் 430 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வந்த யூதர்களுக்குத் தமது, முற்கால சரித்திரத்தை அறியத்தருவதற்காக எஸ்றா, தாவீதின் ஆட்சியிலிருந்து, யூதர்கள் கி. மு. 586 இல் பாபிலோனுக்கு சிறைப்பட்டுப் போனது வரையிலான யூதராட்சியத்தின் சரித்திரத்தை இப்புத்தகங்களில் எழுதியுள்ளார்.

எஸ்றா பல சரித்திர நூல்களை உபயோகித்தே நாளாகமப் புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார். நாளாகமப் புத்தகத்தில், தான் உபயோகித்த 15 புத்தகங்கள் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவையாவன : இஸ்ரவேல் மற்றும் யூதாவின் இராஜாக்களின் புத்தகம் (1 நாளா 9 : 1; 2 நாளா 16 : 11, 20 : 34, 25 : 26, 27 : 7, 28 : 26, 32 : 32, 35 : 27, 36 : 8), இராஜாக்களின் சரித்திரப் புத்தகம் (2 நாளா 24 : 27), ஞான திருஷ்டிக்காரனாகிய சாமுவேலின் பிரபந்தம் (1 நாளா 29 : 30) தீர்க்கதரிசியாகிய நாத்தானின் பிரபந்தம் (1 நாளா 29 : 30) ஞானதிருஷ்டிக்காரனாகிய காத்தின் பிரபந்தம் (1 நாளா 29 : 30) சீலோனியனாகிய அகியாவின் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகம் (2 நாளா 9 : 29), ஞானதிருஷ்டிக்காரனாகிய இத்தோ எழுதின தரிசனம் (2 நாளா 9 : 29), செமாயாவின்

புத்தகம் (2 நாளா 12 : 15), ஞானதிருஷ்டிக்காரனாகிய இத்தோவின் வம்ச அட்டவணை (2 நாளா 12 : 15), தீர்க்கதரிசியாகிய இத்தோவின் சரித்திரம் (2 நாளா 13 : 22) ஆனானியின் குமாரனாகிய யெகூவின் வசனங்கள் (2 நாளா 20 : 34), ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் நூல் (2 நாளா 26 : 22) ஓசாயின் பிரபந்தம் (2 நாளா 33 : 19), தாவீது ராஜாவின் நாளாகமக் கணக்கு (1 நாளா 27 : 24) இஸ்ரவேலின் இராஜாவாகிய தாவீதும், அவன் குமாரனாகிய சாலொமோனும் எழுதிய கட்டளைகள் (2 நாளா 35 : 4) என்பவைகளாகும். இவைகளைத் தவிர, எஸ்றா வேறு சரித்திர குறிப்புகளையும், வம்சவரலாற்று அட்டவணைகளையும் உபயோகித்து நாளாகமப் புத்தகங்களை எழுதியிருக்க வேண்டும் என நம்பப்படுகின்றது.

நாளாகமப் புத்தகங்களுக்கு அடுத்துள்ள எஸ்றாவின் புத்தகம், பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போன யூதர்கள் தம் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததன் பின்பான சரித்திரத்தைக் கொண்டுள்ளது. சிறைப் பட்டுப்போன யூதர்களில் ஒரு பகுதியினர், கி. மு. 538 இல் செரு பாபேல் என்பவருடைய தலைமையின் கீழ் யூதேயாவுக்குத் திரும்பி வந்து, உடைந்துபோயிருந்த தமது ஆலயத்தைக் கட்டினர். கி. மு. 515 வரையிலான இச்சரித்திரம், எஸ்றா புத்தகத்தின் முதல் ஆறு அதிகாரங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி. மு. 458 இல் இன்னுமொரு பகுதி யூதர்கள், எஸ்றாவின் தலைமையில் தம் சொந்த நாட்டுக்கு வந்தனர். இவர்களது, கி. மு. 450 வரையிலான சரித்திரத்தை எஸ்றா 7 முதல் 10 வரையிலான அதிகாரங்களில் நாம் வாசிக்கலாம். நாளாகமப் புத்தகத்தை எழுதிய வேதபாரகனான எஸ்றாவே இப் புத்தகத்தையும் எழுதியுள்ளார். எனவே எஸ்றா கி. மு. 458 இல் யூதேயாவுக்கு வந்த பின்பே இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதற்கு அடுத்துள்ள புத்தகமான நெகேமியாவில், கி. மு. 445 இல் நெகேமியாவின் தலைமையில் பாபிலோனிலிருந்து எருசலேமுக்கு வந்த மூன்றாவது பகுதியினரோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எருசலேம் வந்த நெகேமியா, எருசலேம் நகரத்தின் மதில்களைக் கட்டியதோடு, மக்களது சமூக பொருளாதார வாழ்வைச் சீர்திருத்தும் பணிகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். இச்சரித்திரத்தைக் கொண்ட நெகேமியாவின் புத்தகம் நெகேமியாவினாலேயே எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. நெகேமியா எருசலேமில் இருக்கும் காலத்தில் குறிப்பாக கி. மு. 445 இற்கும் 430 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே இப்புத்தகத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

சரித்திரப்புத்தகங்களின் இறுதியிலுள்ள எஸ்தர் புத்தகம், பாபிலோன் ராட்சியத்தைக் கைப்பற்றிய பேர்சிய ராட்சியத்தில் இருந்த ஒரு யூதப் பெண்ணான எஸ்தரைப்பற்றிய சரிதையாகும். பேர்சிய

ராணியாக இருந்த எஸ்தர், யூதர்களுக்கு ஏற்படவிருந்த பெரும் அழிவிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றியுள்ளாள். அகாஸ்வேரு எனும் பேர்சிய அரசனுடைய ஆட்சியின் மூன்றாவது வருடம் முதல் (எஸ்தர் 1:3), அதாவது கி. மு. 483 முதல், அவனுடைய ஆட்சியின் 12 ஆவது வருடத்தின் இறுதி வரையிலான (எஸ்தர் 3:7) 10 வருட காலத்தை சரித்திரத்தை இப்புத்தகம் கொண்டுள்ளது. எஸ்றாவின் புத்தகம் 6 ஆம் அதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவங்களுக்கும் (அவை கி. மு. 515 இல் நடைபெற்றவை) 7 ஆம் அதிகாரச் சம்பவங்களுக்கும் (அவை கி. மு. 458 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தவை) இடைப்பட்ட காலத்திலேயே, எஸ்தர் புத்தகத்தின் பத்துவருட கால சம்பவங்களும் (483 - 473) நடைபெற்றுள்ளன. இப்புத்தகம், பேர்சியாவில் எஸ்தரோடு இருந்த அவளுடைய உறவினனான மொர்தெகாயினால் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது.

### (3) கவிதை நூல்கள்

யோபு முதல் உன்னதப்பாட்டு வரையிலான ஐந்து புத்தகங்களும் கவிதை நூல்களாகும். இவை, மூலமொழியில் கவிதை நடையில் எழுதப்பட்டமையினாலேயே இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் ஊத்ஸ் எனும் தேசத்தில் வாழ்ந்த யோபு எனும் பெயருடைய, தெய்வ பக்திமிகுந்த ஒருவரைப் பற்றி யோபின் சரிதை அறியத்தருகின்றது. யோர்தானுக்கு கிழக்கே, ஏதோமின் வடபகுதியிலேயே யோபு வாழ்ந்த ஊத்ஸ் எனும் தேசம் இருந்தது. யோபின் புத்தக விடயங்கள், அவர் முற்பிதாக்களின் காலத்தில் அநேகமாக, கி. மு 2100 இற்கும் 1900 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதை அறியத் தருகிறது. புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சபேயர், ( 1 : 15 ) கல்தேயர் ( 1 : 17 ) என்போர், ஆபிரகாமினுடைய நாட்களிலேயே நாடோடிகளாக இருந்தனர். யோபின் புத்தகம் இவர்களை நாடோடிகளாக சித்தரிப்பதனால், யோபு அக்காலத்தைச் சேர்ந்தவராகவே இருக்க வேண்டும். மேலும், இப்புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்கள் நடந்தபின், 140 வருடங்கள் யோபு வாழ்ந்துள்ளார் (42 : 16) அவருடைய மொத்த ஆயுட் காலம் 210 வருடங்களாகும். இத்தகைய நீண்ட ஆயுட் காலம், யோபுவை முற்பிதாக்களுடைய காலத்தைச் சேர்ந்தவராகவே காட்டுகின்றது. மேலும், யோபு 42:11 இல் பணத்துக்கு உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள எபிரேய பதம், வேதத்தில் முற்பிதாக்களின் கால சரித்திரத்தில் மட்டுமே உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளமையும் யோபு அக்கால மனிதர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

யோபின் புத்தகத்தில் எந்த ஒரு இடத்திலும் மோசேமின் நியாயப்பிரமாணத்தில் கொடுக்கப்பட்ட ஆசாரிய முறைமை, பலிகள், சட்டங்கள், பண்டுகைகள் மற்றும் மார்க்க சடங்காச்சாரங்கள் எதுவும்

குறிப்பிடப்படாமையும், இது 'மோசேக்கும் முற்பட்ட காலத்தைய சரித்திரம் என்பதற்கான ஆதாரமாக உள்ளது. மேலும் 42:15 இல் யோபின் பெண் பிள்ளைகளையும் தம் சகோதரரோடே அவருடைய செர்த்தைச் சுதந்தரித்துக் கொள்வதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது, மோசேயின் காலத்துக்குப் பின்பு சாத்தியப்பட முடியாத செயல் முறையாகும். ஆண் பிள்ளைகள் உயிரோடிருக்கும் போது, பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனுடைய சொத்தை சுதந்தரிக்கக்கூடிய உரிமை, மோசேயின் காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே இருந்தது. யோபு, யாக்கோபினுடைய காலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது அநேக வேத ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவாயுள்ளது. யோபினுடைய புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல பெயர்கள், அக்காலத்தைப் பெயர்களாகவே உள்ளன. மேலும் முற்பிதாக்களின் காலத்திலேயே யோபின் புத்தகத்தின் தன்மையுடைய இலக்கியங்கள் எசிப்து, மொசப்பத்தேமியா போன்ற பிரதேசங்களில் உருவாகியுள்ளன.

முற்பிதாக்களின் காலத்தைச் சேர்ந்த யோபின் சரித்திரம் யாரால் எழுதப்பட்டது என்பதை நிச்சயமாக கூறமுடியாதுள்ளது. இப்புத்தகம் கவிதை நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளமையினால், சாலொமோன் அல்லது எஸ்றா, அல்லது எசேக்கியா எழுதியிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. எனினும், இதன்படி சம்பவம் நடைபெற்றதற்கும் எழுதப்பட்டதற்கும் இடையே நீண்ட கால இடைவெளி இருப்பதனால் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளது. அத்தோடு, முற்பிதாக்களின் காலத்திலும் யோபின் புத்தகத்தைப் போன்ற கவிதை இலக்கியங்கள் இருந்துள்ளமையும் இக்கருத்தை ஆதாரமற்றதாகக்கின்றது. யூதமத பாரம்பரியக் குறிப்பு ஒன்று, மோசே இப்புத்தகத்தை எழுதினார் எனக் கூறுகிறது. மோசே நாற்பது வருடம் வாழ்ந்த மீதியான் தேசம், யோபு வாழ்ந்த ஊதல் தேசத்துக்கு அருகிலிருப்பதனால், யோபு அல்லது எலிகூ, ஏற்கனவே எழுதிய குறிப்புகள் மோசேக்கு கிடைத்திருக்கும் என்றும், அவற்றை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மோசே இப்புத்தகத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்றும் நம்பப்படுகின்றது. இது, கடுமையான துன்பங்களுக்குட்பட்டு அதனது காரணத்தைக் கண்டறிய முடியாது தவித்த ஒரு தெய்வபக்தியுள்ள மனிதனது சரிதையாகும்.

யோபுக்கு அடுத்துள்ள சங்கீதப்புத்தகம் இஸ்ரவேல் மக்களது பாடல் புத்தகமாகும். இதில், 1000 வருட கால இடைவெளியில், பல்வேறுபட்ட மனிதர்கள், பல்வகையான சூழ்நிலைகளில் எழுதிய பல்வேறுவகையான 150 பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றில் 73 சங்கீதங்கள் இஸ்ரவேலை ஆண்ட தாவீதினால் எழுதப்பட்டவை. எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (3 - 9, 11 - 32, 34 - 42, 51 - 65, 68 - 70, 86, 101, 103,



108-110, 122, 124, 131, 133, 138-145). எழுதியவரின் பெயர் குறிப்பிடப்படாத சங்கீதங்களில் 2 ஆம் 95 ஆம் சங்கீதங்கள் தாவீதினால் இயற்றப்பட்டவை என, அப்போஸ்தலர் 4 : 26 உம் எபிரேயர் 4 : 7 உம் அறியத்தருகின்றன. தாவீதினுடைய சங்கீதக்காரரில் பிரதானமானவனாயிருந்த ஆசாப், (1 நாளா 6 : 39, 15 : 17, 16 : 5 - 6, 2 நாளா 5 : 12) 12 சங்கீதங்களை இயற்றியுள்ளான் (50, 73 - 83). இவனே ஆலயப் பாடகர்களின் முற்பிதாவாகக் கருதப்படுகின்றான். 10 சங்கீதங்கள், பாடல்களை இயற்றிப் பாடக்கூடிய கோராகின் குடும்பத்தினரால் எழுதப்பட்டவையாகும். (42, 44-49, 84-85, 87) இவற்றோடு சங்கீதம் 43 ஐயும் கோராகின் புத்திரருடைய சங்கீதமாகவே கருத வேண்டும். ஏனென்றால், எபிரேய வேதாகமத்தில் 42 ஆம் 43 ஆம் சங்கீதங்கள் ஒரே சங்கீதமாகவே உள்ளன. ஆயிரத்து ஒரு பாடல்களை இயற்றிய சாலொமோன் எழுதிய இரு சங்கீதங்களும் இப்புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன (72, 127). அதேபோல, மோசே எழுதிய ஒரு சங்கீதமும் இப்புத்தகத்தில் உள்ளது (90). மேலும், தாவீதின் காலத்தில் இருந்த ஆலயப் பாடகர்களில் ஒருவனான (1நாளா 15 : 17, 19) எஸ்ராகியனாகிய ஏமான் எழுதிய ஒரு சங்கீதமும் (88) அக்காலத்தை இன்னுமொரு ஆலயப்பாடகனாகிய ஏத்தான் எழுதிய (1நாளா 15 : 17, 19) ஒரு சங்கீதமும் இப்புத்தகத்தில் உள்ளது (89).

சங்கீதப்புத்தகத்தில் 50 சங்கீதங்களில் எழுதியவர்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. 43 ஆம் சங்கீதமும், கோராகின் புத்திரரினால் எழுதப்பட்டிருப்பின் 49 சங்கீதங்கள் யாரால் எழுதப்பட்டவை என்பதை நாமறியோம் (1, 2, 10, 33, 43, 66-67, 71, 91-100, 102, 104-107, 111-121, 123, 125-126, 128-130, 132, 134-137, 146-150). இவற்றுள் சில வேதபாரசனாகிய எஸ்றாவினால் எழுதப்பட்டதாக பாரம்பரியமாக நம்பப்பட்டு வந்துள்ளது. சங்கீதங்கள் வித்தியாசமான காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை. உதாரணமாக, மோசேயின் சங்கீதம் கி. மு. 1410 அளவில் எழுதப்பட்டது. அதேசமயம் யூதர்களுடைய பாபிலோனிய சிறையிருப்புக்கு முன்பும், அதன் பின்பும் எழுதப்பட்ட பாடல்களும் இப்புத்தகத்தில் உள்ளன. காலத்துக்கு காலம் சங்கீதங்கள் பல, ஒன்றாக தொகுக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில், இவை 5 புத்தகங்களாக்கப்பட்டன. பின்னர் 5 புத்தகங்களும் ஒன்றாக்கப்பட்டு ஒரு புத்தகமாகியது. இத்தகைய 5 பிரிவுகளை இப்போதும் சங்கீதப்புத்தகத்தில் நாம் அவதானிக்கலாம். 41ஆம், 72ஆம், 89ஆம், 106 ஆம் சங்கீதங்களின் கடைசிவரிகள் இதை அறியத்தருகின்றன. 1947 இல், சாக்கடலுக்கருகில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வேதப்பிரதிகளிலும் சங்கீதப்புத்தகம் இவ்வாறு 5 பகுதிகளாகவே பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. தாவீது (1 நாளா 15 : 16) எசேக்கியா (2 நாளா 29 : 30, நீதி 25 : 1) எஸ்றா

(நெகே 8) என்போர், சங்கீதங்களை ஒன்றாக தொகுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களாவர். எஸ்றாவின் காலத்திலேயே சங்கீதப் புத்தகம் இன்றிருக்கும் நிலையைப் பெற்றதாக நம்பப்படுகின்றது.

சங்கீதப்புத்தகத்தைப் போலவே, அதற்கடுத்துள்ள நீதிமொழிகள் புத்தகமும் பலரது ஞானப்போதனைகளின் தொகுப்பு நூலாக உள்ளது. இதில் பெரும்பாலானவை தாவீதின் குமாரனும் இஸ்ரவேலின் அரசனுமான சாலொமோனினால் சொல்லப்பட்டவைகளாகும். இப்புத்தகம் 7 பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் பகுதி 9 ஆம் அதிகாரம் வரையிலானது. இவை சாலொமோனின் நீதிமொழிகள் என 1:1 அறியத்தருகின்றது. இரண்டாம் பகுதி 10:1-22:16 வரையிலானதாகும். இதுவும் சாலொமோனின் நீதிமொழிகள் எனும் தலைப்புடன் ஆரம்பமாகின்றது. சாலொமோன் கி. மு. 970 முதல் 930 வரை இஸ்ரவேலை அரசாண்டமையினால் இக்காலகட்டத்திலேயே இவ்விரு பகுதிகளும் எழுத்துரு பெற்றிருக்க வேண்டும். மூன்றாவது பகுதி 22:17 முதல் 24:34 வரையுள்ளது. இவை ஞானிகளுடைய வார்த்தைகள் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (நீதி. 22:17). இவர்கள் சாலொமோனின் ஆட்சிக்காலத்தில், அல்லது அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இஸ்ரவேலில் இருந்த ஞானவான்களாவர்.

நீதிமொழிகள் புத்தகத்தின் நான்காவது பகுதி 25 முதல் 29 வரையிலான அதிகாரங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவை சாலொமோன் சொன்ன 3000 நீதிமொழிகளில் இருந்து (1 இராஜா 4:32) எசேக்கியாவின் மனுஷர் பேர்த்தெழுதியவைகளாகும் (நீதி 25:1). எசேக்கியா கி. மு. 729 முதல் 686 வரை யூதாவை அரசாண்டான். சாலொமோன் ஏற்கனவே எழுதிய வேறு புத்தகங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட இவை, எசேக்கியாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவனுடைய மனிதர்களினால் தொகுத்து எழுதப்பட்டன. நீதிமொழிகள் 30 ஆம் அதிகாரம், புத்தகத்தின் 5 ஆவது பகுதியாகும். இது, ஆகூர் என்பவரினால் எழுதப்பட்டது. இவரும் சாலொமோனுடைய காலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஞானவானாக இருக்க வேண்டும் என நம்பப்படுகின்றது. நீதிமொழிகள் புத்தகத்தின் ஆறாவது பகுதி 31:1-9 ஆகும். இது லேமுவேல் என்பவரால் எழுதப்பட்டவையாகும். இவை அவருடைய தாய் அவருக்குப் போதித்தவைகளாகும். லேமுவேல் ஒரு அரசன் என்பதைத் தவிர அவரைப்பற்றி வேறு எதையும் நம்மால் அறிய முடியாதுள்ளது. நீதிமொழிகளின் கடைசிப்பகுதி குணசாலியான - பெண்ணைப்பற்றியது (31:10-31). இதுவும் யாரால் எழுதப்பட்டது என்பதை நாமறியோம். பலரால் சொல்லப்பட்ட ஞானப்போதனைகள், எசேக்கியாவினுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டு இன்றிருக்கும் நீதிமொழிகள் புத்தகம் உருவானது. எசேக்கியாவின் மனிதர்களே (25:1) முழுப் புத்தகத்தையும் தொகுத்து எழுதியதாக நம்பப்படு

கின்றது. எனவே, கி. மு. 700 அளவில், இப்புத்தகம் இன்றிருக்கும் நிலையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இப்புத்தகத்தில் நடைமுறை வாழ்வுக்கு அவசியமான பல நீதிமொழிகள் உள்ளன.

நீதிமொழிகள் புத்தகத்துக்கு அடுத்துள்ள பிரசங்கியின் புத்தகம், தாவீதின் குமாரனும் எருசலேமின் ராஜாவுமாகிய பிரசங்கியின் வாக்கியங்கள் என ஆரம்பமாவதிலிருந்து (1: 1) இது சாலொமோனினால் எழுதப்பட்டதாகவே கருதப்பட்டாலும், சாலொமோன் எனும் பெயர் இப்புத்தகத்தில் இடம் பெறாதமையினால், இது சாலொமோனின் ஆக்கமல்ல என்றும், புத்தகத்துக்கு பிரபல்யத்தை ஏற்படுத்துவதற்காகவே முதலாம் வசனம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது எனும் கருத்தும் அண்மைக் காலத்தில் உருவாகியுள்ளது. எனினும், இப்புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது, இதனை எழுதியவர் ஒரு வயோதிபராகவும், அதேசமயம் வாழ்வில் அனைத்தையும் அனுபவித்துப் பார்த்துவிட்டு, அது அர்த்தமற்றது என்பதனைக்கண்டு கொண்டவராகவும் இருப்பதை அறிந்திடலாம். இது சாலொமோனைப் பொறுத்தவரை உண்மை என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. மேலும், புத்தகத்திலுள்ள அநேக விடயங்கள் குறிப்பாக, ஆசிரியர் தன்னைப்பற்றி கூறும் விடயங்கள் (1:12 - 2:26) சாலொமோனுக்கே பொருத்தமானவைகளாக உள்ளன. அனைத்தையும் அனுபவித்து பார்த்துவிட்டு அவை மாயை என்பதைக் கண்டு கொண்ட சாலொமோன், மனிதனுடைய இவ்வுலக வாழ்வில் தேவன் இருந்தால் மட்டுமே அது அர்த்தமுடையதாக இருக்கும் என்பதை இப்புத்தகத்தின் மூலம் அறியத்தந்துள்ளார்.

பிரசங்கியின் புத்தகத்தைப் போலவே அதற்கடுத்துள்ள உன்னதப்பாட்டும் சாலொமோனிளாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலின் முதல் வசனம், சாலொமோன் பாடின உன்னதப்பாட்டு என்றே உள்ளது. சாலொமோன், மொத்தம் ஆயிரத்து ஐந்து பாடல்களை இயற்றியுள்ளார் (1 இராஜா 4:32). இவற்றில் இதுவே உன்னதமான பாடலாகும். சாலொமோன் 700 மனைவிகளையும், 300 மறுமனையாட்டிகளையும் வைத்திருந்தமையினால், அன்பின் தூய்மையைப் பற்றிய இப்பாடலை சாலொமோன் எழுதியிருக்க முடியாது என சிலர் கருதுகின்றனர். எனினும், இப்பாடலில் வரும் "சூலமித்தி" எனும் பெண், சாலொமோனின் முதல் மனைவி என்றும், இப்பாடலானது அவர் பிறபெண்களை நாடிச் செல்வதற்கு முன் எழுதப்பட்டதாகவும் வேத ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். எனினும், பாடலில் 6:8 ஆம் வசனம் இதற்கு முரணானதாக இருப்பதாக நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் இவர்கள், அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் இருந்த தாவீதின் மறுமனையாட்டிகளும், மற்றைய பெண்களுமாவர். 6:8 ஐ, அடுத்த

வசனத்துடன் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, சாலொமோன் தன் அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் இருந்தவர்களிடத்தில் இன்பத்தை அனுபவிக்காமல், சூலமித்தியை மட்டுமே உயர்வானவளாகவும் ஒப்பற்றவளாகவும் கருதியதை அறிந்திடலாம். சாலொமோனே இப்பாடலை எழுதினார் என்பதற்கு பாடலில் பல ஆதாரக்குறிப்புகள் உள்ளன. புத்தகத்தில் ஏழு இடங்களில் சாலொமோனுடைய பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (1:1, 5, 8:11, 12, 3:7, 9, 11) அத்தோடு சாலொமோன், ராஜா என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளார் (1:4, 12, 3:9, 11, 7:5). இந்த சாலொமோன் ராஜாவே பாடலின் நாயகன் என்பதை 3:7-10 மற்றும் 6:12 வசனங்கள் அறியத்தருகின்றன. யூதமத பாரம்பரியங்களின் மூலம், சாலொமோன் தன்னுடைய இளவயதில் இப்பாடலை எழுதியுள்ளதை அறிகின்றோம். இது, சாலொமோனி னதும் அவரது முதல் மனைவியான சூலமித்தியினதும் வாழ்வோடு சம்பந்தப்பட்ட பாடலாகும்.

#### (4) தீர்க்கதரிசன நூல்கள்

ஏசாயா முதல் மல்கியா வரையிலான 17 புத்தகங்களில், புலம்பல் புத்தகம் தவிர மற்றைய 16 புத்தகங்களும் தீர்க்கதரிசன நூல்களாகும். இவை கி. மு. 9 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் இஸ்ரவேலிலும் யூதாவிலும் தீர்க்கதரிசன ஊழியம் செய்தவர்கள் எழுதிய புத்தகங்களாகும். இப்புத்தகங்கள் பெரும்பாலும் தீர்க்கதரிசிகளுடைய செய்திகளையே கொண்டுள்ளன. வேதாகமத்தில் இப்புத்தகங்கள் அவற்றின் நீளத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, முதலில் அதிக அதிகாரங்கள் உள்ள புத்தகங்களும், அதனைத் தொடர்ந்து அதிகாரங்கள் குறைவாக உள்ள புத்தகங்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், அவை எழுதப்பட்ட காலத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, அவற்றை நாம் பின் வருமாறு மூன்று பகுதிகளாக பிரிக்கலாம். (ஒபதியா, யோவேல், யோனா, ஓசியா, ஆமோஸ், ஏசாயா, மீகா, நாகூம், செப்பனியா, எரேமியா, ஆபகூக் என்போர் யூதர்கள் பாபிலோனுக்குச் சிறைபட்டுப் போவதற்கு முன்பும்,) (தானியேல், எசேக்கியேல் என்போர் சிறையிருப்பின் காலத்திலும்,) (ஆகாய், சகரியா, மல்கியா என்போர் யூதர்கள் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து தம் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்த பின்பும், தீர்க்கதரிசன ஊழியம் செய்துள்ளனர். இக்கால ஒழுங்குமுறையின்படி) வேதாகமத்திலுள்ள தீர்க்கதரிசன புத்தகங்களை பார்ப்போம்.

சிறையிருப்புக்கு முற்பட்ட தீர்க்கதரிசிகளுள் ஒபதியாவும் யோவேலும் கி. மு. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் தீர்க்கதரிசன ஊழியம் செய்தவர்களாவர். இவர்களுள் ஒபதியா, சாக்கடலுக்குத் தெற்கேயுள்ள

சேயீர் மலையில் குடியிருந்த ஏதோம் எனும் ஜாதியாருக்கு எதிராக கர்த்தருடைய வார்த்தையை அறிவித்துள்ளார். ஏதோமியர் இஸ்ரவேலரது முற்பிதாக்களில் ஒருவரான ஈசாக்கின் மூத்த மகனான ஏசாவின் சந்ததியினராவர் (ஆதி 25 : 21 - 26). இவர்கள், ஆரம்பத்திலிருந்தே ஈசாக்கினுடைய இளைய மகனான யாக்கோபினுடைய சந்ததியினரான இஸ்ரவேலருக்கு எதிராக செயற்பட்டு வந்துள்ளனர். (ஆதி 27, எண் 20 : 14 - 21, 1 சாமு 14 : 47, 2 சாமு 8 : 13 - 14, 1 இராஜா 11 : 14 - 22) கி. மு. 845 இல் அரபியரும், பெலிஸ்தியரும் எருசலேமை ஆக்கிரமித்த சமயம் (2 நாளா 21 : 16 - 17) அருகிலிருந்த ஏதோமியர், எருசலேமிலிருந்த தம் இனத்தவரான யூதர்களுக்கு எவ்வித உதவியும் செய்யாமல், அவர்களது அழிவில் ஆனந்தப்பட்டனர் (ஒப 11 - 14). இவர்கள், யுத்தகாலத்தில் எதிரிகளோடு சேர்ந்து கொண்டு யூதர்களுக்கு எதிராக செயற்பட்டமையினால், அவர்கள் மீது தேவனுடைய தண்டனை வந்தது. இதைப்பற்றி ஒபதியா அறிவித்தவைகளே அவருடைய தீர்க்கதரிசன நூலில் உள்ளன.

யோவேல் எக்காலத்தில் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார் என்பது பற்றி அவரது புத்தகத்தில் எவ்விதக் குறிப்பும் இல்லாத போதிலும், அவர் மற்றைய தீர்க்கதரிசிகளைப் போலல்லாது, ஆசாரியர்களுக்கு எதிராக தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளமை யோவேல் 1 : 9, 13, 2 : 17) யூதேயாவின் ஆட்சிப்பொறுப்பு ஆசாரியர்களின் கையில் இருந்த, யோவாசின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே அவர் தீர்க்கதரிசன ஊழியம் செய்ததாக நம்பப்படுகின்றது. யோவாஸ் ராஜாவாகிய போது ஏழுவயதுடையவனாய் இருந்தமையினால் (கி. மு. 835 இல்) அக்காலத்தில், ஆசாரியனாகிய யோய்தாவே நாட்டின் ஆட்சிப்பொறுப்பைக் கவனித்து வந்தான் (2 இராஜா 11 : 1 - 4). அக்காலத்தில் வெட்டுக்கிளியினால் நாட்டில் ஏற்பட்ட பாரிய அழிவானது, வரவிருக்கும் தேவ தண்டனைக்கு முன்னடையாளமான செயல் என்பதைக் கண்டு கொண்ட யோவேல், வரவிருக்கும் கொடிய தண்டனையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் படி மக்களுக்கு அழைப்பு விடுப்பவராக தீர்க்கதரிசனம் உரைத்துள்ளார். மக்கள் தேவ வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனந்திரும்பினால், வரவிருக்கும் தேவ தண்டனையிலிருந்து தப்பிவிக்கப்படுவார்கள் என்பதை அறிவித்த யோவேல், யூதேயாவின் எதிரிகள் மீதான தேவ தண்டனை பற்றியும் முன்னறிவித்துள்ளார். யோவேலுடைய ஊழிய காலம் கி. மு. 840 முதல் 830 வரை என கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்திலேயே அவருடைய தீர்க்கதரிசன புத்தகமும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கி. மு. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் யோனா, ஓசியா, ஆமோஸ், ஏசாயா, மீகா என்போர் தீர்க்கதரிசிகளாகப் பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்களுள் யோனாவின் புத்தகம் அவருடைய வாழ்வோடு சம்பந்தப்பட்ட

பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளின் விபர அட்டவணை

பெயர்	ஊழிய காலம்	ஊழிய இடம்	ஊழியகால பின்னணி
ஒபதியா	கி. மு. 845	ஏதோம்	—
யோவேல்	கி. மு. 840 - 830	யூதேயா	2 இராஜா. 11 : 1 - 15 : 7
ஆமோஸ்	கி. மு. 762	இஸ்ரவேல்	2 இராஜா. 14 : 23, 15 : 7
யோனா	கி. மு. 760	இஸ்ரவேல்	2 இராஜா. 14 : 23 - 29
ஓசியா	கி. மு. 760 - 722	இஸ்ரவேல்	2 இராஜா. 14 : 23 - 18 : 37
ஏசாயா	கி. மு. 740 - 682	யூதேயா	2 இராஜா. 15 : 1 - 20 : 21 2 நாளா. 26 : 1 - 32 : 33
மீகா	கி. மு. 735 - 700	யூதேயா	2 இராஜா. 15 : 32 - 20 : 21 2 நாளா. 27 : 1 - 32 : 33
நாகூம்	கி. மு. 663 - 612	யூதேயா	2 இராஜா. 22 : 1 - 23 : 10 2 நாளா. 34 : 1 - 36 : 1
செப்பனியா	கி. மு. 640 - 622	யூதேயா	2 இராஜா. 22 : 1 - 23 : 34 2 நாளா. 34 : 1 - 36 : 4
ஆபகூக்	கி. மு. 612 - 605	யூதேயா	2 இராஜா. 23 : 31 - 24 : 7
எரேமியா	கி. மு. 627 - 586	யூதேயா	2 இராஜா. 22 : 1 - 25 : 30 2 நாளா. 34 : 1 - 36 : 21
தானியேல்	கி. மு. 605 - 530	பாபிலோன்	2 இராஜா. 24 : 1 - 25 : 30 2 நாளா. 34 : 1 - 36 : 21
எசேக்கியேல்	கி. மு. 593 - 572	பாபிலோன்	2 இராஜா. 24 : 8 - 25 : 26 2 நாளா. 36 : 9 - 21
ஆகாய்	கி. மு. 520	யூதேயா	எஸ். 5 : 1 - 6 : 22
சகரியா	கி. மு. 520	யூதேயா	எஸ். 5 : 1 - 6 : 22
மல்கியா	கி. மு. 433 - 400	யூதேயா	நெகேமியா 13

சரிதையைக் கொண்டுள்ளது. 2 ஆம் யெரோபெயாமினுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் (கி. மு. 793 - 753) இஸ்ரவேலில் தீர்க்கதரிசன ஊழியம் செய்த யோனா (2 இராஜா 14:23 - 25), நினைவே எனும் நகருக்குச் சென்று, அதற்கெதிராக வரவிருக்கும் தேவ தண்டனையை அறிவிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் தேவனுடைய கட்டளையை மீறி அவர் தர்ஷீஸ் எனும் நகருக்குச் செல்ல முற்பட்டாலும், தேவன் அவருடைய வாழ்வில் தலையிட்டு மறுபடியுமாக அவரை நினைவேக்கு அனுப்புகிறார். இதனோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களே யோனாவின் புத்தகத்தில் உள்ளன. 2ம் யெரோபெயாமினுடைய ஆட்சிக் காலத்திலேயே இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதேபோல, 2 ஆம் யெரோபெயாமின் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து இஸ்ரவேலர்கள் கி. மு. 722 இல் அசீரியாவுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போகும் வரை தீர்க்கதரிசனமுரைத்த ஓசியா, தன்னுடைய ஊழிய காலத்திலேயே தனது நூலையும் எழுதியுள்ளார். இவர் இஸ்ரவேல் ராட்சியத்தின் பின்மாற்ற நிலை பற்றித் தன் வாழ்வின் மூலம் அறிவிப்பதோடு (1-3) அவர்கள் மீதான குற்றச் சாட்டுகள் பற்றியும் (4-7), அவர்கள் மீது வரவிருக்கும் தண்டனை பற்றியும் (8-10), இறுதியில் இஸ்ரவேலர் மீட்கப்படுவது பற்றியும் (11-14) தீர்க்க தரிசனமுரைத்துள்ளார்.

இஸ்ரவேலை 2 ஆம் யெரோபெயாம் ஆண்ட காலத்தில் குறிப்பாக பூமி அதிர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஆமோஸ் தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளார் (ஆமோ 1:1). கி. மு. 760 இலேயே இஸ்ரவேலில் பாரிய பூமி அதிர்ச்சி ஏற்பட்டதாக புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். ஆமோசின் தீர்க்கதரிசன ஊழியம் ஒருவருட காலம் மட்டுமே நீடித்தது. எனவே. கி. மு. 762 இலேயே ஆமோசின் புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆமோஸ் இஸ்ரவேலுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல (2:6 - 9:10) அண்டை நாடுகளான தமஸ்கு (1:3 - 5), காசா (1:6 - 8), தீரு (1:9 - 10) ஏதோம் (1:11 - 12), அம்மோன் (1:13 - 15), மோவாப் (2:1 - 3), யூதா (2:4 - 5) எனும் நாடுகளின் அக்கிரமங்களுக்கு எதிராகவும், மேசிய ராட்சியத்தைப் பற்றியும் (9:11 - 15) தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளார்.

ஏசாயா கிட்டத்தட்ட 58 வருடங்கள் தீர்க்கதரிசியாக பணி புரிந்துள்ளார். யூதேயாவின் ராஜாவாகிய உசியாவின் ஆட்சியின் (கி. மு. 790 - 739) இறுதிப்பகுதியில் தனது தீர்க்கதரிசன ஊழியத்தை ஆரம்பித்த ஏசாயா (6:1), எசேக்கியாவின் ஆட்சிக் காலம் வரை (கி. மு. 715 - 685) தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளார் (1:1). எசேக்கியாவுக்குப் பின் யூதேயாவை ஆட்சி செய்த மனாசேயினுடைய காலத்திலேயே (கி. மு. 686 - 642), ஏசாயா இரத்தசாட்சியாக மரித்ததாக பாரம்பரிய குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஏசாயா தன்னுடைய ஊழிய காலத்திலேயே தன் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்தையும் எழுதியுள்ளார். ஏசாயா புத்தகத்தில்

1 முதல் 39 வரையிலான அதிகாரங்கள் ஒருவரினாலும், 40 முதல் 60 வரையிலான அதிகாரங்கள் இன்னுமொருவரினாலும் எழுதப்பட்டதாக சிலர் கருதுகின்றனர்.

1947 ஆம் ஆண்டு சாக்கடலுக்கருகில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கும்ரான் எனும் சமூகத்தவரது ஏசாயா புத்தகச்சுருளில் 38:8 முதல் 40:2 வரையிலான பகுதி ஒரே பக்கத்திலேயே உள்ளது. 39 ஆம் அதிகாரம் வரை ஒருவர் எழுதியது என்றால், அது ஒரு பக்கத்தில் முடிவடைய 40 ஆம் அதிகாரம் இன்னுமொரு பக்கத்தில் ஆரம்பமாகியிருக்க வேண்டும். அத்தோடு, பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு, ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனம் முழுவதும் ஆமோத்சின் குமாரனாகிய ஏசாயாவினால் எழுதப்பட்டதாகவே கூறுகின்றது. பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளுக்கிடையிட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களும் இக்கருத்தையே கொண்டுள்ளன. மேலும், புதிய ஏற்பாட்டாசிரியர்கள் ஏசாயாவின் புத்தகத்திலிருந்து எடுத்த மேற்கோள்களில் 22 இல் ஏசாயாவின் பெயர் நேரடியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவை ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசன புத்தகத்தின் இரு பகுதிகளிலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், அனைத்தும் ஒரு ஏசாயாவினுடையதாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், இயேசுகிறிஸ்துவிடம் ஏசாயாவின் புத்தகச் சுருள் கொடுக்கப்பட்டபோது (லூக் 4:17-20) அவர் ஏசாயா 61:1-2 பகுதியை வாசித்தது, அப்பகுதியும் முதற்பகுதியை எழுதிய ஏசாயா வினுடையதே என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

ஏசாயா யூதேயாவுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல (1:1-12:6, 22:1-25) பாபிலோன் (13:1-14:23, 21:1-10), அசீரியா (14:24-27) பெலிஸ்தியா (14:28-32), மோவாப் (15:1-16:14), தமஸ்கு (17:1-14), குஷ் (18:1-7) எசிப்து (19:1-20:6), ஏதோம் (21:11-12, 34:1-17), அரபியா (21:13-17), தீரு (23:1-18) எனும் நாடுகளுக்கு எதிராகவும் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவித்துள்ளார். இவற்றைத் தவிர, ஏசாயாவின் புத்தகத்தில் முழு உலகத்திற்கும் (24:1-26:21), குறிப்பாக தேவனுடைய ஜனங்களுக்கு எதிரான தேவனுடைய தீர்ப்பு (28:1-32:20), அவர்களுடைய மீட்பு, (27:1-13), அவர்களுக்கான ஆசீர்வாதம், (35:1-10) ஆசீரியர்களிடமிருந்து யூதர்கள் பாதுகாக்கப்படுதல் (36:1-37:38) அவர்கள் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப் போகுதல் (39:1-8) என்பவற்றோடு, அவர்களுக்கான வாக்குத்தத்தங்கள் (40:1-48:22, 58:1-66:24) மேசியாவின் பணிகள் (49:1-57:21) என்பன பற்றியும் ஏசாயா அறிவித்துள்ளார்.

ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனங்களுள் பெரும்பாலானவை கி. மு. 734 இல் சீரிய - இஸ்ரவேலிய எதிர்ப்பு யூதேயாவுக்கு ஏற்பட்டபோதும்,



கி. மு. 701 இல் அசீரியாவைச் சேர்ந்த சனகெரிப் என்பவன் யூதேயாவைத் தாக்க வந்த போதும் உரைக்கப்பட்டவைகளாகும். ஏசாயா புத்தகத்தின் முதல் 6 அதிகாரங்களும் யூதேய அரசனான உசியாவின் (கி. மு. 790 - 739) இறுதிக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. 7 முதல் 12 வரையிலான அதிகாரங்கள், ஆகாஸ் அரசனாயிருந்த போது நடைபெற்றவை (கி. மு. 735 - 715). 13 முதல் 39 வரையிலான அதிகாரங்கள் எசேக்கியாவினுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் கி. மு. 700 ஆம் ஆண்டுக்கும் முற்பட்டவை. இதில், 14:28 - 32 மட்டும், ஆகாஸ் மரித்த கி. மு. 715 ஐச் சேர்ந்தது. மிகுதிப் பகுதிகள், எசேக்கியாவினுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் கி. மு. 700 இற்குப் பிறகு நடைபெற்றவையாகும்.

யூதேயாவை யோதாம் (கி.மு. 739 - 735), ஆகாஸ் (கி. மு. 735 - 715) எசேக்கியா (கி. மு. 715 - 686) என்போர் ஆண்ட காலத்தில் மீகா தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளார் (மீகா 1:1). இவர் தன்னுடைய தீர்க்கதரிசன புத்தகத்தை, கி. மு. 735 இற்கும் 700 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதியுள்ளார். மூன்று தீர்க்கதரிசன உரைகளைக் கொண்டுள்ள மீகாவின் புத்தகத்தின் முதலாவது உரை, யூதா மற்றும் இஸ்ரவேலின் பாவம் காரணமாக அவர்கள் மீது வரும் தேவ தண்டனை பற்றி அறிவிக்கிறது (1-2). "இரண்டாவது" உரையில், நாட்டின் தலைவர்கள், கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள் மீதான தேவ தண்டனை பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது (3-5). மூன்றாவது உரையில், மனந்திரும்புவதற்கான எச்சரிப்பும், எதிர்கால விடுதலை என்பன பற்றிய எதிர் பார்ப்பும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (6-7). மீகா, சமாரியாவின் வீழ்ச்சி (1:6-7), சனகெரிப் யூதாவை ஆக்கிரமித்தல் (1:9-16), எருசலேமின் வீழ்ச்சியும் ஆலயத்தின் அழிவும் (3:12, 7:13), யூதர்களின் பாபிலோனிய சிறையிருப்பு, சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வருதல், எதிர்கால சமாதானம், இஸ்ரவேலின் மேன்மையான நிலை (4:1-8, 13, 7:11, 14-17), மேசியாவின் பிறப்பிடம் (5:2), என்பன பற்றியும் தன் தீர்க்கதரிசன உரைகளில் முன்னுரைத்துள்ளார்.

சிறையிருப்புக்கு முற்பட்ட தீர்க்கதரிசிகளுள் நாகூம், செப்பனியா, எரேமியா, ஆபகூக் என்போர் கி. மு. 7ஆம் நூற்றாண்டில் தீர்க்கதரிசன ஊழியம் செய்தவர்களாவர். இவர்களுள், நினிவே நகருக்கு எதிராக தீர்க்கதரிசனமுரைத்த நாகூம், அதன் அழிவையும், அழிவுக் கான காரணத்தையும் அறிவித்துள்ளார். நாகூமின் தீர்க்கதரிசனத்தில் அம்மோனின் அழிவு அண்மையில் நடைபெற்றதாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது (3:8-10). இது கி. மு. 663 இல் நடைபெற்றதாகும். எனவே, நாகூமின் தீர்க்கதரிசனப் பணி இதற்குப் பின்பே ஆரம்பமாகியிருக்க வேண்டும். அதேசமயம், நினிவேயும் வெகுவிரைவில் அழியப்போவதாக முன்னறிவிக்கப்பட்டுள்ளது (2:1, 3:5, 19). இது

612 இல் நடைபெற்றதாகும். இவற்றிலிருந்து கி. மு. 663 இற்கும் 612 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே நாகும் தனது தீர்க்கதரிசனத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும் என நம்பப்படுகின்றது.

யூதேயாவில் யோசியா ஆட்சி செய்த காலத்தில் (கி. மு. 640 - 609) செப்பனியா தீர்க்கதரிசனம் உரைத்துள்ளார். (செப் 1:1) எனினும், கி. மு. 622 இல் யோசியாவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்பே (2 இராஜா 22 - 23, 2நாளா 34-35) இத்தீர்க்கதரிசனம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் செப்பனியா 1:3 - 6, 8 - 9, 12, 3:1 - 7 இல் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலை கி. மு. 622 இல் யோசியாவின் மார்க்க சீர்திருத்தத்திற்கு முற்பட்ட நிலைமையே யாகும். செப்பனியா 1:3 - 6 இல் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ள வழிபாட்டு முறைகள், கி. மு. 622 இல் யூதாவிலிருந்து அகற்றப்பட்டன. எனவே, இதிலிருந்து யோசியாவின் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே செப்பனியாவின் புத்தகம் எழுதப்பட்டுள்ளதை அறிகிறோம். யூதா (1:1-2:3), பெலிஸ்தியா (2:4 - 7), மோவாப் அம்மோன் (2:8 - 11), எத்தியோப்பியா (2:12). அசீரியா (2:13 - 15) எனும் நாடுகளுக்கெதிராகவும் செப்பனியா தீர்க்கதரிசனம் உரைத்துள்ளதோடு, வரவிருக்கும் கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றியும் முன்னறிவித்துள்ளார்.

பாபிலோனியர் மூலம் யூதேயாவுக்கு வரவிருக்கும் அழிவைப் பற்றி முன்னறிவிக்கும் ஆபகூக்கின் தீர்க்கதரிசனம் (1:6), யோயாக்கீமின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கி. மு. 609 - 597) உரைக்கப்பட்டதாகும். புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்கள், கி. மு. 612 இல் நினைவே வீழ்ச்சியடைந்து, பாபிலோன் ராட்சியம் எழுச்சியடைந்து கொண்டிருந்த காலத்தையே சித்தரிக்கின்றன. எனினும், கல்தேயராகிய பாபிலோனியர் முதல் தடவையாக கி. மு. 605 இல் யூதேயாவை ஆக்கிரமிப்பதற்கும் முன்பே (2 இராஜா 24) இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதையும் புத்தக விடயங்கள் அறியத்தருகின்றன. பாபிலோனியரது ஆக்கிரமிப்பைப் பற்றித் தேவனோடு தர்க்கிக்கும் ஆபகூக் (1:1 - 2:5), பாபிலோனுக்கு எதிராகவும் தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளார் (2:6 - 20). ஆபகூக் புத்தகத்தின் கடைசி அதிகாரம், தீர்க்கதரிசியினுடைய ஜெபத்தைக் கொண்டுள்ளது.

எரேமியா தீர்க்கதரிசி, யூதேயாவை ஆண்ட யோசியாவினுடைய ஆட்சிக் காலத்தின் 13 ஆம் வருடம் (கி. மு. 627) தனது ஊழிய அழைப்பை பெற்றவராவார் (எரே 1:2, 25:3). இவருடைய ஊழியம், கி. மு. 586 இல் யூதர்கள் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போகும் வரை தொடர்ந்தது. அதற்குப் பிறகு, எகிப்துக்கு ஓடிப்போன யூதர் மத்தியிலும் எரேமியா தீர்க்கதரிசனமுரைத்துள்ளார் (எரே 43, 44). எரேமியா கிட்டத்தட்ட 50 வருடங்கள் தீர்க்கதரிசியாக பணியாற்றியுள்ளார். இவர்

தனது தீர்க்கதரிசன உரைகளை எழுதிவைத்திருந்தார் என்பதை 29 : 2, 30 : 2, 51 : 59 எனும் வசனங்கள் மூலமாக அறிகின்றோம். யோயாக்கீனுடைய ஆட்சியின் நான்காவது வருடத்தில் (கி. மு. 605) அவற்றை ஒரு புத்தகமாக எழுதும்படி தேவன் எரேமியாவுக்கு கட்டளையிட்டார் (எரே 36 : 1 - 2). இதனால் அவர் பாருக் என்பவரின் உதவியுடன், ஆரம்ப முதல், தேவன் தன்னோடு சொல்லி வந்த வார்த்தைகளையெல்லாம் எழுதினார் (எரே 36 : 4) எனினும் இந்த புத்தகச்சுருள் அரசனால் எரிக்கப்பட்டது (எரே 36 : 23). எனவே, மறுபடியுமாக அவற்றை எழுதும்படி தேவன் எரேமியாவுக்கு கட்டளையிட்டார் (எரே 36 : 27 - 28). இதனால் எரேமியா சொல்லச் சொல்ல பாருக் மறுபடியுமாக அவற்றை எழுதினார் (எரே 36 : 32). இவ்விதமாக கி. மு. 586 அளவில், எரேமியாவின் புத்தகம் தற்போ திருக்கும் நிலையை அடைந்தது.

எரேமியா, யூதேயாவுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, எகிப்து (46 : 2- 28), பெலிஸ்தியா (47 : 1- 7), மோவாப் (48 : 1- 47), அம்மோன் (49 : 1-6), ஏதோம் (49 : 7-22), தமஸ்கு (49 : 23-27), கேதார், காத்தோ (49 : 28-33), ஏலாம் (49 : 34-39), பாபிலோன் (50 : 1-51 : 64), எனும் நாடுகளுக்கெதிராகவும் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்துள்ளார். இதற்கடுத்துள்ள புலம்பல் புத்தகத்தில், எழுதியவரின் பெயர் இடம் பெறாத போதிலும் கூட, இதுவும் தீர்க்கதரிசியாகிய எரேமியாவினாலேயே எழுதப்பட்டதாக யூதர்களுடைய பாரம்பரியம் கூறுகிறது. பிற்கால யூத மற்றும் கிறிஸ்தவ எழுத்தாக்கங்களும் இதையே அறியத்தருகின்றன. எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்திற்கும் இதற்கும் இடையே சொற்பிரயோகங்களில் இருக்கும் ஒற்றுமையும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. கி. மு. 586 இல் எருசலேம் நகரம் பாபிலோனியர்களினால் அழிக்கப்பட்ட பின், நகரின் அழிவைப் பற்றி எரேமியா பாடிய புலம்பல்களே இப்புத்தகத்தில் உள்ளன. இது எரேமியா எகிப்துக்கு கொண்டு போகப்படுவதற்கும் முன்பே (எரே 43 : 1 - 7) எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

தீர்க்கதரிசிகளுள் தானியேலும் எசேக்கியேலும் சிறையிருப்பின் தீர்க்கதரிசிகளாவர். இவர்களுள் தானியேல், பாபிலோனியர் முதல் தடவை கி. மு. 605 இல் எருசலேமைத் தாக்கிய போது அதாவது, யூதேயாவை யோயாக்கீம் அரசாண்ட மூன்றாவது வருடம் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டு போனார் (தானி 1 : 1). அவர் கி. மு. 530 அளவில் தனது புத்தகத்தை எழுதியதாக நம்பப்படுகிறது. இப்புத்தகம், தானியேலையும் அவருடைய நண்பர்களையும் பற்றி அறியத்தருவதோடு, பாபிலோனிய ராட்சியத்தின் நேபுகாத்நேச்சாருடைய ஆட்சிக்காலம் முதல், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய இரண்டாவது வருகை வரையிலான காலப்பகுதியில், யூதமக்களோடு சம்பந்தப்

பட்ட விடயங்கள், 5 தரிசனங்கள் மூலமாக முன்னறிவிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை யூதர்களுடைய பிற்கால சரித்திரத்தில் நிறைவேறியுள்ளன.

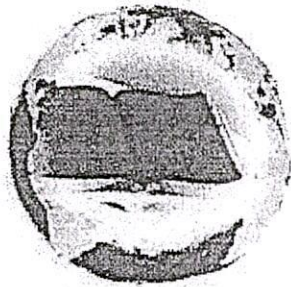
பாபிலோனியர்கள் கி. மு. 597 இல் இரண்டாவது தடவையாக யூதேயாவை ஆக்கிரமித்த போது பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப் போனவர்களில் எசேக்கியேலும் ஒருவர். இவர் பாபிலோனில் இருக்கும் போது, கி. மு. 593 இல் (யோயாக்கீன் ராஜாவுடைய சிறையிருப்பின் 5 ஆவது வருடத்தில்) தீர்க்கதரிசன ஊழியத்துக்கான அழைப்பைப் பெற்றார். யூதேயாவில் இருந்த எரேமியா, கி. மு. 586 இல் நடைபெறவிருக்கும் பாபிலோனியரது முன்றாவது ஆக்கிரமிப்பைப் பற்றி தீர்க்கதரிசனமுரைக்கையில், எசேக்கியேல், பாபிலோனிலிருந்த யூதர்கள் மத்தியில் அது பற்றி அறிவித்துள்ளார். இவருடைய தீர்க்கதரிசன ஊழியம், கி. மு. 572 வரை (22 வருடம்) தொடர்ந்தது. இக்கால கட்டத்திலேயே இவருடைய தீர்க்கதரிசனங்கள் எழுத்துரு பெற்றன. எசேக்கியேல், யூதேயாவுக்கு ஏற்படவிருக்கும் அழிவைப் பற்றி அறிவித்ததோடு (1-24), அம்மோன் (25:1-7), மோவாப் (25:8-11), ஏதோம் (25:12-14), பெலிஸ்தியா (25:15-17), தீரு (26:1-28:19), சீதோன் (28:20-24), எகிப்து (29:1-32:32) எனும் நாடுகளுக்கு எதிராகவும் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவித்துள்ளார். அத்தோடு, யூதர்களுடைய எதிர்கால மீட்பு பற்றியும் எசேக்கியேல் முன்னறிவித்துள்ளார் (33-48).

கி. மு. 586 இல் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போன யூதர்களுள் ஒரு பகுதியினர், கி. மு. 538 இல் செருபாபேல் என்பவருடைய தலைமையில் எருசலேமுக்கு வந்து தமது ஆலயத்தைக் கட்டத் தொடங்கினர். எனினும், சமாரியர்களுடைய எதிர்ப்பு காரணமாக யூதர்களுடைய ஆலயக்கட்டடப்பணிகள் 16 வருடங்களாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அக்காலத்தில், (கி. மு. 520 இல்) ஆகாய் என்பவர், ஆலயத்தைக் கட்டும்படி யூதர்களைத் தூண்டும் வண்ணம் தேவனுடைய வார்த்தையை அவர்களுக்கு அறிவித்தார். ஆகாயின் புத்தகத்தில் 4 தீர்க்கதரிசன உரைகள் உள்ளன. முதல் உரையில் ஆலயத்தை மறுபடியும் கட்டும்படியான எச்சரிப்பும் (1:1-15). இரண்டாவது உரையில் எதிர்கால ஆலயத்தின் மகிமை நிலையும் (2:1-9), முன்றாவது உரையில், தேவனுக்கு கீழ்ப்படிதலே ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டு வரும் என்றும் (2:10-19), நான்காவது உரையில், தாவீதின் ராட்சியம் மறுபடியும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு உலக ராட்சியங்கள் அசுற்றப்படும் என்றும் (2:20-23) ஆகாய் அறிவித்துள்ளார்.

ஆலயத்தைக் கட்டும்படி ஆகாய் மக்களை தைரியப்படுத்திக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே, சகரியாவுக்குத் தேவதரிசனங்களும்,

செய்திகளும் கொடுக்கப்பட்டன. ஆகாயின் தீர்க்கதரிசனம், மக்களை ஆலயம் கட்டும் பணியில் ஈடுபட உற்சாகப்படுத்திய வேளையில், சகரியா, மக்களில் உள்ளான ஆவிக்குரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக தேவவார்த்தையை அவர்களுக்கு அறிவித்ததோடு, எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பல விடயங்களையும் முன்னறிவித்துள்ளார். மக்களை மனந்திரும்பும்படியாக அழைக்கும் சகரியா (1:1-6) இஸ்ரவேலின் எதிர்கால விடுதலை, உலக ராட்சியங்களின் வீழ்ச்சி, தேவராட்சியம் ஸ்தாபிக்கப்படுதல் என்பன பற்றிய 8 தரிசனங்களைக் கண்டதோடு (1:7-6:15), தன் காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் பிரச்சனைக்குரியதாய் இருந்த சடங்காச்சார ரீதியான உபவாசம் பற்றியும், (7-8), எதிர்காலத்தைப் பற்றி தான் கண்ட தரிசனங்களின் செய்திகளையும் (9-14) அறிவித்துள்ளார்.

யூதர்கள் கி. மு. 515 இல் தமது ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்த போதிலும், அவர்கள் மறுபடியுமாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தேவனை விட்டு வழிவிலகிச் சென்றனர். அவர்கள் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்துக்கு எதிராக பல காரியங்களைச் செய்து வந்தனர். கி. மு. 445 இல் நெகேமியா எருசலேமுக்கு வந்து மக்களது பொருளாதார சமூக வாழ்வை சீர்திருத்திய காலத்தில், குறிப்பாக கி. மு. 433 இற்குப் பிறகு, இஸ்ரவேல் மக்கள் தம் மீது தேவன் வைத்திருக்கும் அன்பை சுருத்திற் கொள்ளாது, அவருக்கு விரோதமாகச் செய்த பாவங்களைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்களை மனந்திரும்பும்படி அழைக்கும் மல்கியா (1-2, 3:7-15), வரவிருக்கும் கர்த்தருடைய நாளைப்பற்றியும், அந்நாளில் இஸ்ரவேல் மக்கள் சுத்திகரிக்கப்படுவது பற்றியும் அறிவித்துள்ளார் (3:1-6, 16-18, 4:1-6). இவரே பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசி தீர்க்கதரிசியாவார். இவர் எழுதிய புத்தகமே பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசிப் புத்தகமாக உள்ளது. இவருடைய தீர்க்கதரிசன புத்தகம் கி. மு. 400 அளவில் எழுத்துரு பெற்றது.





## பழைய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பப்பிரதிகள்

யூதர்களுடைய வேதநூலான பழைய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட காலத்தில் தட்டச்சுப்பொறிகளோ, அச்சியந்திரங்களோ இருக்கவில்லை. அத்தோடு, காசிதம்கூட அக்கால சமுதாயத்தினர் அறியாத ஒரு பொருளாகவே இருந்தது. பழைய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட காலத்தில் மிருகங்களின் தோல்களே எழுத்தேடுகளாக உபயோகிக்கப்பட்டன. இவை, சுருள்களாகச் சுற்றப்பட்டு “புத்தகச்சுருள்” என அழைக்கப்பட்டன. பழைய ஏற்பாட்டை எழுதியவர்கள் இத்தகைய புத்தகச் சுருள்களிலேயே தேவனுடைய வார்த்தையை எழுதினர். இதனால், பழைய ஏற்பாடு தனி ஒரு புத்தகச்சுருளாக இராமல், பல புத்தகச்சுருள்களின் சேர்க்கையாகவே இருந்தது. அக்காலத்தில், “பபைரஸ்” என அழைக்கப்படும் நாணற் புல்லிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட ஏடுகளும் உபயோகத்தில் இருந்த போதிலும், யூதர்கள் தோலேடுகளிலேயே தம் வேதத்தை எழுதினர்.

யூதர்களுடைய வேதநூலானது, நியாயப்பிரமாணம், தீர்க்கதரிசிகள், எழுத்தாக்கங்கள் என மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் பகுதியான நியாயப்பிரமாணம், அவர்களுடைய எபிரேய மொழியில் “தோரா” என அழைக்கப்பட்டது. தோரா என்றால் பிரமாணம் அல்லது சட்டம் என பொருள்படும். இதில், பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களான ஆதியாகமம், யாத்திராகமம், லேவியராகமம், எண்ணாகமம், உபாகமம் என்பவை இருந்தன. பிற்காலத்தில், ஐந்து சுருள்கள் என அர்த்தந்தரும் “பென்ட்டடியூக்” எனும் கிரேக்கப் பெயர் இப்புத்தகங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது பகுதிக்குத் தீர்க்கதரிசிகளினால் எழுதப்பட்டவை எனும் சுருத்தோடு, தீர்க்கதரிசிகள் என அர்த்தந்தரும் “நபிம்” எனும் எபிரேயப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதில் யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், சாமுவேல், ராஜாக்கள் எனும் புத்தகங்கள் முன்னைய தீர்க்கதரிசிகள் என்றும், ஏசாயா முதல் மல்கியா வரையிலான

புத்தகங்களில் புலம்பல், தானியேல் தவிர மற்றைய அனைத்துப் புத்தகங்களும் பின்னைய தீர்க்கதரிசிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. அத்தோடு, ஓசியா முதல் மல்கியா வரையிலான புத்தகங்களுக்கு 12 தீர்க்கதரிசிகள் எனும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும், சாமுவேல், ராஜாக்கள் எனும் புத்தகங்கள், நம் வேதாகமத்தில் உள்ளது போல இருபகுதிகளைக் கொண்டிராமல் தனித்தனிப் புத்தகங்களாகவே இருந்தன.

முன்றாவது பகுதியான எழுத்தாக்கங்கள், எபிரேய மொழியில் “கெத்துபிம்” எனும் பெயரைப் பெற்றிருந்தது. இதில் சங்கீதம் நீதிமொழிகள், யோபு என்பன முதலிலும், அதன் பிறகு “மெகிலோத்” என அழைக்கப்பட்ட சுருள்களில், உன்னதப்பாட்டு, ரூத், புலம்பல், பிரசங்கி, எஸ்தர் எனும் 5 புத்தகங்களும் இருந்தன. இவற்றுக்குப் பிறகு தானியேல், எஸ்றா - நெகேமியா, நாளாகமம் எனும் புத்தகங்கள் இருந்தன. இவற்றுள், எஸ்றாவும் நெகேமியாவும் தனி ஒரு புத்தகமாகவும், இரு நாளாகமப் புத்தகங்களும் ஒரு புத்தகமாகவும் இருந்தன.

யூதர்களின் வேதாகமமானது, இன்றுவரை நியாயப்பிரமாணம், தீர்க்கதரிசிகள், எழுத்தாக்கங்கள் எனும் மூன்று பிரிவுகளையும் கொண்டதாகவே உள்ளது. இயேசுகிறிஸ்து பழைய ஏற்பாட்டில் தன்னைப்பற்றி எழுதியிருப்பதாகக் கூறும்போது, அவர் யூத வேதாகமத்தின் இம் மூன்று பகுதிகளையும் குறிப்பிட்டு, “மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும் தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களிலும், சங்கீதங்களிலும் (எழுத்தாக்கங்கள்) என்னைக் குறித்து எழுதியிருக்கிறவைகள்” என்று தெரிவித்தார் (லூக்கா 24:44). கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தகு மூன்று பகுதிகள் எபிரேய வேதத்தில் இருந்துள்ளதைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த யூத வரலாற்றாசிரியரான ஜோசீப்பசும், எபிரேய வேதாகமத்தின் இம்மூன்று பகுதிகளையும் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். அதே போல, கி. பி. 40 அளவில், அலெக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்த யூத தத்துவ ஞானியான பைலோ என்பாரும், மூன்று பகுதிகளாக எபிரேய வேதாகமம் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததைப் பற்றி அறியத்தந்துள்ளார்.

முதன் முதலில் பழைய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட போது, அது யூதர்களுடைய எபிரேய மொழியிலேயே எழுதப்பட்டது. ஒரு சில பகுதிகள் மட்டும், குறிப்பாக, எஸ்றா 4:8 - 6:18, 7:12 - 26, எரே. 10:11, தானி. 2:4 - 7:28 எனும் பகுதிகள் அரமிக் எனும் மொழியில் எழுதப்பட்டன. பின்னர், அவற்றைப் பார்த்து எழுதுவதன் மூலமாக மேலதிக வேதச்சுருள் பிரதிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் எழுத்தாளரான மோசேயின் காலம் முதல்

கி. பி. 1437 இல் “ஜோஹன் குட்டன் பேர்க்” என்பவரினால் அச்சியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்படும் வரை, வேதாகமமானது கைகளினால் பிரதி பண்ணப்பட்டு வந்துள்ளதோடு, வேறு சில மொழிகளுக்கும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கைகளினால் பிரதி பண்ணப்பட்ட பல வேதச்சுருள் பிரதிகள் அண்மைக் காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, உலகின் பிரதான நூலகங்களிலும் நூதனசாலைகளிலும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவையே, பழைய ஏற்பாட்டின் மூலப்பிரதிகள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

### (1) எபிரேய மொழியிலான வேதப்பிரதிகள்

இன்று பல ஆரம்பகால எபிரேய வேதச்சுருள் பிரதிகள் இருக்கின்றபோதிலும், பழைய ஏற்பாட்டை எழுதியவர்கள் தம் சொந்தக் கைகளினால் எழுதிய எந்த ஒரு வேதப்பிரதியும் நம்வசம் இல்லை. இன்று இருக்கும் வேதச்சுருள் பிரதிகள் அனைத்தும் மூலப்பிரதிகளைப் பார்த்து எழுதப்பட்ட நகல் பிரதிகளேயாகும். ஆரம்பகாலத்தில் இத்தகைய நகல் பிரதிகளைத் தயாரித்தவர்கள் “வேதபாரகர்கள்” என அழைக்கப்படுகின்றனர். எஸ்றாவின் காலத்திலேயே வேதபாரகர்களின் பணி ஆரம்பமானது. அதற்கு முற்பட்ட காலத்தைய யூதர்களிடம் பழைய ஏற்பாட்டின் ஒரு சில சுருள்கள் மட்டுமே இருந்தன. யூதர்கள் கி. மு. 586 இல் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப் போனதன் பின், எருசலேம் நகர ஆலயத்தில் அவர்களால் வழிபட முடியாதிருந்தது. அத்தோடு பாபிலோனில் ஆலய சடங்காச்சாரங்களைக் கைக்கொள்வதும் சாத்தியப்படவில்லை. இதனால், ஆலய வழிபாடுகளுக்குப் பதிலாக, ஜெபாலய வழிபாடுகள் உருவாகின. யூதர்கள் தாம் குடியிருந்த பிரதேசங்களிலெல்லாம் ஜெபாலயங்களைக் கட்டினர். இவற்றின் வழிபாடுகள் நியாயப்பிரமாணத்தின் போதனைக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தன.

யூதர்கள் பாபிலோனிலிருந்து தம் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்த பின்பும், ஜெபாலய வழிபாடுகளைத் தொடர்ந்திட்டனர். எருசலேமுக்கு வந்த யூதர்களுக்குத் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை வாசித்து, அதற்கு அர்த்தமும் விளக்கமும் கொடுப்பவராக எஸ்றா பணியாற்றினார் (எஸ். 7 : 6, 10 - 11). உண்மையில், எஸ்றாவின்னுடைய மார்க்கச் சீர்திருத்தப் பணியே, வேதபாரகர்களது சேவையைத் தோற்றுவித்தது. எஸ்றா, வேதபாரகன் என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளார் (நெகே. 8 : 1, 4, 9, 13, 12 : 26, 36). அவர் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தில் தேறின வேதபாரகனாய் இருந்தார் (எஸ். 7 : 6, 11). அத்தோடு கர்த்தருடைய வேதத்தை ஆராயவும், அதன்படி செய்யவும், இஸ்ர



வேலிலே கட்டளைகளையும் நீதிநியாயங்களையும் உபதேசிக்கவும் தன் இதயத்தைப் பக்குவப்படுத்தியிருந்தார் ( எஸ். 7 : 10 ). எஸ்றாவின் முயற்சி காரணமாக, நியாயப்பிரமாணத்தைச் சரிவரக் கற்று, அதற்கு விளக்கமளிக்கும் வேதபாரகர்கள் பலர் உருவாகினர். இவர்கள், நியாயப்பிரமாணத்தை மக்களுக்கு கற்பித்ததோடு, அதை ஜெபாலயங்களில் பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பவர்களாகவும், தனிப்பட்டவர்களது தியானத்துக்கும் ஏனைய ஜெபாலய உபயோகத்திற்கும் பழைய ஏற்பாட்டின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரிப்பவர்களாகவும் பணியாற்றினர்.

யூதர்களுடைய எபிரேயமொழி வேதச்சுருளின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரித்த வேதபாரகர்கள் பயபக்தியுடனும், அதிக கவனத்துடனும் மூலப்பிரதியில் இருந்து நகல் பிரதிகளைத் தயாரித்தனர். அவர்கள் ஒரு தோல் சுருளிலிருப்பதை இன்னுமொரு புதிய தோல்சுருளில் எழுதுவதற்கு முன்பு, மூலப்பிரதியில் இருக்கும் வாக்கியங்கள், வசனங்கள், சொற்கள் என்பவற்றின் எண்ணிக்கையையும், பலதடவைகள் இடம் பெறும் பதங்கள், சொற்றொடர்கள், நடு எழுத்து, நடு வசனம் என்பவற்றையும் குறித்துவைத்துக் கொள்வர். ஒரு தோற் சுருளை பிரதிபண்ணியபின், தாம் எதையும் தவறவிடாமல் எவ்வித பிழையுமின்றி பிரதிபண்ணியதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, மூலப்பிரதியில் தாம் குறித்துவைத்தவைகள், நகல் பிரதியிலும் இருக்கின்றதா என பரீட்சித்துப் பார்ப்பர். மேலும், பிரதிபண்ணும் போது ஏதாவது ஒரு சிறு தவறு ஏற்பட்டால், அதைத் திருத்தி எழுதாமல், பிழை ஏற்பட்ட சுருளை முழுமையாக நிராகரித்துவிட்டு, புதிய ஒரு சுருளில் மறுபடியுமாக ஆரம்பத்திலிருந்து எழுதத் தொடங்குவர். அத்தோடு, ஒவ்வொரு சொல்லையும் சற்று சத்தத்துடன் உச்சரித்த வண்ணமே எழுதினார்கள். இதனால் நகல் பிரதிகள், மூலப்பிரதியில் இருந்த வண்ணமாகவே, மூலப்பிரதியின் ஒரு காபன் பிரதி போல இருந்தன.

பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கிய நகல் பிரதிகளைத் தயாரித்தவர்களில் “ரபி அக்கிபா” என்பவர் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகின்றார். கி. பி. 50 இல் பிறந்த இவர், கி. பி. 132 இல் பாலஸ்தீனாவில் இடம் பெற்ற புரட்சிக்கலவரத்தின் போது மரணமடைந்தார். கி. பி. 70 இல் எருசலேம் நகரமும், ஆலயமும் ரோமர்களால் அழிக்கப்பட்டதன் பின்பு, யூத மார்க்கத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தவர் இவரேயாவார். வேதபாரகர்கள் மூலப்பிரதியிலிருந்து நகல் பிரதிகளைத் தயாரிக்கும் போது, மூலப்பிரதிகளில் இருப்பவை அப்படியே பிரதிபண்ணப்பட வேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை உடையவராக இருந்த இவர், அதிகாரபூர்வமான ஒரு வேதப்பிரதி தயாரிக்கப்பட

வேண்டும் எனவும், அதிலிருந்தே ஏனையவை பிரதிபண்ணப்பட வேண்டும் எனவும் தெரிவித்தார். இதன்படி இவருடைய காலத்தில் “அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதப்பிரதி” ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டது. இவருடைய காலத்தில் எருசலேம் தேவாலயம் முற்றாக அழிக்கப்பட்டிருந்த மையினால், யூத மார்க்கத்தின் முக்கிய அம்சமாக நியாயப்பிரமாணப் போதனை இருந்ததோடு, இவர் பிரதிபண்ணிய வேதச்சுருளே அதிகாரபூர்வமான எபிரேய வேதப்பிரதியாகவும் கருதப்பட்டது.

கி. பி. 132 இல் ஏற்பட்ட புரட்சிக் கலகத்தில் ரபி அக்கிபா மரணமடைந்தது மட்டுமல்ல, யூத சமூகத்தினரும் கிழக்குப் பக்கமாக பாபிலோனுக்கும், மேற்குப் பக்கமாக பாலஸ்தீனாவுக்கும் சிதறடிக்கப் பட்டனர். இதனால் வேதபாரகர்களுடைய காலமும் முடிவுக்கு வந்தது. எனினும் பாபிலோனுக்கும், பாலஸ்தீனாவுக்கும் சென்ற யூதர்கள், தம்மிடமிருந்த எபிரேய வேதச்சுருள்களின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரிக்கும் பணியைத் தொடர்ந்திட்டனர். இவர்கள், எபிரேய வேதா கமத்தின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரித்து, அதை பரம்பரை பரம்பரை யாகப் பாதுகாத்து வந்துள்ளமையினால், “மெசோரெட்ஸ்” என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களில், பாலஸ்தீனாவிலுள்ள தைபீரியஸ் என்ற இடத்தில் இருந்தவர்களால் பிரதிபண்ணப்பட்ட வேதச் சுருள்களே அக்காலத்தைய யூத சமுதாயத்தினர் மத்தியில் அதிகார பூர்வமானதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது.

மெசோரெட்ஸ் என அழைக்கப்படுபவர்கள், வேதபாரகர்களை விட அதிக கவனமாக வேதச்சுருளைப் பிரதிபண்ண வேண்டும் என்பதற்காக, வேதச்சுருளின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும், அரிச் சுவடியின் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் எத்தனை எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன என்பதையும், முழு வேதச்சுருளினதும் நடு எழுத்து, நடு வசனம் என்பவற்றையும் குறித்துக்கொண்ட பின்னரே நகல் பிரதி தயாரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். இவர்களுடைய பணி காரணமாக, நூற்றுக்கு மதிகமான பழைய ஏற்பாட்டு வேதச்சுருள்கள் உருவாகின. இவர்களது பணி கி. பி. 1000 ஆண்டு வரை தொடர்ந்தது. இவர்கள் தயாரித்த வேதச்சுருள்கள் இன்று “மெசோரெட்டிக் பிரதிகள்” என அழைக்கப் படுகின்றன. மெசோரெட்ஸ் என அழைக்கப்படுபவர்களில், “பென் ஆஷர்”, மற்றும் “பென் நப்தலி” எனும் இருகுடும்பத்தினரும் முக்கிய மானவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். இன்றிருக்கும் பழைய ஏற் பாட்டு. மெசோரெட்டிக் பிரதிகளில் பெரும்பாலானவை இவர் கள் தயாரித்த வேதச்சுருள்களையே அடிப்படையாய்க் கொண் டுள்ளன. பென் ஆஷர் குடும்பத்தினர், 5 தலைமுறைகளாக எபி ரேய வேதத்தின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரிக்கும் பணியில் ஈடு பட்டிருந்தனர்.

இன்று பல மெசோரெட்டிக் வேதச்சுருள் பிரதிகள் நம்வச முள்ளன. இவை இன்றைய பிரதான நூலகங்களிலும் நூதனசாலை களிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த எபிரேய வேதச்சுருளின் முதல் 5 புத்தகங்களினதும் பிரதி ஒன்று, பிரித்தானிய நூதனசாலையில் உள்ளது. இங்குள்ள இன்னுமொரு பிரதியில், ஆதி. 39:20 முதல் உபாகமம் 1:33 வரையிலான பகுதி உள்ளது. இது கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரதிபண்ணப்பட்டதாகும். ரஷ்யாவிலுள்ள லெனின்கிராட் நூலகத்தில், கி. பி. 916 அளவில் தயாரிக்கப்பட்ட, எபிரேய வேதத்தின் இரண்டாவது பகுதியைச் சேர்ந்த பின்னைய தீர்க்கதரிசிகளின் சுருள் ஒன்றும், கி. பி. 1008 ஐச் சேர்ந்த எபிரேய வேதத்தின் முழுச்சுருளும் உள்ளது. இந்நூலகத்தில் கி. பி. 929 இற்கும் 1121 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பிரதிபண்ணப்பட்ட 14 எபிரேய வேதச்சுருள்கள் இருக்கின்றன.

கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் பென் ஆஷர்” என அழைக்கப்படும் முழுமையான பழைய ஏற்பாட்டுச் சுருளொன்று ஆரம்பத்தில் எருசலேமில் இருந்தது. பிற்காலத்தில், கெய்ரோவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட இச்சுருள், அதன்பின் 1948 வரை பாலஸ்தீனாவிலுள்ள அலீப்போ என்ற இடத்திலுள்ள ஜெபாலயத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இஸ்ரேல் நாடு மறுபடியும் உருவாக்கப்பட்ட அவ்வருடம், பாலஸ்தீனாவில் ஏற்பட்ட கலவரங்களின் போது இஜெபாலயம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு தீக்கிரையாக்கப்பட்டமையினால், அங்கிருந்த வேதச்சுருளும் காணாமற் போய்விட்டது. ஆனால் அச்சுருள் 1958 ஆம் ஆண்டு ஓரளவு சேதமடைந்த நிலையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, தற்போது இஸ்ரேலில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைத்தவிர, தற்போது ஒக்ஸ்போர்டில் இருக்கும் “கோடெக்ஸ் லவ்தியானொஸ்” என அழைக்கப்படும் பழைய ஏற்பாட்டு வேதச்சுருளில் ஆதியாகமம் புத்தகத்தில் மட்டுமே பல பகுதிகள் இல்லாமலிருக்கின்றது. அத்தோடு, கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படும் பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களினது சுருள் ஒன்றும் இங்குள்ளது. மேலும் கி. பி. 895 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த “கெய்ரோ கோடெக்ஸ்” என அழைக்கப்படும் தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகச்சுருள் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

உண்மையில் வேதபாரசுருள்களும் மெசோரெட்சுருள்களும் பிரதிபண்ணிய எல்லா வேதப்பிரதிகளும் நம்மிடம் இல்லை. யூதர்கள் வேதச்சுருள்கள் மீது ஒருவித பக்தியுடையவர்களாய் இருந்தமையினால், பழையமையடையும் சுருள்களை மதசடங்காச்சாரங்களுடன் ஜெபாலயங்களுக்கருகில் புதைத்துவிடுவது வழமை. இவ்வாறு வேதச்

சுருள்கள் புதைக்கப்படுவதற்கு முன், அவை சேகரிக்கப்பட்டு, ஜெபாலயத்து அறையொன்றில் பத்திரப்படுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறு பழைய வேதச்சுருள்கள் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த இடமொன்று 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பழைய கெய்ரோ நகர ஜெபாலயத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அங்கு கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்ட பல எபிரேய வேதச்சுருள்கள் இருந்தன.

இன்று பாலஸ்தீனாவில் இருக்கும் சமாரியர்கள், பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களினதும் சில சுருள்களை வைத்திருக்கின்றனர். கி. மு. 722 இல் அசீரியர்கள் இஸ்ரவேலை ஆக்கிரமித்த போது, அங்கிருந்த இஸ்ரவேலர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு வேறு நாடுகளுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டதோடு, வேறு பிரதேச மக்கள் இஸ்ரவேலின் தலைநகரான சமாரியாவில் குடியமர்த்தப்பட்டனர் (2 ராஜா 17 : 23 - 31). இவர்களும் இஸ்ரவேலில் எஞ்சியிருந்தவர்களும் மூலமாக வந்தவர்களே சமாரியர்கள் என அழைக்கப்படலாயினர். இவர்களும் யூதர்களும் எப்போதும் பகைமையுணர்வுடன் இருந்தமையினால், இவர்களது மார்க்கம் வித்தியாசமானதாகவே இருந்தது. இவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களை மட்டுமே வேத வாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்ததோடு, அவற்றின் பிரதிகளைத் தயாரிக்கும் பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சில சபைப்பிதாக்கள், சமாரியர்களிடம் இருந்த முதல் 5 புத்தகச் சுருள்களின் பிரதிகளை அறிந்திருந்தனர். கி. பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் தமஸ்குவிலிருந்த சமாரிய சமூகத்தினரிடமிருந்து வாங்கப்பட்ட ஒரு வேதச்சுருள் பாரீஸ் நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இங்கிலாந்து தேசத்துக்கு இதன் 6 பிரதிகள் கொண்டுவரப்பட்டன. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இவற்றின் சில பிரதிகளும், ரஷ்யாவிலுள்ள லெனின்கிராட் நூலகத்தில் இதன் பல பிரதிகளும் உள்ளன. இவற்றைத்தவிர பாலஸ்தீனாவில் இருக்கும் சமாரியர்கள் வைத்திருக்கும் முதல் 5 புத்தகங்களினதும் வேதச்சுருள் பிரதி மிகவும் பழைமைவாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்பிரதி, ஆரோனுடைய வம்சத்தில் வந்த அபிசுவா என்பாரினால் (1 நாளா 6 : 3 - 4) தயாரிக்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. எனினும், இதில் எண்ணாகமம் 35 ஆம் அதிகாரத்திலிருந்து உபாகமம் இறுதிவரை உள்ள பகுதியே அபிசுவாவினால் தயாரிக்கப்பட்ட பிரதியாகும். ஏனையவை அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். இதைத்தவிர, சமாரியர்களிடம் அவர்களது பேச்சு மொழியான அரமிக் மொழி பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களினது சுருள்களும் உள்ளன.

இன்று நம்மிடமிருக்கும் எபிரேய மொழி வேதச் சுருள்களில் பழைமை வாய்ந்தது, 1947 ஆம் ஆண்டும் அதற்குப் பின்பும் சாக்கடலின் வடமேற்குப் பகுதியிலுள்ள கும்ரான் என்ற இடத்தில் இருக்கும் குகைகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டப் பிரதிகளாகும். சாக்கடல் சுருள்கள் என அழைக்கப்படும் இவை, 40,000 இற்கும் அதிகமான தோற்சுருள்களைக் கொண்டிருந்தன. இவை 500 இற்கும் அதிகமான பல்வேறுபட்ட புத்தகங்களினதும் பிரதிகளாகும். இவற்றில் 100 புத்தகச்சுருள்கள் எபிரேய வேதாகமத்தின் பிரதிகளாகும். இவற்றில் எஸ்தர் புத்தகத்தைத் தவிர பழைய ஏற்பாட்டின் மற்றைய அனைத்துப் புத்தகச்சுருள்களும் உள்ளன. சில புத்தகங்களில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட பிரதிகளும் உள்ளன. இதிலிருந்த ஏசாயா புத்தகத்தின் இருசுருள்களில் ஒன்று, கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரதிபண்ணப்பட்டதாகும். அத்தோடு லேவியராகமப் புத்தகப் பிரதி கி. மு. 450 ஐச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. மற்றைய பிரதிகள் கி. மு. இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் பிரதிபண்ணப்பட்டவை என கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சாக்கடல் சுருள்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன் நம்மிடம் இருந்த மிகப்பழைய எபிரேய வேதச்சுருள் கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரதி பண்ணப்பட்டதாகும். சாக்கடல் சுருள்கள் கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. எனவே, இரண்டுக்கும் இடையே 10 நூற்றாண்டுகள், அதாவது 1000 வருட கால இடைவெளி இருக்கின்றது. அக்காலகட்டத்தில் பிரதிபண்ணப்பட்ட எபிரேய வேதச் சுருள்கள் எதுவுமே நம்வசமில்லை. அப்படியிருந்தும் கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டு சுருள்களும், கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு சுருள்களும் எவ்வித முரண்பாடுகளும் வித்தியாசங்களும்மின்றி உள்ளன. இதிலிருந்து, வேதபாரசுருள்களும் மெசோரெட்சுருள்களும் எந்தளவுக்கு சரியாக எபிரேய வேதாகமத்தின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரித்துள்ளனர் என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. எபிரேய வேதாகமமானது கிட்டத்தட்ட 3000 ஆண்டுகளாக கைகளினாலேயே பிரதிபண்ணப்பட்டு வந்தும், அவை எவ்வித மாற்றமும் இன்றி, ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள அதே வார்த்தைகளைக் கொண்டுள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை. பல வருடங்களாக வேதாகமத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை ஆராய்ந்து வரும் பண்டிதர்கள், தேவனுடைய வார்த்தையானது எவ்வித பிழையுமின்றி, மூலப்பிரதிகளில் இருந்து நகல் பிரதிகளுக்கு பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றனர். உண்மையில், எபிரேய வேதத்தில், "ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும் ஒரு எழுத்தின் உறுப்பாகிலும் ஒழிந்து போகவில்லை" (மத். 5:18, யோசுவா 23:14, 1 இராஜா 8:56, 1 சாமு 3:19)

முவாயிரம் வருடங்களாக கைகளினால் பிரதிபண்ணப்பட்டு வந்த எபிரேய வேதமானது, 1488 ஆம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகியது. இதற்கு முன் 1477 ஆம் ஆண்டில் எபிரேய வேதாகமத்தின் சங்கீதங்களும், 1482 இல் மோசேயின் 5 புத்தகங்களும் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. 1516 ஆம் 1517 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்ட எபிரேய வேதாகமத்தில் அரமிக் மொழிபெயர்ப்பும், வேதப்பகுதியின் விளக்கவுரையும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. பீலிக்ஸ் பிராத்தீன்சிஸ் என்பவரினால் தொகுக்கப்பட்ட இவ் வேதாகமம், டேனியல் பொம் பேர்க் என்பவரினால் அச்சிடப்பட்டது. இவர்கள் இத்தாலியில் இருந்த யூதர்களாவர். 1525 இல் டேனியல் பொம்பேர்க்கின் இரண்டாவது பதிப்பு வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது. மெசோரெட்ஸ் தயாரித்த பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்ட இவ்வேதாகமம், ஜேக்கப்ச்சாயிம் என்பாரினால் தொகுக்கப்பட்டிருந்தது. 1937 ஆம் ஆண்டு வரை, இவ்வேதமே அதிகாரபூர்வமான எபிரேய வேதாகமமாக இருந்தது.

1776 முதல் 1780 வரையான காலப்பகுதியில் பென்ஜமின் கென்னிகொட் என்பார், ஒக்ஸ்போர்டில் எபிரேய வேதாகமத்தை வெளியிட்டார். 1869 இல் போயர் என்பார், பழைய ஏற்பாட்டை பகுதி பகுதியாக வெளியிடத் தொடங்கினார். எனினும், இவரது பணி பூர்த்தியடையவில்லை. 1908 முதல் 1926 வரையான காலப்பகுதியில் கிறிஸ்டியன் டி. ஜின்ஸ்பேர்க் என்பாரின் எபிரேய வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது. 1906 இலும் 1912 இலும் 1937 இலும் ருடொல்ப் கிட்டல் என்பாரது வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது. இதன் மூன்றாவது பதிப்பு, லெனின்கிராட்டில் உள்ள வேதச்சுருளை அடிப்படையாய்க் கொண்டது. அதுவரை காலமும் எபிரேய வேதாகமமானது 1525 இல் வெளியிடப்பட்ட ஜேக்கப்ச்சாயிம் இனால் தொகுக்கப்பட்ட வேதப் பிரதியையே அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தது. 1937 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு, கிட்டல்லின் வேதாகமமே அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப் பட்ட வேதாகமமாகியிருந்தது. 1958 இல், பிரித்தானிய வெளிநாட்டு வேதாகமச் சங்கம், நோர்மன் எச். ஸ்நெய்த் என்பவரினால் தொகுக்கப்பட்ட எபிரேய வேதாகமத்தை வெளியிட்டது.

## (2) அரமிக் மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகள்

எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்ட யூதர்களுடைய வேதமான பழைய ஏற்பாடு, அவர்கள் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வந்தபின் அரமிக் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. கி. மு. 586 இல் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போன யூதர்கள், கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தமது எபிரேய மொழியை மறந்து, தாம் குடியிருந்த பிரதேசத்து மொழியான அரமிக் மொழியைப் பேசத் தொடங்கினர்.

அதன்பின், யூதர்கள் தம் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்த காலத்தில் இருந்த, பேர்சிய சாம்ராட்சியத்தின் (கி. மு. 539 - 331) உத்தியோகபூர்வமான மொழியாக இருந்த அரமிக் மொழியே அவர்களது பேச்சு மொழியாயிற்று. இதனால், எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த வேதாகமம், அரமிக் மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. யூத மத பண்டிதர்கள் மட்டுமே அக்காலத்தில் எபிரேய மொழியைக் கற்றறிந்திருந்தனர்.

சிறையிருப்பிலிருந்து யூதர்கள் தமது சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பிவந்த பின் ஜெபாலயங்களில் வேதவாக்கியம் வாசிக்கப்படும் போது, அதற்கு அரமிக் மொழியில் அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டது. நெகேமியா 8 : 8 இல் இத்தகு செயல் முறையை நாம் அவதானிக்கலாம். அவர்கள் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணப் புத்தகத்தைத் தீர்க்கமாக வாசித்து, அர்த்தஞ் சொல்லி, வாசித்ததை அவர்களுக்கு விளங்கப் பண்ணினார்கள். இவ்வாறு வாசிக்கப்பட்ட எபிரேய வேதப்பகுதிக்கு அரமிக் மொழியில் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் "தாகும்ஸ்" என அழைக்கப்படலாயிற்று. ஆரம்பத்தில் வாய்மொழி மூலமாக இருந்த இவ்வரமிக் மொழிபெயர்ப்பு, பிற்காலத்தில் எழுத்து வடிவம் பெற்றது. கி. பி. 100 ஆம் ஆண்டளவில் இத்தகைய அரமிக் மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகள் அதிகாரபூர்வமான வேதவாக்கியமாகக் கருதப்பட்டது.

ஆரம்ப காலத்தில் பல அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் இருந்த போதிலும், இரண்டு தாகும்ஸ்கள் மட்டுமே உத்தியோகபூர்வமாக அதிகாரமிக்க வேதவாக்கியமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் ஒன்று, ஒன்கெலொஸ் என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, "ஒன்கெலொஸ்ஸின் தாகும்ஸ்" என அழைக்கப்படுகின்றது. இது எபிரேய வேதாகமத்தின் முதல் பகுதியான மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் (பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்கள்) மொழிபெயர்ப்பாய் இருந்தமையினால், ஏனையவற்றை விட மேலான அதிகாரமுடையதாகக் கருதப்பட்டது. உத்தியோகபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட மற்றைய அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப்பிரதி, "ஜோனத்தான் பென் உஸ்ஸில் தாகும்ஸ்" என அழைக்கப்படுகின்றது. இது ஜோனத்தான் பென் உஸ்ஸில் என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதில், எபிரேய வேதாகமத்தின் இரண்டாவது பகுதியிலுள்ள முன்னைய தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்களான யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், சாமுவேல், ராஜாக்கள் எனும் புத்தகங்களின் அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் உள்ளன. இவை கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மொழிபெயர்ப்புகளாகும்.

உத்தியோகபூர்வமான இவ்விரு தாகும்ஸ் பிரதிகளும் எழுதப்படுவதற்கும் முன்பே, சில சுயாதீன அரமிக் மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகளும் யூதர்கள் மத்தியில் இருந்தன. கி. மு. முதலாம் நூற்

றாண்டளவில், யோபு புத்தகத்தின் அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதி ஒன்று இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. 1956 ஆம் ஆண்டளவில் சாக்கடலுக்கருகிலுள்ள கும்ரான் பிரதேசத்தின் 11 ஆவது குகையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புராதன வேதப்பிரதிகளில், யோபு புத்தகத்தின் இந்த அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியும் இருந்தது. அதேபோல, கும்ரான் பிரதேசத்தின் 4 ஆவது குகையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிரதிகளில், லேவியராகமப் புத்தகத்தினதும் ஆதியாகமத்தின் சில பகுதிகளினதும் அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகளும் இருந்தன.

கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுவரை பாலஸ்தீனப் பகுதி யூதர்கள் உபயோகித்த அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதி ஒன்று, அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதில் மோசேயின் 5 புத்தகங்களும் உள்ளன. 1957 ஆம் ஆண்டு, இதன் முழுப்பிரதியும் வத்திக்கான் நூலகத்தில் அடையாளங்காணப்பட்டது. இது எபிரேய நியாயப்பிரமாணத்தின் நேரடியான அரமிக் மொழிபெயர்ப்பாயிராமல், அதற்கான வியாக்கியான ரீதியான மொழிபெயர்ப்பாகவே இருக்கின்றது. பாலஸ்தீனாவில் மட்டுமல்ல, பாபிலோனியாவில் இருந்த யூதர்களும், அரமிக் மொழியில் எபிரேய வேதத்தை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். பழைய ஏற்பாட்டில் தானியேல், எஸ்றா, நெகேமியா எனும் புத்தகங்களைத் தவிர, மற்றைய அனைத்துப் புத்தகங்களினதும் அரமிக் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் எம்வசமுள்ளன. அரமிக் மொழிபெயர்ப்பான தாகும்ஸ் பிரதிகள், அக்கால யூதர்கள் எவ்வாறு பழைய ஏற்பாட்டை வியாக்கியானம் செய்தார்கள் என்பதை அறியத்தருகின்றது. இவை, அக்கால யூதர்களது விளக்க முறைகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளமையினால், தற்காலத்தில் அதிகாரபூர்வமான வேதவாக்கியப் பிரதிகளாகக் கருதப்படுவதில்லை.

### (3) கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகள்

பழைய ஏற்பாட்டின் ஆரம்ப மொழிபெயர்ப்புகளில், கிரேக்க மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியே கிறிஸ்தவ உலகில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றது. புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவும், அப்போஸ்தலர்களும் இம்மொழிபெயர்ப்பையே அதிகமாக உபயோகித்தனர். இது “செப்துவஜின்ட்” என அழைக்கப்படுகின்றது. இக்கிரேக்கப் பெயர், “எழுபது” என அர்த்தந்தரும் “செப்துவஜின்டா” எனும் லத்தீன் மொழிப் பதத்திலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். 70 பேரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது எனும் கருத்திலேயே இப்பெயர் பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்புக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. எகிப்திலுள்ள அலெக்சாந்திரியா எனும் பட்டணத்திலேயே இம் மொழிபெயர்ப்பு தயாரிக்கப்பட்டது. கி. மு. 586 இல் பாபிலோனியர்



**பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் ஒழுங்குமுறை**

மூலமொழியிலான எபிரேய வேதம்	கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பான செப்துவஜினட்	ஆங்கிலம் தமிழ் உட்பட ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்
<p>1. நியாயப் பிரமாணம் ஆதியாகமம் யாத்திராகமம் லேவியராகமம் எண்ணாகமம் உபாகமம்</p> <p>2. தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்கள் யோசுவா நியாயாதிபதிகள் சாமுவேல்  ராஜாக்கள்  ஏசாயா எரேமியா எசேக்கியேல் ஓசியா யோவேல் ஆமோஸ் ஓபதியா  யோனா மீகா நாகூம் ஆபகூக் செப்பனியா ஆகாய் சகரியா மல்கியா</p> <p>3. எழுத்தாக்கங்கள் சங்கீதம் நீதிமொழிகள் யோபு உன்னதப்பாட்டு ரூத் புலம்பல் பிரசங்கி எஸ்தர் தானியேல் எஸ்றா - நெகேமியா நாளாகமம்</p>	<p>1. மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் ஆதியாகமம் யாத்திராகமம் லேவியராகமம் எண்ணாகமம் உபாகமம்</p> <p>2. சரித்திர நூல்கள் யோசுவா நியாயாதிபதிகள் ரூத் 1 ஆம் ராட்சியம் 2 ஆம் ராட்சியம் 3 ஆம் ராட்சியம் 4 ஆம் ராட்சியம் விடப்பட்ட விடயங்கள் 1 ஆம் எஸ்ட்ரஸ் 2 ஆம் எஸ்ட்ரஸ் எஸ்தர் ஜூடித் தொபித்</p> <p>3. கவிதை ஞான இலக்கியங்கள் சங்கீதம் நீதிமொழிகள், பிரசங்கி உன்னதப்பாட்டு யோபு ஞானம் யோசுவா பென் சிராவின் ஞானப் போதனை</p> <p>4. தீர்க்கதரிசன நூல்கள் ஏசாயா எரேமியா புலம்பல் பாருக்கின் புத்தகம் எரேமியாவின் கடிதம் எசேக்கியேல் சூசன்னாவின் சரிதை தானியேல் 3 பரிசுத்தபிள்ளைகளின் துதி பெல்லும் வேதாளமும் ஓசியா முதல் மல்கியா வரையிலான புத்தகங்கள்</p>	<p>1. சரித்திர நூல்கள் ஆதியாகமம் யாத்திராகமம் லேவியராகமம் எண்ணாகமம் உபாகமம் யோசுவா நியாயாதிபதிகள் ரூத் 1 சாமுவேல் 2 சாமுவேல் 1 ராஜாக்கள் 2 ராஜாக்கள்  1 நாளாகமம் 2 நாளாகமம் எஸ்றா நெகேமியா எஸ்தர்</p> <p>2. கவிதை நூல்கள் யோபு சங்கீதம் நீதிமொழிகள் பிரசங்கி உன்னதப்பாட்டு</p> <p>3. தீர்க்கதரிசன நூல்கள் ஏசாயா எரேமியா புலம்பல் எசேக்கியேல் தானியேல் ஓசியா யோவேல் ஆமோஸ் ஓபதியா யோனா மீகா நாகூம் ஆபகூக் செப்பனியா ஆகாய் சகரியா மல்கியா</p>

எருசலேமைக் கைப்பற்றிய போது, அநேக யூதர்கள் எகிப்துக்கு சென்று அங்கு குடியேறினர் (எரே. 41 - 43). இதனால், கி. மு. 331 இல் மகா அலெக்சாந்தர் எகிப்தில் அலெக்சாந்திரியா எனும் பட்டணத்தைக் கட்டியபோது, அங்கு யூதர்களுடைய குடியிருப்பும் இருந்தது. அங்கிருந்த யூதர்கள் தமது எபிரேய மொழியைக் கைவிட்டு, அப்பிரதேசத்துக் கிரேக்க மொழியையே பேசிவந்தனர். இதனால், அலெக்சாந்திரியாவில் கி. மு. 250 முதல் கி. மு. 150 வரையிலான காலப்பகுதியில், காலத்துக்குக் காலம் எபிரேய வேதாகமப் பகுதிகள் கிரேக்கத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அரமிக் மொழி பெயர்ப்பைப் போலவே கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பும், ஆரம்பத்தில் ஜெபாலயங்களில் வாய்மொழி மூலமான மொழிபெயர்ப்பாக இருந்து பிற்காலத்தில் எழுத்து வடிவம் பெற்றது.

மகா அலெக்சாந்தருக்குப் பிறகு கிரேக்க சாம்ராட்சியம் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டதோடு, கி. மு. 284 முதல் கி. மு. 247 வரையிலான காலப்பகுதியில் எகிப்து, தொலமி பிலதெல்பஸ் என்பாருடைய ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. இவர் யூதர்கள் அதிகமாகக் குடியிருந்த அலெக்சாந்திரியாவையே தனது தலைநகராகக்கொண்டிருந்ததோடு, இலக்கிய படைப்புகளுக்கு ஆதரவளிப்பவராகவும் இருந்தார். இவரது முயற்சியினால், 900 வருடங்களாக உலகின் கலாச்சார அதிசயமாக இருந்த அலெக்சாந்திரியாவின் நூலகம் உருவானது. இந்நூலகத்தின் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த தேமேத்திரியஸ் என்பவர், யூதருடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் மீது அரசனுக்கு ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி, எருசலேமிலிருக்கும் பிரதான ஆசாரியனிடம் ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பும்படி செய்தார். இதனால், அச்சமயம் பிரதான ஆசாரியனாக இருந்த எலெயேசர், கோத்திரத்திற்கு 6 பேர் வீதம், 12 கோத்திரத்திற்கும் மொத்தம் 72 மூப்பர்களையும் ஒரு நியாயப்பிரமாணச் சுருளையும் (பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்கள்) அரசனிடம் அனுப்பினார். இந்த 72 பேரும் அரசனுடைய ஆதரவுடன், பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களை 72 நாட்களில் கிரேக்கத்தில் மொழிபெயர்த்தனர். ஆரம்பத்தில் இம்மொழிபெயர்ப்பே செப்துவஜின்ட் என அழைக்கப்பட்டது. இந்த 72 மூப்பர்களது மொழிபெயர்ப்புக்கு முன்னரும், அதன் பின்னரும் பலர் எபிரேய வேதத்தின் பகுதிகளை கிரேக்கத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். கி. மு. 117 அளவில், பழைய ஏற்பாடு முழுவதும் கிரேக்கத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டதோடு, செப்துவஜின்ட் எனும் பெயரும் அதற்கு கொடுக்கப்பட்டது.

செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பு, எபிரேய வேதாகமத்தின் அமைப்பில் ஒரு சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. எபிரேய வேதமானது, மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம், தீர்க்கதரிசிகளின்

புத்தகங்கள், எழுத்தாக்கங்கள் என்று மூன்று பகுதிகளாகவே பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பு மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம், சரித்திர புத்தகங்கள், கவிதை மற்றும் ஞானப் புத்தகங்கள், தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் எனும் நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது. முதல் பகுதியில், எபிரேய வேதத்தைப்போலவே மோசேயின் 5 புத்தகங்களும் இருந்தன. இரண்டாவது பகுதி, யோசுவாவிலிருந்து ஆரம்பமாகியது. எபிரேய வேதாகமத்தின் மூன்றாவது பகுதியிலிருந்த ரூத் புத்தகம், அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் சரித்திரத்தின் காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நியாயாதிபதிகள் புத்தகத்துக்கும் சாமுவேல் புத்தகத்துக்கும் இடையில் வைக்கப்பட்டது. அத்தோடு சாமுவேல் புத்தகம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு முதலாம் இரண்டாம் ராட்சியங்கள் எனும் பெயரைப் பெற்றது. அதேபோல, இராஜாக்கள் புத்தகமும் இரண்டாக பிரிக்கப் பட்டு மூன்றாம் நான்காம் ராட்சியங்கள் எனும் பெயரைப் பெற்றது. மேலும், எபிரேய வேதாகமத்தின் மூன்றாவது பகுதியில் இருந்த நாளாகமப்புத்தகம், நான்காம் ராட்சியத்திற்கு அடுத்ததாக வைக்கப் பட்டதோடு அதுவும் இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டு, விடப்பட்ட விடயங்கள் எனும் பெயர் அவற்றிற்கு கொடுக்கப்பட்டது. இதற்கு அடுத்ததாக, நமது வேதாகமத்தின் 2 நாளாகமம் 35:1 முதல் நெகேமியா 8:13 வரையிலான சரித்திரத்தின் பிரிதொரு வரலாற்றுப் புத்தகம், முதலாம் எஸ்ட்ரஸ் எனும் பெயரில் இருந்தது. அதன் பின் நமது வேதாகமத்தின் எஸ்றா, நெகேமியா எனும் இரு புத்தகங்களும் ஒரு புத்தகமாக, இரண்டாம் எஸ்ட்ரஸ் எனும் பெயரில் இருந்தது. இதைத் தொடர்ந்து எஸ்தர், ஜூடித், தொபித் எனும் புத்தகங்கள் இருந்தன. இவற்றில், முதலாம் எஸ்ட்ரஸ், ஜூடித், தொபித் எனும் புத்தகங்கள் எபிரேய வேதாகமத்தில் இல்லாத புத்தகங்களாகும்.

செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பின் மூன்றாவது பகுதியான கவிதை மற்றும் ஞானப் புத்தகங்களில், சங்கீதம், நீதிமொழிகள், பிரசங்கி, உன்னதப்பாட்டு, யோபு, ஞானாகமம், யோசுவா பென்சிரா என்பவரின் ஞானப் போதனை எனும் 7 புத்தகங்கள் இருந்தன. இவற்றில் கடைசி இரண்டு புத்தகங்களும் எபிரேய வேதாகமத்தில் இல்லாத புத்தகங்களாகும். அத்தோடு, சங்கீதத்தில் 151 சங்கீதங்கள் இருந்தன. 151 ஆம் சங்கீதம், சாக்கடலுக்கருகில் கும்ரான் பிரதேசத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எபிரேய வேதப்பிரதிகளிலும் உள்ளது. கிரேக்க வேதாகமத்தின் நான்காவது பகுதியான தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களில், முதலில் ஏசாயா, எரேமியா எனும் இரு புத்தகங்களும் இருந்தன. எரேமியாவுக்கு அடுத்து புலம்பல், பாருக்கின் புத்தகம், எரேமியாவின் கடிதம் எனும் 3 புத்தகங்கள் இருந்தன. இவற்றில் கடைசி இரண்டும் எபிரேய வேதாகமத்தில் இல்லாதவைகள். இதற்கு அடுத்து, எசேக்கியேல்

புத்தகமும் தானியேல் புத்தகமும் இருந்தன. எனினும் தானியேல் புத்தகத்தில் எபிரேய வேதத்தில் இல்லாத இரண்டு கதைகள் சேர்க்கப் பட்டிருந்தன. இவற்றில், சூசன்னாவின் சரிதை புத்தகத்தின் ஆரம்பத் திலும், பெல்லும் வேதாளமும் எனும் கதை புத்தகத்தின் இறுதியிலும் இருந்தன. அத்தோடு, அக்கினிச் சூளையில் இருந்த தானியேலின் நண்பர்களுடைய பாவ அறிக்கையும் ஜெபமும் தேவனுக்கான துதியும் தானியேல் புத்தகத்தின் 3 ஆம் அதிகாரத்தில், 23 ஆம் 24 ஆம் வசனங் களுக்கிடையே 68 வசனங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதற்குப் பிறகு, எபிரேய வேதாகமத்தில் இருந்த 12 சிறிய தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்கள், அதாவது ஓசியா முதல் மல்கியா வரையிலான புத்தகங்கள் இருந்தன. இவற்றுக்குப் பிறகு, மக்காபியரின் நான்கு புத்தகங்கள் இருந்தன. எபிரேய வேதாகமத்தில் இல்லாத, மேலதிகமாக கிரேக்க வேதாக மத்தில் இருக்கும் புத்தகங்களே தள்ளுபடியாகமங்கள் என தமிழில் அழைக்கப்படுகின்றன. (கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பில் மேலதிகமாக சேர்க்கப்பட்ட புத்தகங்கள் நம் வேதாகமத்தில் இடம்பெறாமையான காரணங்களை 3 ஆம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில் பார்ப்போம்).

செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பைவிட, வேறு சில கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகளும் அக்காலத்தில் இருந்தன. செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பானது, தேவசெயல் காரணமாக, பிற்கால கிறிஸ்தவர்களது போதனைகளுக்கு ஏற்றவிதமாக அமைந்திருந்த மையினால், யூதர் மத்தியில் அது பிரபல்யம் பெறவில்லை. கிறிஸ்த வர்களே இதை அதிகளவில் உபயோகித்தனர். பிற்காலத்தில், கிரேக்க மொழி பேசும் யூதர்களின் உபயோகத்திற்காக, அக்கியுல்லா என்பாரி னால் எபிரேய வேதாகமம் கிரேக்கத்திற்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ரோமைச் சேர்ந்தவரான இவர், எருசலேமில் இருக்கும் காலத்தில் யூத மார்க்கத்தைத் தழுவினார். இவருடைய மொழி பெயர்ப்பு, கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வெளி வந்தது. அந்நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், தியோடோஷன் என்பார் எபிரேய வேதத்தின் இன்னுமொரு கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரித்தார். எபேசுவைச் சேர்ந்த இவர் யூத மார்க்கத்தைத் தழுவி வராவார். இது நேரடியான ஒரு மொழிபெயர்ப்பாயிராமல், ஏற்கனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த கிரேக்க வேதப்பிரதிகளின் திருத்தப்பதிப்பாகவே இருந்தது. கிறிஸ்தவ சபை பிற்காலத்தில் செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்த தானி யேல் புத்தகத்துக்குப் பதிலாக, இவருடைய மொழிபெயர்ப்பையே உபயோகித்தது. தியோடோஷனுக்குப் பிறகு, எபியனிசம் என அழைக் கப்படும் யூத கிறிஸ்தவக் குழுவைச் சேர்ந்த சிம்மாக்கஸ் என்பவரும் கிரேக்க மொழியில் பழைய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

கிறிஸ்தவ சபையானது, தானியேல் புத்தகத்தைத் தவிர, மற்ற

அனைத்து புத்தகங்களையும் செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்தே பெற்றது. தானியேல் புத்தகம், தியோடோஷனுடைய மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகும். கி. பி. 185 முதல் 254 வரையான காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த அலெக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்த வேதப் பண்டிதரும், கிறிஸ்தவ சபைத்தலைவருமான ஓரிகன் என்பார், பாலஸ் தீனாவிலுள்ள செசரியாவில் வாழும் காலத்தில், 'ஹெக்ஸ்ஸப்லா' என கிரேக்கத்தில் அழைக்கப்படும் ஆறு பரிமாண வேதப்பிரதி ஒன்றைத் தயாரித்தார். இது, ஆறுபகுதிகளைக் கொண்ட பக்கங்களில் எழுதப்பட்டிருந்தது. முதலாவதில் எபிரேய வாக்கியமும், இரண்டாவதில் எபிரேய உச்சரிப்பு முறை கிரேக்கத்திலும், மூன்றாவதில் அக்கியுல்லா வின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பும், நான்காவதில் சிம்மாக்கசின் மொழிபெயர்ப்பும், ஐந்தாவதில் செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பின் ஓரிகனுடைய தொகுப்பும், ஆறாவதில் தியோடோஷனின் மொழிபெயர்ப்பும் பிரதி பண்ணப்பட்டிருந்தது. ஆறாவது பகுதியான தியோடோஷனின் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியை, வேறு சில எபிரேய கிரேக்க பிரதிகளுடன் எரிகோவுக்கருகில் ஒரு சாடியில் இருக்க தான் கண்டுபிடித்ததாக ஓரிகன் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஓரிகனின் ஆறுபரிமாண வேதப்பிரதியில் சில பகுதிகள் மட்டுமே தற்சமயம் இருக்கின்றன. இவற்றில் சில ஒக்ஸ்போர்டிலும், மிலான் எனும் இடத்திலும் உள்ளன.

தற்சமயம் இருக்கும் செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்புக் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் சில பிரதிகளைத்தவிர, மற்றையவை அனைத்தும் கிறிஸ்தவர்களால் பிரதி பண்ணப்பட்டவைகளாகும். ஆதிகிறிஸ்தவர்கள், கிரேக்க உலகுக்கு சவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்ல இம்மொழிபெயர்ப்பே பெரிதும் உதவியது. 1947 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு, சாக்கடலுக்கருகில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கும்ரான் சமூகத்தவரது புத்தகப் பிரதிகளில், யூதர்களால் பிரதிபண்ணப்பட்ட செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் சிலவும் உள்ளன. கும்ரான் சமூகத்தினரது நான்காவது குகையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட லேவியராகமத்தினது இரு பிரதிகளும், எண்ணாகமத்தினது ஒரு பிரதியும், ஏழாவது குகையில் கிடைத்த யாத்திராகமம், மற்றும் எரேமியாவின் கடிதத்தின் பகுதிகளும், சாக்கடலுக்கு மேற்கே கிடைத்த முழுமை பெறாத சிறிய தீர்க்கதரிசிகள் புத்தகத்தின் பிரதிகளும் யூதர்களால் பிரதிபண்ணப்பட்ட கிரேக்க சுருள்களாகும். எனினும் முதலாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு, கிறிஸ்தவர்களே செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பை உபயோகித்த மையினால், யூதர்கள் அம்மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால், முதலாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட செப்துவஜின்ட் வேதப் பிரதிகள் அனைத்தும், கிறிஸ்தவர்களால் பிரதி பண்ணப்பட்டவைகளாகவே உள்ளன. உண்மையில், செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பே கிறிஸ்தவர்களது பழைய ஏற்பாடாக உள்ளது.

பழைய ஏற்பாட்டு எபிரேய மூலப்பிரதிகளின் விபர அட்டவணை			
வேதச்சுருளின் பெயர்	பிரதிபண்ணப்பட்ட காலம்	சுருளிலிருக்கும் வேதப்பகுதிகள்	வைக்கப்பட்டுள்ள இடம்
சாக்கடல் சுருள்கள்	கி. மு. 2ஆம் 1ஆம் நூற்றாண்டுகள்	எஸ்தர் தவிர்ந்த ஏனைய ப. ஏ. புத்தகங்கள்	இஸ்ரேல்
நாஷ்சுருள்	கி. பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு	6ஆம் 7ஆம் கற்பனைகளும் உபாகமம் 6 : 4உம்	கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழக நூலகம்
கெய்ரோ சுருள்கள்	கி. பி. 6முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலானவைகள்	எல்லா புத்தகங்களினதும் பகுதிகள்	லெனின்கிராட் மற்றும் பிரித்தானிய நூலகங்கள்
ஒக்ஸ்போர்ட் சுருள்கள்	கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு	பஞ்சாகமங்கள்	ஒக்ஸ்போர்ட்
கோடெக்ஸ் கெய்ரோ	கி. பி. 895	தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்கள்	கெய்ரோ
பிரித்தானிய நூதனசாலை சுருள்கள்	கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு	பஞ்சாகமங்கள்	பிரித்தானிய நூதனசாலை
	கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு	ஆதி 39 : 20 முதல் உபா 1 : 33 வரை	
தீர்க்கதரிசிகளின் லெனின்கிராட் கோடெக்ஸ்	கி. பி. 916	ஏசாயா முதல் மல்கியா வரை	ரஷ்யாவிலுள்ள லெனின்கிராட் நூலகம்
அலீப்போ (கோடெக்ஸ்) பென் ஆஷர்	கி. பி. 930	ஓரளவு சேதமடைந்த பழைய ஏற்பாடு	இஸ்ரேல்
கோடெக்ஸ் லெனின்கிராட் டென்சிஸ்	கி. பி. 1008	முழுமையான பழைய ஏற்பாடு	ரஷ்யாவிலுள்ள லெனின்கிராட் நூலகம்



## பழைய ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுதல்

பழைய ஏற்பாடானது யூதசமூகத்தினராலும், கிறிஸ்தவ சபையினராலும் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. தேவனுடைய வெளிப்படுத்தலை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, அவருடைய ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டமையினால் பழைய ஏற்பாடு யூதர்களதும், கிறிஸ்தவர்களதும் வாழ்வின் மீது அதிகாரம் செலுத்தக்கூடிய நூலாக உள்ளது. யூதர்கள் பல மார்க்க நூல்களை எழுதியுள்ள போதிலும், அவை எல்லாமே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்டவையாகக் கருதப்படவில்லை. எவற்றை அவர்கள் தேவனுடைய வெளிப்படுத்தல்களைக் கொண்டுள்ள புத்தகங்களாகக் கருதினார்களோ அவற்றை மட்டுமே, அதிகாரபூர்வமானவையாக அங்கீகரித்திருந்தனர். கிறிஸ்தவர்களும், தேவ வெளிப்படுத்தலையும் ஆவியின் ஏவுதலையும் கருத்திற் கொண்டே, பழைய ஏற்பாடு தேவனுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள தெய்வீக வார்த்தை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

### (1) யூதர்களும் பழைய ஏற்பாடும்

யூதர்களைப் பொறுத்தவரை நியாயப்பிரமாணம், தீர்க்கதரிசிகள், எழுத்தாக்கங்கள் என மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த, எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்ட அவர்களுடைய வேதாகமம், தெய்வீக அதிகாரமுடையதாக இருந்தது. முதற்பகுதியான மோசே எழுதிய நியாயப்பிரமாணம், கர்த்தருடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டிக்கு அருகில் வைக்கப்பட்டிருந்தமையினால் (உபா. 31: 24 - 26), அது தேவனுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை யூதர்கள் அறிந்து கொண்டனர். மோசேக்குப் பிறகு இஸ்ரவேல் மக்களை வழிநடத்திய யோசுவா, நியாயப்பிரமாணப் புத்தகத்தின் படியே செயல்பட வேண்டியதாயிருந்தமையும் (யோசு. 1: 7 - 8),

அதற்குள்ள தெய்வீக அதிகாரத்தையே காட்டுகின்றது. அதேபோல, உடன்படிக்கைப் பெட்டிக்கருகில் வைக்கப்பட்டிருந்த மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் பிரதி ஒன்று அரசனிடம் இருக்க வேண்டும் என்றும் (உபா. 17 : 18 - 20), அரசர்கள் அதன்படி வாழவேண்டும் என்றும் தேவன் கட்டளையிட்டமை, (1 இராஜா. 2 : 3 - 4) அது நாட்டை ஆளும் அரசனுக்கும் மேலான அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ள தென்பதை அறியத்தருகின்றது. இதனால், நியாயப்பிரமாணம் வாசிக்கப்படும் போது மக்கள் மட்டுமல்ல, அரசனும் கூட அதற்கு கீழ்ப்படிவதாக வாக்களித்தான் (2 இராஜா. 23 : 1 - 3).

மோசே எழுதியவை மட்டுமல்ல, அவருடைய காலத்துக்குப் பிறகு “தீர்க்கதரிசிகள்” எழுதியவையும்கூட யூதர்களுக்குத் தெய்வீக அதிகார முடைய தேவவார்த்தையாகவே இருந்தன. மோசேக்குப் பிறகு தேவனுடைய வார்த்தைகளை எழுதிய யோசுவா, அதைத் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணப் புத்தகத்திலேயே எழுதினார் (யோசு. 24 : 26 - 27). அவருக்குப் பிறகு, சாமுவேலும் ராஜாங்கத்தின் முறையை ஜனங்களுக்குத் தெரிவித்து, அதை ஒரு புத்தகத்தில் எழுதி கர்த்தருடைய சந்நிதானத்தில் வைத்தமை (1 சாமு. 10 : 25), அவர் எழுதியவையும் தெய்வீக அதிகாரமுடையவை என்பதை அறியத்தருகின்றது. ராஜாக்கள், நாளாகமப் புத்தகங்களை எழுதியவர்களும், சிறையிருப்பு வரையிலான யூதர்களுடைய சரித்திரம் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவித்த தீர்க்கதரிசிகளினால் எழுதப்பட்டவை என்பதை அறிந்திருந்தார்கள் (1 நாளா. 29 : 29, 30, 2 நாளா. 9 : 29). யூதர்கள் பாபிலோனுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போன காலத்தில் (கி. மு. 586 இல்). மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமும் (எபிரேய வேதத்தின் முதல் பகுதி) தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களும் (எபிரேய வேதத்தின் இரண்டாவது பகுதி) தேவனுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்ட புத்தகங்களாக யூதர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டன (தானி. 9 : 2, 6, 11).

யூதர்கள் பாபிலோனிலிருந்து திரும்பி வந்தபின், (கி. மு. 538 இற்குப் பிறகு) எபிரேய வேதத்தின் முதலிரு பகுதிகள் மட்டுமல்ல, மூன்றாவது பகுதியான எழுத்தாக்கங்களும் அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதப்பட்டது. வேதபாரகனான எஸ்றா இப்புத்தகங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகத் தொகுத்ததோடு, அவற்றின் நகல் பிரதிகளையும் தயாரித்தார். நெகேமியா, எருசலேமில் ஒரு நூலகத்தை உருவாக்கி, அங்கு வேதப்பிரதிகளைச் சேகரித்து வைத்தார். இவை தெய்வீக அதிகாரமுடையவைகளாக இருந்தமையினால், யூதர்கள் தமது ஜெபாலயங்களில் இவற்றை வாசித்தனர். ஓய்வுநாள் தோறும், எபிரேய வேதத்தின் முதலிரு பகுதிகளிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்படும் பகுதிகள் வாசிக்கப்பட்டதோடு, மூன்றாவது



பகுதியிலிருந்த சில புத்தகங்கள் வருடாந்த பண்டிகைகளின் போது வாசிக்கப்படுவதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள், உன்னதப்பாட்டு பஸ்கா பண்டிகையின் போதும், ருத் பெந்தெ கோஸ்தே பண்டிகையின் போதும், புலம்பல் கி. மு. 586 இல் எருசலேம் அழிவுற்றதை நினைவுகூரும் ஜூலை மாதத்திலும், பிரசங்கி கூடாரப் பண்டிகையின் போதும், எஸ்தர் பூரிம் பண்டிகையின் போதும் வாசிக்கப்பட்டன.

கி. மு. 167 இல், சிரியாவின் அரசனான “அந்தியோக்கஸ் எபிபனஸ்” என்பவன் யூதர்களைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கிய போது, அவன், அவர்களுடைய வேதப்பிரதிகளையும் அழிக்க முற்பட்டான். அச்சமயம், யூதர்களுடைய வேதப்பிரதிகளை வைத்திருப்பவர்களுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இதனால் பல வேதப்பிரதிகள் அழிந்து போயின. அப்படியிருந்தும் “யூதாஸ் மக்காபியஸ்” என்பவர் கி. மு. 164 இற்கும் 160 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், பல வேதப்பிரதிகளை பாதுகாப்பாக ஓரிடத்தில் சேகரித்து வைத்திருந்தார். இதன் பின்னர் கி. பி. 70 இல் எருசலேம் நகரமும் ஆலயமும் ரோமர்களால் அழிக்கப்பட்ட போது, யூதர்கள் மறுபடியுமாக சிதறடிக்கப்பட்டனர். இவர்களில் யூதேயாவின் மேற்குப் பகுதியில் “ஜம்நியா” என்ற இடத்திற்குப் போன யூதமதப் போதகர்கள், தமது மார்க்கத்தைச் சீர்திருத்தும் பணிகளில் ஈடுபட்டனர். இவர்களுடைய பணிகளுள், பழைய ஏற்பாட்டின் தெய்வீக அதிகாரத்தைப் பற்றிய கலந்துரையாடல் மிகவும் முக்கியமானதொன்றாகும். இவர்களுடைய காலத்துக்கும் முன்பே எபிரேய வேதாகமத்தின் மூன்று பகுதிகளும் அதிகாரபூர்வமானவையாக யூதர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தமையினால், அவற்றின் அதிகாரம் எந்தளவுக்கு அங்கீகரிக்கப்படக் கூடியது என்பது பற்றி ஜம்நியாவில் இருந்த யூதமதப் போதகர்கள் ஆராய்ந்தனர்.

எபிரேய வேதத்தின் முதல் இரு பகுதிகளான மோசேயின் நியாயப்பிரமாணமும், தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமமும் எவ்வித தயக்கமுமின்றி தெய்வீக அதிகாரமுடையவையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், எழுத்தாக்கங்கள் பகுதியிலுள்ள சில புத்தகங்கள் பற்றி ஜம்நியாவில் கூடிய யூதமதப்போதகர்களுக்கு ஒருசில சந்தேகங்கள் இருந்தன. எஸ்தர், உன்னதப்பாட்டு எனும் புத்தகங்களில் எந்த ஒரு இடத்திலும் தேவனுடைய பெயர் குறிப்பிடப்படாதிருப்பதனால் அவற்றைத் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்ள அவர்கள் ஆரம்பத்தில் சற்றுத் தயங்கினர். எனினும், அக்கால யூதர்கள் முக்கியமானதாகக் கருதிய பூரிம் பண்டிகையின் ஆரம்பத்தைப் பற்றிய சரிதையை எஸ்தர் கொண்டிருப்

பதனால், அதை வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம் எனும் முடிவுக்கு வந்தனர். உன்னதப்பாட்டை, தேவனுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் இடையிலான அன்பை சித்தரிக்கும் ஒரு பாட்டாக அவர்கள் கருதிய மையினால், அது வேதவாக்கியமாக இருப்பது நியாயமானது என தீர்மானித்தனர். கி. பி. 90 ஆம் ஆண்டளவில் ஜம்நியாவிலிருந்த யூதமதப் போதகர்கள் பழைய ஏற்பாட்டைத் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாகவும், யூதமார்க்கத்தின் வேத நூலாகவும் அங்கீகரித்திருந்தனர்.

## (2) இயேசுகிறிஸ்துவும் பழைய ஏற்பாடும்

கிறிஸ்தவர்களைப் பொறுத்தவரை பழைய ஏற்பாடானது ஆரம்ப பத்திலேயே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது மட்டுமல்ல, ஆதிசபையின் வேதாசிரமமாக பழைய ஏற்பாடே இருந்தது. அவர்களுடைய வழிபாட்டு ஆராதனைகளில் பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களே வாசிக்கப் பட்டும் பிரசங்கிக்கப்பட்டும் வந்தன. இதற்கு மூலகாரணம், ஆரம்ப கிறிஸ்தவர்கள் யூதர்களாக இருந்தது மட்டுமல்ல, அவர்களது தெய்வமான இயேசுகிறிஸ்து பழைய ஏற்பாட்டை அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தமையேயாகும். புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள சுவிசேஷப் புத்தகங்களில், இயேசுகிறிஸ்து உபயோகித்த 36 பழைய ஏற்பாட்டுப் பகுதிகள் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும், பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் பழைய ஏற்பாட்டை மேற்கோளாக காட்டாவிட்டாலும், அவர் அதை உபயோகித்துள்ளதை அவதானித்திடலாம். அத்தோடு “எழுதியிருக்கிறது” எனும் சொற்பிரயோகத்தை 10 சந்தர்ப்பங்களில் உபயோகித்துள்ளார். இச்சொற்பிரயோகத்தை அல்லது, வேதவாக்கியம், அல்லது நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசிகளின் ஆசிரமமும் எனும் வார்த்தைகளை இயேசுகிறிஸ்து உபயோகிக்கும் போது, அவர் பழைய ஏற்பாட்டையே இவ்விதமாக குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

இயேசுகிறிஸ்து தன்னுடைய போதனைகளில் பழைய ஏற்பாட்டை உபயோகிக்கையில், அது தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை உறுதிப்படுத்தினார். அவரைப் பொறுத்தவரை, பழைய ஏற்பாட்டை எழுதியவர்கள் அனைவருமே தேவனுடைய செய்தியாளர்கள். அவர்களினூடாகப் பேசியது தேவனே. இதனால்தான் சங்கீதம் 110 : 1 ஐ இயேசுகிறிஸ்து உபயோகிக்கையில், “தாவீது பரிசுத்த ஆவியினாலே சொல்லியிருக்கிறானே” என்று குறிப்பிட்டார் (மாற். 12 : 36, மத். 22 : 43). அதேபோல, சதுசேயருடன் ஏற்பட்ட தர்க்கமொன்றில், யாத்திராகமம் 3 : 6 இல் மோசேயினால் எழுதப்பட்ட வசனத்தை உபயோகித்த

இயேசுகிறிஸ்து, “இவ்வாறு தேவனால் உங்களுக்கு உரைக்கப்பட்டதை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா” என்று கேட்டார் (மத். 22 : 31). மேலும், பரிசேயருடன் ஏற்பட்ட தர்க்கத்தின் போதும், மோசே யாத்திராகமம் 20 : 12 இலும், உபாகமம் 5 : 16 இலும் எழுதியவற்றை ஒழுங்காகக் கைக்கொள்ளாதமைக்காக அவர்களைக் கடிந்துகொள்கையில், “தேவனுடைய கட்டளைகளை அவர்கள் வியர்த்தமாக்குகிறார்கள்” என்றும், “தேவனுடைய வசனத்தை அவமாக்குகிறார்கள்” என்றும் கூறினார் (மாற். 7 : 9 - 13). அதுமட்டுமல்ல, ஆதியாகமம் 2 : 24 ஐ அவர் உபயோகித்தபோது, அது பழைய ஏற்பாட்டில் தேவனால் சொல்லப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிராத போதிலும் அதைத் தேவன் சொன்ன வசனமாகவே குறிப்பிட்டார் (மத். 19 : 4 - 5). இவற்றிலிருந்து பழைய ஏற்பாடு தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை இயேசுகிறிஸ்து ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார் என்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மை என்பதை அறிந்து கொள்கின்றோம்.

பழைய ஏற்பாடு தேவனுடைய வார்த்தையாக இருப்பதனால், அது ஒருபோதும் அழியாது என்றும் இயேசுகிறிஸ்து கூறினார். “வானமும் பூமியும் ஒழிந்து போனாலும், நியாயப்பிரமாணத்திலுள்ள தெல்லாம் நிறைவேறுமளவும், அதில் ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும், ஒரு எழுத்தின் உறுப்பாகிலும் ஒழிந்து போகாது” (மத். 5 : 18). “வேதத்தில் ஒரு எழுத்தின் உறுப்பு அவமாய்ப்போவதைப் பார்க்கிலும் வானமும் பூமியும் ஒழிந்து போவது எளிதாயிருக்கும்” (லூக். 16 : 17) என்றார். அதேசமயம், அழியாமலிருக்கும் பழைய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள விடயங்கள் உண்மையாக நடைபெற்ற சம்பவங்கள் என்றும் அறிவித்தார் (மத். 10 : 15, 11 : 23 - 24, யேவா. 6 : 31, 58, 3 : 14, மத். 19 : 4, 5 மாற். 10 : 6 - 8). பழைய ஏற்பாட்டு மனிதர்கள் கற்பனை கதாபாத்திரங்கள் அல்ல, அவர்கள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த நிஜமான மனிதர்கள் என்பதை அறிந்திருந்த இயேசுகிறிஸ்து, அவர்களைப்பற்றி கூறும் போது, அவர்களைச் சரித்திரரீதியான நபர்களாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார் (யோ. 8 : 56, லூக். 4 : 25 - 26, 27, 11 : 29 - 32, 50, 17 : 26 - 32 மத். 8 : 11, 12 : 3 - 4, 6 : 29, 12 : 42, 12 : 39 - 41, 24 : 37, 39). இதிலிருந்து, கிறிஸ்தவர்களது வேதாகமத்தின் முதல் பகுதியான பழைய ஏற்பாடு ஒரு புராணக்கதைப் புத்தகம் அல்ல, மாறாக, அது தேவனுடைய ஜனங்களான யூதர்களுடைய மார்க்கச் சரித்திரம் என்பதை அறிந்துகொள்கின்றோம்.

பழைய ஏற்பாடு அழியாத தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டிருப்பதனால், இயேசுகிறிஸ்து, அதனுடைய அதிகாரத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து செயல்பட்டார். உண்மையில் பழைய ஏற்பாட்டின் அதிகாரத்தை இயேசுகிறிஸ்து அங்கீகரித்திருந்தமையினாலேயே,

கிறிஸ்தவர்களும் அதை அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டனர். இயேசுகிறிஸ்துவைப் பிசாசு சோதித்த சமயம், அவர் பிசாசின் யோசனைகளின்படி செயல்படாமல், பழைய ஏற்பாட்டில் சொல்லப்பட்டிருந்த தேவனுடைய வார்த்தைக்கே கீழ்ப்படிந்தார். பிசாசின் சோதனைகளின் போது, பழைய ஏற்பாட்டின் வசனங்களைக் குறிப்பிட்டு, இப்படி எழுதியிருக்கிறது என்று கூறி, தான், அதன்படியே செயல்படுவதை இயேசுகிறிஸ்து பிசாசுக்கு சுட்டிக்காட்டினார் (மத். 4 : 1 - 11). அதேபோல, அவருடைய ஊழிய காலத்திலும் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களில் சொல்லப்பட்ட விதமாகவே செயல்பட்டார். “மனுஷகுமாரன் தம்மைக் குறித்து எழுதியிருக்கிறபடியே போகிறார்” (மாற். 14 : 21) என்று கூறிய இயேசுகிறிஸ்து, பழைய ஏற்பாட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பிரகாரமாகவே இவ்வுலகில் வாழ்ந்தார். பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியத்துக்கு முற்றிலுமாய் கீழ்ப்படிந்து நடந்த அவர், அதற்கெதிராகச் செயல்பட தமது வல்லமையையும் உபயோகிக்க மறுத்து, “அப்படிச் செய்வேனானால் இவ்விதமாய்ச் சம்பவிக்க வேண்டும் என்கிற வேதவாக்கியங்கள் எப்படி நிறைவேறும்” என்று கேட்டார் (மத். 26 : 53 - 54 பார்க்க). இதிலிருந்து, இயேசுகிறிஸ்து பழைய ஏற்பாட்டின் அதிகாரத்தை அங்கீகரித்து, அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்ததை அறியக்கூடியதாய் உள்ளது.

பழைய ஏற்பாடு தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாய் இருப்பதனால், இயேசுகிறிஸ்து அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய காலத்தை யூதமார்க்கத்தலைவர்கள், தமது முன்னோர்களது பாரம்பரியப் போதனைகளுக்கே முதலிடம் கொடுத்தனர். யூத மதப்போதகர்கள், நியாயப்பிரமாணத்துக்கு மேலதிகமாக 613 கட்டளைகளைச் சேர்த்திருந்தனர். இக்கட்டளைகளே அவர்களுக்கு முக்கியமானவையாகத் தென்பட்டன. ஆனால் இயேசுகிறிஸ்து அக்கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியவில்லை. இதனால்தான், அவர் ஓய்வு நாளிலும் வியாதியஸ்தர்களைக் குணமாக்கினார் (மாற். 3 : 1 - 5 யோவா. 5 : 8 - 10). அத்தோடு, தன்னுடைய சீடர்கள் கைகழுவாமல் சாப்பிட்டதையும் (மாற். 7 : 1 - 13) ஓய்வு நாளொன்றில் அவர்கள் கதிர் கொய்ததையும் (மாற். 2 : 23 - 28) யூத மதப் போதகர்கள் குற்றமாகக் கருதியபோதிலும், இயேசுகிறிஸ்து அவர்களுடைய செயலை நியாயப்படுத்தினார். யூதர்களுடைய முன்னோரின் பாரம்பரியத்தைச் சீடர்கள் மீறியது (மத். 15 : 1 - 2) இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு குற்றமாகத் தென்படவில்லை. ஏனென்றால், அவர் பாரம்பரியப் போதனைகளையல்ல, மாறாக பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியத்தையே முக்கியமானதாகக் கருதினார் (மத் 15 : 3 - 20).

பழைய ஏற்பாடு தேவனுடைய வார்த்தையாய் இருந்தமையினால், யூதமதத் தலைவர்களுடன் ஏற்பட்ட தர்க்கங்களின் போது, தனது கருத்துக்கு ஆதாரமாக இயேசுகிறிஸ்து பழைய ஏற்பாட்டையே உபயோகித்தார் (மாற். 7 : 1 - 13, 12 : 18 - 27). தர்க்கரீதியான கேள்விகளுடன் தன்னிடம் வந்தவர்களுக்கெல்லாம், “நியாயப்பிரமாணத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறது? நீ வாசித்திருக்கிறது என்ன? (லூக். 10 : 26) எழுதியிருக்கிற வாக்கியத்தை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா? (மாற். 12 : 26) தேவனால் உங்களுக்கு உரைக்கப்பட்டிருக்கிறதை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா?” (மத். 22 : 31) என்று கேட்பதே அவருடைய வழக்கமாயிருந்தது. (மத். 12 : 3, 5, 19 : 5, 21 : 16, 42, 22 : 31 மாற். 2 : 25 - 26, லூக். 10 : 26, 6 : 3). அத்தோடு, மார்க்க காரியங்களைக் குறித்து தப்பிப்பிராயம் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு பதிலளிக்கும் போதெல்லாம், “நீங்கள் வேதவாக்கியங்களை அறியாததினால்லவா தப்பான எண்ணம் கொள்கிறீர்கள்” என்றே கூறினார். (மாற். 12 : 24, மத். 22 : 29). தன்னுடைய சகல உபதேசத்துக்கும் ஆதாரமாக இயேசுகிறிஸ்து பழைய ஏற்பாட்டையே உபயோகித்தார். இதனால், அவரைப் பின்பற்றிய கிறிஸ்தவர்களும் பழைய ஏற்பாட்டைத் தமது வேதநூலாக, தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

### (3) அப்போஸ்தலர்களும் பழைய ஏற்பாடும்

பழைய ஏற்பாட்டைப் பற்றி இயேசுகிறிஸ்து எவ்வித கருத்துடையவராக இருந்தாரோ, அதே விதமாகவே அவருடைய சீடர்களான அப்போஸ்தலர்களும் பழைய ஏற்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். பழைய ஏற்பாடு தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தை என இயேசுகிறிஸ்து போதித்தது போலவே, அவரது சீடர்களும் போதித்தனர். அவர்கள் தங்களுடைய பிரசங்கங்களில் பழைய ஏற்பாட்டை உபயோகிக்கும் போது, அது தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை அறிவித்தனர். உதாரணமாக, பேதுரு சங்கீதம் 41 : 9 ஐயும் 69 : 25 ஐயும் உபயோகிக்கும் போது, “பரிசுத்த ஆவி தாவீதின் வாக்கினாலே முன்சொன்ன வேதவாக்கியம்” என குறிப்பிட்டுள்ளார் (அப். 1 : 16 - 17, 20). அதேபோல, இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் சங்கீதம் 2 : 1 - 2 ஐ உபயோகிக்கையில், “தேவரீர் உம்முடைய தாசனாகிய தாவீதின் வாக்கினால் உரைத்தீரே” எனக் கூறி (அப். 4 : 25 - 26), தாவீது எழுதியவைகள் தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும், பவுல் ஏசாயாவின் வார்த்தைகளைப் பற்றி கூறும் போது, “பரிசுத்தாவி ஏசாயா தீர்க்கதரிசியைக் கொண்டு நம்முடைய பிதாக்களுடனே நன்றாய்ச் சொல்

லியிருக்கிறார் என்றார்” (அப். 28 : 27). பவுலும் பர்னபாவும் ஏசாயா 42 : 7ஐ உபயோகிக்கும் போது, இந்த “வேதவாக்கியத்தின்படி கர்த்தர் எங்களுக்கு கட்டளையிட்டுள்ளார்” (அப். 13 : 47) என குறிப்பிட்டு, அது தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை அறியத்தந்துள்ளார்கள்.

புதிய ஏற்பாட்டை எழுதியவர்கள், தங்களுடைய புத்தகங்களில் பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்களை உபயோகிக்கும் போதும், அவை தேவனுடைய வார்த்தை என்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புதிய ஏற்பாட்டில் 10 வீதமான வசனங்கள், பழைய ஏற்பாட்டின் பகுதிகளேயாகும். புதிய ஏற்பாட்டில் 56 தடவைகள் பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்கள் தேவனுடைய வார்த்தை என நேரடியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பழைய ஏற்பாட்டை பரிசுத்த வேதாகமம் என குறிப்பிட்ட பவுல் (ரோ. 1 : 4), அதைத் “தேவனுடைய வாக்கியங்கள்” என விளக்கியுள்ளார் (ரோ. 3 : 2). புதிய ஏற்பாட்டு ஆசிரியர்கள் பழைய ஏற்பாட்டை உபயோகிக்கும் போது, “வேதம் சொல்லிற்று” என குறிப்பிட்டதோடு (ரோ 4 : 3, 10 : 11, 11 : 2, கலா. 4 : 30, 1 தீமோத். 5 : 18) “வேதம் சொல்லுவது தேவன் சொல்வதே” என அறிவித்தனர் (ரோ. 9 : 13, 15, 17, கலா. 3 : 8, 4 : 30 அப். 13 : 47). இதற்குக் காரணம், இயேசுகிறிஸ்துவைப் போலவே அவர்களும் பழைய ஏற்பாட்டில் தம்மோடு பேசுபவர் தேவன் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தமையேயாகும் (எபி. 1 : 5, 6, 7, 8, 8 : 12, 13, 2 : 12 - 13, 10 : 5 - 6, ரோ. 9 : 17, 2 கொரி 6 : 2, கலா. 4 : 30, யாக். 2 : 23, 4 : 5)

பழைய ஏற்பாட்டைத் தங்களுடைய பிரசங்கங்களிலும் எழுத்துக்களிலும் அப்போஸ்தலர்கள் உபயோகிக்கக் காரணம், அவை தங்களது கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவில் நிறைவேறியதை அவர்கள் கண்டு கொண்டமையேயாகும். இயேசுகிறிஸ்துவே இதை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருந்தார். மோசே முதலிய சகல தீர்க்கதரிசிகளும் எழுதின வேதவாக்கியங்களெல்லாவற்றிலும் தம்மைக் குறித்துச் சொல்லியவைகளை அவர்களுக்கு விவரித்துக் காண்பித்த இயேசுகிறிஸ்து (லூக். 24 : 27), பாடுபட்டு, மரித்து உயிர்த்தெழுந்த பின், யூதர்களுடைய எபிரேய வேதாகமத்தின் மூன்று பகுதிகளான, “மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும், தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களிலும், சங்கீதங்களிலும் (எழுத்தாக்கங்கள்) என்னைக் குறித்து எழுதியிருக்கிறவைகளெல்லாம் நிறைவேற வேண்டியதென்று நான் உங்களோடிருந்த போது உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு வந்த விசேஷங்கள் இவைகளே என்றார்” (லூக். 24 : 44). அத்தோடு, “வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்..... என்னைக் குறித்து சாட்சி கொடுக்கிறவைகளும் அவைகளே” என்று இயேசுகிறிஸ்து தெரிவித்தமையினால் (யோவா. 5 : 39) அவருடைய

சீடர்கள் பழைய ஏற்பாட்டை ஆராய்ந்த போது, இயேசுகிறிஸ்துவில் நிறைவேறிய பல பகுதிகளைக் கண்டுகொண்டனர்.

இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய இவ்வுலக வாழ்வில் சொல்லர்த்தமாய் நிறைவேறிய 332 தீர்க்கதரிசனங்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ளன. இதனால் பவுல், இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றி பிரசங்கிக்கும் போது, தீர்க்கதரிசிகளும் மோசேயும் முன்னமே சொல்லியிருந்தபடியே அவருக்கு நடைபெற்றது என்றார் (அப். 26 : 23). அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவும், தீர்க்கதரிசிகளெல்லாரும் அவரைக் குறித்தே சாட்சி கொடுக்கிறார்கள் என்றார் (அப். 10 : 43). அதேபோல, பிலிப்பும், பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்தே இயேசுகிறிஸ்துவைப்பற்றி பிரசங்கம் பண்ணினார் (அப். 8 : 35). பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவில் நிறைவேறியமையினால், (மத். 1 : 22 - 23, 2 : 4 - 6, 15, 2 : 23, 12 : 17 - 21, அப். 3 : 18, 10 : 43, 13 : 32, 33, 17 : 2 - 3, 15 : 13 - 15, ரோ. 1 : 4) அப்போஸ்தலர்கள், அதைத் தமது இரட்சகரைப்பற்றிய புத்தகமாகவே கருதினர். அவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டைத் தமது வேதாசுமமாக ஏற்றுக்கொண்டமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

ஆதிகிறிஸ்தவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டை இயேசுவில் நிறைவேறியதாக மட்டுமல்ல, தமது ஆத்மீக வாழ்வுக்கு அவசியமான தேவனுடைய போதனைகளைக் கொண்ட நூலாகவும் கருதினர். பழைய ஏற்பாட்டில் எழுதப்பட்டுள்ளவை அனைத்தும் நமக்காக, (ரோ. 4 : 23, 1 கொரி. 9 : 10) நமக்கு எச்சரிப்புண்டாக எழுதப்பட்டிருப்பதாக அவர்கள் தெரிவித்தமை (1 கொரி. 10 : 11), பழைய ஏற்பாடு, கிறிஸ்தவர்களுக்கான போதனை நூலாக இருப்பதையே அறியத்தருகின்றது. மேலும், திருமண உறவு (மாற். 10 : 2 - 12, உபா. 24 : 1, ஆதி. 1 : 27, 2 : 24, மத். 19 : 3 - 9) மனைவியின் கீழ்ப்படிவு (1 கொரி 11 : 3 - 12, ஆதி. 1 : 27, 2 : 18, 22, 1 பேதுரு 3 : 6) போன்ற நடைமுறை விவகாரங்களுக்கு, பழைய ஏற்பாட்டின் விடயங்களுடைய உதாரணங்களாக காட்டியிருப்பதும், பழைய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவைகள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அவசியமான அறிவுறுத்தல்களைக் கொண்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. உண்மையில், ஆதிச்சபையினரது போதனைகள், பெரும்பாலும் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்தே எடுக்கப்பட்டன. அப்போஸ்தலர்களும் இயேசுகிறிஸ்துவைப் போலவே, பழைய ஏற்பாட்டைத் தெய்வீக அதிகாரங்கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தமையினால், அவர்களுடைய உபதேசத்தின் அத்திவாரமாக பழைய ஏற்பாடு இருந்துள்ளது. அவர்களும், பழைய ஏற்பாட்டின் அதிகாரத்துக்குத் தம்மைக் கீழ்ப்படுத்தி அதன்படி செயல்பட்டனர்.

#### (4) சபைப்பிதாக்களும் பழைய ஏற்பாடும்

இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களுடைய காலத்துக்குப் பின்பு, சபைப்பிதாக்கள் அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதப்படக்கூடிய புத்தகங்களைப் பற்றி பல தடவைகள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ரோம சாம்ராட்சியத்தின் கீழைத்தேய சபைகளில் பழைய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியே அதிகாரபூர்வமானதாகக் கருதப்பட்டது. கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வாழ்ந்த சபைப்பிதாவான ஜஸ்டின்மாட்டர் என்பார், செப்துவஜின்ட் என அழைக்கப்படும் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பையே பழைய ஏற்பாட்டின் நம்பகமான பிரதியாகக் கருதினார். கி. பி. 170 அளவில், சர்தை சபையின் தலைவராக இருந்த மெலித்தோ என்பார் தனது காலத்தில் வேதவாக்கியமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்த பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களைப் பற்றி எழுதும் போது, எஸ்தர் புத்தகத்தைத் தவிர மற்றைய அனைத்துப் புத்தகங்களது பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தோடு, எபிரேய வேதாகமத்தில் இல்லாத, அதேசமயம் செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பில் மேலதிகமாக சேர்க்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களை இவர் வேதவாக்கியமாகக் குறிப்பிடவில்லை. அதேபோல, கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டு கி. பி. 1056 அளவில் பிரதிபண்ணப்பட்டு தற்போது எருசலேமிலுள்ள நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கிரேக்க ஆவண மொன்றிலும், எபிரேய வேதாகமத்தில் இருந்த புத்தகங்கள் மட்டுமே உள்ளன. இதிலிருந்து அப்புத்தகங்கள் மட்டுமே அக்காலத்தில் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்ததை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

கிரேக்க மொழி பேசும் சபைப்பிதாக்களில் முக்கியமானவராக கருதப்படும் ஓரிகன் என்பாரது (கி. பி. 185 - 254) குறிப்புகளின் மூலம், அவருடைய காலத்தில் சபையானது யூதர்களுடைய எபிரேய மொழி வேதாகமத்திலிருந்த புத்தகங்களையே வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்ததை அறிந்திடலாம். கி. பி. 328 முதல் 373 வரை அலெக்சாந்திரிய சபையின் பிஷப்பாக இருந்த அத்தனேஷியஸ் என்பார், கி. பி. 367இல், தனது நிர்வாகத்தின் கீழ் இருக்கும் சபைகளுக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், எஸ்தர் புத்தகத்தைத் தவிர எபிரேய வேதாகமத்திலிருக்கும் மற்றைய அனைத்துப் புத்தகங்களையும் அவர் வேதவாக்கியமாகக் கருதியுள்ளதை அறியக்கூடிய தாயுள்ளது. எனினும், இதற்கு ஒருசில வருடங்களுக்கு முன்பு, அதாவது கி. பி. 363 இல் லவோதேக்கியா என்னும் இடத்தில் கூடிய சபை ஆலோசனைச் சங்கம், எஸ்தர் புத்தகத்தையும் வேதவாக்கியப் பட்டியலில் சேர்த்திருந்தது. அக்கால சபைப்பிதாக்களில் பலர்,



தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய புத்தகங்களின் பெயர் விபரங்கள் அடங்கிய பட்டியல்களைத் தயாரித்தனர். இவற்றுள் கி. மு. 348 முதல் 386 வரை எருசலேமில் பிஷ்பாக இருந்த சிரில் என்பாருடைய பெயர்ப்பட்டியல் ஓரிகனுடைய பெயர்ப்பட்டியலுக்கு சமமானதாக இருந்தது. நாசியான்சஸ் எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த கிரகரி (கி. பி. 330 - 390) என்பாருடைய பெயர்ப்பட்டியல் அத்தனேஷியசின் கடிதத்தைப் போல எஸ்தர் புத்தகத்தை சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. கி. பி. 394 இல், மரணமடைந்த இக்கோனியம் எனுமிடத்தின் பிஷ்பான அம்பிலோக்கியஸ் என்பார், கிரகரியினுடைய பட்டியலிலுள்ள புத்தகங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளதோடு, சிலர் எஸ்தர் புத்தகத்தையும் சேர்த்துக் கொள்வர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆரம்பகாலத்தில், கிரேக்க மொழி பேசப்பட்ட சபைகளில் யூதர்களுடைய எபிரேய மொழி வேதாகமத்தில் உள்ள புத்தகங்கள் மட்டுமே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், லத்தீன் மொழி பேசப்பட்ட மேலைத்தேய சபைகளில், செப்துவஜின்ட் என அழைக்கப்படும் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தில் மேலதிகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்த புத்தகங்களும் வேதவாக்கியமாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளன. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பழைய ஏற்பாடு லத்தீன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. வட ஆபிரிக்காவின் காத்தேஜ் எனும் இடத்தைச் சேர்ந்த சபைப்பிதாவான டேர்ட்டூலியன் என்பார், கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பில் மேலதிகமாக சேர்க்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாகக் கருதி, அவற்றையும் தனது பிரசங்கங்களிலும் புத்தகங்களிலும் உபயோகித்துள்ளார். கி. பி. 405 இல், வல்கேட் என அழைக்கப்படும் திருத்தப்பட்ட லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரித்த ஜெரோம் என்பார், யூதர்களுடைய எபிரேய மொழி வேதாகமத்தில் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பிலுள்ள மேலதிகப் புத்தகங்கள் இல்லா திருந்தமையினால், அவற்றை இறையியல் உபதேசங்களை நெறிப்படுத்துவதற்கு உபயோகிக்கக் கூடாது என்று கூறினாலும், அவற்றின் அறநெறிப் போதனைகள் காரணமாக, சபை வழிபாடுகளில் அவை வாசிக்கப்படலாம் எனும் கருத்துடையவராக இருந்தார்.

ஜெரோமினுடைய காலத்தில் வட ஆபிரிக்காவிலுள்ள ஹிப்போ எனுமிடத்தில் (தற்போதைய அல்ஜீரியாவிலுள்ள போனா எனுமிடத்தில் கி. பி. 395 முதல் 430 வரை) சபையின் பிஷ்பாக இருந்த ஒகஸ்டின் என்பார், கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பில் இருந்த மேலதிகப் புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

கி. பி. 393 இல் ஹிப்போ எனுமிடத்தில் கூடிய சபையின் ஆலோசனைச் சங்கத்தில், ஓகஸ்டின் வேதவாக்கியமாகக் கருதிய புத்தகங்கள் அனைத்தும் சபையின் மீது அதிகாரமிக்க தெய்வீகவார்த்தையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. முதலாவது இனசன்ட் எனும் போப்பாண்டவர், கி. பி. 405 இல் டீலூஸ் எனுமிடத்திலிருந்த பிஷ்புக்கு கடிதம் எழுதும் போது, மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோல கி. பி. 419 இல் காத்தேஜ் எனுமிடத்தில் கூடிய ஆலோசனை சங்கமும் இதேவிதமாக மேலதிகப் புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொண்டது.

கிரேக்க வேதாகமத்தில் மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்கள், மேலைத்தேய சபைகளினால் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தமையினால், அவையும் ஜெரோமினது லத்தீன் மொழி வேதாகமத்தின் புத்தகங்களாக்கப்பட்டன. அதன்பின், கி. பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் பாரீசிலுள்ள தூய விக்டோரியா துறவு மடத்தைச் சேர்ந்த ஹியூக் என்பாரே, எபிரேய வேதாகமத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கிரேக்க வேதாகமத்திலுள்ள மேலதிகப் புத்தகங்கள் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட வேதவாக்கியம் அல்ல எனக் கூறினார். எனினும், 14 ஆம் நூற்றாண்டில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஆங்கில வேதாகமத்தில் கூட, கிரேக்க வேதாகமத்தில் சேர்க்கப்பட்ட மேலதிக புத்தகங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. லத்தீன் வேதாகமத்தில் இவை இருந்தமையினாலேயே ஆங்கில வேதாகமத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. 16ம் நூற்றாண்டில் சபை சீர்திருத்தப்பட்ட காலத்திலேயே, மேலதிகப் புத்தகங்கள், தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தை அல்ல எனும் கருத்து மறுபடியும் உருவானது.

16 ஆம் நூற்றாண்டில் சபை சீர்திருத்தவாதியான மாட்டின் லாத்தர், ஜெர்மன் மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் போது (கி. பி. 1521 - 1534 இல்) மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்ட புத்தகங்களைப் பழைய ஏற்பாட்டின் பிற்சேர்க்கையாக, "பரிசுத்த வேதவாக்கியங்களுக்குச் சமமானவையாக கருதக்கூடாது. ஆனால், இவை வாசிப்பதற்கு நல்லதும் பயனும் உள்ளவை" எனும் குறிப்புடனேயே பிரசுரித்துள்ளார். அதேபோல, இன்னுமொரு சபை சீர்திருத்த வாதியான ஸ்விங்லி என்பவருடைய சூரிச் எனும் வேதாகமத்திலும் (கி. பி. 1524 - 1529) மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்ட புத்தகங்கள், பழைய ஏற்பாட்டோடு சேர்க்கப்படாமல் தனி ஒரு பகுதியாகவே பிரசுரிக்கப்பட்டன. 1535 இல் வெளிவந்த கவர்டேல் என்பாரின் ஆங்கில வேதாகமத்திலும், மேலதிகப் புத்தகங்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டு, "எபிரேய வேதாகமத்தில் காணப்படாத இப்புத்தகங்கள், மற்றைய

புத்தகங்களைப் போல ஆதிசபைப் பிதாக்களினால் அதிகாரபூர்வமான வையாகக் கருதப்படவில்லை” எனும் குறிப்புடனேயே பிரசுரிக்கப் பட்டிருந்தன. இதற்குப்பின் 1537 இல் வெளிவந்த தோமஸ் மத்தியு என்பாரின் வேதாசமத்திலும், மேலதிகப் புத்தகங்கள் இதே விதமாகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. எனினும், இவ்வேதாசமம் 1539 இல் திருத்தப்பட்டு வெளியிடப்பட்டபோது, மேலதிகப் புத்தகங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அறிமுக வார்த்தைகள் இடம் பெறவில்லை. மேலும், அவ்வருடம் வெளியிடப்பட்ட “பாரிய வேதாசமம்” எனும் பெயருடைய வேதாசமத்தில், கவர்டேல் வேதாசமத்தில் மேலதிகப் புத்தகங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் இருந்தபோதிலும், அவை, “பரிசுத்த எழுத்துக்கள்” என குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. அதே போல, இவ்வேதாசமத்தின் ஐந்தாவது பதிப்பில் (1541 இல்) ஏற்கனவே இருந்த அறிமுக உரைக்குப் பதிலாக, இம்மேலதிகப் புத்தகங்கள் வேதாசமத்தின் நான்காவது பகுதி எனும் தலைப்பின் கீழ் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தன.

சீர்திருத்தவாதிகளின் செயல் காரணமாக, ரோம சபை ட்ரென்ட் எனுமிடத்தில் 1545 இல் ஒரு ஆலோசனைச் சங்கத்தைக் கூட்டி பலவிடயங்கள் குறித்து ஆராய்ந்தது. இவற்றுள் முக்கியமானது, தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக கருதப்படும் புத்தகங்கள் எவை என்பது பற்றிய கலந்துரையாடலாகும். இச்சங்கத்தில், ஜெரோம் மொழிபெயர்த்த லத்தீன் மொழி வேதாசமமே சபையினால் உபயோகிக்கப்படல் வேண்டும் என்றும், மேலதிக புத்தகங்களாகக் கருதப்படுபவைகளும் மற்றைய புத்தகங்களுக்குச் சமமான அதிகாரமுடையவை என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இன்று வரை ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபை, இத்தீர்மானத்தின்படியே மேலதிகப் புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியங்களாகக் கருதி வந்துள்ளது. இச்சங்கத்தின் முடிவு 1869-1870 இல் வத்திக்கானில் கூடிய முதலாவது வத்திக்கான் ஆலோசனைச் சங்கத்திலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

1562-1563 இல் “இங்கிலாந்து சபையின் மார்க்கத்தின் 39 சரத்துக்கள்” வெளியிடப்பட்டபோது, அதில், மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்ட புத்தகங்கள் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட வேதவாக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை. அவைகளை சபையில் வாசிப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அவைகளில் இருந்து உபதேசங்களை நெறிப்படுத்த இங்கிலாந்து சபை அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனினும், இங்கிலாந்து சபையின் பிரசங்க உரை புத்தகத்தில், மேலதிகப் புத்தகங்கள் தேவனுடைய வார்த்தை என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இங்கிலாந்தை எலிசபெத் என்பவள்

ஆட்சி செய்தபோது வெளிவந்த இரு வேதாகமங்களில், (1560 இல் ஜெனீவா வேதாகமமும் 1568 இல் பிஷ்பின் வேதாகமமும்) ஜெனீவா வேதாகமத்தின் முதல் பதிப்பில் மேலதிகப் புத்தகங்கள் உபதேசங்களுக்கு உகந்தவையல்ல என்பதற்கான காரணங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. 1599 இல் ஜெனீவா வேதாகமம் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்ட போது மேலதிகப் புத்தகங்கள் அதில் இடம் பெறவில்லை. அதேபோல, 1640 இல் இது மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்ட போதும் இதேவிதமாக மேலதிகப் புத்தகங்கள் இல்லாமல் பிரசுரிக்கப்பட்டதோடு அதற்கான காரணங்களும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

1568 இல் வெளிவந்த பிஷ்பின் வேதாகமத்தில், மேலதிகப் புத்தகங்கள் எவ்வித அறிமுக வார்த்தைகளும் இன்றி பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தன. இது 1611 இல் திருத்தப்பட்டு, அதிகாரபூர்வமாக்கப்பட்ட பதிப்பாக வெளிவந்த போது, மேலதிகப் புத்தகங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. 4 வருடங்களுக்குப் பிறகு கென்டபரி எனுமிடத்தில் பிஷ்பாக இருந்த ஜோர்ஜ் அபொட் என்பார், மேலதிகப் புத்தகங்கள் இல்லாமல் வேதாகமங்களை வெளியிடுபவர்களுக்கு ஒரு வருடகால சிறைத்தண்டனை விதித்தார். இதற்குக் காரணம், ஆங்கில சீர்திருத்தவாதிகள் மேலதிகப் புத்தகங்கள் வேதாகமத்தில் இருந்ததை எதிர்த்தமையேயாகும். எனினும், பிஷ்பின் எச்சரிப்பையும் மீறி 1626 இற்குப் பிறகு வெளிவந்த அதிகாரபூர்வமாக்கப்பட்ட, மற்றும் ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு வேதாகமங்கள், மேலதிகப் புத்தகங்கள் இன்றியே வெளிவரத்தொடங்கின. 1644 இல் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றம், மேலதிகப் புத்தகங்கள் இங்கிலாந்து சபைகளில் வாசிக்கப்படுவது நிறுத்தப்படவேண்டுமென சட்டமியற்றியது.

1647 இல் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் எனுமிடத்தில் கூடிய இறையியலாளர்களின் ஆலோசனைச் சங்கம், எபிரேய வேதாகமத்தில் இருந்த புத்தகங்கள் மட்டுமே தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் என்றும், அவையே கிறிஸ்தவனுடைய விசுவாச வாழ்வுக்கான சட்டம் என்றும் உறுதிப்படுத்தியதோடு, மேலதிகப் புத்தகங்கள் தேவாவியினால் அருளப்பட்டவை அல்ல; அவை வேதவாக்கியத்தின் பகுதி அல்ல; தேவசபை மீது அவற்றுக்கு அதிகாரம் இல்லை; எனவே அவற்றை எவரும் அங்கீகரிக்கவோ உபயோகிக்கவோ கூடாது என தெரிவித்தது. எனினும் 1660 இற்குப் பிறகு மறுபடியுமாக இங்கிலாந்து சபையில் மேலதிகப் புத்தகங்களும் வாசிக்கப்பட்டன. ஆனால், ஆங்கில சீர்திருத்தவாதிகள் இப்புத்தகங்களை வேதாகமத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. இவர்களுடைய செல்வாக்கே அமெரிக்க கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் இருந்தமையினால் 1782 இல் அமெரிக்காவில் முதன் முதலாக ஆங்கில வேதாகமம்

பிரசுரிக்கப்பட்ட போது, அதில் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இடம் பெறவில்லை.

1804 இல் பிரித்தானிய மற்றும் வெளிநாட்டு வேதாகமச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின், சங்கத்தின் மூலமாகவே வேதாகமங்கள் வெளியிடப்பட்டன. அதே வருடம் ஜெர்மன் வேதாகமச் சங்கமும் 1812 இல் ரஷ்ய வேதாகமச் சங்கமும் 1816 இல் அமெரிக்க வேதாகமச் சங்கமும் உருவாகின. ஆரம்பகாலத்தில் இங்கிலாந்து வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்ட வேதாகமங்களில் மேலதிகப் புத்தகங்களும் இடம் பெற்றன. எனினும், 1820 இல் இது பற்றிய சர்ச்சை சங்கத்தின் அங்கத்தவர்கள் மத்தியில் உருவாகியது. அவர்கள் ஐந்துவருடகாலம் இதுபற்றி தர்க்கித்து வந்தனர். அதன்பின்னர், மேலதிகப் புத்தகங்கள் இன்றியே சங்கம் வேதாகமங்களை பிரசுரித்தது. 1826 இல், இச் சங்கம் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இன்றியே இனிமேல் வேதாகமத்தைப் பிரசுரிக்க வேண்டும் என தீர்மானித்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியிலும் இது பற்றி ஒரு சர்ச்சை உருவாகியது. மேலதிகப் புத்தகங்களில் காணப்படும் இறையியல் குறைபாடுகள் காரணமாக அவை வேதாகமத்தின் பகுதிகளாக சேர்த்துக் கொள்ளப்படக் கூடாது என பலர் கருதினர்.

1895 இல் வெளியிடப்பட்ட திருத்தப்பட்ட பிரித்தானிய பதிப்பில், மேலதிகப் புத்தகங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. எனினும், 1901 இல் வெளிவந்த இதன் அமெரிக்கப் பதிப்பில், மேலதிகப் புத்தகங்கள் இருக்கவில்லை. 1957 இல் பிரித்தானியாவில் பிரசுரிக்கப்பட்ட, திருத்தப்பட்ட தராதரப்பதிப்பிலும் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இடம் பெற்றன. அதேபோல 1970 இன் புதிய ஆங்கில வேதாகமத்திலும், மேலதிகப் புத்தகங்கள் உள்ளன. வழமையாக ரோமன் கத்தோலிக்க சபைக்காக வெளியிடப்படும் வேதாகமங்களும் இதேவிதமாக மேலதிகப் புத்தகங்களுடனேயே பிரசுரிக்கப் படுகின்றன. அதேசமயம், 1973 இன் திருத்தப்பட்ட தராதரப் பதிப்பிலும் 1978 ஆம் ஆண்டின் புதிய சர்வதேசப் பதிப்பிலும் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இரு ஏற்பாடுகளுக்கும் இடையில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. இதிலிருந்து ரோமன் கத்தோலிக்க சபை மட்டுமல்ல வேறு சில சபைகளும் மேலதிகப் புத்தகங்களை வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்கின்றன என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. எனினும் எல்லா சபைகளுமே, மேலதிகப் புத்தகங்களைத் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதுகின்றன என்றும் கூறுவதற்கில்லை. இன்று முக்கியமான பல வேதாகமப்பதிப்புகளும், மொழிபெயர்ப்புகளும் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இன்றியே பிரசுரமாகின்றன.

சபைத்தலைவர்களில் சிலர் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பில் மேலதிகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாகக் கருதியுள்ள போதிலும், உண்மையில் அவை தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தை அல்ல என்பதை நாம் மறக்கலாகாது. இப்புத்தகங்கள் சில வேதாகமங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ள போதிலும், பலசபைகள் இவற்றைத் தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தமிழில் தள்ளுபடியாகமங்கள் என அழைக்கப்படும் இப்புத்தகங்கள் ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினரது தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தில் இருப்பதை நாம் அறிவோம். இப்புத்தகங்களை கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம், தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொள்ளாதமைக்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன.

1. நமது வேதாகமத்திலுள்ள பழைய ஏற்பாடு, யூதர்களுடைய வேதநூல் என்பதை நாமறிவோம். யூதர்களுடைய எபிரேய மொழி வேதாகமத்தில் மேலதிகப் புத்தகங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. இவை, கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பிலேயே சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. தேவனுடைய வாக்கியங்கள் யூதர்களிடமே ஒப்புவிக்கப்பட்டிருப்பதனால், (ரோ. 3:1-2 ஒப்பிடுக) அவர்களுடைய வேதாகமத்தில் இல்லாத மேலதிகப் புத்தகங்களை நம்மால் தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதமுடியாது. யூதர்கள் வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்த புத்தகங்களில் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இருக்கவில்லை. அவர்கள், மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த நமது வேதாகமத்தில் இருந்த புத்தகங்களை மட்டுமே ஜெபாலய வழிபாடுகளின் போது வாசித்தனர். மேலதிகப் புத்தகங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையாக இராதமையினால் அவர்கள் அவற்றை ஜெபாலய வழிபாடுகளில் உபயோகிக்கவில்லை. அதேபோல முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த யூதவரலாற்றாசிரியரான ஜோசீப்பஸ் என்பாரது குறிப்புகளிலும், யூதர்கள் வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்த புத்தகங்களில் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இருக்கவில்லை என்பதை அறிந்திடலாம். அத்தோடு, பழைய ஏற்பாட்டை அதிகளவு உபயோகித்த, அலெக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்த பிரபலமான யூத தத்துவஞானியான பைலோ என்பாரும் (கி. மு. 20 - கி. பி. 40), மேலதிகப் புத்தகங்களை தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதவில்லை. கி. பி. 90 இல் ஜம்நியா என்ற இடத்தில் கூடிய யூதமதப் போதகர்களது ஆலோசனைச் சங்கத்திலும் எபிரேய வேதாகமத்தில் இருந்த புத்தகங்கள் மட்டுமே வேதவாக்கியங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டன.

2. யூத மதப்போதகர்கள் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்ட புத்தகங்களை மட்டுமே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய

வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் தீர்க்கதரிசிகளே தேவனுடைய வார்த்தையை மக்களுக்கு அறிவித்தவர்களாவர். யூதவரலாற்றாசிரியரான ஜோசீப்பின் குறிப்புகளில் இருந்து, மோசேயின் காலத்திலிருந்து பேர்சிய அரசனான அர்த்தசஷ்டாவினுடைய காலம் வரையே தீர்க்கதரிசிகள் யூதர்களுடைய வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்களை எழுதினார்கள் என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. அர்த்தசஷ்டாவின் காலத்திலேயே பேர்சியாவிலிருந்த நெகேமியா யூதேயாவுக்கு வந்தார். பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசி தீர்க்கதரிசியான மல்கியா தீர்க்கதரிசன முரைத்தது இவ்வரசனுடைய ஆட்சிக்காலத்திலேயாகும். மேலும், யூதமத போதகர்களுடைய வியாக்கியானங்களைக் கொண்ட தல்முட் என அழைக்கப்படும் நூலில், “இறுதித் தீர்க்கதரிசிகளான ஆகாய், சகரியா, மல்கியா என்போருக்குப் பிறகு, பரிசுத்தாவியானவர் இஸ்ரவேலில் இருந்து போய்விட்டார் ” என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்கள் அருளப்படுவது மல்கியாவின் காலத்தில் முற்றுப்பெற்றதை அறிகின்றோம். கிரேக்க வேதாகமத்தில் மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்ட புத்தகங்கள் மல்கியா வினுடைய தீர்க்கதரிசனப் பணிக்குப் பின்பே எழுதப்பட்டன. அத்தோடு அப்புத்தகங்களில் ஒன்றான முதலாம் மக்காபியர் புத்தகத்தில், மூன்று தடவைகள், “அக்காலத்தில் இஸ்ரவேலில் எந்த ஒரு தீர்க்கதரிசியும் இருக்கவில்லை ” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது ( 9 : 27, 4 : 46, 14 : 41 ). இதனால், தீர்க்கதரிசிகள் இல்லாத காலத்தில் எழுதப்பட்ட எந்த ஒரு புத்தகத்தையும் யூதர்கள் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

3. இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகத்தில் வாழும் நாட்களில், யூதர்களுடைய எபிரேய மொழி வேதாகமத்திலிருந்த புத்தகங்களை மட்டுமே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக கருதினார். அவர் தன் ஊழிய நாட்களில் உபயோகித்த வேதவசனங்களில் ஒன்றுகூட, மேலதிகப் புத்தகத்திலிருந்து எடுக்கப்படவில்லை. வேதவாக்கியங்கள் தன்னைப்பற்றி சாட்சி கொடுப்பதாகக் கூறிய அவர் ( யோ. 5 : 39 ), மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த யூதர்களுடைய வேதாகமத்திலேயே தன்னைப் பற்றி எழுதியிருப்பதாகத் தெரிவித்தார் ( லூக். 24 : 44 ). யூதர்களுடைய வேதப்பிரிவுகளின்படி, அவர்களுடைய வேதாகமத்தில் முதல் புத்தகம் ஆதியாகமம். கடைசிப் புத்தகம் எழுத்தாக்கப் பகுதியின் இறுதியில் இருந்த நாளாகமம் ஆகும். வேதாகமத்தின் ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரை இரத்த சாட்சிகளாக மரித்தவர்களைப் பற்றி இயேசு கூறும் போது, யூதர்களுடைய வேதாகமத்தின் முதல் புத்தகமான ஆதியாகமத்திலிருந்து ஒரு உதாரணத்தையும், கடைசிப் புத்தகமான

நாளாகமத்திலிருந்து ஒரு உதாரணத்தையும் எடுத்துள்ளமை, அவர் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த யூதர்களுடைய வேதாகமத்தையே தேவவார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்ததை அறியத்தருகின்றது. (லூக்கா 11 : 50 இல் இயேசு உபயோகித்த இரு உதாரணங்களில் ஆபேல் ஆதியாகமம் 4 ஆம் அதிகாரத்திலும், சகரியா, 2 நாளாகமம் 24ஆம் அதிகாரத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர்களாவர் ).

4. இயேசுகிறிஸ்துவைப் போலவே, அவருடைய அப்போஸ்தலர்களும் மேலதிகப் புத்தகங்களை வேதவாக்கியங்களாகக் கருதவில்லை. அவர்களும் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த யூதர்களுடைய பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்த புத்தகங்களையே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தனர். இதனால் கிறிஸ்தவ சபை, மேலதிகப் புத்தகங்களை தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புதிய ஏற்பாட்டின் சில பகுதிகளில், குறிப்பாக யூதா 6, 8, 9, 13 - 15, 2 தீமோ. 3 : 8, 1 கொரி. 10 : 4, கலா. 3 : 19, எபி. 2 : 2, அப். 7 : 22, யாக். 5 : 17, எபி. 11 : 37 எனும் வசனங்களில் உள்ள விடயங்கள், பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களில் இருந்தல்ல, மேலதிகப் புத்தகங்களில் இருந்து பெறப்பட்டவையாயினும், அவற்றை உபயோகித்த புதிய ஏற்பாட்டாசிரியர்கள், அவை தேவனுடைய வார்த்தை என்பதனால் அல்ல, மாறாக, தாம் சொல்ல முற்படும் விடயத்துக்கான தகவல்களை அவை கொண்டிருந்தமையினாலேயே அவற்றை குறிப்பிட்டுள்ளனர். பவுல், அப்போஸ்தலர் 17 : 28, இலும் தீத்து 1 : 12 இலும் புறஜாதி மக்களது கூற்றுக்களை உபயோகித்துள்ள விதமாகவே, மேலதிகப் புத்தகவசனங்களும் புதிய ஏற்பாட்டு ஆசிரியர்களினால் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், அவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களை உபயோகித்த போது, அவை தேவனுடைய வார்த்தை என குறிப்பிட்டது போல, மேலதிகப் புத்தக விடயங்களைத் தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதி உபயோகிக்கவில்லை.

5. அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பிறகு கிறிஸ்தவ சபையின் தலைவர்களாக இருந்தவர்களில் சிலர், மேலதிகப் புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாகக் கருதிய போதிலும், பெரும்பாலானவர்கள் அவற்றைத் தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆதிச்சபைப் பிதாக்களான ஜஸ்டின் மாட்டர், மெலித்தோ, ஓரிகன் என்போரது கூற்றுக்கள் இதை அறியத்தருகின்றன. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே லத்தீன் மொழி பேசும் சபைப் பிதாக்கள் மேலதிகப் புத்தகங்களை வேதவாக்கியமாகக் கருதத் தொடங்கினர். எனினும், ஒருசில சபைத்தலைவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களுக்கும் மேலதிகப் புத்தகங்களுக்கும் இடையே

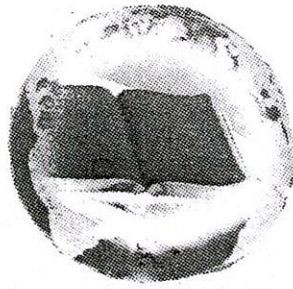


இருக்கும் வேறுபாட்டையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. லத்தீன் மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த ஜெரோம் என்பார், மேலதிகப் புத்தகங்கள் அதிகாரபூர்வமான வேதவாக்கியங்கள் அல்ல எனும் கருத்துடையவராகவே இருந்தார். சிரியதேச சபை, கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டுவரை மேலதிகப் புத்தகங்களை வேத வாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிரிய வேதாகமத்தில் மேலதிகப் புத்தகங்கள் இருக்கவில்லை 16 ஆம் நூற்றாண்டு சபை சீர்திருத்தத்தின் பின்பே, மேலதிகப் புத்தகங்கள் ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினரால் அதிகாரபூர்வமான வேதவாக்கியமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன. எனினும், சீர்திருத்தச் சபைகள் பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களை மட்டுமே வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொண்டன. 1647 இல் வெஸ்ட்மின்ஸ்டரில் கூடிய ஆலோசனைச் சங்கத்தில், மேலதிகப் புத்தகங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டவை அல்ல என்பதனால் அவற்றைப் பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களின் பகுதியாக கருதமுடியாது என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

6. மேலதிகப் புத்தகங்களின் விடயங்கள், வேதாகமத்தின் ஏனைய புத்தகங்களின் உபதேசத்தை முரண்படுத்துவதாயிருப்பதும், அவை பழைய ஏற்பாட்டின் பகுதியல்ல என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இப்புத்தகங்களிலுள்ள கருத்துக்களை இன்றைய ரோமன் கத்தோலிக்க சபையின் உபதேசங்களிலும் நாம் அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக, மேலதிகப் புத்தகங்களில் ஒன்றான பாருக் எனும் புத்தகத்தில், தேவன் மரித்தவர்களின் ஜெபத்தையும் கேட்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது (3 : 4). அதேபோல, 2 மக்காபியர் எனும் புத்தகத்திலும் இதேவிதமான போதனை உள்ளது (15 : 14). மேலும், தொபித் எனும் இன்னுமொரு புத்தகத்தில், தேவதூதர்கள் மக்களுக்காக ஜெபிப்பது பற்றி நாம் வாசிக்கலாம் (12 : 12). மரித்த பரிசுத்தவான்களிடம் ஜெபிக்கும் ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையின் போதனை இவ்வசனங்களை அடிப்படையாய்க் கொண்ட உபதேசமாகும். ஆனால், வேதத்தில் உள்ள புத்தகங்களில் மரித்தவர்களுடைய ஜெபத்தைத் தேவன் கேட்பார் என்பதற்கு எந்த ஒரு ஆதாரமும் இல்லை. ரோமன் கத்தோலிக்க சபையில் காணப்படும் இன்னுமொரு உபதேசம், மரித்தோரின் ஆத்துமாவுக்காக உயிரோடிருப்பவர்கள் மன்றாடுவதாகும். லூக்கா 16 : 25 - 26, எபி. 9 : 27 போன்ற வசனங்களை முரண்படுத்தும் இவ்வுபதேசம், மேலதிகப் புத்தகங்களில் ஒன்றான 2 மக்காபியர் 12 : 45 - 46 ஐ அடிப்படையாய்க் கொண்டதாகும். இப்பகுதியிலேயே மரித்தவர்களுக்காக மற்றவர்கள் ஜெபிப்பதைப் பற்றி நாம் வாசிக்கலாம். வேதாகமத்தை முரண்படுத்தும் இன்னுமொரு உபதேசம், மனிதன் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு அவனுடைய

புண்ணிய கிரியைகளும் அவசியம் என்பதாகும். இது இரட்சிப்பு தேவனுடைய கிருபையினாலானது எனும் வேதாகம உபதேசத்தை (எபே. 2:8-9) முரண்படுத்துகின்ற போதிலும், மேலதிகப் புத்தகங்களில் ஒன்றான தொபித் எனும் புத்தகத்திலுள்ள 12:9, 4:10-11 வசனங்களே, புண்ணிய செயல்கள் மூலம் மனிதன் இரட்சிக்கப்படுவான் என்று கூறுகின்றன. இவ்வுபதேசங்கள் வேதாகம சத்தியத்தை முரண்படுத்துவதனால், சீர்திருத்த சபைகள், மேலதிகப் புத்தகங்களை வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

கிரேக்க வேதாகமத்தில் மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களை யூதர்களும், இயேசுகிறிஸ்துவும், அப்போஸ்தலர்களும், பெரும்பாலான சபைப்பிதாக்களும் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இன்று ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினது வேதாகமத்தில் தொபித், ஜூடித், ஞானாகமம், பென் சிராவின் ஞானப்போதனை, 1 ஆம் 2 ஆம் மக்காபியர், எரேமியாவின் கடிதம், எஸ்தர் புத்தகத்தின் மேலதிகப் பகுதி, மூன்று வாலிபர்களின் பாடல்கள், பெல்லும் வேதாளமும் எனும் புத்தகங்கள் உள்ளன. கிரேக்க ஓர்த்தொக்ஸ் சபையினரது வேதாகமத்தில், இப்புத்தகங்களோடு, 1 ஆம் 2 ஆம் எஸ்ட்ரஸ், மனாசேயின் ஜெபம், 151 ஆம் சங்கீதம், 3 ஆம் மக்காபியர், சாலமோனின் செய்யுள்கள், சாலமோனின் சங்கீதங்கள், 4 ஆம் மக்காபியர் எனும் புத்தகங்களும் உள்ளன. எத்தியோப்பிய ஓர்த்தொக்ஸ் சபையின் வேதாகமம், 1 ஆம் ஏனோக்கு, ஜூபிலியின் புத்தகம் என்பவற்றையும் கொண்டுள்ளது. எனினும், புரட்டஸ்தாந்து சபைகள் இம்மேலதிகப் புத்தகங்களைத் தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இதனால், எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டு, மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த யூதமக்களுடைய வேதநூலில் இருந்த புத்தகங்களே நம்முடைய வேதாகமங்களில் உள்ளன.



புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் விபரப்பட்டியல்

பெயர்	எழுதப்பட்ட காலம்	எழுதப்பட்ட இடம்	எழுதியவர்
மத்தேயு	கி. பி. 50	பாலஸ்தீனா	மத்தேயு
மாற்கு	கி. பி. 62 - 64	ரோம்	மாற்கு
லூக்கா	கி. பி. 59	செசரியா	லூக்கா
யோவான்	கி. பி. 85	சின்ன ஆசியா	யோவான்
அப்போஸ்தலர்	கி. பி. 60 - 61	ரோம்	லூக்கா
ரோமர்	கி. பி. 56	கொரிந்து	பவுல்
1 கொரிந்தியர்	கி. பி. 54	எபேசு	பவுல்
2 கொரிந்தியர்	கி. பி. 56	மக்கதோனியா	பவுல்
கலாத்தியர்	கி. பி. 49	அந்தியோகியா	பவுல்
எபேசியர்	கி. பி. 60	ரோம்	பவுல்
பிலிப்பியர்	கி. பி. 61	ரோம்	பவுல்
கொலோசெயர்	கி. பி. 61	ரோம்	பவுல்
தெசலோனிக்கேயர்	கி. பி. 51	கொரிந்து	பவுல்
1 தீமேத்தேயு	கி. பி. 62 - 63	மக்கதோனியா ?	பவுல்
2 தீமேத்தேயு	கி. பி. 64	ரோம்	பவுல்
தீத்து	கி. பி. 62 - 63	மக்கதோனியா ?	பவுல்
பிலேமோன்	கி. பி. 61	ரோம்	பவுல்
எபிரேயர்	?	?	பவுல் ?
யாக்கோபு	கி. பி. 45	எருசலேம்	யாக்கோபு
1 பேதுரு	கி. பி. 62	ரோம்	பேதுரு
2 பேதுரு	கி. பி. 64	ரோம்	பேதுரு
1 யோவான்	கி. பி. 85 - 90	எபேசு?	யோவான்
2 யோவான்	கி. பி. 85 - 90	எபேசு?	யோவான்
3 யோவான்	கி. பி. 85 - 90	எபேசு?	யோவான்
யூதா	?	?	யூதா
வெளிப்படுத்தல்	கி. பி. 95	பத்மு	யோவான்



## புதிய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள்

புனித வேதாகமத்தின் இரண்டாவது பகுதியான புதிய ஏற்பாடு, இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவன் மக்களோடு செய்த புதிய உடன்படிக்கையின் சரிதையாகும். இது கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டில், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களினால், அக்காலத்தின் சர்வதேச மொழியான கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டது. கிறிஸ்தவ திருச்சபையானது, யூதர்களுடைய வேதநூலை மட்டுமல்ல, இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டையும் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொண்டது. இதில் மொத்தம் 27 புத்தகங்கள் உள்ளன.

இயேசுகிறிஸ்து, தன்னைப்பற்றியும் தன்னுடைய போதனைகள் பற்றியும் எதுவும் எழுதாத போதிலும், அவற்றை எழுதுவதற்கான அதிகாரத்தைத் தனது அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கொடுத்தார். இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் ஊழியம் செய்த காலத்தில், அவருக்குப் பல சீடர்கள் இருந்தார்கள். அவர், அவர்களில் பன்னிருவரைத் தெரிவு செய்து, அவர்களுக்கு “அப்போஸ்தலர்” என்று பெயரிட்டார் (லூக். 6:13-16). “அப்பொஸ்தொலொஸ்” எனும் கிரேக்க பதமே தமிழில், “அப்போஸ்தலன்” என எழுதப்பட்டுள்ளது. இதன் அர்த்தம், அனுப்பப்பட்டவன் அல்லது செய்தியாளன் என்பதாகும். எனவே, இயேசுகிறிஸ்துவினால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களும், அவரால் அனுப்பப்பட்ட அவருடைய செய்தியாளர்களாய் இருந்தனர்.

இயேசுகிறிஸ்து தன்னுடைய அப்போஸ்தலர்களுக்குத் தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருந்தார் (மாற்கு. 3:13-15 ஒப்பிடுக). இதனால் தான், அவர் தன் அப்போஸ்தலர்களிடம், “உங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறவன் என்னை ஏற்றுக்கொள்கிறான்” என்றும் (மத். 10:40), “உங்களுக்குச் செவி கொடுக்கிறவன் எனக்குச் செவி கொடுக்கிறான்” என்றும் (லூக். 10:16) கூறினார். இயேசுகிறிஸ்துவினால் அனுப்பப்படுபவர்களை ஏற்றுக்கொள்வது அவரையே ஏற்றுக்கொள்வதற்குச்

சமமானதாக இருப்பதனால் (யோவா. 13 : 20 ), அவரால் அனுப்பப் பட்டவர்கள், அவருடைய அதிகாரத்தைக் கொண்ட அவருடைய பிரதிநிதிகளாக இருந்தனர். இதனால், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களால் அவருடைய அதிகாரத்தைக் கொண்டு அவருடைய செய்தியை மக்களுக்கு அறிவிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

இயேசுகிறிஸ்து பன்னிருவரைத் தெரிவுசெய்து அவர்களைத் தன்னுடைய அப்போஸ்தலராக்கியதன் முக்கிய நோக்கம், அவர்கள் தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்ட செய்தியாளர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதாய் இருந்தமையினால், அவர்களோடு அவர் தனித்திருக்கும்போது, தான் உலகுக்கு அறிவிக்கும் தேவராட்சியத்தின் ரகசியங்களை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார் ( மாற். 4 : 10 - 11, மத். 13 : 11 ). இயேசுகிறிஸ்து மரித்து உயிர்த்தெழுந்த பின்பும், பரமேறிச் செல்லும் வரை தேவராட்சியத்திற்குரியவைகளையே அவர்களோடு பேசினார் ( அப். 1 : 3 ). எனினும், இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் இருக்கும் போது, தன்னுடைய அப்போஸ்தலருக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டிய அனைத்தையும், முழுமையாக அவர்களுக்கு அறிவிக்கவில்லை. மாறாக, “இன்னும் அநேக காரியங்களை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது. அவைகளை நீங்கள் இப்பொழுது தாங்க மாட்டீர்கள். சத்திய ஆவியாகிய அவர் வரும்போது சகல சத்தியத்துக்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார்” (யோவா. 16 : 12 - 13 ) எனக்கூறி, தான் பரமண்டலத்துக்குச் சென்ற பிறகு வரவிருக்கும் பரிசுத்தாவி யானவர் (யோவா. 16 : 7 ), தேவராட்சியத்தைப்பற்றிய மற்றைய காரியங்களை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்துவார் என வாக்களித்தார்.. இதன்படி, பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்தாவி யானவரைப் பெற்ற அப்போஸ்தலர்கள் ( அப். 2 : 1 - 4 ), தமக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட வற்றை, இயேசுகிறிஸ்து தங்களுக்குக் கொடுத்த அதிகாரத்தினால் அறிவித்தனர். இவர்கள் எழுதியவைகளே புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள மையினால், அவைகள், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக உள்ளன.

புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்டவை என்பது உண்மையாயின், புதிய ஏற்பாட்டில் உள்ள 14 நிருபங்களை எழுதிய பவுல் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனா எனும் கேள்வி நம்முள் எழுவது இயற்கையே. பவுல் பன்னிருவரில் ஒருவராக இராத போதிலும், அவர் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலன் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஏனென்றால், பன்னிருவரை அப்போஸ்தலராகத் தெரிந்தெடுத்த இயேசுகிறிஸ்துவே பவுலையும் அப்போஸ்தலனாகத் தெரிந்து கொண்டார் ( கலா. 1 : 1, அப். 26 : 15, 16 ). பன்னிருவரும் கிட்டத்தட்ட மூன்று வருடங்கள்

இயேசுகிறிஸ்துவோடு இருந்து தெய்வீக வெளிப்படுத்தல்களைப் பெற்றுக்கொண்டது போல, பவுலும், மூன்று வருடங்கள் அராபி தேசத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவோடு இருந்துள்ளார் (கலா.1:15-18). இதனால்தான் பவுல் தன்னுடைய சுவிசேஷத்தைப் பற்றி கூறும் போது, “நான் அதை ஒரு மனுஷனால் பெற்றதுமில்லை, மனுஷனால் கற்றதுமில்லை. இயேசுகிறிஸ்துவே அதை எனக்கு வெளிப்படுத்தினார்” என்றும் (கலா.1:12), “நான் உங்களுக்கு ஒப்புவித்ததைக் கர்த்தரிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டேன்” என்றும் (1கொரி 11:23) கூறினார். மற்ற அப்போஸ்தலர்களைப் போலவே, பவுலும் பரிசுத்தா விமினால் நிரப்பப்பட்டு (அப்.9:17-18) தேவ வெளிப்படுத்தல்களைப் பெற்று (1கொரி 2:10, 12-13, எபே.3:2-3) அவற்றை அறிவித்து வந்தமையினால், அவர் எழுதியவைகளும், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாகவே உள்ளன.

பவுல் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலன் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டாலும், சுவிசேஷப்புத்தகங்களை எழுதியவர்களில் மாற்குவும் லூக்காவும் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்கள் இல்லை என நாம் கூறலாம். இது உண்மையாயினும், மாற்குவும் லூக்காவும் இயேசு கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்களுடைய சீடர்களாக இருந்த மையினால், அவர்கள் எழுதியவையும் அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாகவே உள்ளன. மாற்கு, அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவின் சீடனாக இருந்தார் (1பேதுரு 5:13). அதேசமயம், பேதுருவின் பிரசங்கங்களை ஒழுங்கு முறையில் சுருக்கமாக தொகுத்தே மாற்கு தன்னுடைய சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார். இதனால், மாற்கு எழுதியவை பேதுருவினுடைய அப்போஸ்தல அதிகாரத்தைக் கொண்ட வையாகவே இருக்கின்றன. அதேபோல லூக்கா, அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் நெருங்கிய நண்பரும், அவரோடு சேர்ந்து ஊழியம் செய்த வருமாவார் (கொலோ.4:14, பிலே.24, 2 தீமோ 4:11). எனவே, லூக்கா எழுதிய சுவிசேஷப்புத்தகமும், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளும் பவுலின் அப்போஸ்தல அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளன. மேலும், இயேசுகிறிஸ்துவின் சகோதரர்களான யாக்கோபும், யூதாவும் ஆதிச் சபையில் அப்போஸ்தலர்களாகவே கருதப்பட்டனர் (கலா.1:19, அப்.15:13). இதனால், இவர்கள் எழுதிய நிருபங்களும் இயேசுகிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தைக் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாகவே உள்ளன. இவ்வத்தியாயத்தில் புதிய ஏற்பாட்டின் 27 புத்தகங்களும் யாரால் எக்காலத்தில் எழுதப்பட்டன என்றும், அவற்றில் எழுதப்பட்டுள்ள விடயங்களையும் பார்ப்போம்.

### (1) சுவிசேஷப்புத்தகங்கள்

புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் நான்கு புத்தகங்களும் சுவிசேஷப்

புத்தகங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. சுவிசேஷம் என்பதற்கு கிரேக்க மொழியில் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள பதமான “இவான்ஜலியொன்” என்பது, “மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி” அல்லது “நல்ல செய்தி” என பொருள்படும். இயேசுகிறிஸ்துவே மனிதனுக்கான, மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி என்பதனால், அவருடைய உலக வாழ்வை அறியத்தரும் புத்தகங்கள் சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றுள், மாற்குவின் சுவிசேஷமே முதலில் எழுதப்பட்டது, மத்தேயுவும் லூக்காவும் அதைப் பார்த்தே தமது சுவிசேஷத்தை எழுதினார்கள் எனும் கருத்தை இன்றைக்குப் பலர் நிரூபிக்க முயற்சித்தாலும், ஆதிச்சபைப் பிதாக்களின் குறிப்புகள், மத்தேயுவின் சுவிசேஷமே முதலாவதாக எழுதப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும், மத்தேயு இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவராக அவரோடு இருந்தவர் (மாற். 3 : 18, லூக். 6 : 15, அப். 1 : 13 ). இயேசுவின் வாழ்வைத் தன் கண்களால் கண்டு, அவரது போதனைகளைத் தன் காதால் கேட்டவர். எனவே, அவர் மாற்குவின் சுவிசேஷத்தைப் பார்த்து எழுதினார் எனக் கூறுவது அர்த்தமற்றது. இயேசுகிறிஸ்து பரமேறிய பின், மத்தேயு பல வருடங்கள் பாலஸ்தீனாவிலிருந்த யூதர்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்துள்ளார். அவர் அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடங்களுக்குச் செல்வதற்கு முன்பு, அங்கிருந்த யூத கிறிஸ்தவர்களது தேவைக்காகத் தனது சுவிசேஷப் புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார். மத்தேயுவின் சுவிசேஷம் யூத கிறிஸ்தவர் களுக்கே எழுதப்பட்டது என்பதைப் புத்தக விடயங்கள் அறியத் தருகின்றன. இயேசுவை மேசியாவாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்த யூத கிறிஸ்தவர்களுடைய மனதில் இருந்த சந்தேகங்கள் கேள்விகள் என்பவற்றிற்கான பதிலாகவே இச்சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

மத்தேயு தன்னுடைய சுவிசேஷத்தை எப்போது எழுதினார் என்று நம்மால் நிச்சயமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. எனினும், நவீன வேதவியாக்கியானிகள் வாதிடுவது போல, இது முதலாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் எழுதப்பட்டது என்பதை நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால், கி. பி. 70 இற்கும் முன்பே இச்சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை புத்தக விடயங்கள் அறியத் தருகின்றன. கி. பி. 70 இலேயே எருசலேம் நகரமும், ஆலயமும் ரோமர்களினால் அழிக்கப்பட்டது. இயேசுகிறிஸ்து இதைப்பற்றிச் சொல்லிய தீர்க்கதரிசனம் இன்னும் நிறைவேறாததொன்றாகவே சுவிசேஷத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (மத். 24 : 1-2). சுவிசேஷம் கி. பி. 70 இற்குப் பிறகு எழுதப்பட்டிருந்தால், இது நிறைவேறியதைப் பற்றி மத்தேயு நிச்சயம் குறிப்பிட்டிருப்பார். அத்தோடு மத்தேயு எருசலேமைப் பரிசுத்த நகரம் எனக் கூறியிருப்பதும், (மத். 4 : 5, 27 : 53 ) அவர் சுவிசேஷத்தை எழுதும் சமயம் எருசலேம் நகரம் அழி

யாமல் இருந்துள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அதேசமயம் பிற்காலத்தில் பார்த்தியா, எத்தியோப்பியா எனும் இடங்களுக்குச் சென்ற மத்தேயு கி. பி. 60 இல் இரத்தசாட்சியாக மரித்துள்ளார். எனவே கி. பி. 60 இற்கும் முன்பே இச்சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேலும், இச்சுவிசேஷம் யூத கிறிஸ்தவர்களுக்கே எழுதப்பட்டிருப்பதனால், ஆதிசபையில் புறஜாதி கிறிஸ்தவர்களின் வரவு அதிகரிப்பதற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் சுவிசேஷம் யூதருக்கு மட்டுமே அறிவிக்கப்பட்டது (அப். 11 : 19). யூதேய சபைகளில் ஆரம்பத்தில் யூதர்களே அதிகளவில் இருந்தனர். இவற்றைக் கருத்திற் கொள்ளும் போது, கி. பி. 50 அளவில் மத்தேயு தனது சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்கலாம் எனும் முடிவுக்கு வரக்கூடியதாய் உள்ளது.

இரண்டாவது சுவிசேஷப் புத்தகமான மாற்கு, ரோம கிறிஸ்தவர்களுக்காக எழுதப்பட்டதாகும். ஆரம்பத்தில் பவுலோடு சேர்ந்து ஊழியம் செய்த மாற்கு, பவுலின் இரண்டாவது சுவிசேஷப் பிரயாணத்தின் போது பர்னபாவோடு (கி. பி. 50 அளவில்) சீப்புரு தீவுக்குப் போனார். அதன்பின் கி. பி. 57 அளவில் அவர் ரோமுக்குச் சென்றதாக நம்பப்படுகின்றது. பவுல் கி. பி. 60 முதல் 61 வரை ரோமில் வீட்டுக் காவலில் இருக்கும் போது (அப். 28 : 30 - 31) மாற்குவும் ரோமில் இருந்துள்ளார் (கொலோ. 4 : 10, பிலோ. 24). பவுல் கி. பி. 62 இல் விடுதலையடைந்து ரோமை விட்டுச் சென்ற பின்பு பேதுரு ரோமுக்கு வந்தமையினால், மாற்கு ரோமிலேயே இருந்து கி. பி. 64 வரை பேதுருவோடு சேர்ந்து ஊழியம் செய்துள்ளார். இதனால்தான், பேதுரு ரோமில் இருந்து எழுதிய நிருபத்தில் மாற்குவின் வாழ்த்துதலும் இடம் பெற்றுள்ளது (1 பேதுரு. 5 : 13). எனினும், கி. பி. 64 இல் நீரோ எனும் ரோம அரசன் கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கிய போது, மாற்கு ரோமை விட்டு வேறிடம் சென்றிருக்க வேண்டும். இதனால்தான், அச்சமயம் மறுபடியுமாக ரோமில் சிறைப்பட்டிருந்த பவுல், தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய நிருபத்தில், மாற்குவையும் கூட்டிக்கொண்டுவரும்படி எழுதியுள்ளார் (2 தீமோ. 4 : 11). மாற்கு ரோமில் இருக்கும் போதே அங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு இச்சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளமையினால், அவர் பேதுருவோடு அங்கிருந்த காலத்தில், அதாவது கி. பி. 62 இற்கும் 64 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இதை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

மூன்றாவது சுவிசேஷமான லூக்கா எழுதிய சுவிசேஷம், கி. பி. 59 அளவில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். சுவிசேஷத்தை எழுதிய லூக்காவே அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளையும் எழுதியுள்ளார். அதில், தான் ஏற்கனவே எழுதிய புத்தகத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.



லூக்கா ஏற்கனவே எழுதியது முதலாம் பிரபந்தம் என்றும், அதில் இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகத்தை விட்டுச் செல்லும் வரைக்கும் செய்த வற்றையும், உபதேசித்தவற்றையும் தான் எழுதியிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளமை (அப். 1:1-2), அவர் எழுதிய சுவிசேஷப் புத்தகத்தைப் பற்றியேயாகும். இதிலிருந்து, லூக்காவின் சுவிசேஷம் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகம் எழுதப்படுவதற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிகின்றோம். அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் பவுல் கி. பி. 60 முதல் 61 வரை இருவருட காலம் ரோமில் வீட்டுக் காவலில் இருந்தது வரையிலான சரித்திரமே எழுதப்பட்டுள்ளது (அப். 28:30-31). இதிலிருந்து, பவுல் ரோமில் வீட்டுக்காவலில் இருக்கும்போதே அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியக்கூடியதாய் உள்ளது. எனவே, அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் 60 அல்லது 61 இல் எழுதப்பட்டிருப்பதனால், அதற்கும் முன்பே அவர் எழுதிய சுவிசேஷப் புத்தகம் அநேகமாக கி. பி. 59 அளவில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

லூக்கா தெயோப்பிலஸ் எனும் மனிதருக்கே தன்னுடைய சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார். இவர் ஒரு ரோம அரச அதிகாரியாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் “மகா கனம் பொருந்திய தெயோப்பிலுவே” என லூக்கா தன்னுடைய சுவிசேஷத்தை ஆரம்பிக்கின்றார் (லூக். 1:1). கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தைப் பற்றி தெயோப்பிலஸ் அறிந்திருந்த விடயங்கள் சரித்திர ரீதியாக உண்மையானவை என்பதை அவருக்கு உறுதிப்படுத்தும் நோக்குடன், ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருந்த இயேசுவின் வாழ்வுச் சரிதைகளை (பலர் அக்காலத்தில் இயேசுவைப் பற்றி எழுதினார்கள்) ஆராய்ந்து பார்த்தும், இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்வோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களை நேரடியாக சந்தித்து விடயங்களைப் பெற்றும் லூக்கா தனது சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார் (லூக். 1:2-4). அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது, “நாம்” “நாங்கள்” என வரும் பகுதிகள், அப்புத்தகத்தை எழுதிய லூக்காவும் பவுலைச் சேர்ந்தவர்களோடு இருந்துள்ளதை அறியத்தருகின்றது (அப். 16:10-17, 20:5-16, 21:1-18, 28:16). இப்பகுதிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, இரண்டு வருட காலம் செசரியாவில் பவுல் விசாரணைக்காகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சமயம், லூக்காவும் அப்பட்டணத்தில் இருந்துள்ளதையும் (அப். 21:8), இருவருடங்களுக்குப் பின்பே (அப். 24:27) அவர் பவுலோடு ரோமுக்குப் போனதையும் அறிந்திடலாம். கி. பி. 57 இற்கும் 59 இற்கும் இடைப்பட்ட இவ்விருவருட காலத்தில் லூக்கா இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றிய விடயங்களைச் சேகரித்து தனது சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும். லூக்கா தெயோப்பிலசுக்காகத் தனது சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ள போதிலும், அவர் ரோம சாம்ராட்

சியத்திலுள்ள புறஜாதி கிறிஸ்தவர்களையும் கருத்திற் கொண்டு அவர்களுக்காகவும் தனது சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார்.

நான்காவது சுவிசேஷம் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலனாகிய யோவானால் எழுதப்பட்டது என்பதே, ஆரம்பத்திலிருந்து கிறிஸ்தவ சபையினது நம்பிக்கையாயிருந்த போதிலும், அண்மைக்காலத்தில் இக்கருத்து மறுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும், சுவிசேஷத்திலுள்ள சில வசனங்கள், இது யோவானினாலேயே எழுதப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. சுவிசேஷப் புத்தகத்தின் இறுதியில், “அந்த சீடனே இவைகளைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுத்து இவைகளை எழுதினவன்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (யோவா. 21 : 24). இவ்வதிகாரத்தின் 7 ஆம் வசனத்தின்படி இவன் இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்த சீடன் என்பதையும், 21 : 2 இல் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பவர்களில் ஒருவர் என்பதையும் அறிந்திடலாம். அதேசமயம் 19 ஆம் அதிகாரம், இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்த சீடன் அவர் சிலுவையில் மரிக்கும் போது அங்கிருந்ததாகக் கூறுகிறது (யோவா. 19 : 25 - 26). அந்த சீடனே இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தைக் கண்ணால் கண்டவன். அதேசமயம், அவ்வதிகாரத்தின் 35 ஆம் வசனத்தில் அதைக் கண்டவன் சாட்சி கொடுக்கிறான் என்பது அச்சீடனுடைய சாட்சியே என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. இயேசுவின் சீடர்களில் யோவான் மட்டுமே இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தின் போது அவருக்கருகில் இருந்தவர். அவரே இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்த சீடன். 21 ஆம் அதிகார விடயங்களையும் இதனோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் போது, யோவானே இச்சுவிசேஷத்தை எழுதியுள்ளார் என்பதை அறிந்திடலாம்.

யோவான் 1 : 14 இல் “அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம். அது பிதாவுக்கு ஒரே பேறானவருடைய மகிமைக்கு ஏற்ற மகிமையாகவே இருந்தது” என யோவான், மறுருபமலையில் தான் கண்ட இயேசுவின் மகிமையைப்பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். மறுருபமலையிலேயே இயேசுவின் மகிமையைச் சீடர்கள் முழுமையாகக் கண்டார்கள். எனினும் அங்கு சீடர்களில் பேதுரு, யோவான், யாக்கோபு என்போர் மட்டுமே இருந்தனர் (மாற். 9 : 2). இவர்களில் யாக்கோபு கி. பி. 44 இல் இரத்தசாட்சியாக மரணமடைந்தார் (அப். 12 : 2). பேதுரு இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றி அறிந்தவற்றை மாற்கு ஏற்கனவே எழுதியுள்ளார். எனவே, மறுருப மலையில் இருந்த மூவருள் யோவானே இச்சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே இது நான்காவது சுவிசேஷம் என்று அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையினால், இது மற்ற மூன்று சுவிசேஷமும் வெளிவந்ததன் பின்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். கி. பி. 70 இல் எருசலேம் அழிக்கப்பட்டதற்குப் பிறகு ரோம மாகாணங்களில்

ஒன்றான சின்ன ஆசியாவுக்குச் சென்ற யோவான், டொமித்தியன் என்பவன் ரோமின் அரசனாக இருக்கும் போது, அங்குள்ள சபைகளின் மேற்பார்வையாளராக இருந்துள்ளார். அவர் அங்கிருக்கும் போது, கி. பி. 85 அளவில் இச்சவிசேஷத்தை எழுதியதாக ஆதிச்சபைப் பிதாக்களின் குறிப்புகள் அறியத்தருகின்றன.

சுவிசேஷப்புத்தகங்கள் நான்கிலும் இயேசுகிறிஸ்துவின் இவ்வுலக வாழ்க்கை வரலாறு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை எழுதியவர்கள், தாம் யாருக்கு இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றி அறிவிப்பதற்காகத் தமது நூலை எழுதினார்களோ, அவர்களுக்கு அவசியமான விடயங்களைத் தெரிவு செய்தே எழுதியுள்ளனர். இதனால், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய இவ்வுலக வாழ்வில் நடைபெற்ற எல்லா விடயங்களும் எழுதப்படவில்லை (யோவா. 21 : 25). நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ள விடயங்களில் இருந்து நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் இவ்வுலக வாழ்வைப் பற்றி ஓரளவுக்கு அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது. மத்தேயுவும், லூக்காவும் இயேசுவின் பிறப்பைப் பற்றி விபரமாக எழுதியுள்ளனர். (மத். 1:1 - 2:1, லூக். 1:26 - 38, 2:1 - 7). யூதேயாவை ஏரோது ஆட்சி செய்யும் காலத்திலேயே இயேசுகிறிஸ்து பெத்லகேமில் பிறந்துள்ளார் (மத். 2:1). இந்த ஏரோது கி. மு. 4 இல் மரணமடைந்தான். எனவே, அதற்கும் முன்பே இயேசுகிறிஸ்து பிறந்திருக்கவேண்டும். லூக்கா. 2:1-2 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விபரங்களின்படி இயேசுகிறிஸ்து கி. மு. 5 இல் பிறந்துள்ளதாக அறிகின்றோம். (இது பற்றிய விளக்கங்களுக்கு ஆசிரியர் எழுதிய "இயேசுகிறிஸ்து ஒரு சரித்திர நபரா?" எனும் புத்தகத்தில் 36 முதல் 38 வரையிலான பக்கங்களைப் பார்க்கவும்) இயேசுகிறிஸ்து யூதேயாவிலுள்ள பெத்லகேமில் பிறந்தாலும், ஏரோதுவின் மரணம் வரை எகிப்திலேயே இருந்தார். அதன் பின்னர் அவர், தனது ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கும் வரை கலிலேயா விலுள்ள நாசரேத்தில் குடியிருந்தார் (மத். 2:13 - 23, லூக். 2:40 - 52).

இயேசுகிறிஸ்து தன்னுடைய ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கும் போது ஏறக்குறைய முப்பது வயதுடையவராய் இருந்தார். லூக்கா 3:1-2 இலுள்ள குறிப்பின்படி இயேசுகிறிஸ்து கி. பி. 27 இல் தனது ஊழியத்தை ஆரம்பித்துள்ளதை அறிந்திடலாம். கிட்டத்தட்ட மூன்று வருட காலம் பாலஸ்தீனாவிலுள்ள யூதேயா, கலிலேயா, பெரேயா போன்ற பகுதிகளில் ஊழியம் செய்த இயேசுகிறிஸ்து கி. பி. 30 இல் மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, உயிர்த்தெழுந்து, 40 நாட்களுக்குப் பின் பரலோகத்துக்குச் சென்றார். இயேசுகிறிஸ்து தன்னுடைய ஊழிய ஆயத்தச் செயல்களுக்குப் பின் (மத். 3:1-4:11, மாற். 1:1-13, லூக். 3:1-4:13, யோவா. 1:19-51) கலிலேயா விலும் (யோ. 2:1-12) யூதேயாவிலும் சில காலம் இறைபணியாற்றிய

பின் (யோவா. 2 : 13 - 4 : 42 ) கலிலேயாப் பகுதிகளில் 21 மாதங்கள் ஊழியம் செய்துள்ளார் (மத். 4 : 12 - 18 : 35, மாற். 1 : 14 - 9 : 50, லூக். 4 : 14 - 9 : 50, யோவா. 4 : 43 - 8 : 59 ). இக்கால கட்டத்தில் அவர் இருதடவைகள் எருசலேமுக்குச் சென்று வந்துள்ளார். இக்கலிலேய ஊழியம் யோவான் 7 : 1 - 52 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவத்தோடு முற்றுப்பெறுகிறது. இயேசுவின் தீரு, சீதோன் பகுதி ஊழியமும் இக்காலகட்டத்திலேயே நடைபெற்றிருக்கிறது. இயேசு கடைசியாக கலிலேயாவை விட்டுச் செல்லும்போது பெரேயாவுக்கும் சென்றார். அதன்பின் எருசலேமுக்குச் சென்ற அவர், மறுபடியுமாக சிறிது காலம் பெரேயாவுக்குச் சென்றார். (மத். 19 : 1 - 20 : 34, 26 : 6 - 13, மாற். 10 : 1 - 52, 14 : 3 - 9, லூக். 9 : 51 - 19 : 28, யோவா. 9 : 1 - 12 : 11 ) அதன் பிறகு எருசலேம் சென்ற அவர், அங்கு கைது செய்யப்பட்டு, சிலுவையில் அறையப்பட்டு அடக்கம் பண்ணப்பட்டார். (மத். 21 : 1 - 26 : 5, 26 : 16 - 27 : 66, மாற். 11 : 1 - 14 : 2, 14 : 10 - 15 : 47, லூக். 19 : 29 - 23 : 56, யோவா. 12 : 12 - 19 : 42 ) எனினும் 3 ஆம் நாள் மரணத்திலிருந்து உயிரோடெழுந்த அவர் (மத். 28 : 1 - 20, மாற். 16 : 1 - 18, லூக். 24 : 1 - 49, யோ. 20 : 1 - 21 : 25 ) 40 நாட்களுக்குப்பின் பரமண்டலத்துக்குச் சென்றார் (மத். 28 : 18 - 20, மாற். 16 : 19 - 20, லூக். 24 : 50 - 53, அப் 1 : 8 - 11). இவற்றையே சுவிசேஷப்புத்தகங்களில் நாம் வாசிக்கலாம்.

## (2) அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள்

இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை லூக்கா சுவிசேஷமும் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளும் தனி ஒரு புத்தகமாகவே இருந்தது. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் சுவிசேஷப் புத்தகம் வேறாக்கப்பட்டு, மற்ற சுவிசேஷங்களோடு சேர்க்கப்பட்டது. உண்மையில் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள், லூக்கா சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது பாகமாகும். இயேசு கிறிஸ்து இவ்வுலகில் வாழ்ந்த போது கூறியவற்றையும் செய்தவற்றையும் முதல் பகுதியில் எழுதிய லூக்கா, இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகை விட்டுப் போனபின் அப்போஸ்தலரினூடாகச் செய்தவற்றை இரண்டாவது பகுதியில் எழுதியுள்ளார். அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் சரித்திரம், கி. பி. 60 ஆம் 61 ஆம் ஆண்டுகளில் பவுல் ரோமில் வீட்டுக்காவலில் இருப்பதோடு முற்றுப்பெறுவதனால் அக்காலத்திலேயே இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதேசமயம், பவுல் கி. பி. 62 இல் விடுதலையடைந்தது பற்றியோ, கி. பி. 64 இல் மறுபடியும் சிறைப்பட்டு மரணமடைந்தது பற்றியோ எதுவும் குறிப்பிடப்படாததினால் இப்புத்தகம் 62 இற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதிலிருந்து பவுல் 60 ஆம் 61 ஆம் ஆண்டுகளில் வீட்டுக்காவலில் இருந்த சமயமே அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் எழுதப்பட்டிருப்பதை அறியக் கூடியதாய் உள்ளது. இப்புத்தகத்தில், எருசலேமில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட

கிறிஸ்தவ சபை எவ்வாறு ரோம் வரை சென்றது என்பதைப் பற்றிய சரித்திரம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இச்சரித்திரத்தில் அப்போஸ்தலர்களான பேதுருவும் பவுலும் முக்கியமானவர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

### (3) பவுலின் நிருபங்கள்

புதிய ஏற்பாட்டில் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளுக்கு அடுத்துள்ள ரோமர் முதல் எபிரேயர் வரையிலான 14 நிருபங்களும் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் நிருபங்களாகும். இவை கி. பி. 49 முதல் 64 வரையிலான காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவையாகும். இந்நிருபங்களை, அவை எழுதப்பட்ட காலத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது, பவுலின் பிரயாண நிருபங்களாகும். இவை பவுலினுடைய சுவிசேஷப்பணிப் பிரயாணங்களின்போது எழுதப்பட்டவைகளாகும். கலாத்தியர், தெசலோனிக்கேயர், கொரிந்தியர், ரோமர் என்பவை இத்தகைய நிருபங்களாகும். இரண்டாவது, பவுலின் சிறை நிருபங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இவை பவுல் முதல் தடவை ரோமில் வீட்டுக்காவலில் இருந்த போது எழுதப்பட்ட பிலேமோன், கொலோசெயர், எபேசியர், பிலிப்பியர் எனும் நிருபங்களாகும். மற்றைய நிருபங்களான தீமோத்தேயு, தீத்து என்போருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபங்கள் இறுதி நிருபங்களாகும். இவை, பவுல் ரோம சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின் எழுதப்பட்டவையாகும். தீமோத்தேயுக்கு எழுதப்பட்ட இரண்டாவது நிருபம், பவுல் இரண்டாவது தடவை ரோம சிறையில் இருந்தபோது எழுதப்பட்டதாகும்.

பவுல் கி. பி. 47 ஆம் 48 ஆம் ஆண்டுகளில் தனது முதலாவது சுவிசேஷப் பணிப்பிரயாணத்தில், அந்தியோகியாவிலிருந்து புறப்பட்டு சீப்புரு தீவிலும், ரோம மாகாணங்களில் ஒன்றான கலாத்தியாவின் தென்பகுதியில் இருந்த பெர்கே, பிசீதியாவின் அந்தியோகியா, இக்கோனியா, லீஸ்திரா, தெர்பை எனும் பட்டணங்களிலும் ஊழியம் செய்து சபைகளை ஸ்தாபித்து, மறுபடியுமாக அந்தியோகியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றார் (அப். 13 - 14). பவுல் தென் கலாத்தியாவிலிருந்து வந்தபின், அம்மாகாணத்தில் அவர் ஸ்தாபித்த சபைகளுக்குச் சென்ற யூதகிறிஸ்தவப் போதகர்கள், பவுலின் அப்போஸ்தல அதி காரத்தையும், போதனையையும் எதிர்த்துப் பிரச்சாரம் செய்து விசுவாசிகளைக் குழப்பினர். பவுல் போதிப்பது போல, இரட்சிக்கப்படுவதற்கு இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பது மட்டும் போதாது என கூறிய இவர்கள், விசுவாசிகள் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டும் என வற்புறுத்தி வந்தனர். இதைக் கேள்விப்பட்ட பவுல், தென் கலாத்திய பட்டணத்தில் தான் ஸ்தாபித்த சபைகளுக்கு ஒரு நிருபத்தை கி. பி. 49 இல் எழுதினார். இதுவே வேதாகமத்திலிருக்கும் கலாத்தியர் நிருபமாகும். பவுலினது முதலாவது நிருபமான இதில்,

அவர் தன்னுடைய அப்போஸ்தல அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்துவதோடு, இயேசுகிறிஸ்துவின் மீது ஒருவன் வைக்கும் விசுவாசமே அவனை நீதிமானாக்கும் என்பதை தர்க்கரீதியாக விளக்கி, சில நடைமுறை ரீதியான அறிவுறுத்தல்களையும் கொடுத்துள்ளார்.

பவுல் கலாத்திய சபைகளுக்கு நிருபத்தை எழுதிய பின், அச் சபைகளின் நிலைமையை அறிந்து கொள்வதற்காக மறுபடியுமாக அச் சபைகளுக்குச் செல்லும் தனது இரண்டாவது சுவிசேஷப்பணிப் பிரயாணத்தைக் கி. பி. 49 இல் ஆரம்பித்து, அந்தியோகியாவிலிருந்து தெர்பை, லீஸ்திரா, இக்கோனியா, பிசீதிய அந்தியோகியா சபைகளுக்கு விஜயம் செய்துவிட்டு துரோவா பட்டணத்துக்குச் சென்றார். அங்கிருக்கும் போது கிடைத்த ஆவியானவரது வழிநடத்துதல் காரணமாக, பவுல் தனது ஆரம்பத்திட்டத்தைக் கைவிட்டு, ரோம ராட்சியத்தின் இன்னுமொரு மாகாணமான மக்கெதோனியாவிற்குச் சென்று அங்கு பிலிப்பி, தெசலோனிக்கே, பெரோயா எனும் பட்டணங்களுக்கும், அகாயா மாகாணத்தின் அத்தேனே, கொரிந்து எனும் பட்டணங்களுக்கும், ஆசியா மாகாணத்தின் எபேசு பட்டணத்துக்கும் சென்று சுவிசேஷத்தை அறிவித்து சபைகளையும் ஸ்தாபித்தார். பவுலின் இந்த சுவிசேஷப் பிரயாணம் கி. பி. 52 வரை நீடித்தது (அப். 16:1 - 18:22) இப்பிரயாணத்தின் போது பவுல் கொரிந்து பட்டணத்தில் இருக்கையில், தான் தெசலோனிக்கே பட்டணத்தில் ஸ்தாபித்த சபைக்கு இரு நிருபங்களை எழுதினார்.

வெற்றிகரமான ஊழியம் தெசலோனிக்கே பட்டணத்தில் எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியமையினால், பவுல் அங்கிருந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அதேசமயம், தெசலோனிக்கேயில் பவுலின் ஊழியத்தின் காரணமாக இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுக்கு யூதர்கள் மூலமாகவும், அவர்களது சொந்த ஜனத்தார் மூலமாகவும் உபத்திரவங்கள் ஏற்பட்டன. (1 தெச. 1:6, 2 தெச. 1:4). இது பவுலுக்கு கவலையை ஏற்படுத்திய மையினால், அவர் தீமோத்தேயுவைத் தெசலோனிக்கே சபைக்கு அனுப்பினார் (1 தெச. 3:2). பவுல் கொரிந்து பட்டணத்தில் இருக்கும் போது, தெசலோனிக்கேய விசுவாசிகள் உபத்திரவங்களுக்கு மத்தியிலும் விசுவாசத்தில் உறுதியாய் இருக்கின்றனர் எனும் நல்ல செய்தியைத் தீமோத்தேயு கொண்டு வந்தான் (அப். 18:1-5, 1 தெச. 3:6-7). இதனால் அவர்களைப் பாராட்டும் நோக்குடனும், தீமோத்தேயுவிடம் அவர்கள் கேட்டனுப்பியிருந்த சில விடயங்களுக்கான பதிலை அறிவிப்பதற்காகவும் (1 தெச. 4:9, 5:1), அவர்களுக்குச் சில ஆவிக்குரிய ஆலோசனைகளைக் கொடுப்பதற்காகவும் பவுல் முதலாவது தெசலோனிக்கேயர் நிருபத்தை எழுதினார். இந்நிருபத்தை வாசித்த தெசலோனிக்கேய விசுவாசிகள், இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாவது

வருகையைப் பற்றி பவுல் எழுதியவற்றைத் தவறாக புரிந்து கொண்ட மையினால், சிலர் கர்த்தருடைய நாள் ஏற்கனவே வந்துவிட்டதென கருதினர். சிலர், கர்த்தருடைய நாள் விரைவில் வரப்போவதனால் தமது தொழில்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு இயேசுகிறிஸ்துவின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினர். இதனால், இத்தகைய தெசலோனிக்கேய விசுவாசிகளது தவறுகளைத் திருத்துவதற்காகப் பவுல் இன்னுமொரு நிருபத்தை அவர்களுக்கு எழுதினார். பவுல் தெசலோனிக்கேய சபைக்கு எழுதிய இரு நிருபங்களும் குறுகிய கால இடைவெளியில் எழுதப்பட்டவையாகும். பவுல் கல்லியோனுடைய ஆட்சிக்காலத்திலேயே கொரிந்து பட்டணத்தில் இருந்தமையினால் (அப். 18:12) இவ்விரு நிருபங்களும் 51 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டவை என்பதை அறியக்கூடியதாய் உள்ளது.

பவுல் தன்னுடைய மூன்றாவது சுவிசேஷப்பணிப் பிரயாணத்தின் போது, கொரிந்து சபைக்கும், ரோம சபைக்கும் நிருபங்களை எழுதினார். பவுலின் மூன்றாவது சுவிசேஷப்பிரயாணம் கி. பி. 52 முதல் 56 வரையிலான காலப்பகுதியை உள்ளடக்கியது. இப்பிரயாணத்தின் போது பவுல் கலாத்தியா மாகாணத்தில் தெர்பை, லீஸ்திரா, இக்கோனியா, பிசீதிய அந்தியோகியா பட்டணங்களுக்கும், சின்ன ஆசியா மாகாணத்தின் எபேசு பட்டணத்துக்கும், மக்கெதோனியா மாகாணத்தில் பிலிப்பி, தெசலோனிக்கே, பெரோயா பட்டணங்களுக்கும், அகாயா மாகாணத்தில் அத்தேனே, கொரிந்து பட்டணங்களுக்கும் பின்னர் துரோவா, மிலேத்து, தீரு, செசரியா எனும் பகுதிகளுக்கும் சென்று, கடைசியாக எருசலேமைச் சென்றடைந்தார் (அப். 18:23 - 21:17). இச்சுவிசேஷப்பணிப் பிரயாணத்தின் போது, அவர் எபேசுவுக்கு வந்து ஒரு சில மாதங்களில் (பவுல் எபேசுவில் இரண்டரை வருடகாலம் இருந்துள்ளார் அப். 19.) கொரிந்து சபைக்கு ஒரு நிருபம் எழுதினார். இதைப்பற்றி பவுல் 1 கொரி. 5:9 இல் குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும் அந்நிருபம் இப்போது எம்வசம் இல்லை.

பவுல் கொரிந்து சபைக்கு நிருபமெழுதிய பின்னர், சபை மக்களிடம் வாக்குவாதங்கள் இருப்பதை குலோவேயாள் என்பவரின் வீட்டார் மூலமாகக் கேள்விப்பட்டார் (1 கொரி 1:11). அத்தோடு, கொரிந்து சபையினரும் சில பிரச்சனைகள் பற்றி ஒரு கடிதம் எழுதி (1 கொரி 7:1), அதை பொர்த்துனாத்து, அகாயுக்கு என்போர் மூலமாகப் பவுலுக்கு அனுப்பியிருந்தனர் (1 கொரி 16:17). இவர்களும் சபையின் நிலவரம் பற்றி பவுலுக்கு அறிவித்திருக்கலாம். இதனால், பவுல் கொரிந்து சபைக்கு இன்னுமொரு நிருபத்தை எழுதினார். கி. பி. 54 அளவில் எழுதப்பட்ட இந்நிருபமே நம் வேதாகமத்தில்

இருக்கும் முதலாவது கொரிந்தியர் நிருபமாகும். அதேசமயம், பவுல் தீமோத்தேயுவையும் கொரிந்து சபைக்கு அனுப்பினார் (1 கொரி 4 : 17, 16 : 10). கொரிந்துவுக்கு வந்த தீமோத்தேயு பவுலினுடைய நிருபம் சபையில் எவ்வித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாததை அறிவித்தமையினால், பவுல் எபேசுவிலிருந்து கொரிந்துவுக்குச் சென்று வந்துள்ளார். இவ்விஜயம் பற்றி அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் எதுவும் குறிப்பிடப்படாத போதிலும், நமது வேதத்திலுள்ள 2 கொரிந்தியர் நிருபம் எழுதப்படுவதற்கு முன்பு, பவுல் மறுபடியுமாக கொரிந்து சபைக்கு சென்றுள்ளதை அந்நிருபம் அறியத்தருகின்றது. இதைத் தனது வேதனை மிகுந்த விஜயம் என பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2 கொரி 2 : 1). கொரிந்து சபையில் ஒருவன் பவுலைத் துக்கப்படுத்தியது மட்டுமல்ல (2 கொரி 2 : 5, 7 : 12), மற்ற விசுவாசிகளும் பவுலுக்கு எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை. மேலும் 2 கொரி 12 : 14 இல், தான் மூன்றாம் தரம் கொரிந்துவுக்கு வருவது பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, இதற்கு முன் பவுல் இரு தடவைகள் கொரிந்துவுக்குச் சென்றுள்ளதை அறிந்திடலாம். அவர் முதல் தடவை கொரிந்துவுக்குச் சென்றது இரண்டாவது சவிசேஷப்பணிப் பிரயாணத்தின் போது சபையை ஸ்தாபிக்கையிலாகும். இதை வேதனையான விஜயம் (2 கொரி 2 : 1) என கூறமுடியாது. இது, தீமோத்தேயு கொரிந்துவில் இருந்து வந்து சபையின் நிலைமையைக் கூறியதன் பின்பான விஜயமாகும்.

பவுல் இரண்டாவது தடவை கொரிந்து சபைக்குச் சென்று வந்த பின், இன்னுமொரு நிருபத்தை அவர்களுக்கு எழுதினார். இதுவும் இப்போது நம்வசம் இல்லை. இவ்வாறு தான் ஒரு கடிதத்தை எழுதியதைப்பற்றி 2 கொரிந்தியர் 2 : 3 - 4 இல் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளார். கடுமையான கடிதம் என அழைக்கப்படும் இது, கொரிந்துவிலிருந்து வேதனையோடு எபேசுவுக்குத் திரும்பிவந்தவுடன் பவுல் எழுதிய கடிதமாகும் (2 கொரி 7 : 8, 12). கி. பி. 56 இல் எபேசுவில் கலகம் ஏற்பட்டமையினால் (அப் 19 : 23 - 41) அங்கிருந்து சென்ற பவுல், கொரிந்துவிலிருந்து அங்கு வந்த தீத்து மூலமாக (2 கொரி 7 : 5 - 6) கொரிந்தியர் தன்னுடைய கடுமையான கடிதத்துக்குச் சரியான விதத்தில் உத்தரவாதமளித்துள்ளதை அறிந்து (2 கொரி 7 : 7) சந்தோஷப்பட்டார் (2 கொரி 7 : 13, 16). எனினும் கொரிந்து சபையில் இன்னும் சில காரியங்களைச் சரிப்படுத்துவதற்காக இன்னுமொரு நிருபத்தை எழுதினார். இதுவே நம் வேதாகமத்திலிருக்கும் இரண்டாவது கொரிந்தியர் நிருபமாகும்.

பவுல் தன்னுடைய மூன்றாவது சவிசேஷப்பணிப் பிரயாணத்தின் இறுதியில், மூன்று மாதங்கள் கிரேக்க தேசத்தில் இருக்கையில் (அப் 20 : 2 - 3) அங்குள்ள கொரிந்து பட்டணத்தில் இருந்து, ரோம



சபைக்கு ஒரு நிருபத்தை எழுதினார். பவுல், காயு என்பவனுடைய வீட்டில் வைத்தே இந்நிருபத்தை எழுதியுள்ளார் (ரோம 16 : 23). இவன் கொரிந்து பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவன் (1 கொரி 1 : 15). பவுல் ரோம சபையை ஸ்தாபிக்காத போதிலும், அவருக்கு அறிமுகமான பலர் அச்சபையில் இருந்தனர். 16 ஆம் அதிகாரத்தில் அவர் பலருக்கு வாழ்த்துதல்களை அனுப்புவது இதை அறியத்தருகின்றது. ரோம சபையினரைச் சந்திக்கப் பவுல் பல தடவைகள் முயன்றும், ரோமுக்கு செல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் அதுவரை அவருக்கு கிடைக்கவில்லை (ரோ 1 : 11 - 12). எனினும், மூன்றாவது சுவிசேஷப் பணிப் பிரயாணத்தின் இறுதியில், கொரிந்துவில் இருக்கும் போது, ரோமுக்குச் செல்லக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது போல தென்பட்டது (ரோ 15 : 22 - 24). இதனால், தான் எருசலேமுக்குப் போய் (ரோ 15 : 25) அங்கிருந்து ஸ்பானியாவுக்குப் போகும்போது ரோமுக்கு வரவிருப்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக அவர்களுக்கு ஒரு நிருபத்தை எழுதும் பவுல் (ரோ. 15 : 28), தான் பிரசங்கிக்கும் சுவிசேஷம் பற்றி விபரமாக இந்நிருபத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ரோமில் இருப்பவர்களுக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க பவுல் விரும்பிய போதிலும் (ரோ 1 : 15) அதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதபடியினால், தான் பிரசங்கிக்கும் சுவிசேஷத்தை இந்நிருபம் மூலமாக அவர்களுக்கு அறிவித்துள்ளார். இந்நிருபத்தில், மனிதனுக்கான தேவனுடைய மீட்பின் திட்டம் முழுமையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. பாவியான மனிதன் இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிப்பதன் மூலம், அவருடைய நீதியைப் பெற்று, தேவனுக்கு முன் நீதிமானாக நிற்க முடியும் என்பதை தர்க்கரீதியாக விளக்கும் பவுல், அவ்வாறு நீதிமானாக்கப்பட்டவன் இவ்வுலகில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மூன்றாவது சுவிசேஷப்பிரயாணத்தின் இறுதியில் பவுல் எருசலேமுக்குச் சென்றார். அங்கு அவருக்கு எதிராக கலகம் ஏற்பட்டமையினால், கைது செய்யப்பட்டு (கி. பி. 57 இல்) முதலில் எருசலேமிலும் பின்பு செசரியாவிலுமாக பல தடவைகள் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டதோடு, 57 இற்கும் 59 இற்கும் இடையில் இரு ஆண்டுகள் செசரியாவில் சிறைப்பட்டிருந்தார் (அப். 21 : 27 - 26 : 32). பின்னர், சக்கரவர்த்தியின் விசாரணைக்காக ரோமுக்கு அனுப்பப்பட்ட பவுல், அங்கு 60 ஆம் 61 ஆம் ஆண்டுகளில் வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார் (அப். 27 : 1 - 28 : 31). இவ்வாறு பவுல் வீட்டுக்காவலில் இருக்கும் போதே எபேசியர், பிலேமோன், கொலோசெயர், பிலிப்பியர் எனும் நிருபங்களை எழுதினார். இந்நிருபங்கள் சிறைநிருபங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இந்நிருபங்களிலெல்லாம் தான் கட்டப்பட்டிருப்பதாகவும், காவலில் இருப்பதாகவும் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளமை, (எபே 6 : 19, பிலே. 8, கொலோ. 4 : 10, பிலி 1 : 7) அவர் சிறையிலிருக்கும்

போதே இந்நிருபங்களை எழுதினார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இந்நிருபங்களில், எபேசியர் நிருபத்தில், தான் சிறையிலிருந்து விடுதலையடைவதைப்பற்றி பவுல் 'எதுவும் குறிப்பிடாதிருப்பதிலிருந்து, இந்நிருபம் பவுலின் ரோமச் சிறையிருப்பின் ஆரம்ப காலத்தில் (கி. பி. 60 அளவில்) எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்றும், பிலேமோன் (22) பிலிப்பியர் (1:19 - 26) நிருபங்களை எழுதும் போது பவுல் விடுதலையடைவதைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்புடன் இருந்தமையினால், இவை பவுலினது சிறையிருப்பின் இறுதியில் (கி. பி. 61 இல்) எழுதப்பட்டிருக்கலாம் எனவும் நம்பப்படுகின்றது. பிலேமோன் நிருபம் எழுதப்பட்ட சமயமே, கொலோசெயர் நிருபமும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவது சுவிசேஷப்பணிப் பிரயாணத்திலிருந்து திரும்பி வரும் வழியில் பவுல் மிலேத்துவில் இருக்கும் போது, எபேசு சபை மூப்பர்களை அழைப்பித்து, பிழையான காரியங்களைப் போதிப்பவர்களைக் குறித்து எச்சரிப்புடன் இருக்கும்படி அறிவுறுத்தினார் (அப். 20:29 - 30). வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் எபேசு சபைக்கு எழுதப்பட்ட நிருபம், அச்சபையினர் பவுலின் எச்சரிப்பின்படி ஜாக் கிரதையாய் இருந்துள்ள போதிலும், அவர்கள் ஆதி அன்பை விட்டு விட்டார்கள் என்பதை அறியத்தருகின்றது (வெளி 2:2 - 4). இதிலிருந்து, சபை விசுவாசிகள் மத்தியில் அன்பு அதிகரிக்கவேண்டும் என்பதை நோக்காகக் கொண்டே எபேசியருக்கான நிருபத்தை பவுல் எழுதியுள்ளார் என்பதை அறிகின்றோம். இந்நிருபத்தில் தேவன் கிறிஸ்தவர்களுக்கு கொடுத்துள்ள ஆவிக்குரிய உன்னத நிலை பற்றியும், அந்நிலை காரணமாக அவர்கள் வாழ வேண்டிய முறை பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பவுல் ரோமில் வீட்டுக்காவலில் இருக்கும் போது மற்றவர்களால் அவரை வந்து பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது. அக்காலத்தில் ஒநேசிமு என்பவன் ரோமில் இருக்கும் பவுலை சந்தித்தான். இவன் கொலோசெபட்டணத்தில் இருந்த பவுலின் நண்பரான பிலேமோன் என்பவருடைய வீட்டில் அடிமையாயிருந்தவன். இவன் தன் எஜமானுடைய வீட்டில் களவெடுத்து, ரோமுக்குத் தப்பி ஓடியிருந்தான் (18). எனினும் பவுலை சந்தித்த பின்னர் இரட்சிக்கப்பட்டு, பவுலுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தான் (12 - 13). ஒநேசிமு மறுபடியும் தன்னுடைய எஜமானிடம் ஒப்புரவாக வேண்டியது அவசியம் என்பதை பவுல் உணர்ந்து, ஒரு நிருபத்தோடு அவனை பிலேமோனிடம் அனுப்புகிறார். இந்நிருபத்தில், ஒநேசிமுவை ஓடிப்போன கள்ளனாக நடத்த வேண்டாம் என்றும், அவன் இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் சகோதரன் என்றும் கூறுவதோடு (15 - 16), தன்னைப் போல ஒநேசிமுவை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியும் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார் (17).

பவுல் ஒநேசிமுவை கொலோசே பட்டணத்திலிருந்த பிலே மோனிடம் நிருபத்துடன் அனுப்ப ஆயத்தமாகிய போது, கொலோசே பட்டண சபையிலிருந்து எப்பாப்பிரா என்பவன் வந்து சேர்ந்தான். பவுல் எபேசுவில் இருக்கும் காலத்தில் இரட்சிக்கப்பட்ட இவன், கொலோசே பட்டணத்தில் சவிசேஷத்தை அறிவித்து அங்கு சபையை ஸ்தாபித்தவனாவான். இதனால்தான் பவுல் கொலோசேயருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் எப்பாப்பிராவைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது, “உங்களுக்காகக் கிறிஸ்துவின் உண்மையான ஊழியக்காரனுமாயிருக்கிற எப்பாப்பிராவினிடத்தில் நீங்கள் கற்றறிந்திருக்கிறீர்கள்” (கொலோ. 1 : 7 ) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (கொலோ 4 : 12 ). கொலோசே பட்டணத்தில், பிலேமோனுடைய வீட்டிலேயே சபை கூடிவந்தது (பிலே. 2 ). கொலோசே சபையை கடுமையாக பாதித்த பிழையான உபதேசம் குறித்து பவுலிடம் சில ஆலோசனைகளைக் கேட்பதற்காகவே எப்பாப்பிரா வந்திருந்தான். இதனால், அச்சபைக்கு அவசியமான அறிவுறுத்தல்களை ஒரு நிருபத்தில் எழுதி, அதையும் கொலோசேக்குச் செல்லும் ஒநேசிமுவிடம் கொடுத்தனுப்புகிறார். அதேசமயம், தீசிக்கு என்பவனையும் ஒநேசிமுவுடன் அனுப்பினார் (கொலோ 4 : 7 - 9 ). கொலோசேயர் நிருபத்தில் எப்பாப்பிராவின் வாழ்த்துக்களையும் பவுல் குறிப்பிட்டுள்ளதில் இருந்து (கொலோ 4 : 12 ) அவன் கொலோசேக்குத் திரும்பிச் செல்லாமல், பவுலுடன் ரோமிலேயே இருந்துவிட்டதை அறிகின்றோம்.

பவுல் ரோமில் வீட்டுக்காவலில் இருக்கும்போது, அவரது தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக எப்பாப்பிரோதீத்து என்பவனை பிலிப்பி பட்டண கிறிஸ்தவர்கள் ரோமுக்கு அனுப்பியிருந்தனர் (பிலி. 2 : 25 ). பிலிப்பி சபையினர் ஆரம்பத்திலிருந்தே பவுலுக்கு பல உதவிகளைச் செய்திருந்தனர். பவுல் தெசலோனிக்கே, மற்றும் கொரிந்து பட்டணங்களில் இருக்கும் காலத்திலும் அவர்கள் பவுலுக்குப் பணம் அனுப்பியிருந்தனர் (பிலி. 4 : 15 - 16, 2 கொரி. 11 : 9 ). அதேசமயம், ரோமில் சிறையிலிருக்கும் போது பவுலிடம் வந்த எப்பாப்பிரோதீத்துவிடமும் அவர்கள் பணம் அனுப்பியிருந்தனர் (பிலி 4 : 18 ). பவுல் சிறைப்பட்டதை அறிந்து பிலிப்பி சபையினர் மிகவும் கவலைப்பட்டமையினால், அவர்கள் தனக்குச் செய்த உதவிகளுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்காகவும், தனக்கு நேர்ந்ததை அவர்களுக்கு அறிவிப்பதற்காகவும் பவுல் அவர்களுக்கு ஒரு நிருபத்தை எழுதினார். இதில் பவுல் அவர்களது ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு அவசியமான அறிவுறுத்தல்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ரோமில் இருவருடங்களாக வீட்டுக்காவலில் இருந்த பவுல், கி. பி. 62 இல் விடுதலையடைந்து சில இடங்களுக்குச் சென்றுள்ளார். இது பற்றி அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் எதுவும் குறிப்பிடப்படா

விட்டாலும், (அது பவுல் வீட்டுக்காவலில் இருப்பதோடு முடிவடைகிறது) அவர் விடுதலையடைந்ததற்குப் பிறகு தீத்து, தீமோத்தேயு என்போருக்கு எழுதிய நிருபங்கள் மூலம், வீட்டுக்காவலிலிருந்து விடுதலையடைந்த பவுல், கி. பி. 64 வரை சில இடங்களுக்குச் சென்றுள்ளதை அறிந்திடலாம். இந்நிருபங்களில் பவுல் சென்றதாக சொல்லப்பட்டுள்ள இடங்களில் சிலவற்றுக்கு, அவர் சென்றதைப் பற்றி அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் எவ்வித குறிப்பும் இல்லாதிருப்பதும், பவுல் ரோம சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்த பின்னரே இவ்விடங்களுக்குச் சென்றுள்ளார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. ரோமிலிருந்து விடுதலையடைந்த பவுல், கிரேத்தாதீவுக்குச் சென்றுள்ளதோடு, தீத்துவையும் அங்கு விட்டுச் சென்றுள்ளார் (தீத்து 1:5). பின்பு, அங்கு தீத்து செய்ய வேண்டிய பணி பற்றி அவனுக்கு ஒரு நிருபமும் எழுதியுள்ளார். இதேவிதமாக, எபேசு சபைக்குச் சென்ற பவுல், அங்கு தீமோத்தேயுவை விட்டுச் சென்றதோடு (1 தீமோ 1:4) பின்னர் அவனுக்கும் ஒரு நிருபம் எழுதினார். கி. பி. 62 ஆம் 63 ஆம் ஆண்டளவில் எழுதப்பட்ட இவ்விரு நிருபங்களும் தீத்து, தீமோத்தேயு என்போர், தத்தம் சபைகளில் செய்ய வேண்டிய பணிகள் பற்றிய அறிவுறுத்தல்களைக் கொண்டுள்ளன.

தீமோத்தேயுவை எபேசுவில் விட்டுவிட்டு, (1 தீமோ 1:4) மக்கெதோனியாவுக்குச் செல்வதற்கு முன்பாக, பவுல் கொலோசெ சபைக்கும் சென்றிருக்கவேண்டும் (பிலோ. 22). மக்கெதோனியாவில் தான் ஸ்தாபித்த சபைகளுக்கும் பவுல் சென்றிருப்பார் (பிலி 1:25 - 26). பின்னர், மாரிகாலத்தில் நிக்கொப்போலிக்குச் சென்ற பவுல், (தீத்து 3:12) அங்கிருந்து ஸ்பானியாவுக்குப் புறப்பட்டுப் போனதாக ஆரம்பகால பாரம்பரியக் குறிப்புகளின் மூலம் அறிகின்றோம். அதன் பின், அவர் கைது செய்யப்பட்டு, மறுபடியுமாக ரோமுக்கு கொண்டு போகப்பட்டு, அங்கு சிறையிலிடப்பட்டார். பவுல் தனது உடைமைகளை துரோவாவில் விட்டுச்சென்றமையினால் (2 தீமோ 4:13), அவர் அங்கிருக்கும் போதே கைது செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என சிலர் கருதுகின்றனர். ரோமின் முதல் சிறையிருப்பைப் போலல்லாது, இம்முறை ஒரு குகையிலேயே பவுல் கைதியாக வைக்கப்பட்டிருந்ததோடு, கி. பி. 64 இல் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார். அவர் மரணமடைவதற்கு சிறிது காலத்துக்கு முன்பே தீமோத்தேயுவுக்கு இரண்டாவது நிருபத்தை எழுதினார். தனக்குப் பிறகு தன் ஊழியத்தை தீமோத்தேயுவிடம் ஒப்படைப்பதற்காக அவனை விரைவில் தன்னிடம் வரவழைப்பதற்காகவே பவுல் இந்நிருபத்தை எழுதினார்.

பவுலினுடைய நிருபங்களில், அவர் எபிரேயருக்கு எழுதிய நிருபம், உண்மையிலேயே அவரால்தான் எழுதப்பட்டதா என்பது

பெரும் சர்ச்சைக்குரிய விடயமாயுள்ளது. பவுலினுடைய மற்றைய நிருபங்களைப்போல இந்நிருபத்தில் எழுதியவருடைய பெயர் இடம் பெறாமையே இதற்கான காரணமாகும். எனினும், அப்போஸ்தலனாகிய பவுலே இந்நிருபத்தை எழுதினார் என பொதுவாக நம்பப்படுகின்றது. அலெக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்த சபைப் பிதாவான கிளமென்ட் என்பார், இந்நிருபம் பவுலினால் எழுதப்பட்டது என குறிப்பிட்டுள்ளார். இவருக்குப் பிறகு சபைத்தலைவராகிய ஒரிகன் என்பார், இந்நிருபத்தில் பவுலினுடைய கருத்துக்கள் லூக்காவினால் எழுதப்பட்டுள்ளது என நம்பினாலும் பிற்காலத்தில், இது பவுலினாலேயே எழுதப்பட்டது எனும் கருத்துடையவராய் இருந்தார். ஒரிகனுக்குப் பிறகு, கீழைத் தேய சபைகள் பவுலே இந்நிருபத்தை எழுதினார் என நம்பின. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகே, எபிரேயர் நிருபம் பவுலினால் எழுதப்பட்டிருக்குமா எனும் சந்தேகம் ஏற்படத்தொடங்கியது. நான்காம் நூற்றாண்டில், மேலைத்தேய சபைகளிலும் இந்நிருபம் உபயோகிக்கப் பட்டது. சபைப்பிதா ஒகஸ்டின், இது பவுலினால் எழுதப்பட்டதாகவே ஆரம்பத்தில் எண்ணினார். எனினும் பிற்காலத்தில் அவருக்கு இது பற்றி சில சந்தேகங்கள் ஏற்பட்டன. அதன்பின் 16 ஆம் நூற்றாண்டில் ட்ரென்ட் எனுமிடத்தில் கூடிய திருச்சபை ஆலோசனைச் சங்கத்தில், இது பவுலினாலேயே எழுதப்பட்டது என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. ஆரம்பகாலத்தில் இருந்தே இந்நிருபம் பவுலினுடைய மற்றைய நிருபங்களுடனேயே சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு சில ஆரம்ப கால வேதாகமங்களில் இது, ரோமருக்கு அடுத்ததாகவும், சிலவற்றில் கலாத்தியருக்கும் எபேசியருக்கும் இடையிலும் வைக்கப்பட்டிருந்த மைக்குக் காரணம், இது பவுலினால் எழுதப்பட்டது எனும் எண்ணமேயாகும். இந்நிருபத்தில், பழைய ஏற்பாட்டு நபர்களை விட இயேசுகிறிஸ்து மேலானவர் என்பதும், பழைய ஏற்பாட்டுச் சடங்காச்சார செயல்களை விட இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய மீட்பின் செயல் மேலானது என்பதும் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதோடு, கிறிஸ்தவனது வாழ்வுக்கான மேலான சில நியதிகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

#### (4) பொதுவான நிருபங்கள்

யாக்கோபு, பேதுரு, யோவான், யூதா என்போர் எழுதிய நிருபங்கள் பொதுவான நிருபங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. யாக்கோபும், யூதாவும் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய சகோதரர்களாவர். பேதுருவும், யோவானும் அவரது முக்கியமான சீடர்கள். இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் வாழ்ந்த நாட்களில் அவருடைய சகோதரர்கள், அவர் மேசியா என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாத போதிலும் (யோவா. 7 : 1 - 5, மாற். 3 : 31 - 35), அவர் மரித்து உயிரோடெழுந்ததைக் கண்டபின்னர், (1 கொரி. 15 : 7) அவர் உண்மையிலேயே மேசியா என்பதை ஏற்றுக்

கொண்டதோடு, அவருடைய சீடர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர் (அப். 1:14). இவர்களில் எருசலேம் சபையின் தலைவராக பணியாற்றிய யாக்கோபு (கலா. 1:19, 2:9, அப். 15), பாலஸ்தீனாவுக்கு வெளியே ரோம சாம்ராட்சியத்தில் சிதறி வாழ்ந்த யூத கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தன் நிருபத்தை எழுதியுள்ளார். இக்கிறிஸ்தவர்கள், எருசலேமில் ஏற்பட்ட உபத்திரவம் காரணமாக, அங்கிருந்து வேறிடங்களுக்குச் சிதறிச் சென்றவர்களும், அவர்களது சுவிசேஷப்பணி காரணமாக இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுமாவர் (அப். 8:1, 4; 11:19). யாக்கோபு இவர்களுையே “சிதறியிருக்கிற பன்னிரண்டு கோத்திரங்களுக்கு” எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார் (1:1). 12 கோத்திரங்கள் என சொல்லும் போது, அதைப் பழைய ஏற்பாட்டுக் கருத்தின்படி எல்லா யூதருக்கும் என எடுக்க முடியாது. கிறிஸ்தவரல்லாத யூதருக்கும் இந்நிருபம் எழுதப்பட்டிருந்தால், அது அவர்களுக்கான சுவிசேஷச் செய்தியையும் உள்ளடக்கியிருக்கும். நிருப விடயங்கள், இது கிறிஸ்தவர்களுக்கே எழுதப்பட்டது என்பதை அறியத் தருகின்றது. மேலும் கி. மு. 722 இல் இஸ்ரவேலின் வடராட்சிய 10 கோத்திரங்களும் அசீரியாவுக்குச் சிறைப்பட்டுப்போன பின், யூதகோத்திரங்களின் தனித்துவமும் இல்லாமல் போய்விட்டது. அதன்பிறகு 12 கோத்திரங்கள் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக புதிதாக்கப்பட்ட இஸ்ரவேலருக்கே உபயோகிக்கப்படுவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. (ஏசா. 49:6, எசே. 47:13, 21-23, 48:29) இதுவும், கிறிஸ்தவர்களான யூதர்களுக்கே இந்நிருபம் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியத்தருகின்றது.

யாக்கோபின் நிருபம், கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தின் ஆரம்பகாலத்தில், (கிறிஸ்தவர்களாக யூதர்களே பெரும்பான்மையினராக இருந்த காலத்திலேயே) எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்நிருபத்தில், பிற்காலத்தில் யூத-புறஜாதி கிறிஸ்தவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படாதிருப்பதோடு, புறஜாதி கிறிஸ்தவர்கள் பற்றி எதுவுமே சொல்லப்படாதிருப்பதும், இந்நிருபம், புறஜாதியார் பெருமளவில் இரட்சிக்கப்படுவதற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனும் எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. யூத கிறிஸ்தவர்களே, புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி நடக்கவில்லை என குற்றஞ் சாட்டினர் (அப். 15:1-2). எனவே, இத்தகைய பிரச்சனை ஏற்பட்டதன் பின் யாக்கோபு தன்னுடைய நிருபத்தை எழுதியிருந்தால், யூத கிறிஸ்தவர்களுக்கு இதுபற்றி எருசலேம் ஆலோசனைச் சங்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட முடிவையும் (அப்போஸ்தலர் 15 இல்) அறியத்தந்திருப்பார். எனவே, இந்நிருபம் கி. பி. 49 இல் எருசலேமில் நடைபெற்ற அவ்வாலோசனைச் சங்கத்திற்கும் முன்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்நிருபம் கி. பி. 45 அளவில் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. புதிய ஏற்பாட்டில் யாக்கோபு எனும் பெயருடன் வேறு சிலரும் இருக்கின்ற

போதிலும், இயேசுகிறிஸ்துவின் சகோதரனான யாக்கோபே இந்நிருபத்தை எழுதினார் என்பதற்கான ஆதாரமாக இருப்பது, அவர் எருசலேம் சபையின் தலைவராக இருந்ததும் (கலா. 1 : 19, 2 : 9), அப்போஸ்தலர் 15 : 13 - 21 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அவரது பேச்சினதும் அப் 15 : 23 - 29 இல் உள்ள அவரது கடிதத்தினதும் மொழிநடைக்கும் இந்நிருபத்தினது மொழிநடைக்கும் இடையே இருக்கும் ஒற்றுமையுமாகும். யாக்கோபு எனும் பெயருடைய மற்றையோரில், இயேசுவின் சீடனாக இருந்த யாக்கோபு இந்நிருபம் எழுதப்படுவதற்கு முன்பே மரண மடைந்துவிட்டார் (அப். 12 : 1). மற்றவர்கள் சபை மக்களுக்கு நிருபம் எழுதக்கூடியளவுக்கு முக்கியமானவர்கள் அல்ல. இயேசுவின் சகோதரனான யாக்கோபு, ஒரு கிறிஸ்தவனுடைய வாழ்வு எப்படி இருக்க வேண்டும் என தனது நிருபத்தில் எழுதியுள்ளார்.

யாக்கோபினுடைய நிருபத்தைத் தொடர்ந்து பேதுரு எழுதிய இரண்டு நிருபங்கள் உள்ளன. இரு நிருபங்களினதும் ஆரம்ப வசனங்கள், இவற்றை பேதுருவே எழுதினார் என்பதை அறியத்தருகின்றன. இவ்விரண்டு நிருபங்களும் பேதுரு ரோமில் இருக்கும் போது எழுதப்பட்டவைகளாகும். 1 பேதுரு 5 : 13 இல் “ உங்களுடனே கூடத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிற பாபிலோனிலுள்ள சபையும், என் குமாரனாகிய மாற்குவும் உங்களுக்கு வாழ்த்துதல் சொல்லுகிறார்கள்” என பேதுரு குறிப்பிட்டுள்ளமையினால், அவர் மொசப்பத்தேமியாவில் இருந்த பழைய பாபிலோன் நகரத்திலிருந்தே இந்நிருபத்தை எழுதியதாக சிலர் கருதுகின்றனர். எனினும், புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் பாபிலோன் பிரபல்யமற்ற ஒரு சிறிய பட்டணமாக மாறியிருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் புகழ் பெற்றிருந்த பாபிலோன் நகரத்தில், ஒரு சிறு பகுதி மட்டுமே புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் குடியிருப்பு பிரதேசமாக இருந்தது. பெரும்பாலான பகுதிகள் பயிர்ச் செய்கைப் பிரதேசமாக மாற்றப்பட்டிருந்ததோடு, புராதன கட்டிடங்கள் பல உருக்குலைந்த நிலையில் சிதைவடைந்து காணப்பட்டது. அத்தோடு புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் அங்கு ஒரு சபை இருந்ததற்கோ, இல்லையென்றால் பேதுருவும் மாற்குவும் அங்கு இருந்தனர் என்பதற்கோ எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. புதிய ஏற்பாட்டுக்கால கிறிஸ்தவர்கள், தங்களை எதிர்த்த ரோமையே, பாபிலோன் எனும் பட்டப்பெயரில் அழைக்கலாயினர். பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்தில் பாபிலோன் எவ்விதமாக இஸ்ரவேலுக்கு விரோதமாக இருந்ததோ, அதேவிதமாக புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் ரோம் கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிராக இருந்தமையினால், யூத கிறிஸ்தவர்கள் ரோமை பாபிலோனாகவே கருதினார்கள் (வெளி 16 : 19, 17 : 5, 18 : 2). இதனால் பேதுருவும் ரோமை பாபிலோன் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தோடு, பேதுரு தன்னுடைய வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் ரோமில் இருந்ததற்குப் போதியளவு ஆதாரங்கள்

உள்ளன. எனவே பேதுரு ரோமில் வைத்தே தன் நிருபங்களை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

ரோமில் இருந்த பேதுரு, பொந்து, கலாத்தியா, கப்பதோக்கியா, ஆசியா, பித்தினியா தேசங்களில் சிதறியிருக்கிற கிறிஸ்தவர்களுக்கே தன்னுடைய நிருபங்களை எழுதியுள்ளார் (1 பேதுரு 1:1). பெந்தெ கோஸ்தே தினத்தன்று பொந்து, கப்பதோக்கியா பகுதிகளிலிருந்து எருசலேமுக்கு வந்திருந்த யூதர்களில் இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் (அப். 2:9), மறுபடியுமாகத் தமது சொந்த இடங்களுக்குச் சென்று சபைகளை ஸ்தாபித்திருக்கலாம். கலாத்தியாவின் தென் பகுதியில் பவுல் சபைகளை உருவாக்கினார் (அப். 13-14). எனினும் பித்தினியாவுக்கு அவரால் போக முடியவில்லை (அப் 16:7). பேதுருவும் பல இடங்களுக்குச் சென்று சபைகளை ஸ்தாபித்திருக்கலாம். இச்சபைகளில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கே பேதுரு தன்னுடைய நிருபங்களை எழுதியுள்ளார். 2 பேதுரு 3:1 இல், தான் எழுதுவது இரண்டாம் நிருபம் என பேதுரு குறிப்பிட்டுள்ளமையினால், முதலாவது நிருபம் யாருக்கு எழுதப்பட்டதோ அவர்களுக்கே அந்த இரண்டாவது நிருபமும் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கி. பி. 64 இல் ரோம சக்கரவர்த்தி நீரோவினால் கிறிஸ்தவர்கள் துன்புறுத்தப்பட்ட காலத்திலேயே ரோமிலிருந்த பேதுரு மரணமடைந்துள்ளமையினால், அவரது இரு நிருபங்களுமே கி. பி. 64 இற்கும் முன்பு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதிசபைப் பிதாக்களின் குறிப்புகள் மூலம், பேதுரு தன்னுடைய வாழ்வின் இறுதிக் காலத்திலேயே ரோமில் இருந்துள்ளதாக அறிகின்றோம். எனினும், பேதுரு தன்னுடைய முதலாவது நிருபத்தில் பவுலைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாதிருப்பதிலிருந்து, பவுல் 62 இல் ரோம சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்து வேறிடம் சென்றபின்பே அவர் இந்நிருபத்தை எழுதியிருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், மாற்குவின் வாழ்த்துதலோடு பவுலின் வாழ்த்துதலையும் பேதுரு தன் நிருபத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பார். அதே சமயம், பவுல் ரோமிலிருந்து வேறிடம் சென்றதன் பின்பே பேதுரு ரோமுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், பவுல் ரோமில் வீட்டுக் காவலில் இருக்கும் போது எழுதிய நிருபங்களில் (பிலேமோன், கொலோசெயர், எபேசியர், பிலிப்பியர்) பேதுருவைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்திருப்பார். எனவே, பேதுரு கி. பி. 62 இன் இறுதிப் பகுதியில், முதலாவது நிருபத்தையும் கி. பி. 64 இல் மரிப்பதற்கு முன்பு தன்னுடைய இரண்டாவது நிருபத்தையும் எழுதியிருக்க வேண்டும். பேதுரு தன்னுடைய முதலாவது நிருபத்தில், தேவனை அறியாதவர்கள் மத்தியில் வாழும் கிறிஸ்தவர்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகளுக்கு, குறிப்பாக உபத்திரவங்களுக்கும் நிந்தைகளுக்கும்



முகங்கொடுத்தவர்களுக்கு அவசியமான அறிவுறுத்தல்களையும் ஆலோசனைகளையும் கொடுத்துள்ளார். இரண்டாவது நிருபத்தில், தவறான உபதேசங்களினால் குழப்பமடைந்த நிலையில் இருந்த விசுவாசிகளுக்கு அவற்றைக் குறித்து எச்சரித்து, அவர்களைத் தைரியப் படுத்தியுள்ளார்.

பொதுவான நிருபங்களில் மூன்று நிருபங்கள் யோவானினால் எழுதப்பட்டவையாகும். இந்நிருபங்களில், இவற்றை எழுதிய வரது பெயர் குறிப்பிடப்படாத போதிலும், ஆரம்பத்திலிருந்தே இவை யோவானினால் எழுதப்பட்டதாகவே நம்பப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆதிசபைப் பிதாக்களின் குறிப்புகள் அனைத்தும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. மேலும், நான்காவது சுவிசேஷத்துக்கும் இந்நிருபங்களுக்கும் மொழிநடையிலும், கருத்துக்களிலும் உள்ள ஒற்றுமையும், நான்காம் சுவிசேஷத்தை எழுதிய யோவானே இந்நிருபங்களையும் எழுதியவர் என்பதற்கான ஆதாரமாய் உள்ளது. 2 ஆம் 3 ஆம் நிருபங்களில் எழுத்தாளர் தன்னை “மூப்பன்” என அறிமுகப்படுத்துவதனால், அவற்றை எழுதியவர் இயேசுவின் சீடனாக இருந்த அப்போஸ்தலனாகிய யோவானாயிருக்க முடியாது என சிலர் கருதுகின்றனர். எனினும், ஒரு அப்போஸ்தலன் தன்னை மூப்பன் என அறிமுகப்படுத்துவது புதுமையான காரியமல்ல. பேதுருவும் கூட தன்னை மூப்பன் என அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார் (1 பேதுரு 5:1). யோவான் இந்நிருபங்களை எழுதும் சமயம், எபேசிய சபையில் மூப்பராக இருந்தமையினாலேயே இவ்வாறு அவர் தன்னைப்பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். யூதேயாவிலிருந்த யோவான், கி. பி. 66 - 70 இல் நடைபெற்ற யூத யுத்தத்தின் போது எபேசுவுக்குச் சென்று, அப்பிரதேசத்திலிருந்த சபைகளின் மேற்பார்வையாளராக பணிபுரிந்துள்ளார். யோவான் தன்னுடைய முதலாவது நிருபத்தை, எபேசுப்பட்டணம் இருந்த ஆசிய மாகாணத்திலுள்ள சபைகளுக்கே எழுதியுள்ளார். அக்காலத்தில் இச்சபைகள் பலவிதமான பிழையான உபதேசங்களினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தன (1 யோவா 2:18, 4:1). இதனால், சரியான போதகத்தை எவ்வாறு கண்டு கொள்வது என்பது பற்றி அப்பகுதி கிறிஸ்தவர்களுக்கு அவர் தன்னுடைய முதலாம் நிருபத்தில் விளக்கியுள்ளார். அதேசமயம், பிழையான உபதேசங்கள் விசுவாசிகளைக் குழப்பியமையினால், ஒரு மெய்க்கிறிஸ்தவன் எத்தகையவனாக இருப்பான் என்றும் யோவான் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யோவானின் 2 ஆம் 3 ஆம் நிருபங்கள் தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு எழுதப்பட்டவைகளாகும். இரண்டாவது நிருபம் ஒரு பெண்மணிக்கும் மூன்றாவது நிருபம் காயு என்பவருக்கும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவர்களிருவரும் யோவானுக்கு நன்கு பரிச்சயமானவர்களாக இருந்திருக்க

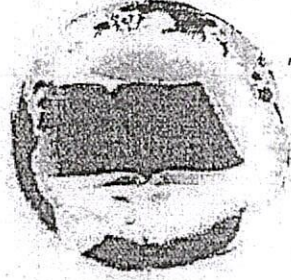
வேண்டும். எனினும், இவர்களைப் பற்றி நம்மால் அதிகமாக அறிய முடியாதுள்ளது. யோவானுடைய இரண்டாவது நிருபத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பெண்மணியும் பிழையான உபதேசங்களினால் பாதிக்கப் பட்டிருந்தாள். இதனால், அத்தகைய உபதேசங்களுக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கும்படி யோவான் அவளுக்கு இந்நிருபத்தை எழுதியுள்ளார். யோவானின் மூன்றாவது நிருபத்தின் வாசகனாகிய காயு ஆசியாவில் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் வாழ்ந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. காயு அங்கத்தினனாக இருந்த சபையில் முக்கியமானவனாக இருந்த தியோத்திரேப்பு என்பவன், வேறிடங்களில் இருந்து வரும் ஊழியர்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருந்தமையினால் (9-10), அங்கு வரவிருக்கும் தேமேத்திரியு என்பவனை ஏற்றுக்கொண்டு உபசரிக்கும்படி யோவான் காயுவுக்கு எழுதியுள்ளார். யோவானுடைய மூன்று நிருபங்களும், அவரது சுவிசேஷப்புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டதன் பின்பே எழுதப்பட்டுள்ளன. எனவே, இவை கி. பி. 85 இற்கும் 90 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பொதுவான நிருபங்களில் கடைசியாக இருப்பது யூதா எழுதிய நிருபமாகும். இந்நிருபத்தை எழுதும் யூதா, தன்னை யாக்கோபின் சகோதரன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (1). இதிலிருந்து இவரும் இயேசுவினுடைய சகோதரர்களில் ஒருவர் என்பதை அறிகின்றோம் (மாற். 6:3). ஏனென்றால், ஆதிசபையில் எந்த யாக்கோபு என்று விளக்கம் கொடுக்காமல், வெறுமனே யாக்கோபு என கூறும்போது அது இயேசுவின் சகோதரனும், எருசலேம் சபையின் தலைவராகவும் இருந்த யாக்கோபே என்பது எவருக்கும் நன்கு விளங்கும். பேதுரு வினுடைய இரண்டாவது நிருபம் எழுதப்பட்டதன் பின்பே யூதாவினுடைய நிருபம் எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. கள்ளப் போதகர்கள் வரவுபற்றி பேதுரு எச்சரித்திருந்தார் (2 பேது. 2:1-3, 3:3). இத்தகையவர்கள் வந்துவிட்டதைப் பற்றி யூதா குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, இந்நிருபம் கி. பி. 64 இற்குப் பிறகே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனினும் எப்போது என்று உறுதியாக கூறமுடியாதுள்ளது. யூதகிறிஸ்தவர்களுக்கே யூதா தன் நிருபத்தை எழுதியுள்ளதை நிருபத்தின் விடயங்கள் அறியத்தருகின்றன. எனினும், இவர்கள் எப்பகுதியில் இருந்தவர்கள் என்பதை அறியமுடியாதுள்ளது. கள்ளப் போதகர்களைப் பற்றி எச்சரிப்பதற்காகவே யூதா இந்நிருபத்தை எழுதியுள்ளார்.

##### (5) தீர்க்கதரிசன நூல்

புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசிப்புத்தகமான வெளிப்படுத்தின விசேஷம் ஒரு தீர்க்கதரிசன நூலாகும். இதுவும் அப்போஸ்தலனாகிய யோவானினாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது (1:1-4). தேவன்,

யோவானுக்கு வெளிப்படுத்திக் காண்பித்தவைகளை அவர் இப்புத்தகத்தில் எழுதியுள்ளார் (1:9-11). ரோம மாகாணங்களில் ஒன்றான ஆசியாவிலுள்ள எபேசுவில் இருந்த யோவான், டொமித்தியன் ரோம சக்கரவர்த்தியாக இருக்கும் போது சின்ன ஆசியாவின் கடற்கரையிலிருந்து 40 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள பத்மு எனும் தீவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். யோவான் பத்மு தீவிலிருக்கும் போதே இப்புத்தகத்தை எழுதியுள்ளமையினால் (1:9-11), இது கி. பி. 95 இல் அல்லது 96 இல் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். இப்புத்தகம் யோவானுடைய மேற்பார்வையின் கீழ் இருந்த ஆசியாவிலுள்ள எபேசு, சிமிர்னா, பெர்கமு, தியத்தீரா, சர்தை, பிலதெல்பியா, லவோதிக்கேயா எனும் பட்டணங்களில் இருந்த சபைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது (வெளி. 1:11). இந்நகரங்கள் இன்றைய துருக்கி எனும் நாட்டில் புதிய பெயர்களுடன் இருக்கின்றன. இப்புத்தகம் இச்சபைகளுக்கான தனிப்பட்ட நிருபங்களைக் கொண்டிருப்பதோடு, (வெளி 2-3) உலக முடிவில் நடைபெறும் சம்பவங்களைத் தீர்க்கதரிசனமாக அறிவிக்கின்றது.





## புதிய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பப்பிரதிகள்

புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் ஆரம்பத்தில் எகிப்திலுள்ள நைல்நதியின் கரையோரங்களில் வளரும் பபைரஸ் என அழைக்கப்படும் ஒருவகையான நாணற்புற்களிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் ஓலைச்சுவடிகளிலேயே எழுதப்பட்டன. மேலும் பழைய ஏற்பாட்டைப் போலவே, அச்சியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்படும் வரை, கைகளினால் பிரதிபண்ணப்படுவதன் மூலமாகவே புதிய ஏற்பாட்டின் நகல் பிரதிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. ஆரம்பகாலத்தில் தனிப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களும், பின்னர் சபையினால் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட எழுதுநர்களும், புதிய ஏற்பாட்டின் நகல் பிரதிகளைத் தயாரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர். இவர்களும் பழைய ஏற்பாட்டைப் பிரதிபண்ணிய வேதபாரசுக்கள், மற்றும் மெசோரெட்சுகள் போலவே, மிகவும் கவனமாக மூலச்சுவடிகளில் இருந்து நகல்பிரதிகளைத் தயாரித்தனர். பிற்காலத்தில் நகல் பிரதிகளின் தேவை அதிகரித்தமையினால், பயிற்றப்பட்ட அடிமைகளைக் கொண்டு, ஒருவர் சொல்லச் சொல்ல ஒரே சமயத்தில் பல அடிமைகள் எழுதும் முறையில் பல வேதச்சுவடிகள் ஒரே நேரத்தில் தயாரிக்கப்பட்டன.

இன்று மூவாயிரத்துக்கும் அதிகமான கிரேக்க மொழி புதிய ஏற்பாட்டுச் சுவடிகள் நம்வசம் உள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் நான்காம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பிரதி பண்ணப்பட்டவைகளாகும். எனினும், புதிய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள் தம் கைகளினால் எழுதிய மூலப்பிரதிகள் எதுவும் நம்மிடம் இல்லை. இப்போதிருப்பவை அவற்றின் நகல் பிரதிகளேயாகும். கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து, நான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம் வரை ரோம அரசாங்கம் கிறிஸ்தவத்தை ஒரு குற்றவாளி மதமாகக் கருதி, கிறிஸ்தவர்களைச் சித்திரவதை செய்தும், சிறையிலடைத்தும், அவர்களுக்கு மரணதண்டனை கொடுத்தும் வந்ததோடு, அவர்களிட

மிருந்த வேதச் சுவடிகளையும் பறிமுதல் செய்து அழித்தது. இதனால் பல ஆரம்பகால வேதச்சுவடிகள் அழிந்து விட்டன. கி. பி. 313 இல் “கொன்ஸ்டன்டைன்” எனும் ரோம சக்கரவர்த்தி கிறிஸ்தவனாகும் வரை, கிறிஸ்தவர்களது வேதச்சுவடிகள் அழிவின் அபாயத்திலேயே இருந்தன.

இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்த வேதச்சுவடிகள் அரசினால் அபகரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளபோதிலும் டயோக்ளிசியன் என்பவன் ரோம சக்கரவர்த்தியாக இருந்த போது நடைபெற்ற வேதாகம ஒழிப்பு முயற்சியே மிகவும் கொடுமானது. இந்த அரசன், தன்னுடைய அரசியல் பலத்தையும் இராணுவ பலத்தையும் கொண்டு, வேதச்சுவடிகள் அனைத்தையும் முற்றாக அழிப்பதற்கு முயற்சித்து, கி. பி. 303 இல் கிறிஸ்தவர்களது வேதச் சுவடிகளை அழிப்பதற்கான அரச ஆணையொன்றைப் பிறப்பித்தான். கிறிஸ்தவர்களையும், அவர்களுடைய வேதச்சுவடிகளையும் அழிப்பதற்கான அரச கட்டளையைப் பெற்ற ரோம இராணுவத்தினர் வீடு வீடாகச் சென்று கிறிஸ்தவர்களைக் கொன்று குவித்ததோடு, ஆயிரக்கணக்கான வேதச்சுவடிகளையும் எரித்து சாம்பலாக்கினர். வேதச்சுவடியின் ஒரு பகுதியை வைத்திருந்தவர்கள் கூட கொலை செய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு இரண்டு வருட கால கரும் முயற்சியின் பின், கிறிஸ்தவர்களுடைய வேதச்சுவடிகள் அனைத்தையும் அழித்து விட்டதாக அரசன் பெருமிதம் கொண்டான். ஆனால், அவனுக்குப் பின் ரோமின் அரசனாகிய கொன்ஸ்டன்டைன் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவியபோது, அவனுக்கு வேதச் சுவடிகள் தேவைப்பட்டன. டயோக்ளிசியன் அநேகமாக எல்லா வேதச்சுவடிகளையும் எரித்து விட்டமையினால், எங்காவது ஒரு வேதச்சுவடியைத் தேடிக்கொண்டு வருபவர்களுக்கு அரச பொற்களஞ்சியத்திலிருந்து வெகுமதியளிப்பதாக வாக்களித்தான். இதன்படி 25 மணித்தியாலங்களுக்குள் ரோம சாம்ராட்சிய எல்லைக்குள் இருந்தே 50 வேதச்சுவடிகள் அரசனிடம் கொண்டுவரப்பட்டன. டயோக்ளிசியன் இரண்டு வருட காலமாக முயற்சித்தும் அவனால் வேதச்சுவடிகளை முற்றிலுமாக அழிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. அரசனிடம் கொண்டுவரப்பட்ட 50 வேதச்சுவடிகளில் அநேகமானவை இன்று பிரித்தானிய நூதன சாலையிலும், ரோமிலுள்ள வத்திக்கான் நூலகத்திலும் உள்ளன. எனினும், கைவசமுள்ள இதற்கும் முற்பட்ட பழைய கிரேக்க வேதச் சுவடிகள், வேதாகமத்தின் சில பகுதிகளை மட்டுமே கொண்டுள்ளன.

(1) ஆரம்பகால கிரேக்க மொழி வேதச்சுவடிகள்

இன்றிருக்கும் கிரேக்க மொழி வேதச்சுவடிகளில் மிகப்

பழைமை வாய்ந்தது “ரேய்லன்ஸ்” என அழைக்கப்படும் வேதச்சுவடியாகும். யோவான் சுவிசேஷம் 18 ஆம் அதிகாரத்தின் சில வசனங்களைக் கொண்டிருக்கும் இச்சுவடிப்பிரதி, சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டு 50 வருட காலத்துக்குள் (கி. பி. 117 இற்கும் 138 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்) பிரதிபண்ணப்பட்டதாகும். இன்று இப்பிரதி இங்கிலாந்திலுள்ள ஜோன் ரேய்லன்ஸ் எனும் நூலகத்தில் உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டுக் கையெழுத்துப் பிரதிகளுள் “ச்செஸ்ட்டர்பீய்ட்டி” என அழைக்கப்படும் சுவடிகளும், “பொட்மர்” என அழைக்கப்படும் சுவடிகளும் முக்கியமானவைகளாகும். இவற்றுள் கி. பி. 250 ஐச் சேர்ந்த ச்செஸ்ட்டர்பீய்ட்டி பிரதிகளில், மொத்தம் 3 வேதப்புத்தகச் சுவடிகளின் பகுதிகள் உள்ளன. முதலாவது 30 ஏடுகளைக் கொண்டுள்ளது. சுவிசேஷப்புத்தகங்களினதும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளினதும் பகுதிகளைக் கொண்டுள்ள இச்சுவடி “டப்லின்” எனும் இடத்திலுள்ள ஒரு தனியார் நூலகத்தில் உள்ளது. இதில் ஒரு சிறுபகுதி, அதாவது மத்தேயு 25 : 41 - 26 : 39 வரையிலான வசனங்களைக் கொண்ட பகுதி வியன்னாவிலுள்ள தேசிய நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது பிரதியில் 1 ஆம் 2 ஆம் தீமோத்தேயு, தீத்து எனும் நிருபங்கள் தவிர்ந்த பவுலின் நிருபங்களும், எபிரேயர் நிருபமும் உள்ளது. இதில் 46 ஏடுகள் டப்லின் தனியார் நூலகத்திலும், 30 ஏடுகள் மிச்சிகன் நூலகத்திலும் உள்ளன. மூன்றாவது பிரதியில் 10 ஏடுகள் மட்டுமே இருக்கின்றன. இது வெளி. 9 : 10 - 17 : 2 வரையிலான பகுதியைக் கொண்டுள்ளது. இதுவும் டப்லின் தனியார் நூலகத்திலேயே உள்ளது. ச்செஸ்ட்டர்பீய்ட்டி என அழைக்கப்படும் இம் மூன்று வேதச்சுவடிகளும் கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியைச் சேர்ந்தவையாகும்.

பொட்மர் என அழைக்கப்படும் வேதச்சுவடிகள் ஜெனீவாவிலுள்ள பொட்மர் நூலகத்தில் உள்ளவைகளாகும். இங்கு யோவான் சுவிசேஷத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளைக் கொண்ட ஒரு சுவடி உள்ளது. இதில் யோவான் சுவிசேஷத்தின் 1 முதல் 14 வரையிலான அதிகாரங்கள் முழுமையாகவும், 15 முதல் 21 வரையிலான அதிகாரங்களின் பகுதிகளும் உள்ளன. இது கி. பி. 250 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. மேலும் 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த யூதா, 1 பேதுரு, 2 பேதுரு எனும் நிருபங்களைக் கொண்டுள்ள ஒரு வேதச்சுவடியும், மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் ஒரு சிறு பகுதியும், ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அப்போஸ்தலர் நடபடிகளையும் பொதுவான நிருபங்களையும் கொண்டுள்ள வேதச்சுவடியும், 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த லூக்கா, யோவான் எனும் சுவிசேஷங்களின் பெரும்பாலான பகுதிகளைக் கொண்டுள்ள வேதச்சுவடிகளும் எம்வசமுள்ளன.

கி. பி. 313 இல் கொன்ஸ்டன்டைன் ரோமின் சக்கரவர்த்தியாகிய தன் பின், கிறிஸ்தவம் ரோம அரசு மதமாக மாறியமையினால், கிறிஸ்தவர்கள் அரசினால் துன்புறுத்தப்படுவது நிறுத்தப்பட, பல புதிய வேதச்சுவடிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் முக்கியமான பல பிரதிகள் இன்று நம்வசம் உள்ளன. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 364, 1/2 ஏடுகளைக் கொண்ட “கோடெக்ஸ் சைனைட்டிக்கஸ்” என அழைக்கப்படும் வேதச்சுவடியில், ஒரு சில பகுதிகளைத் தவிர பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் இரண்டும் முழுமையாக உள்ளன. தற்சமயம் பிரித்தானிய நூதனசாலையிலுள்ள இச்சுவடி கி. பி. 1859 இல், சீனாய் மலையிலுள்ள புனித கத்தரின் துறவுமடத்திலிருந்து டிஸ்சென்டொர்ஃப் என்பவரினால் ரஷ்யாவுிற்குக் கொண்டு போகப்பட்டது. 1933 இல் பிரித்தானிய அரசாங்கம் ஒரு இலட்சம் ஸ்டேர்லிங் பவுன் கொடுத்து இச்சுவடியை சோவியத் அரசிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டது. டிஸ்சென்டொர்ஃப் 1859 இல் கோடெக்ஸ் சைனைட்டிக்கஸ் சுவடியை ரஷ்யாவுக்கு கொண்டு போவதற்கு முன், 1844 இல் புனித கத்தரின் துறவு மடத்துக்கு விஜயம் செய்த போது 1 நாளாகமம், எரேமியா, நெகேமியா, எஸ்தர் எனும் புத்தகங்களின் செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்புச் சுவடியை ஒரு கூடையில் இருக்கக் கண்டுபிடித்தார். துறவுமடத்திலிருந்தவர்கள் அவற்றை விளக்குகளை பற்றவைப்பதற்காகப் பயன்படுத்தி வந்தனர். இவ்வாறு பல சுவடிகள் ஏற்கனவே எரிக்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொண்ட டிஸ்சென்டொர்ஃப், கூடையில் எஞ்சியிருந்தவற்றை ஜெர்மனிக்கு எடுத்துச் சென்றார். இன்று அவை ஜெர்மனியிலுள்ள லீப்சிக் நகரின் நூலகத்தில் உள்ளது.

பிரித்தானிய நூதனசாலையிலுள்ள இன்னுமொரு கிரேக்க மொழிச் சுவடி “கோடெக்ஸ் அலெக்சாந்திரினஸ்” என அழைக்கப்படுகின்றது. கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தயாரிக்கப்பட்ட 733 ஏடுகள் கொண்ட இச்சுவடியில் பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் இரண்டும் உள்ளன. எனினும், புதிய ஏற்பாட்டில் மத்தேயு மற்றும் யோவான் சுவிசேஷங்களின் சில பகுதிகளும் 2 கொரிந்தியர் நிருபத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளும் இதில் இல்லை. 1078 இல், அலெக்சாந்திரியாவிலிருந்த நகர முதல்வருக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்ட இச்சுவடி, 1621 இல் கொன்ஸ்டன்டினோபிள் நகரத்துக்குக் கொண்டு போகப்பட்டது. பின்னர் 1624 இல், இச்சுவடி பிரித்தானிய தூதுவருக்கு அனுப்பப்பட்டு 1627 இல் இங்கிலாந்து அரசனுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டது. 1757 இல் இச்சுவடி பிரித்தானிய தேசிய நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டது.

நான்காம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் பிரதிபண்ணப்பட்ட

வேதச்சுவடி ஒன்று 15 ஆம் நூற்றாண்டில், வத்திக்கான் நூலகத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இரு ஏற்பாடுகளும் தள்ளுபடியாக மத்தின் சில பகுதிகளும் இதில் இருந்தன. ஆனால் தற்பொழுது ஆதியாகமத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளும் 2 இராஜாக்கள் புத்தகத்தின் சில வசனங்களும், சில சங்கீதங்களும் புதிய ஏற்பாட்டில், எபிரேயர் நிருபத்தின் சில பகுதிகளும், அதற்குப் பிறகுள்ள புத்தகங்களும் இதில் இல்லை. ஆரம்பத்தில், 1448 இல் போப்பாண்டவர் 5 ஆவது நிக்கலஸ் இச்சுவடியை ரோமுக்கு கொண்டு சென்றார். அன்றிலிருந்து இச்சுவடி வத்திக்கான் நூலகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளதோடு, 400 வருடங்களாக ஆராய்ச்சிக்காக வேதபண்டிதர் எவருக்கும் கொடுக்கப்படாதிருந்தது. அதன் பின்னர் 1854 இல் ட்ரெகல் என்பாருக்கும் 1843 முதல் 1866 வரையிலான காலப்பகுதியில் டிஸ்சென்டொர்ஃப் என்பாருக்கும் இச்சுவடியைப் பார்ப்பதற்கு மட்டும் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. 1809 இல் நெப்போலியன் இச்சுவடியை பாரீசுக்கு எடுத்துச் சென்ற போதிலும், 1815 இல், மறுபடியும் ரோமுக்கே கொண்டு போகப்பட்டது. இதில் மொத்தம் 759 ஏடுகள் உள்ளன.

4 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வேதச்சுவடி ஒன்று பாரீசிலுள்ள தேசிய நூலகத்தில் உள்ளது. 'கோடெக்ஸ் எப்பிராயீம்' என அழைக்கப்படும் இச்சுவடி ஆரம்பத்தில் இரு ஏற்பாடுகளையும் கொண்டிருந்தாலும் தற்போது 209 ஏடுகள் மட்டுமே இருக்கின்றன. அலெக்சாந்திரியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட இச்சுவடி 1500 இல் இத்தாலிக்கு கொண்டுசெல்லப்பட்டது. 1533 இல் பிரான்ஸ் அரசுடும்பத்தினரால் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டு பாரீஸ் நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டது. இச்சுவடியில், ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த வேதவசனங்கள் எப்பிராயீம் என்பவரினால் அழிக்கப்பட்டு, அவரது பிரசங்கங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. எனினும், டிஸ்சென்டொர்ஃப் ஒருவகையான இரசாயணத்திரவத்தைக் கொண்டு, ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த வசனங்கள் தென்படும் வண்ணம் செய்துள்ளார். எனினும் அவரால் 209 ஏடுகளை மட்டுமே இவ்வாறு செய்யமுடிந்தது. மற்றையவை அழிந்துபோயின. இன்றிருக்கும் ஏடுகளில் புதிய ஏற்பாட்டில் 2 யோவான், 2 தெசலோனிக்கேயர் தவிர்ந்த ஏனைய புத்தகங்களும் பழைய ஏற்பாட்டின் சில வசனங்களும் உள்ளன.

5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக நம்பப்படும், கோடெக்ஸ் வாஷிங்டன் எனும் சுவடி, 1906 இல் எகிப்தின் தலைநகரான கெய் ரோவிலிருந்த ஒரு வியாபாரியிடமிருந்து வாங்கப்பட்டு, அமெரிக்கா விலுள்ள வாஷிங்டன் நகருக்கு கொண்டு போகப்பட்டது. இதில் நான்கு சுவிசேஷங்களும், பவுலின் நிருபங்களில் ரோமர் தவிர்ந்த



புதிய ஏற்பாட்டு மூலப்பிரதிகளில் இன்றிருக்கும் முக்கியமான சுவடிகள்			
வேதச்சுவடியின் பெயர்	பிரதிபண்ணப்பட்ட காலம்	வைக்கப்பட்டுள்ள இடம்	இடம்பெற்றுள்ள வேதப்பகுதி
1. ரேய்லன்ஸ் சுவடி	கி. பி. 117 - 138	இங்கிலாந்திலுள்ள ஜோன் ரேய்லன்ஸ் நூலகம்	யோவான் 18 : 31 - 33, 37 - 38
2. ச்செஸ்ட்டர் பீய்ட்டி I	கி. பி. 250	டபிலின் எனுமிடத்திலுள்ள நூலகம் வியன்னாவிலுள்ள தேசிய நூலகம்	4 சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் மத் 25 : 41 - 26 : 39
3. ச்செஸ்ட்டர் பீய்ட்டி II	கி. பி. 250	டபிலினிலுள்ள நூலகத்திலும் மிச்சிகனிலுள்ள நூலகத்திலும்	1, 2 தீமோத்தேயு தீத்து தவிர்ந்த பவுலின் நிருபங்களும் எபிரேயர் நிருபமும்.
4. ச்செஸ்ட்டர் பீய்ட்டி III	கி. பி. 250	டபிலினிலுள்ள நூலகம்	வெளி 9 : 10 - 17 : 2
5. பொட்மர் பிரதி	கி. பி. 250	ஜெனீவாவிலுள்ள பொட்மர் நூலகம்	யோவான் சுவிசேஷம்
6. கோடெக்ஸ் சைனைட் டிக்கஸ்	கி. பி. 340	பிரித்தானிய நூதன சாலை	இரு ஏற்பாடுகளும்
7. கோடெக்ஸ் வத்திக்கானஸ்	கி. பி. 325 - 350	ரோமிலுள்ள வத்திக்கான் நூலகம்	ஆதியாகமம், 2 இராஜாக்கள், சங்கீதங்கள், எபிரேயர் என்பவற்றின் சில பகுதிகளும், எபிரேயருக்குப் பிறகுள்ள புத்தகங்களும் தவிர்ந்த ஏனையவை
8. கோடெக்ஸ் அலெக்சாந்திரினஸ்	கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டு	பிரித்தானிய நூதன சாலை	இரு ஏற்பாடுகளும்
9. கோடெக்ஸ் எப்பிராயீம்	கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு	பாரீஸ் தேசிய நூலகம்	2 தெசலோனிக்கேயர் 2 யோவான் தவிர்ந்த ஏனைய புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களும் பழைய ஏற்பாட்டின் சிலவசனங்களும்
10. கோடெக்ஸ் வாஷிங்டன் I	கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு	வாஷிங்டன் நகரம்	4 சுவிசேஷங்கள் ரோமர் தவிர்ந்த பவுலின் நிருபங்கள், எபிரேயர், உபாகமம், யோசுவா, சங்கீதம் என்பவற்றின் பகுதிகள்
11. கோடெக்ஸ் பீசா	கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு	இங்கிலாந்தின் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழக நூலகம்	4 சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் 3 யோவான் நிருபத்தின் சில வசனங்களும்

ஏனையவற்றின் பகுதிகளும், எபிரேயர், உபாகமம், யோசுவா எனும் புத்தகங்களும் சில சங்கீதங்களும் உள்ளன. இச்சுவடியில் சுவிசேஷப் பகுதிகள் 187 ஏடுகளையும் உபாகமம், யோசுவா எனும் புத்தகங்கள் 102 ஏடுகளையும் கொண்டுள்ளன. மேலும் 107 ஏடுகளின் சிறு பகுதிகளில் சங்கீதப் புத்தக வசனங்கள் உள்ளன.

6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் பீசா” என அழைக்கப்படும் 406 ஏடுகளைக் கொண்ட வேதச்சுவடி 1562 ஆம் ஆண்டு சுவிட்சர்லாந்தைச் சேர்ந்த பீசா என்பவரினால் பிரான்சிலுள்ள லியோன் எனுமிடத்திலிருந்து புனித இரேனியஸ் துறவுமடத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. 1581 ஆம் ஆண்டு அவர் இதை இங்கிலாந்திலுள்ள கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார். லத்தீன் மொழியிலும், இடப்பக்கத்தில் கிரேக்க மொழியிலுமாக இருமொழிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள இச்சுவடியில் நான்கு சுவிசேஷங்களும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும், 3 யோவான் நிருபத்தின் சில வசனங்களும் உள்ளன. இதேபோல, கிரேக்க லத்தீன் மொழிகளிலுள்ள 6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இன்னுமொரு வேதச்சுவடி பாரீசிலுள்ள தேசிய நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 533 ஏடுகளைக் கொண்ட “கோடெக்ஸ் க்ளெரோமொன்டனஸ்” என அழைக்கப்படும் இச்சுவடி, பிரான்சிலுள்ள க்ளெரோமொன்ட் எனும் துறவுமடத்தில் பீசா என்பவரினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பீசாவின் மரணத்தின் பின் பல தனிப்பட்ட மனிதர்களது உடைமையா யிருந்த இச்சுவடி, 1656 இல் பாரீஸ் தேசிய நூலகத்துக்காக பிரான்ஸ் நாட்டு அரசனால் வாங்கப்பட்டது. இச்சுவடியில் எபிரேயர் நிருபம் உட்பட பவுலின் நிருபங்கள் அனைத்தும் உள்ளன. அதேபோல, 6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் பர்ப்பேரெஸ் பெட்ரோ பொலிடானஸ்” என அழைக்கப்படும் வேதச்சுவடியின் பெரும் பாலான ஏடுகள் ரஷ்யாவிலுள்ள லெனின்கிராட் நூலகத்திலும் மற்றையவை உலகின் பல பாகங்களிலுமுள்ள நூலகங்களிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 227 ஏடுகளைக் கொண்ட “கோடெக்ஸ் லௌடியானஸ்” எனும் வேதச்சுவடியில், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தின் கிரேக்க மற்றும் லத்தீன் மொழிப்பிரதிகள் உள்ளன. சிறிது காலம் சர்தியானா எனும் இடத்தில் இருந்த இச்சுவடி, 8 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இங்கிலாந்துக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. பிற்காலத்தில் பொனிபேஸ் என்பார் இதை ஜெர்மனிக்கு எடுத்துச் சென்றார். 1631 இல் ஜெர்மனியிலுள்ள வூர்ஸ்பேர்க் துறவுமடம் யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட போது, இப்பிரதி சுலீடன் ராணுவத்தினரால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

கடைசியில் 1636 இல் இங்கிலாந்திலுள்ள ஒக்ஸ்போர்ட் பொட்வியன் நூலகத்துக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டது. 6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் கொய்ஸ்லினியானஸ்” என அழைக்கப்படும் 43 ஏடுகளைக் கொண்ட வேதச்சுவடியில், பவுலின் நிருபங்கள் இருக்கின்றன. தற்சமயம் இதன் ஏடுகள் உலகிலுள்ள பல நூலகங்களிலும் நூதனசாலைகளிலும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், லூக்காவின் சுவிசேஷத்தைக் கொண்டுள்ள, 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் சசின்தியஸ்” எனும் வேதச்சுவடி தற்சமயம் லண்டனிலுள்ள வேதாகமச் சங்கத்தில் உள்ளது. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 267 ஏடுகளைக் கொண்ட, “கோடெக்ஸ் சைப்பிரஸ்” என அழைக்கப்படும் ஒரு வேதச்சுவடியில் சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் நான்கும் உள்ளன. இது 1673 இல் சைப்பிரசிலிருந்து பாரீசுக்கு கொண்டு போகப்பட்டு கோல்பேர்ட்ஸ் நூலகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பாரீசில் “கோடெக்ஸ் ரெகியஸ்” என அழைக்கப்படும் ஒரு வேதச்சுவடியும் உள்ளது. 257 ஏடுகளைக் கொண்டுள்ள இச்சுவடியிலும் சுவிசேஷப் புத்தகங்களே உள்ளன. லண்டனிலுள்ள பிரித்தானிய நூதனசாலையில், “கோடெக்ஸ் நைட்ரியென்சிஸ்” என அழைக்கப்படும் 53 ஏடுகளைக் கொண்ட ஒரு வேதச்சுவடியில், லூக்கா சுவிசேஷத்தின் ஒருபகுதி இருக்கின்றது. இது 1847 இல் பிரித்தானியாவுக்கு கொண்டு போகப்பட்டது. 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 195 ஏடுகளைக் கொண்ட “கோடெக்ஸ் சன்கலென்சிஸ்” எனும் வேதச்சுவடி புனித கோல் துறவுமடத்தில் உள்ளது. இதிலும் சுவிசேஷப் புத்தகங்களே உள்ளன. சுவிசேஷப் புத்தகங்களைக் கொண்டுள்ள “கோடெக்ஸ் கொரிடெதினாஉஸ்” என அழைக்கப்படும் வேதச்சுவடியில் 249 ஏடுகள் உள்ளன. ஆரம்பத்தில் கருங்கடலின் கிழக்கு மூலையிலிருந்த கொரிடெதி எனும் துறவு மடத்தில் இருந்த இவ்வேதச்சுவடி, 1853 இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதோடு, பீட்டஸ்பேர்க் இற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, மறுபடியுமாக 1870 இல் காக்கசுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. 1901 இல் இச்சுவடி, டிஃலிஸ் இல் உள்ள ஜேர்தியன் நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டது. 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் லௌரென்சிஸ்” என அழைக்கப்படும் 261 ஏடுகளைக் கொண்ட வேதச்சுவடியில் வெளிப்படுத்தல் புத்தகம் மட்டுமே இல்லை. இது அ்தொஸ் எனும் இடத்தில் உள்ளது. சுவிட்சர்லாந்திலுள்ள பேல் எனுமிடத்தில் இருக்கும் 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வேதச்சுவடியிலும் வெளிப்படுத்தல் புத்தகம் இல்லை. இங்கு 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுவிசேஷப் புத்தகங்களின் சுவடி ஒன்றும் உள்ளது. அதேபோல 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுவிசேஷப் புத்தகங்களின் சுவடி ஒன்று பாரீசில் இருக்கிறது. இங்கிருக்கும் 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வேதச் சுவடியில் வெளிப்படுத்தல்

புத்தகம் மட்டுமே இல்லை. மேலும், இங்கிலாந்தில் 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தின் சுவடி ஒன்று உள்ளது. ரஷ்யாவிலுள்ள லெனின்கிராடில் 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுவிசேஷப் புத்தகங்களின் சுவடி ஒன்று உள்ளது. 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புதிய ஏற்பாட்டின் முழுச்சுவடி ஒன்று அமெரிக்காவிலுள்ள இலிநொஸ் எனுமிடத்தில் உள்ளது. இவற்றைத் தவிர புதிய ஏற்பாட்டின் பல கிரேக்க சுவடிகளின் பகுதிகள் உலகிலுள்ள பல நூலகங்களிலும், நூதனசாலைகளிலும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

## (2) அச்சிடப்பட்ட கிரேக்க மொழி வேதப்புத்தகங்கள்

புதிய ஏற்பாடு ஆரம்பத்தில் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட போதிலும், இதன் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பே முதன் முதலில் அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகியது. இது, அச்சியந்திரத்தைக் கண்டு பிடித்த ஜோகன்னஸ் குட்டன்பேர்க் என்பவரினால், 1456 இல் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. இதில் 47 பிரதிகள் இன்றும் உள்ளன. அக்காலத்தில் சபை லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தை உபயோகித்தமையினாலேயே முதலில் அம்மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகியது. (இம்மொழிபெயர்ப்பு பற்றி விபரமாக 7 ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.) கிரேக்க வேதச்சுவடியின் சில வசனங்கள் முதன் முதலில், 1481 இல் அச்சிடப்பட்ட சங்கீதப் புத்தகத்தில் இடம் பெற்றிருந்தன. அவை லூக்கா 1: 42 - 52, 68 - 80 எனும் வசனங்களாகும். புதிய ஏற்பாட்டின் இப்பகுதிகள் 1486 இல் வேனிஸ் எனுமிடத்தில் கிரேக்க மொழியில் அச்சிடப்பட்டன. இவை மறுபடியுமாக 1496 இல் வேனிஸிலுள்ள அல்டைன் எனும் அச்சகம் வெளியிட்ட ஒரு புத்தகத்திலும் இடம் பெற்றன. 1504, இல் அல்டைன் அச்சகம் யோவான் சுவிசேஷத்தின் ஆறு அதிகாரங்களை அச்சிட்டது. 1514 இல் டியூபின்ஜன் எனுமிடத்தில் யோவான் 6: 1 - 4 வசனங்கள் அச்சிடப்பட்டன. இவையே ஆரம்பத்தில் கிரேக்க மொழியில் அச்சிடப்பட்ட வேதப்பகுதிகளாகும்.

கிரேக்க மொழியில் வேதாகமத்தை வெளியிடும் முயற்சிகள் 1502 இல் ஸ்பெயினைச் சேர்ந்த கார்டினல் ஸிமினஸ் என்பாரது தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவருக்குக் கீழ், வேதச்சுவடிகளைத் தொகுத்தெடுக்கும் பணியில் பல வேதபண்டிதர்கள் ஈடுபட்டனர். இதன் பயனாக 1514 இல், கிரேக்க மற்றும் லத்தீன் மொழிகளிலான இருமொழி புதிய ஏற்பாடு ஸ்பெயினிலுள்ள அல்காலா எனுமிடத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. எனினும் 1520 ஆம் ஆண்டுவரை, அக்காலத்தில் சபையின் போப்பாண்டவராக இருந்த பத்தாவது லியோ, வேதாகமத்தை அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு அனுமதி

கொடுக்காததோடு, 1522 வரை அச்சிடப்பட்ட வேதப்புத்தகங்களை மக்கள் மத்தியில் விநியோகிப்பதற்கு தடைவிதித்திருந்தார். இக்காலத்தில், கார்டினல் ஸிமினஸ்சின் முயற்சியைக் கேள்விப்பட்ட சுவிட்சர் லாந்திலிருந்த போர்பன் என்பார், கிரேக்க வேதச்சுவடிகளை அச்சிடுவதற்காகத் தொகுக்கும்படி எரஸ்மஸ் என்பாரைக் கேட்டுக் கொண்டார். எரஸ்மஸ் என்பார், அச்சமயம் பேசல் எனுமிடத்தின் இரு நூலகங்களிலிருந்த கிரேக்க வேதச்சுவடிகளை ஆதாரமாய்க் கொண்டு, புதிய ஏற்பாட்டைத் தொகுத்தார். எனினும் வெளிப்படுத்தல் புத்தகத்தின் சில வசனங்கள் கிரேக்க மொழிச் சுவடிகளில் அவருக்குக் கிடைக்காதமையினால், அப்பகுதியை லத்தீனிலிருந்து கிரேக்கத்திற்கு மொழிபெயர்த்தார். இவ்வேதாகமம் 1516 இல் வெளியிடப்பட்டது. இதன் இரண்டாவது பதிப்பு 1519 இல் பிரசுரமாகியது. இதன் அடுத்த பதிப்புகள் முறையே, 1522 இலும் 1527 இலும், 1535 இலும் வெளிவந்தன. மூன்றாம் நான்காம் பதிப்புகளில் ஜெரோம் என்பாரது லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும், எரஸ்மசினுடைய லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது.

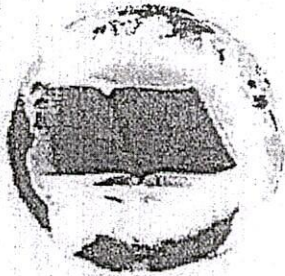
பாரீசைச் சேர்ந்த றொபர்ட் ஸ்டெபானஸ் என்பார் 1546 இலும் 1549 இலும் கிரேக்க மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டு வேதச்சுவடிகளைப் புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இவரது புதிய ஏற்பாட்டின் மூன்றாவது பதிப்பு 1550 இல் வெளிவந்தது. இதில் எரஸ்மசுடைய புதிய ஏற்பாட்டின் மூன்றாவது பதிப்பு போன்று, ஜெரோம் மற்றும் எரஸ்மஸ் என்போருடைய லத்தீன் மொழிபெயர்ப்புகளும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. அவ்வாண்டு பாரீசிலிருந்து ஜெனீவாவுக்குச் சென்ற ஸ்டெபானஸ் 1551 இல், அங்கு தன் புதிய ஏற்பாட்டின் நான்காவது பதிப்பை வெளியிட்டார். இந்த பதிப்பிலேயே முதல் தடவையாக வசனப்பிரிவுகளுடன் வேதவாக்கியம் அச்சிடப்பட்டது. அதற்கு முற்பட்ட கால வேதப்பிரிவுகளில் எவ்வித வசனப் பிரிவுகளும் இருக்கவில்லை. ஸ்டெபானசினுடைய மூன்றாவது பதிப்பு புதிய ஏற்பாடே பிரித்தானிய, அமெரிக்க நாடுகளில் பொதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதப்பிரிவாக இருந்தது. பிரான்சைச் சேர்ந்த தியோடர் பீசா என்பார், எரஸ்மஸ், ஸ்டெபானஸ் என்போரது புதிய ஏற்பாடுகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு 1556 இல் லத்தீன் மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டையும் 1565 இலிருந்து 1611 வரை பத்துத் தடவைகள் கிரேக்க மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டையும் வெளியிட்டார். இப்பத்து பதிப்புகளிலும் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்புடன், ஜெரோம் என்பாரின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும் பீசாவின் சொந்த லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. 1624 இல் ஒல்லாந்தைச் சேர்ந்த லெய்டன் எல்ஸெவியர்ஸ் இன் குடும்பத்தினர் கிரேக்க புதிய ஏற்பாட்டை அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். இதன் இரண்டாவது பதிப்பு 1633 இல் வெளிவந்தது.

1678 வரை இவருடைய புதிய ஏற்பாட்டின் ஏழு பதிப்புகள் வெளியிடப்பட்டன. இவருடைய புதிய ஏற்பாடு ஐரோப்பிய நாடுகளினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதாசமமாக இருந்தது. பின்னர் இதன் பதிப்புகள் பல வெளிவந்தன. 1657 இல் பிறையன் வோல்ட்டன் என்பார், முழு வேதாசமத்தையும் 6 பகுதிகளாக வெளியிட்டார். இதன் 5 ஆவது பகுதி, புதிய ஏற்பாட்டின் கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பாகும். இதில் கிரேக்க, மற்றும் ஜெரோமின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்புகளோடு, பெஸ்ஹிட், எத்தியோப்பிய, அரபிய, பேர்சிய (சுவிசேஷங்கள் மட்டும்) சிரிய மொழிபெயர்ப்புகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. (இம்மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றிய விபரங்களை 7 ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.) 1675இல் ஒக்ஸ்போர்டின் பிஷ்பாக இருந்த ஜோன்ஃபெல் என்பார், ஸ்டெபான சினுடைய புதிய ஏற்பாட்டை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஒரு புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டார்.

புதிய ஏற்பாடு அச்சிடப்படத்தொடங்கியதன் பின் பல திருத்தப்பதிப்புகளும் வெளிவரத் தொடங்கின. பலர் தமக்குக் கிடைத்த வேதச்சுவடிகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு திருத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டை பிரசுரிக்கத் தொடங்கினர். 1707 இல் ஜோன் மில் என்பார் பல கையெழுத்துப் பிரதிகளை ஆதாரமாய்க் கொண்டு தனது கிரேக்க புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டார். 1734 இல் ஜோன் பெங்கல் என்பார், டியூபின்ஜன் எனும் இடத்தில் தனது புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டார். 1751 இல் ஜோன் வெட்ஸ்டைன் என்பார் அம்ஸ்டர்டாம் எனும் இடத்தில் புதிய ஏற்பாட்டை இரு பகுதிகளாகவும், 1775 முதல் 1777 வரையிலான காலப்பகுதியில் ஜோகான் கிரைஸ்பார்க் என்பார் மூன்று பகுதிகளாகவும் வெளியிட்டார். 1782 முதல் 1788 வரையிலான காலப்பகுதியில் கிறிஸ்டியன் மத்தாயி என்பார், புதிய ஏற்பாட்டை 12 பகுதிகளாகப் பிரசுரித்தார். 1830 முதல் 1836 வரையிலான பகுதியில் ஜோன் ஸ்கொல்ஸ் என்பார் புதிய ஏற்பாட்டை இரண்டு பகுதிகளாக வெளியிட்டார். 1831 இல் சார்ள்ஸ் லாக்மன் என்பார் தனது புதிய ஏற்பாட்டுத் தொகுப்பை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இதன் இரண்டாம் பதிப்பு இரு பகுதிகளாக முறையே 1842 இலும், 1850 இலும் வெளிவந்தது.

1857 இற்கும் 1872 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் சாமுவேல் ட்ரெகெல்லஸ் என்பார், பல வேதச்சுவடிகளை ஆராய்ந்து, திருத்தப்பட்ட கிரேக்க புதிய ஏற்பாட்டை இங்கிலாந்தில் வெளியிட்டார். 1864 இற்கும் 1872 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் டிஸ்சென் டொர்ஃப் என்பார், புதிய ஏற்பாட்டை 11 பகுதிகளாக வெளியிட்டார். 1881 இல் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த புரூக் வெஸ்ட் கொட், ஃபென்டன் ஹோர்ட் எனும் இருவரும் ஒரு புதிய கிரேக்க

புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டனர். இதற்குப் பிறகு, 1902 இற்கும் 1913 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஹோர்மான் சோடன் என்பாரின் புதிய ஏற்பாடு பிரசுரமாகியது. பிற்காலத்தில் பிரித்தானிய மற்றும் அமெரிக்க கூட்டு முயற்சியினால் ஒரு சர்வதேச கிரேக்க புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. இவற்றைத் தவிர இன்னும் ஒரு சிலரும் கிரேக்க மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர்.





## புதிய ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுதல்

இயேசுகிறிஸ்துவினால் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த அவருடைய அப்போஸ்தலர்கள், ஆவியின் ஏவுதலினால் எழுதிய புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களும் கிறிஸ்தவத் திருச்சபையால் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. புதிய ஏற்பாட்டை எழுதிய அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் தாம் பரிசுத்தாவியானவரின் ஏவுதலால் பிரசங்கிப்பவையும், எழுதுபவையும் தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை அறிந்திருந்தனர் (1 பேதுரு 1:25). இதனால்தான், பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களைச் சபை வழிபாடுகளில் வாசிப்பது போலத் தாம் எழுதியவைகளையும் வாசிக்கும்படி அவர்கள் அறிவுறுத்தினர் (1 தெச. 5:27, கொலோ. 4:16, 2 தெச. 3:14, 1 தீமோ. 4:13). அத்தோடு, ஒருவர் எழுதியவை "வேதவாக்கியம்" (அதாவது எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தை) என்பதை மற்றவர் அறியத்தந்துள்ளார். பவுலினுடைய அனைத்து நிருபங்களும் வேதவாக்கியங்கள் என பேதுரு குறிப்பிட்டுள்ளார் (2 பேதுரு 3:15-16). அதேபோல, லூக்காவின் சுவிசேஷம் வேதவாக்கியம் என்பதை, அதிலுள்ள வசனமொன்றை உபயோகிக்கும் போது பவுல் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் (1 தீமோ 5:18 இன் இரண்டாவது பகுதி, லூக்கா 10:7 ஆகும்).

இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அதிகாரத்தையும், அவர் அனுப்பிய பரிசுத்தாவியையும் பெற்றிருந்த அப்போஸ்தலர்கள் பிரசங்கித்தவைகளைக் கேட்டவர்களும், அதை மனுஷர் வசனமாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தேவனுடைய வசனமாகவே ஏற்றுக்கொண்டனர் (1 தெச 2:13). ஆதிச்சபையில் வேதவாக்கியங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தவை இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்கள் எழுதிய புத்தகங்களேயாகும். ஆதிச்சபைப்பிதாக்கள், எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையை வேதவாக்கியம் என்றே குறிப்பிட்டனர். கி. பி. 96 இல் ரோமைச் சேர்ந்த சபைப்பிதாவான கிளமன்ட் என்பார், கொரிந்து



சபைக்கு எழுதிய நிருபத்தில், இயேசுகிறிஸ்துவின் மலைப் பிரசங்க வார்த்தைகள் “வேதவாக்கியம்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதே போல, அந்தியோகிய சபையில் பிஷ்ப்பாக இருந்த இக்னேஷியஸ் என்பார் கி. பி. 110 இல் பிலதெல்பியா சபைக்கு எழுதிய கடிதத்தில், சுவிசேஷப்புத்தகங்களை வேதவாக்கியம் என்றே அழைத்துள்ளார். இரண்டாம் நூற்றாண்டில், கிளெமன்ட் என்பார் எழுதிய நிருபமொன்றில், அப்போஸ்தலர் எழுதியவை பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களுக்குச் சமமான அதிகாரமுடையவை என்பதை அறியத்தந்துள்ளார். அதேபோல, சிமிர்னா சபையின் பிஷ்ப்பாக இருந்த பொலிகார்ப் என்பார் கி. பி. 120 அளவில் பிலிப்பி சபைக்கு கடிதம் எழுதும் போது, பவுலின் நிருபத்திலிருந்து சில வசனங்களை உபயோகிக்கையில் அவற்றை வேதவாக்கியம் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். கி. பி. 170 அளவில் கொரிந்து சபையின் பிஷ்ப்பான டையோனீசியஸ் என்பார், பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களோடு புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாகவே கருதியுள்ளார். இச்சபைப்பிதாக்களின் குறிப்புகள், ஆரம்ப காலத்திலேயே இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களால் எழுதப்பட்டவை வேதவாக்கியங்களாகச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்ததை அறியத்தருகின்றன.

ஆதிச்சபைப்பிதாக்கள் தமது எழுத்துக்களில், தாம் எழுதியவை களுக்கும், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்கள் எழுதியவை களுக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசத்தையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. தாம் எழுதியுள்ளவை சாதாரணமான கடிதங்கள் என்பதை அறிந்திருந்த அவர்கள், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்கள் எழுதியவை அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தை என்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். முதலாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், கொரிந்து சபைக்கு நிருபம் எழுதிய ரோமைச் சேர்ந்த கிளெமன்ட் என்பார், “இயேசுகிறிஸ்துவிடமிருந்து சுவிசேஷத்தை நமக்காக அப்போஸ்தலர் பெற்றனர். கிறிஸ்து தேவனிடமிருந்து வந்ததுபோல அப்போஸ்தலர் கிறிஸ்துவிடமிருந்து வந்தார்கள்” என குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோல, இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், அந்தியோகிய சபையின் பிஷ்ப்பான இக்னேஷியஸ் ரோம சபைக்கு எழுதிய நிருபத்தில் “பவுலையும் பேதுருவையும் போல நான் உங்களுக்குக் கட்டளைகளைக் கொடுப்பதில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் அப்போஸ்தலர்கள். நானோ பாவியான மனிதன்” என எழுதியுள்ளார். வடஆபிரிக்க சபையின் தலைவராக இருந்த டேர்ட்டூளியன் என்பார், கி. பி. 200 அளவில், “கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் நம்முடைய அதிகாரத்தினால் எதையும் அறிமுகப்படுத்தவும், இன்னுமொருவன் தன்னுடைய அதிகாரத்தினால் அறிமுகப்படுத்துவதைத் தெரிவு செய்யும்படியும்

அனுமதிக்கப்படவில்லை. நம்முடைய அதிகாரம் கர்த்தருடைய அப்போஸ்தலரின் அதிகாரமே. எனினும் அவர்களும் தமது சுய அதிகாரத்தினால் எதையுமே அறிமுகப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் சிறிஸ்துவிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டவற்றையே நமக்கு அறியத்தந்துள்ளார்கள்” என எழுதியுள்ளார். இதிலிருந்து ஆதிச்சபைப் பிதாக்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்கள் எழுதியவற்றை, இயேசுகிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தைக் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்ததை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இவ்வத்தியாயத்தில், புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் இன்றிருக்கும் நிலையை எவ்வாறு பெற்றன என்று பார்ப்போம்.

### (1) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் தொகுக்கப்படுதல்

ஆரம்பத்தில் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்கள் தனித்தனி புத்தகங்களாக இருந்ததோடு, சபைகளிடம் ஒருசில புத்தகங்கள் மட்டுமே இருந்தன. சில சபைகளிடம் ஒரு சுவிசேஷப் புத்தகமும், பவுலின் சில நிருபங்களுமே இருந்தன. பிற்காலத்திலேயே புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள 27 புத்தகங்களும் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டு, புதிய ஏற்பாடு எனும் பெயரைப் பெற்றது. ஆரம்பகாலத்தில், மத்தேயு எழுதின சுவிசேஷமே பல சபைகளால் அறியப்பட்டிருந்தது. மற்ற சுவிசேஷங்கள் பற்றி ஒரு சில ஆதிச் சபைப்பிதாக்கள் மட்டுமே அறிந்திருந்தனர். சபைப்பிதா இக்னேஷியஸ், மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தை உபயோகித்துள்ளார். பேப்பியஸ் என்பார் மத்தேயு, மாற்கு எனும் இரு சுவிசேஷங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேப்பியசுக்கு அடுத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த சபைப்பிதாவான ஜஸ்டின் மாட்டர் என்பார், “தீர்க்கதரிசிகள் எழுதியவைகளைப் போலவே (பழைய ஏற்பாடு) அப்போஸ்தலர்களின் நினைவிலிருந்தவைகளும் சபை வழிபாடுகளில் வாசிக்கப்பட்டன” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர், அப்போஸ்தலர்களின் நினைவிலிருந்தவைகள் என குறிப்பிடுவது சுவிசேஷப் புத்தகங்களுடையதாகும். கி. பி. 165 இல் ஜஸ்டின் மாட்டர் மரணமடைந்த பின், அசீரியாவுக்குச் சென்ற அவருடைய மாணவரான டேட்டியன் என்பார், நான்கு சுவிசேஷங்களையும் ஒன்றாகத் தொகுத்து (நான்கு புத்தகங்களாக அல்ல, மாறாக நான்கிலும் உள்ள விடயங்களைக் காலக்கிரம ஒழுங்கமைப்பில் ஒரு புத்தகமாக்கி) வெளியிட்டார். இது டேட்டியனுடைய சொந்த மொழியான சிரிய மொழியில் மட்டுமல்ல, கிரேக்க மொழியிலும் வெளியிடப்பட்டது. இதிலிருந்து, அக்காலத்தில் நமது, வேதாகமத்திலுள்ள நான்கு சுவிசேஷங்களும் சபைகளினால் உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியக்கூடியதாய் உள்ளது. சிரிய மொழி பேசும் சபைகளில், டேட்டியனுடைய சுவிசேஷத் தொகுப்பு நூலே 200 வருடங்களுக்குமதிகமாக உபயோகிக்

கப்பட்டு வந்தமையினால், பிற்காலத்தில், இச்சபை நான்கு சுவிசேஷங்களையும் தனித்தனியாக உபயோகிக்கத் தயங்கியது. நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் யோவான் எழுதியதே நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு பல சபைகளால் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் நொஸ்டிசம் எனும் ஒரு பிழையான போதனையைப் பின்பற்றியவர்கள், தமது கருத்துக்களுக்கு ஆதாரமாக இச்சுவிசேஷத்தை உபயோகித்தமையேயாகும். எனினும், ஜஸ்டின் மாட்டர் இச்சுவிசேஷத்தில் நொஸ்டிசப் போதனைக்கு எதிரான கருத்துக்களே இருக்கின்றதென்பதைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார்.

பவுலினுடைய நிருபங்கள் முதன்முதலாக லூக்காவினாலேயே தொகுக்கப்பட்டதாகச் சிலர் கருதுகின்றனர். எனினும் இதைப்பற்றி உறுதியாக எதுவும் கூறமுடியாதிருப்பினும், இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பவுலின் நிருபங்கள் அனைத்தும் ஒரு தொகுதியாகவே சபைகளிடம் இருந்தன என்பதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே பேதுரு பவுலின் நிருபங்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ள விடயம் ( 2 பேதுரு 3 : 15 - 16 ), அவை அனைத்தும் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டிருந்ததையே அறியத்தருகின்றது. ஆரம்ப காலத்திலேயே பவுலின் நிருபங்கள் சபைகளால் பிரதிபண்ணப்பட்டு, மற்ற சபைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டதோடு, அவை ஒன்றாகத் தொகுக்கப்படும் வேலைகளும் ஆரம்பமாகியுள்ளன. கி. பி. 96 இல் ரோமில் இருந்த சபைப்பிதாவான கிளமன்ட் என்பாரிடம் பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபமும் எபிரேயர் நிருபமும் மற்றும் சில நிருபங்களும் இருந்துள்ளதை அவருடைய எழுத்துக்கள் மூலம் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. ஆரம்பகால தொகுப்புகளில் தீமோத்தேயு, தீத்து என்போருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபங்கள் இல்லாத போதிலும் அவற்றில் எபிரேயர் நிருபம் இருந்துள்ளது. எனினும், ரோமிலிருந்த நிருபத்தொகுப்பில் எபிரேயர் நிருபம் இருக்கவில்லை. கி. பி. 114 இல் மார்சியோன் என்பார் வெளியிட்ட நிருபத் தொகுப்பில், எபிரேயர் நிருபம் மட்டுமல்ல பவுல் தீமோத்தேயு, தீத்து என்போருக்கு எழுதிய நிருபங்களும் இருக்கவில்லை. ஆரம்பத்தில் பவுலின் ஒரு சில நிருபங்களே ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டிருந்தன. பிற்காலத்திலேயே பவுலின் 14 நிருபங்களும் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டன.

புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களை ஒன்றாகத் தொகுத்து முதன்முதலில் வெளியிட்டவர் மார்சியோன் என்பவராவார். இவருக்கு முன்பு வேறு எவராவது இத்தகு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனரா என்பதை அறியமுடியாதுள்ளது. சின்ன ஆசியாவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், ரோமிலிருந்த சபை தன் போதனைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாதமையினால், ரோமில் ஒரு புதிய சபையை ஸ்தாபித்துத்

தன் கருத்துக்களைப் பரப்பி வந்தார். பவுலின் நிருபங்களையும், லூக்கா எழுதிய சுவிசேஷத்தையும் மட்டுமே வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்த இவர், அவற்றை ஒன்றாகத் தொகுத்து இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வெளியிட்டார். இவருடைய வேதாசனத்தில், லூக்கா சுவிசேஷத்தின் சில பகுதிகள் இவருடைய போதனைக் கேற்றவிதமாக மாற்றப்பட்டும், சில பகுதிகள் விடப்பட்டும் இருந்ததோடு, பவுலின் நிருபங்களில் அவர் தீமோத்தேயுவுக்கும், தீத்துவுக்கும் எழுதியவைகளும் எபிரேயர் நிருபமும் இருக்கவில்லை. அத்தோடு பவுலின் நிருபங்களிலும் தனது உபதேசத்துக்கு முரணான பகுதிகளை மார்சியோன் நீக்கியிருந்தார்.

மார்சியோனுடைய காலத்தில் அலெக்சாந்திரியாவைச் சேர்ந்த வெலன்டினஸ் என்பாரும் கி. பி. 135 முதல் 160 வரை ரோமில் குடியிருந்தார். மார்சியோனைப் போலவே இவருடைய போதனைகளும் பிழையானதாக இருந்தமையினால் ரோம சபை இவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. நொஸ்டிசம் எனும் போதனையின் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட இவர், ரோமில் ஒரு நொஸ்டிசக் கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். இவரும் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களை ஒரு தொகுப்பாக அறிந்திருந்தார். இவருடைய பாடசாலையில் மத்தேயு, லூக்கா, அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள், யோவானின் முதலாவது நிருபம், தீமோத்தேயு தீத்து என்போருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபங்கள் தவிர்ந்த எபிரேயர் உட்பட பவுலின் ஏனைய நிருபங்கள், வெளிப்படுத்தல் எனும் புத்தகங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளதை 1945 இல் மேல் எகிப்திலுள்ள நாக்ஹம்மாடி எனுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வெலன்டினஸ் எழுதிய 'சத்தியத்தின் சுவிசேஷம்' எனும் புத்தகத்தின் மூலம் அறியக்கூடியதாயுள்ளது.

மார்சியோன், வெலன்டினஸ் என்போரது போதனைகள் பிழையானவையாக இருந்ததோடு, அவர்கள் அப்போஸ்தலர்கள் எழுதிய சில புத்தகங்களை வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளா திருந்தமையினால், சரியான போதகம் எது என்பதையும், எப்புத்தகங்களெல்லாம் அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்ட வேதவாக்கியங்கள் என்பதையும் வரையறை செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு ரோம சபையினுடையதாகியது. இதனால் இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் ரோம சபையினது தலைவர்கள் ஒன்றுகூடி இதுபற்றி ஆராய்ந்து, தாம் நான்கு சுவிசேஷங்களையும் பவுலின் (எபிரேயர் தவிர்ந்த) 13 நிருபங்களையும், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளையும் வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொள்வதாக முடிவு செய்தனர். அதேசமயம், மார்சியோன் பழைய ஏற்பாட்டை வேதவாக்கியமாகக் கருதாத போதிலும், இயேசுகிறிஸ்துவும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களும்

தலர்களும் அதைத் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தமையினால், ரோம சபைத் தலைவர்கள் அதையும் தம்முடைய வேதநூலாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

## (2) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுதல்

இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் ரோம சபையினால் அதிகார பூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களின் விபரப்பட்டியல் ஒன்று மிலானிலுள்ள அம்புரோஷியன் நூலகத்தில் உள்ளது. இதில் புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் பெயர்களும், அப்புத்தகங்கள் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன. நமது புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள புத்தகங்களில் 21 புத்தகங்கள் அச்சமயம் சபையால் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததை இதன் மூலம் அறியக் கூடியதாயுள்ளது. முரதோரியன் பட்டியல் என அழைக்கப்படும் இதில், நான்கு சுவிசேஷங்கள், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள், பவுலின் 13 நிருபங்கள் (எபிரேயர் தவிர்ந்த மற்றையவை அனைத்தும்) வெளிப்படுத்தல், யூதாவின் நிருபம், மற்றும் யோவானின் முதலாம் இரண்டாம் நிருபங்கள் என்பன இப்பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கல்ஃப் பிரதேசத்தின் தென்கிழக்குப் பகுதியிலிருந்த லியோன் எனுமிடத்துச் சபையின் பிஷப்பாயிருந்த (கி. பி. 177 முதல்) இரேனியஸ் என்பாரும், அப்போஸ்தலர்களால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் எவை என்பதைக் கண்டறியும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களில் ஒருவராவார். இவர், தன்னுடைய காலத்திலிருந்த பிழையான போதகங்களுக்கெதிராகச் சரியான உபதேசத்தை வலியுறுத்தும் முகமாகப் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களில் ஒரு சிலவற்றைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் வேதவாக்கியமாக உபயோகித்துள்ளார். இவருடைய காலத்தில் எபிரேயர், யாக்கோபு, 2 பேதுரு, 3 யோவான், யூதா எனும் நிருபங்கள் தவிர்ந்த புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மற்றைய புத்தகங்கள் அனைத்தும் கிறிஸ்தவ சபையால் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தன. இக்காலத்தை சபைத்தலைவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களைப் போலவே அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களும் தெய்வீக அதிகாரத்தைக் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை அங்கீகரித்திருந்தனர்.

அப்போஸ்தலர்கள் எழுதிய புத்தகங்களுக்கு புதிய ஏற்பாடு எனும் பெயரை முதன் முதலில் கொடுத்தவர், காத்தேஜ் எனுமிடத்திலுள்ள சபையின் தலைவராக இருந்த டேர்ட்டுளியன் என்பவராவார். இவர் புதிய ஏற்பாடு எனக்கூறும் போது, அதில் இருந்த

புத்தகங்கள் எவை என்பதையும் நன்கறிந்தவராகவே இருந்துள்ளார். நான்கு சுவிசேஷங்கள், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள், பவுலின் 14 நிருபங்கள், 1 பேதுரு, 1 யோவான், வெளிப்படுத்தல், யூதா எனும் புத்தகங்களை இவர் வேதவாக்கியமாக உபயோகித்துள்ளார். இவருடைய காலத்தில் புதிய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான புத்தகங்கள், (லத்தீன் மொழியில்) வட ஆபிரிக்காவின் பல பாகங்களிலும் அறியப்பட்டிருந்தன. கி. பி. 180 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம், வட ஆபிரிக்காவின் நகரங்களில் ஒன்றான சில்லியம் எனுமிடத்திலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. விசாரணையின் போது, அவர்களிடமிருந்த ஒரு பெட்டியும் நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அதில் என்ன இருக்கின்றது என அவர்களிடம் கேட்கப்பட்ட போது, புத்தகங்களும், பவுல் எனும் மனிதருடைய கடிதங்களும் என அவர்கள் பதிலளித்தனர். இதிலிருந்து, பவுலின் நிருபங்கள் அவர்களிடம் ஒரு தொகுப்பாக இருந்துள்ளதை அறியக் கூடியதாயுள்ளது. கி. பி. 248 முதல், 258 இல் இரத்தசாட்சியாக மரிக்கும் வரை காத்தேஜின் பிஷ்ப்பாக பணியாற்றிய சைப்பிரியன் என்பவரும் பிலேமோன், யாக்கோபு, 2 பேதுரு 2 ஆம் 3 ஆம் யோவான், யூதா எனும் நிருபங்களைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் வேதவாக்கியமாகத் தன்னுடைய எழுத்துக்களில் உபயோகித்துள்ளார்.

அலெக்சாந்திரியாவில் இருந்த சபையின் தலைவர்களாக இருந்தவர்களில் கிளமன்ட் என்பார் (கி. பி. 202 வரை) நான்கு சுவிசேஷங்கள், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள், எபிரேயர் நிருபம் உட்பட பவுலின் 14 நிருபங்கள், பொதுவான நிருபங்கள், வெளிப்படுத்தல் என்பவற்றை வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதோடு, வேதாகமத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத சில புத்தகங்களையும் உபயோகித்துள்ளார். ஓரிகன் (கி. பி. 185 - 254) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களுக்குப் பெயர்ப்பட்டியல் தயாரிக்காத போதிலும், அவருடைய எழுத்துக்களில் இருந்து, அவர் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களை, பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களுக்குச் சமமான அதிகாரமுடைய புத்தகங்களாக கருதியுள்ளார் என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. எனினும் அவர், எபிரேயர், 2 பேதுரு, 2 ஆம் 3 ஆம் யோவான், யாக்கோபு, யூதா எனும் புத்தகங்களை சர்ச்சைக்குரிய புத்தகங்களாகவே கருதியுள்ளார். இவைதவிர மற்றவை அனைத்தும் தன் காலத்தில் வேதவாக்கியங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்ததாக ஓரிகன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேசமயம், தற்போது புதிய ஏற்பாட்டில் இல்லாத சில புத்தகங்களையும் அவர் வேதவாக்கியமாகக் கருதியுள்ளார்.

பாலஸ்தீனாவிலுள்ள செசரியாவில் பிஷ்ப்பாக இருந்த இயூசீபியஸ் (கி. பி. 314 முதல் 339 வரை) கி. பி. 313 வரையிலான கிறிஸ்தவ

சபைச் சரித்திரத்தை எழுதியவராவார். இவர் தன் காலத்தில் சபைகளில் உபயோகிக்கப்பட்ட புத்தகங்களை மூன்றாகப் பிரித்துள்ளார். முதலாவது வகையானவை, எல்லா சபையினராலும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட புத்தகங்களாகும். நான்கு சுவிசேஷங்கள், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள், எபிரேயர் உட்பட பவுலின் 14 நிருபங்கள், 1 யோவான், 1 பேதுரு, வெளிப்படுத்தல் என்பவை முதல் பகுதியிலிருந்த புத்தகங்களாகும். இரண்டாவது பகுதியில், பெரும்பாலானோர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, அதேசமயம் சர்ச்சைக்குரிய புத்தகங்களான யாக்கோபு, யூதா, 2 பேதுரு, 2 ஆம் 3 ஆம் யோவான் எனும் நிருபங்கள் இருந்தன. மூன்றாவது பகுதியில் புனை பெயர்களில் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களின் பெயர்களை இயூசிபியஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவை வேதவாக்கியங்களாக அக்காலத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத, ஆனால் சில சபைகளில் உபயோகிக்கப்பட்ட புத்தகங்களாகும். கி. பி. 313 இல், ரோம சக்கரவர்த்தியான கொன்ஸ்டன்டைன் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினமையினால் தன் ராட்சியத்திலுள்ள சபைகளின் உபயோகத்திற்காக, அரச செலவில் 50 வேதப்பிரதிகளைத் தயாரித்தார். இதிலிருந்து பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களும், இயூசிபியஸ் குறிப்பிட்டுள்ள புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள 27 புத்தகங்களும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்ததை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அவருடைய காலத்திற்குப் பிறகு, கீழைத்தேய சபைகளில் புதிய ஏற்பாட்டின் 27 புத்தகங்களும் வேதவாக்கியங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன.

மேலைத்தேய சபைகளைப் பொறுத்தவரை, கி. பி. 300 அளவில் அலெக்சாந்திரியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டுப் பெயர்ப்பட்டியலில் பிலிப்பியர், 1ஆம் 2ஆம் தெசலோனிக்கேயர் எனும் புத்தகங்களின் பெயர்களைத் தவிர மற்றைய அனைத்துப் புத்தகங்களினது பெயர்களுடன், பர்னபாவின் கடிதம், மேய்ப்பன், பவுலின் நடபடிகள், பேதுருவின் வெளிப்படுத்தல் எனும் நான்கு மேலதிகப் புத்தகங்களின் பெயர்களும் இருக்கின்றன. இன்னுமொரு லத்தீன் மொழிப் பெயர்ப்பட்டியலான ச்செல்டென்ஹம் எனும் பட்டியலில் நான்கு சுவிசேஷங்கள், பவுலின் 13 நிருபங்கள், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள், வெளிப்படுத்தல், யோவானின் மூன்று நிருபங்கள், பேதுருவின் இரண்டு நிருபங்கள் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி. பி. 365 ஐசு சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் இப்பட்டியல் வடஆபிரிக்காவில் தயாரிக்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. இதில் யூதா, யாக்கோபு, எபிரேயர் எனும் நிருபங்கள் மட்டுமே இடம் பெறவில்லை.

கி. பி. 300 அளவில் அலெக்சாந்திரியாவிலிருந்து ரோமுக்குச்

சென்ற அத்தனேஷியஸ் என்பார், எபிரேயர் நிருபத்தையும் அதுவரை காலமாக ரோம சபையால் வேதவாக்கியங்களாக அங்கீகரிக்கப்படாத புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கூறினார். நான்காம் நூற்றாண்டில் பொய்ட்டர்சில் பிஷ்ப்பாக இருந்த ஹிலரி என்பார், யாக்கோபின் நிருபத்தையும் வேதவாக்கியமாக உபயோகித்துள்ளார். நான்காம் நூற்றாண்டில் லத்தீன் மொழியில் பவுலின் நிருபங்களுக்கு விளக்கவுரைகள் எழுதப்பட்டன. ரோமில் டமஸ்கஸ் என்பார் பிஷ்ப்பாக இருக்கும் போது, ( கி. பி. 366 - 384 ) அம்புரோசியஸ்டர் என்பார், எபிரேயர் தவிர்ந்த பவுலின் மற்றைய நிருபங்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார். அதேபோல, இன்னுமொரு விளக்கவுரையாளரான பிரித்தானியாவைச் சேர்ந்த பெலாகியஸ் ( கி. பி. 350 - 430 ) என்பாரும், எபிரேயர் நிருபத்தைத் தவிர பவுலின் மற்ற 13 நிருபங்களையும் வேதவாக்கியமாகக் கருதி, அவற்றுக்கு விளக்கவுரைகள் எழுதியுள்ளார். இவர்களில் அம்புரோசியஸ்டர் என்பார் யூதாவின் நிருபத்தைத் தவிர, புதிய ஏற்பாட்டின் ஏனைய அனைத்துப் புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியங்களாகக் கருதி அவற்றை உபயோகித்துள்ளார். அதேபோல சர்தினியாவிலுள்ள கெக்லியாரி இன் பிஷ்ப்பாக இருந்த லுசிபர் என்பாரும், பிரேஸ்சியாவில் பிஷ்ப்பாக இருந்த ஃபிலாஸ்டர் என்பாரும் புதிய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான புத்தகங்களை வேதவாக்கியமாக உபயோகித்துள்ளனர். மட்டுமல்ல, மிலானில் பிஷ்ப்பாக இருந்த அம்புரூஸ் ( கி. பி. 339 - 397 ) எபிரேயர் நிருபத்தையும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார். அக்குயிலெய்யா எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த ரூபினஸ் என்பாரும் ( கி. பி. 345 - 410 ) புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள 27 புத்தகங்களையும் தனது வேதவாக்கியப் புத்தகப்பட்டியலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது பட்டியலில் மேய்ப்பன், இருவழிகள் எனும் புத்தகங்களினது பெயர்களும் உள்ளன. எனினும், அவர் இவ்விரு புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாகக் கருதவில்லை. லத்தீன் மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த ஜெரோமினுடைய புதிய ஏற்பாட்டில், நம் வேதாகமத்தில் உள்ள 27 புத்தகங்களும் உள்ளன. ஜெரோமினுடைய காலத்திற்குப் பிறகு, மேலைத்தேய சபைகளிலும் புதிய ஏற்பாட்டின் 27 புத்தகங்களும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. எனினும் சில சபைகள் சில புத்தகங்களை முக்கியமானவையாகக் கருதவில்லை.

கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டு வரை, ஒவ்வொரு சபையும் தாம் வேதவாக்கியமாகக் கருதிய புத்தகங்களை மட்டுமே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தது. கி. பி. 393 இல் ஹிப்போ எனும் இடத்தில் கூடிய சபையின் ஆலோசனைச் சங்கம், சபைகள் எந்த புத்தகங்களை வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என அறிவித்தது. நமது புதிய



ஏற்பாட்டில் உள்ள 27 புத்தகங்களையும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக் கொண்ட இவ்வாலோசனைச் சங்கம், அவற்றையே சபைகளில் தேவனுடைய வார்த்தையாக வாசிக்க வேண்டும் என அறிவித்தது. அதன் பின்னர் கி. பி. 397 இல் காத்தேஜ் என்ற இடத்தில் கூடிய சபையின் ஆலோசனைச் சங்கக் கூட்டத்திலும் இதே தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதனால், இதற்குப் பிறகு சபைத்தலைவர்கள் தயாரித்த புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகப் பெயர்ப்பட்டியல்களில் 27 புத்தகங்களினது பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

நான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில், பவுல் லவோ திக்கேயாவுக்கு எழுதியதாகக் கூறப்படும் நிருபம் ஒன்று பிரபல்யம் பெற்று விளங்கியது. கொலோசெயர் 4:16 இல் பவுல், இந்த நிருபம் உங்களிடத்தில் வாசிக்கப்பட்ட பின்பு இது லவோதிக்கேயா சபையிலும் வாசிக்கப்படும் படி செய்யுங்கள். லவோதிக்கேயாவிலிருந்து வரும் நிருபத்தை நீங்களும் வாசியுங்கள் என குறிப்பிட்டுள்ளமையினால், பவுல் லவோதிக்கேய சபைக்கு எழுதிய கடிதத்தைத் தேடும் முயற்சியில் சபைத்தலைவர்கள் ஈடுபட்டனர். சிலர், நம் வேதாகமத்திலுள்ள எபேசியர் நிருபமே பவுல் லவோதிக்கேய சபைக்கு எழுதிய நிருபம் என கருதினர். இதற்குக் காரணம், எபேசியர் நிருபத்தின் பல ஆரம்பப்பிரதிகளில், அந்நிருபம் எபேசு சபைக்கு எழுதப்பட்டது என்பது பற்றிய குறிப்பு இல்லாதிருந்தமையேயாகும். எனினும், லவோதிக்கேய நிருபம் என அக்காலத்தில் கருதப்பட்ட நிருபம், பவுலின் ஏனைய நிருப வசனங்களைக் கொண்டு வேறு ஒருவரால் எழுதப்பட்ட ஒரு போலி நிருபமாகும். இது நான்காம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. கீழைத்தேய சபைகளில் இந்நிருபம் சர்ச்சைக்குரிய தொன்றாக மாறியமையினால், கி. பி. 787 இல் நைசீயாவில் கூடிய இரண்டாவது சபை ஆலோசனைச் சங்கத்தில் இது போலி நிருபம் என அறிவிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இது கிரேக்க மொழியிலே எழுதப்பட்டபோதிலும், உடனடியாக லத்தீனுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. லத்தீன் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகிட்டத்தட்ட 1000 வருடங்களுக்குமதிகமாக பிரபல்யம் பெற்று விளங்கியதோடு, சில லத்தீன் வேதாகமப் பிரதிகளிலும் இடம் பெற்றது. கி. பி. 595 இல் போப்பாண்டவர் கிரகரி இதையும் பவுலினுடைய நிருபமாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார். லத்தீன் மொழியிலிருந்து இந்நிருபம், பல ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 15 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அச்சியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன்பின் அச்சிடப்பட்ட சில வேதாகமங்களிலும் இந்நிருபம் இடம்பெற்றுள்ளது. எனினும் பிற்காலத்தில் இந்நிருபம் வேதாகமத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டுவிட்டது.

கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் சபை சீர்திருத்தம் ஏற்பட்ட காலத்தில் மறுபடியுமாக புதிய ஏற்பாட்டில் எப்புத்தகங்கள் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட வேதவாக்கியம் எனும் சர்ச்சை உருவானது. சீர்திருத்தவாதிகள் மத்தியில் இதுபற்றி கருத்துமுரண்பாடுகள் நிலவின. எரஸ்மஸ் என்பார் எபிரேயர், யாக்கோபு, யூதா, 2 பேதுரு, 2 ஆம் 3 ஆம் யோவான் எனும் நிருபங்கள் அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்டவை அல்ல எனும் கருத்துடையவராக இருந்தார். மாட்டின் லூத்தர், எபிரேயர், யாக்கோபு, யூதா, வெளிப்படுத்தல் எனும் புத்தகங்கள் மற்றைய புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களைவிட தரம் குறைந்தவை என கருதினார். ஆனால் ஜோன் கல்வின் 27 புத்தகங்களையுமே வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார். 16 ஆம் நூற்றாண்டின் சீர்திருத்தத்தின் பின், 1545 இல் ட்ரென்ட் எனுமிடத்தில் கூடிய ரோமன் கத்தோலிக்க சபையின் ஆலோசனைச் சங்கக்கூட்டத்தில், ஜெரோமினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, வல்கேட் என அழைக்கப்படும் லத்தீன் மொழி வேதாகமமே மற்றைய எல்லா மொழிபெயர்ப்புகளை விடவும் மேலானது என பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. 1562 - 1563 இல் வெளியிடப்பட்ட இங்கிலாந்து சபையின் மார்க்கத்தின் 37 சரத்துக்களில், புதிய ஏற்பாட்டின் 27 புத்தகங்களும் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. 1647 இல் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் எனுமிடத்தில் கூடிய இறையியலாளர்களின் ஆலோசனைச் சங்கமும் 27 புத்தகங்களையும் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரித்தது.

### (3) புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் தன்மை

புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள 27 புத்தகங்களையும் கிறிஸ்தவ சபையானது ஒன்றாகத் தொகுத்து, அவற்றைத் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொள்ளும் போது, சபைப் பிதாக்கள் ஒரு சில விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டே எப்புத்தகம் கிறிஸ்தவ சபைக்கு கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டுள்ளது என்பதைப் பற்றித் தீர்மானித்தனர். இன்று சில இறையியலாளர்கள், ஆரம்பகால சபைத்தலைவர்கள் தமது விருப்பத்தின்படி புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களைத் தொகுத்துள்ளனர் எனும் கருத்துடையவர்களாக இருக்கின்றனர். உண்மையில், சில புத்தகங்களைப் பற்றி சிலருக்கு சந்தேகங்கள் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களை ஒன்றாகத் தொகுக்கும் போது, தேவன் அவர்களோடிருந்து அவர்களது பணியில் அவர்களை வழிநடத்தியுள்ளார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்கள் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களில் எவற்றை வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்

கொள்வது என்பதைக் கண்டறிய, அப்புத்தகங்களின் தன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு அவர்கள் எடுத்த தீர்மானங்கள் இதனை அறியத்தருகின்றது. எனவே, புதிய ஏற்பாடு தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள எத்தன்மையுடைய புத்தகங்களைச் சபைத்தலைவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதைப் பார்ப்போம்.

முதலாவதாக, எப்புத்தகம் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலரால் எழுதப்பட்டதாக இருந்ததோ அப்புத்தகத்தை அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டுள்ள புத்தகமாக ஏற்றுக் கொண்டனர். தேவனுடைய வார்த்தையை எழுதுவதற்கு இயேசுகிறிஸ்து தன்னுடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருந்தமையினாலேயே சபைத்தலைவர்கள், அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்டவற்றைத் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டனர். ( 4 ஆம் அத்தியாயத்தில் அப்போஸ்தலருக்கு இயேசுகிறிஸ்துவினால் கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரம் பற்றி ஏற்கனவே நாம் பார்த்துள்ளோம் ). இயேசுகிறிஸ்து எதையும் எழுதாதமையினால், அவருடைய அப்போஸ்தலர்களால் எழுதப்பட்டவற்றையே சபை அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தது. இதனால், அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பிறகு சபையின் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் எழுதிய புத்தகங்களில் ஒன்று கூட வேதவாக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை. அதேசமயம், அப்போஸ்தலர்கள் ஆரம்பத்தில் உபதேசித்தவைகளுக்கு முரணான போதனைகளைக் கொண்டிருந்த எந்த ஒரு புத்தகமும் வேதவாக்கியமாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

இரண்டாவதாக, அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்டுள்ளவற்றில் அனைத்துச் சபைகளினாலும் உபயோகிக்கப்பட்ட புத்தகங்களையே சபைத்தலைவர்கள் வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொண்டனர். குறிப்பிட்ட ஒரு சபையினது உபயோகத்தில் மட்டும் இருந்த புத்தகங்களை, சகல சபைகளுக்குமான தேவனுடைய வார்த்தையாக அவர்கள் கருதாமை! இதற்கான காரணமாகும். அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்ட ஒரு புத்தகம் சகல சபைகளுக்குமானது என்பதை அதனது உபயோகத்தின் மூலம் சபைத்தலைவர்கள் அறிந்து கொண்டனர். ஆரம்பகாலத்தில் ஒரு சில சபைகளினால் அங்கீகரிக்கப்படாதிருந்த சில புத்தகங்கள் கூட, மற்றைய சபைகள் அனைத்தினதும் உபயோகம் காரணமாக சகல சபைகளுக்குமான வேதவாக்கியமாகியது. இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்ட புத்தகங்களில் சகல சபைகளுக்குமான தன்னுடைய வார்த்தையாக இருப்பவற்றைத் தேவன், சகல சபைகளது

உபயோகத்திலும் இருக்கும் வண்ணம் செய்தமையினால் அதை அடிப்படையாய்க் கொண்டு, ஆதிச்சபையினர் புதிய ஏற்பாட்டின் 27 புத்தகங்களையும் ஒன்றாகத் தொகுத்தனர். இப்புத்தகங்களில் ஒரு சிலவற்றைத் தவிர, மற்றையவை அனைத்தும் ஆரம்ப காலத்திலேயே அனைத்துச் சபைகளினாலும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டளவில் இப்புத்தகங்கள் அனைத்தையும் பழைய ஏற்பாட்டுக்குச் சமமான தெய்வீக அதிகாரமுடைய தேவனுடைய வார்த்தையாக சபை அங்கீகரித்திருந்தது.

முன்றாவதாக, அப்போஸ்தலர்களினால் எழுதப்பட்டவற்றுள், அவர்கள் ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதியவற்றையே சபைத்தலைவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டனர். வேதவாக்கியங்கள் எல்லாம் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டிருப்பதை (2 தீமோ 3:16) அவர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். இதனால், எப்புத்தகம் புதிய ஏற்பாட்டில் இருக்கத்தகுதியானது என்பதை, எப்புத்தகங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டது என்பதை அடிப்படையாய்க் கொண்டே அவர்கள் தீர்மானித்தனர். பழைய ஏற்பாட்டைப் பொறுத்தவரை, இயேசுகிறிஸ்துவும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களும், அது ஆவியினால் அருளப்பட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்தியிருந்தமையினால், அதை வேதவாக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்வதில் சபைத்தலைவர்களுக்கு எவ்வித பிரச்சனையும் இருக்கவில்லை. ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டைப் பொறுத்தவரை, எது தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவி எழுதப்பட்டது என்பதைக் கண்டறிய சபைத்தலைவர்கள் சிறிது சிரமப்பட்டனர். இதனால்தான், சில சபைத்தலைவர்கள் வேதவாக்கியமாக அங்கீகரித்தவற்றை சிலர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. எனினும் வேதவாக்கியங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டிருந்தமையினால், தேவன் தம் ஆவியானவர் மூலமாக சபைத்தலைவர்களின் உள்ளத்தில் கிரியை செய்து, உண்மையிலேயே தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவி எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் எனவே என்பதை அவர்களுக்கு உறுதிப்படுத்தியுள்ளார். சபைத்தலைவர்கள் தமக்கு விருப்பமானபடி புதிய ஏற்பாட்டில் புத்தகங்களை சேர்க்கவில்லை. அதே சமயம், அவர்கள் தாம் தொகுத்த புத்தகங்களுக்கு சபையின் மூலமாக அதிகாரத்தைக் கொடுக்கவும் இல்லை. மாறாக, எப்புத்தகங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டவை என அவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் உணர்த்தப்பட்டார்களோ, அப்புத்தகங்களையே அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

சபைத்தலைவர்கள், தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்ட புத்தகங்களையே தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக ஏற்றுக்கொண்டமையினால், ஆவியினால் அருளப்

படுவது என்றால் என்ன என்பதை நாம் அறிந்திருப்பது நல்லது. வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்கள் தேவனுடைய மனிதர்களால் எழுதப்பட்டவை என்பதை நாமறிவோம். பழைய ஏற்பாட்டைத் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசிகள் எழுதினார்கள். புதிய ஏற்பாட்டை இயேசுகிறிஸ்து வினுடைய அப்போஸ்தலர்கள் எழுதினார்கள். எனினும், இவர்கள் வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்களை எழுதும் போது தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவப்பட்டே எழுதினார்கள் (2 பேது 1:21). அதாவது, அவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்களாக, அவருடைய வழிநடத்துதலின்படி எழுதினார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் எழுதும் போது சிலவற்றைத் தேவன் நேரடியாக அவர்களுக்குச் சொன்னார். (உபாகமப் புத்தகம்). சில சந்தர்ப்பங்களில் தனது செய்தியை தரிசனங்கள் மூலம் அவர்களுக்கு காட்டினார் (உ - ம் வெளிப்படுத்தல் புத்தகம்). இன்னும் சிலசந்தர்ப்பங்களில் ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருந்தவற்றை உபயோகித்து எழுதும்படி செய்தார் (உ - ம் நாளாகமப் புத்தகம்). வேறு சந்தர்ப்பங்களில் எழுத்தாளர்கள் தாம் அறிந்தவற்றையும் (உ - ம் மத்தேயு சுவிசேஷம்) தம்முடைய ஆராய்ச்சிகள் மூலம் பெற்றவற்றையும் (உ - ம் லூக்கா சுவிசேஷம்), தமது அனுபவங்களையும் (உ - ம் சங்கீதப் புத்தகம்), அனுபவரீதியாக கற்றுக்கொண்டவற்றையும் (உ - ம் பிரசங்கி புத்தகம்) எழுதும்படி செய்துள்ளார். எனினும், அவர்கள் எழுதுவது தேவனுடைய வார்த்தையாக இருந்தமையினால், அவர்கள் எழுதும் போது அவர்களைத் தன்னுடைய முழுமையான ஆளுகையின் கீழ் வைத்திருந்த பரிசுத்த ஆவியானவர், அவர்கள் எதை எழுத வேண்டும் என்பதை அவர்களுக்கு அறியத்தரும் வண்ணம் அவர்களோடிருந்து அவர்களை வழிநடத்தியுள்ளார். இதனால் அவர்கள் எழுதியவை, தேவன் மனிதனுக்கு கொடுத்த செய்தியாகவே உள்ளது. தேவன் தன்னுடைய ஆவியானவர் மூலமாக, தீர்க்கதரிசிகளையும் அப்போஸ்தலர்களையும் உபயோகித்துத் தனது வார்த்தையை எழுதியுள்ளார். இத்தகைய எழுதும் முறையே ஆவியினால் அருளப்படுதல் அல்லது ஏவி எழுதப்படுதல் என அழைக்கப்படுகின்றது.

வேதாகமத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளவைகள் அனைத்தும் தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவி எழுதப்பட்டவையாதலால், அவற்றை எழுதியவர்கள், தாம் எழுதுவது தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை அறியத்தந்துள்ளனர். பழைய ஏற்பாட்டில் மட்டும் கர்த்தர் பேசுகிறார், கர்த்தருடைய வார்த்தையைக் கேளுங்கள், கர்த்தருடைய வாய் இதைச் சொல்லிற்று, சேனைகளின் கர்த்தர் உரைக்கிறார் எனும் சொற்பிரயோகங்கள் 4000 இற்கும் அதிகமான தடவைகள் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. (உ - ம் எரே 1:4, 5:18, 2சாமு. 2:1, 23:2, யோசு. 24:2, யாத். 5:1) அதே போலவே புதிய ஏற்பாட்டை

எழுதியவர்களும், தமது புத்தகங்கள் பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களுக்குச் சமமான தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட புத்தகங்கள் என்பதை அறியத்தந்துள்ளார்கள். ( 2 பேதுரு 3 : 15 - 16, 1 தீமோ 5 : 18, 1 கொரி 14 : 37, 1 பேதுரு 1 : 25 ) இதை பரிசுத்தாவியானவர் சபைத் தலைவர்களுக்கு உறுதிப்படுத்தியமையினால், அவர்கள் பழைய புதிய ஏற்பாடுகளிலுள்ள 66 புத்தகங்களையும் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரித்துள்ளனர். இவ்வாறு சபைத்தலைவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரித்த புத்தகங்கள் உண்மையிலேயே தேவனுடைய வார்த்தை என்பதற்குப் போதுமான ஆதாரங்களும் உள்ளன.

(1) வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறுபட்ட தேவ மனிதர்கள் மூலமாக வித்தியாசமான சூழ்நிலையில் வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளபோதிலும், அப்புத்தகங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுடைய கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்காமல், ஒருவரே அனைத்தையும் எழுதியது போன்று புத்தகவியங்களுக்கிடையே ஒருங்கிசைவு காணப்படுகின்றது. வேதாகமப் புத்தகங்கள் 1550 ஆண்டு கால இடைவெளியில் எழுதப்பட்டவைகளாகும். பழைய ஏற்பாடு கி. மு. 1450 இற்கும் கி. மு. 400 இற்கும் இடைப்பட்ட 1050 வருட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டது. புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் கி. பி. 45 முதல் 95 வரையிலான 50 வருட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டன. பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசிப்புத்தகம் எழுதப்பட்டு கிட்டத்தட்ட 450 வருடங்களுக்குப் பிறகே புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் எழுதப்படத் தொடங்கியுள்ளன. எனவே வேதாகமத்திலுள்ள 66 புத்தகங்களும் 1550 வருட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. கால மாறுதல் மக்களுடைய கருத்துக்களிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவது இயற்கை. அத்தோடு சமகாலத்தவர் கூட வித்தியாசமான கருத்துக்களை உடையவர்களாக இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆனால், நீண்ட கால இடைவெளியில் எழுதப்பட்டுள்ள வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்களில் முன்னுக்குப் பின் முரணான, வித்தியாசமான கருத்துக்களை நாம் காண்பதில்லை. வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்களை வித்தியாசமான காலகட்டத்திலுள்ள மனிதர்கள் எழுதிய போதிலும், அவர்கள் அனைவரும் ஒரே பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு எழுதியமையினால், அவர்கள் எழுதியவைகள் எவ்வித முரண்பாடுகளும் இல்லாமலிருக்கின்றன.

வேதாகமத்தை எழுதியவர்கள் வித்தியாசமான காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தது மட்டுமல்ல, வித்தியாசமான கல்வி தராதரத்தை உடையவர்களாகவும், வித்தியாசமான தொழில்களில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் இருந்தனர். எல்லோருமே எழுத்தாளர்களாக பணிபுரிந்தவர்கள்

அல்ல. வேதாகம எழுத்தாளர்களின் பட்டியலில் அரசர்கள், விவசாயிகள், தத்துவ ஞானிகள், மீனவர்கள், அரச அலுவலர்கள், பண்டிதர்கள் போன்ற பலதரப்பட்ட அந்தஸ்தில் உள்ளவர்களும் அடங்குவர். உதாரணமாக, மோசே எகிப்தின் சகல கலைகளையும் கற்றுத்தேர்ந்த அரசியல் தலைவன். பேதுரு மீனவனாகவும், ஆமோஸ் மேய்ப்பனாகவும், யோசவா இராணுவத் தலைவனாகவும், நெகேமியா பானபாத்திரக்காரனாகவும், தானியேல் பிரதம மந்திரியாகவும், லூக்கா வைத்தியனாகவும், சாலொமோன் அரசனாகவும், மத்தேயு ஆயக்காரனாகவும், பவுல் பரிசேயனாகவும் இருந்தவர்களாவர். அதேபோல, இவர்கள் தமது புத்தகங்களை வித்தியாசமான இடங்களில் வைத்தே எழுதியுள்ளார்கள். உதாரணமாக, எசேக்கியேல் பாபிலோனில் அடிமையாயிருக்கும் போதும், பவுல் சில நிருபங்களை ரோமச் சிறையிலும், தாவீது சில சங்கீதங்களை வனாந்தரத்திலும், தானியேல் அரண்மனையிலும், இன்னும் பலர் வேறு பல இடங்களில் இருந்தும் எழுதினார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்களுடைய வித்தியாசமான கல்வி, தொழில், இருப்பிடம் என்பன அவர்களது புத்தகங்களை முரண்படுத்திவிடவில்லை.

இன்றைக்குச் சிலர், வேதாகமப்புத்தகங்களில் முரண்பாடான விடயங்கள் இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். இதற்குக் காரணம், அப்புத்தகங்கள் ஆவியினால் ஏவி எழுதப்பட்ட முறையை அவர்கள் சரிவர அறியாதிருப்பதேயாகும். தீர்க்கதரிசிகளும், அப்போஸ்தலர்களும் வேதாகமப்புத்தகங்களை எழுதும்போது அவர்களைத் தன்னுடைய ஆளுகையின் கீழ் வைத்திருந்த பரிசுத்தாவியானவர், அவர்களை ஒரு இயந்திரம் போல உபயோகிக்காமல், அவர்களை மனிதர்களாகவே பாவித்துள்ளார். இதனால், அவர்கள் எழுதியவற்றில் மொழி நடை வித்தியாசப்பட்டுள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக, எபேசியர் நிருபத்துக்கும் 2 பேதுரு நிருபத்துக்கும் இடையில் மொழி நடையில் பாரிய வித்தியாசம் இருக்கின்றது. அதேபோல, சங்கீதப்புத்தகம் கவிதை நடையில் இருக்கையில், ஆதியாகமம் உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பரிசுத்தாவியானவர், தீர்க்கதரிசிகளையும் அப்போஸ்தலர்களையும் உபயோகித்து தேவனுடைய வார்த்தையை எழுதும் போது, அவர், அவர்களுடைய ஆளத்துவத்தை நீக்கிவிடாமல், அவர்களுடைய ஆளத்துவத்தினூடாகவே வேதாகமப் புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார். இதனால், ஒவ்வொருவரும் எழுதும் முறை வித்தியாசப்பட்டாலும் அவர்களுடைய செய்தி முரண்பாடுடையதாகி விடவில்லை. ஒரே சம்பவம் இருவரால் எழுதப்படும் போது மொழி நடை வித்தியாசப்பட்டதே தவிர எழுதப்பட்ட விடயம் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டுவிடவில்லை. அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவருடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்து தமது புத்தகங்களை எழுதியமையினால்,

அவர்கள் பலதரப்பட்ட விடயங்களை எழுதிய போதிலும், ஆரம்பம் முதல் கடைசி வரை வேதாகமத்திலுள்ள 66 புத்தகங்களினதும் செய்தி ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. இந்த ஒற்றுமையைக் கருத்திற் கொண்ட சபைத்தலைவர்கள், அது, தேவனுடைய செயலினாலேயே ஏற்பட்டதென்பதை அறிந்து கொண்டனர்.

(2) வேதாகமத்திலுள்ள 66 புத்தகங்களும் தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவி எழுதப்பட்டமைக்கான இன்னுமொரு ஆதாரமாக இருப்பது அதன் அழியாத் தன்மையாகும். எத்தனையோ பழைய நூல்கள் இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டன. ஆனால் வேதாகமப் புத்தகங்கள் இன்றுவரை நிலைத்துள்ளன. அத்தோடு, சில புராதன நூல்களைப் போல அவை நூலகங்களில் தூசிபிடித்து கிடக்கவுமில்லை. மாறாக, இன்றுவரை மக்களின் கரங்களில் இருக்கும், உபயோகத்திலுள்ள ஒரு புத்தகமாகவே உள்ளது. மேலும் பத்திரிகை, சஞ்சிகை என்பவற்றின் செய்திகளைப் போல வேதாகமப் புத்தகங்களின் செய்தி பழைமையடைந்து இக்காலத்திற்கு உதவாததாகப் போய்விடவுமில்லை. அது இன்றைய நவீன மனிதனுக்கு அவசியமான விடயங்களையே கொண்டுள்ளது. வேதாகமத்தை இவ்வுலகில் இருந்து முற்றாக அழித்துவிட பலர் முயன்றனர். ஆனால் அவர்கள் அழிந்து போனார்களே தவிர வேதாகமமோ இன்று வரை அழியாமலேயுள்ளது. கி. மு. 167 இல் சிரியாவின் அரசனான 4 ஆம் அன்டியோக்கசும், கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் ரோம சக்கரவர்த்தி டயோக்ளீசியனும் வேதாகமத்தை அழிக்க எடுத்த முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியையே சந்தித்தன. கி. பி. 1778 இல் மரணமடைந்த பிரான்சு நாட்டைச் சேர்ந்த பிரபல வேதவிரோதியான வொல்ட்டயர், வேதாகமத்தை ஒழிக்கத் தான் எடுத்த முயற்சிகள் வெற்றியடைந்துவிடும் எனும் நம்பிக்கையில், இன்னும் நூறு ஆண்டுகளில் கிறிஸ்தவம் பூண்டோடு அழிந்துவிடும் என பெருமிதம் கொண்டான். ஆனால், அவன் அழிந்து இன்று இருந்த இடமே தெரியாமல் போய்விட்டாலும், அவன் அழிக்க முயற்சித்த வேதாகமமோ இன்றுவரை அழியாமல் உள்ளது.

வேதாகமத்தைக் காரசாரமாக விமர்சித்து, அதன் கருத்துக்கள் காலப்போக்கில் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டுவிடும் என சத்தமிட்டவர்களுடைய சவால்களும் இன்று அர்த்தமில்லாது போய்விட்டன. இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அமெரிக்காவில் வெளியிடப்பட்ட “தி ஏஜ் ஒஃப் ரீசன்” எனும் புத்தகம் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கியது. அறிவியலாளர் அனைவராலும் பாராட்டப்பட்ட இதன் ஆசிரியரான தோமஸ் பெயின் என்பார், தன்னுடைய தர்க்கங்கள் அனைத்தும் வேதாகமம் நம்பகமற்றது என்பதை நிரூபித்துவிடும்.



அதன் பிறகு எவருமே வேதத்தை நம்பி அதை வாசிக்கமாட்டார்கள். வேதாகமம் அச்சிடப்படுவதும் நிறுத்தப்பட்டுவிடும் என அறிவித்தார். அதுமட்டுமல்ல, தனது அறிவியல் தர்க்கங்கள் வெற்றியடைந்தபின் அமெரிக்காவில் 5 வேதாகமங்கள் கூட இருக்காது என்றும் சவால் விட்டார். தோமஸ் பெயின் இவ்வாறு கூறி 200 வருடங்கள் கடந்து விட்டன. இன்று அவருடைய புத்தகத்தில் 5 பிரதிகளைத் தேடிக்கண்டு பிடிப்பது மிக மிகக் கஷ்டம். ஆனால், வேதாகமமோ இன்று ஆயிரக் கணக்கில் கிடைக்கின்றன. இதேபோல 18 ஆம் நூற்றாண்டில் சார்ள்ஸ் டார்வினுடைய பரிணாமக்கோட்பாடு அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபோது, ஆதியாகமப் புத்தகத்திலுள்ள சிருஷ்டிப்பு விவரணம் அநேகரால் கற்பனைக் கதையாகவே கருதப்பட்டது. டார்வினுடைய பரிணாமக் கோட்பாடு, வேதாகம சிருஷ்டிப்பு விவரணம் பொய் என்பதை நிரூபித்துவிடும்; எனவே, அது எவருக்கும் பிரயோசனமற்ற புத்தகமாகி, கடைசியில் இல்லாமல் போய்விடும் என பலர் சவால்விட்டனர். ஆனால், இன்று டார்வினுடைய கோட்பாட்டை விஞ்ஞானிகள் கூட ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. ஆனால் வேதாகமம் உண்மையானது என விஞ்ஞானிகளே ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். உண்மையில், எந்த ஒரு ஞானத்தினாலும் வேதாகமத்தை அழித்துவிட முடியவில்லை.

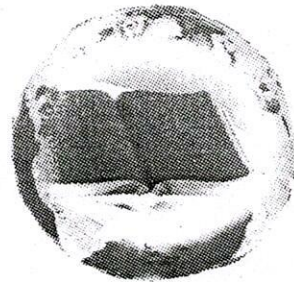
காலத்துக்குக் காலம் விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகள் வேதாகமம் பிழையான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றது என்றும், இன்னும் சிறிது காலத்தில் வேதாகமம் மக்களின் உபயோகத்திலிருந்து இல்லாமல் போய்விடும் எனவும் கூறி வந்துள்ளது. 1800 ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகம், வேதாகமத்திலுள்ள 82 பிழைகள் பற்றிய அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டு, இப்பிழைகள் கிறிஸ்தவமார்க்கத்தை அழித்துவிடும் என தெரிவித்தது. இன்று, அந்த 82 பிழைகள் மட்டுமல்ல அந்த பல்கலைக்கழகமும் அழிந்து விட்டது. ஆனால் வேதாகமமோ, கிறிஸ்தவமோ அழிந்து போகவில்லை. இதேபோல 1861 ஆம் ஆண்டு, பிரான்ஸ் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தின் விஞ்ஞான பீடம் 51 நிரூபிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான உண்மைகளை வெளியிட்டது. இவை ஒவ்வொன்றும், வேதாகமத்தின் பல பகுதிகள் பிழையென சுட்டிக் காட்டின. ஆனால் இன்று எந்த ஒரு விஞ்ஞானியும் 1861 ஆம் ஆண்டின் விஞ்ஞான உண்மைகளில் ஒன்றையும் நம்புவதில்லை. இதற்குக்காரணம், பிற்கால விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகள், ஆரம்ப கண்டுபிடிப்புகள் பிழையென நிரூபித்தமையேயாகும். அதே சமயம், அந்த 51 விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகளும் வேதாகமத்தில் பிழைகளென சுட்டிக் காட்டிய பகுதிகள் பிழையானவைகள் அல்ல என பிற்கால விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகள் ஒத்துக் கொண்டுள்ளன.

விஞ்ஞானக்கல்வியானது அபிவிருத்தியடைந்து வரும் ஒரு ஆராய்ச்சித்துறையாகும். ஒரு காலத்தைய விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்பை மறுகாலத்தைய கண்டுபிடிப்பு பொய்யாக்கிவிடுகிறது. உதாரணமாக ஜசக்நியூட்டன் எனும் விஞ்ஞானி கண்டுபிடித்த பல விஞ்ஞான உண்மைகள் பிழையானவை என பின்னர் வந்த எயின்ஸ்டீன் என்பார் நிரூபித்துள்ளார். ஆரம்பகால விஞ்ஞானிகள் அணுவைப் பகுக்க முடியாது எனும் கருத்துடையவர்களாகவே இருந்தனர். ஆனால் அது பகுக்கப்படுவதனால் ஏற்படும் விளைவுகளை இன்று நாம் நன்கறிவோம். விஞ்ஞானக்கல்வி வளர்ச்சியடைந்து வருவதனால் காலத்துக்குக் காலம் அது வேதாகமத்தைத் தாக்கினாலும், கடைசியில், அதனால் வேதாகமம் பிழை என்பதை நிரூபிக்கமுடியவில்லை. அதனை அழித்துவிடவும் முடியவில்லை. பழைய விஞ்ஞான புத்தகங்கள் பிரயோசனமற்றவைகளாகியது போல வேதாகமம் தேவையற்ற புத்தகமாக மாறிவிடவில்லை. பாரீஸ் நகரத்துப் புகழ்பெற்ற லூவர் எனும் நூலகத்திலுள்ள விஞ்ஞானப் புத்தகங்களில், இக்காலத்துக்கு உதவாத புத்தகங்களை வரிசையாய் அடுக்கினால் மூன்றரை மைல் நீளமான இடம் தேவை என கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகள் இன்று எந்த ஒரு விஞ்ஞானியாலும் உபயோகிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், இன்று உபயோகத்தில் இருக்கும் வேதாகமங்களை வரிசையாக அடுக்கினால், இதைவிட பல நூறு மடங்கு மைல்கள் நீளமான இடம் தேவைப்படும். வேதாகமப் புத்தகங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டமையினால் அவற்றை எவராலும் அழிக்க முடியவில்லை. (1 பேதுரு 1: 23, 25, சங் 119: 89, 152, ஏசா 40: 8, மத் 24: 35)

(3) வேதாகமம் தேவனுடைய ஆவியினால் ஏவி எழுதப்பட்டதற்கு அதில் உள்ள விடயங்களும் ஆதாரமாயுள்ளன. வேதாகமம் மனிதர்களுடைய ஆக்கமாயிருந்திருந்தால், அது மனிதரது பிழைகளையும் பாவச் செயல்களையும் காரசாரமாகக் கண்டித்து, மனிதன் முழுமையான பாவி என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்காது. வேதாகமம் மனிதனை பாவியாகக் காட்டுவதோடு, தேவனை பரிசுத்தமானவராக வெளிப்படுத்தியுள்ளது. தேவன் பரிசுத்தமானவராகவும், பாவத்தை வெறுப்பவராகவும் வேதாகமத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதோடு, அவர் மற்றைய மதத்தெய்வங்களைவிட வித்தியாசமானவராகவும் இருக்கின்றார். புராண மத நூல்கள் அனைத்திலும் தெய்வங்கள் பாலியல் ஆசைகளுடன், ஒரு தெய்வத்தினுடைய மனைவியை இன்னுமொரு தெய்வம் இச்சிப்பது பற்றியும், தெய்வங்களுக்கிடையே போட்டியும், பொறாமையும் சண்டைகளும் இருப்பது பற்றியும் நாம் பார்க்கலாம். ஆனால், வேதாகமத்தின் தெய்வம் இத்தகு பாவங்களில் ஈடுபடாதது மட்டுமல்ல, இவற்றை வன்மையாக கண்டிப்பவராகவும்

இருக்கின்றார். உண்மையில், வேதாகமத்தின் தெய்வம் மனிதனுடைய கற்பனையில் உருவாக முடியாத தெய்வமாகும். அத்தோடு வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள பல தீர்க்கதரிசன சம்பவங்கள், அவை நடைபெறுவதற்கு முன்பே அறிவிக்கப்பட்டவையாயினும், அவை வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே நிறைவேறியுள்ளன. பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களின் பெரும்பாலான விடயங்கள் பிற்கால சரித்திரத்தில் நிறைவேறியுள்ளன. இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்வில் மட்டும் சொல்லர்த்தமாக நிறைவேறிய 332 தீர்க்கதரிசனங்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ளன. இவையெல்லாம் மனித அறிவினாலோ இல்லையென்றால் கற்பனையினாலோ எழுதப்பட முடியாதவைகளாகும். ஆதிச்சபைப் பிதாக்கள், வேதாகமத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள விடயங்களை ஆராயும் போது அவை உண்மையிலேயே தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டவை என்பதை அறிந்து கொண்டனர்.

தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்ட வார்த்தைகள், அச்சியந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு புத்தகமாக மாறும் வரை தோற்குருள்களிலும் ஓலைச்சுவடிகளிலும் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது போலவே, அவை ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டு, முழு வேதாகமமாகிய செயல் முறையும் தேவனுடைய அற்புத செயலாகவே உள்ளது. தீர்க்கதரிசிகளும், அப்போஸ்தலர்களும் தேவனுடைய வார்த்தையை எழுதும் போது அவர்களோடு இருந்து எதை எழுத வேண்டும் என அவர்களை வழிநடத்திய தேவன், அப்புத்தகங்கள் வேத வாக்கியங்களாகத் தொகுக்கப்படும் போதும், அவற்றைத் தொகுத்த சபைத் தலைவர்களோடிருந்து அவர்களை வழிநடத்தியுள்ளார். வேதப்புத்தகங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டவையாதலால் அதே ஆவியானவரே அவற்றை ஒன்றாகத் தொகுத்துள்ளார். எப்புத்தகங்கள் தேவனுடைய ஆவியினால் அருளப்பட்டவை என்பதை ஆவியானவர் சபைத் தலைவர்களுக்கு உணர்த்தியமையினால், அவர்கள் பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளிலுள்ள 66 புத்தகங்களையும் தெய்வீக அதிகாரம் கொண்ட தேவனுடைய வார்த்தையாக அங்கீகரித்துள்ளனர்.





## ஆரம்பகால மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்

எபிரேய மொழியில் எழுதப்பட்டு, கிரேக்க மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட யூதர்களுடைய வேதநூலான பழைய ஏற்பாடும், இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலர்களினால் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட புதிய ஏற்பாடும், கிறிஸ்தவர்களுடைய வேதாகமமாகியது மட்டுமல்ல, கிறிஸ்தவம் எங்கெல்லாம் சென்றதோ, அங்கெல்லாம், அவ்வப்பிரதேச மக்களுடைய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டும் வந்துள்ளது. பழைய, புதிய ஏற்பாடுகள் இரண்டினதும் மொழிபெயர்ப்புச் சரிதை உண்மையிலேயே இணையற்ற ஒரு வரலாறாகவே உள்ளது. கிறிஸ்தவ மார்க்கமானது முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே ரோம சாம்ராட்சியமெங்கும் பரவியது. சில சந்தர்ப்பங்களில் ரோம சாம்ராட்சியத்தின் எல்லைகளைத் தாண்டியும் கிறிஸ்தவம் சென்றுள்ளது. இதனால், அவ்வப்பிரதேச மக்களது மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. எனவே, கிறிஸ்தவத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் வேதாகமமானது பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

### (1) லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு

ரோம சாம்ராட்சியத்தில் கிரேக்க மொழியே பேசப்பட்டு வந்தாலுங்கூட, அதன் மாகாணங்களில் ஒன்றான ஆபிரிக்காவில் (வட ஆபிரிக்கா) லத்தீன் மொழியே உத்தியோகபூர்வமான மொழியாக இருந்தது. இன்று இப்பிரதேசம் தூனீசியா, அல்ஜீரியா, மொராக்கோ எனும் நாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இப்பிரதேசம் இஸ்லாமிய மயமாகிய போதிலும், ஆரம்பகாலத்தில் கிறிஸ்தவம் வளர்ச்சியடைந்திருந்த பிரதேசமாகவே இருந்தது. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியளவில் வேதாகமமானது இப்பிரதேசத்து மக்களது லத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. கி. பி. 180 அளவில் ஆபிரிக்காவின் சில பகுதிகளில் ஏற்பட்ட கலவரங்களின் போது, பல கிறிஸ்தவர்கள்

விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டனர். அச்சமயம் அவர்களிடம் இருந்த புத்தகங்கள் பற்றி அதிகாரிகள் விசாரித்த போது, புத்தகங்களும், பவுல் என்பவருடைய கடிதங்களும் என பதிலளித்தனர். இதிலிருந்து அச்சமயம் சுவிசேஷ்புத்தகங்களும் பவுலின் நிருபங்களும் லத்தீன் மொழியில் இருந்துள்ளதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. அதேபோல, ஆபிரிக்காவின் சபைகளில் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் லத்தீன் மொழியில் தாம் எழுதிய புத்தகங்களில், லத்தீன் மொழி வேதாகமத்திலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்திருப்பதும், அச்சமயம் லத்தீன் மொழியில் வேதாகமம் இருந்துள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில் லத்தீன் மொழி வேதாகமமே உபயோகத்தில் இருந்துள்ளது.

சில ஆரம்பகால லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இன்றும் உள்ளன. இவற்றில் 27 சுவிசேஷ்புத்தகப்பிரதிகளும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் ஏழு பிரதிகளும், பொதுவான நிருபங்களினதும் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தினதும் சிறுபகுதிகளும் இருக்கின்றன. இன்றிருக்கும் பழைய லத்தீன் மொழி கையெழுத்து வேதப்பிரதிகளில் “கோடெக்ஸ் பொபின்சிஸ்” என அழைக்கப்படும் வேதப்பிரதி முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. எனினும், இதில் மத்தேயு, மாற்கு எனும் சுவிசேஷ்புத்தகங்களின் சில பகுதிகள் மட்டுமே உள்ளன. அத்தோடு “கோடெக்ஸ் வெர்சிலென்சிஸ்” என அழைக்கப்படும் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் பிரதிபண்ணப்பட்ட சுவிசேஷ்புத்தகப்பிரதி ஒன்றும் உள்ளது. இவற்றைத்தவிர இன்னும் பல லத்தீன் மொழி வேதப்பிரதிகளும் உள்ளன. அக்காலத்தில், கிரேக்கம் லத்தீன் எனும் இருமொழிகளையும் அறிந்திருந்த அநேக கிறிஸ்தவர்கள் கிரேக்கத்திலிருந்து லத்தீனுக்கு வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

ஆரம்பகாலத்தில் பலர் லத்தீன் மொழியில் கிரேக்க வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தமையினால், பல வித்தியாசமான சொற்பிரயோகங்களையும் வாக்கிய அமைப்புகளையும் கொண்ட லத்தீன் வேதாகமங்கள் உருவாகின. இது மக்கள் மத்தியில் பலவிதமான குழப்பங்களைத் தோற்றுவித்தமையினால் கி. பி. 382 இல், ரோமின் பிஷப்பான டமஸ்கஸ் என்பார், தனது காரியதரிசியான ஜெரோம் என்பாரிடம் ஒரு புதிய லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரிக்கும்படி பணித்தார். ஜெரோம், பழைய கிரேக்க வேதப்பிரதியை ஆதாரமாய்க் கொண்டு ஏற்கனவே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த லத்தீன் வேதாகமத்தைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். இதன்பயனாக கி. பி. 384 இல் நான்கு சுவிசேஷ்புத்தகங்களினதும் திருத்தப்பட்ட புதிய லத்தீன் வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது.

பின்னர் புதிய ஏற்பாட்டின் ஏனைய புத்தகங்களும் இதே விதமாகத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. செப்துவஜின்ட் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு சங்கீதப்புத்தகத்தையும் ஜெரோம் திருத்தி மொழிபெயர்த்தார். அதன்பின் 386 இல் பெத்லகேமுக்குச் சென்று, பழைய ஏற்பாட்டின் மற்ற பகுதிகளை எபிரேய மொழியிலிருந்து லத்தீன் மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டார். அத்தோடு, தான் ஏற்கனவே லத்தீனில் மொழிபெயர்த்திருந்த சங்கீதப் புத்தகத்தை இருதடவைகள் திருத்தி மொழிபெயர்த்தார். கி. பி. 405 இல் ஜெரோமின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் அனைத்தும் பூர்த்தியடைந்தன. ஜெரோமின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் இன்று “பொதுவான பதிப்பு” என அர்த்தந்தரும் “வல்கேட்” எனும் பெயரைக் கொண்டுள்ளதோடு, ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உத்தியோகபூர்வமான வேதாகமமாகவும் உள்ளது. மேலும் ஜெரோமின் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தபின், அதற்கு முன் லத்தீனில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த வேதப்பிரதிகளினது உபயோகம் இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஜெரோமின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் பலராலும் பிரதிபண்ணப்பட்டு பல பிரதிகள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்று 8000 இற்கும் அதிகமான இத்தகைய கையெழுத்துப் பிரதிகளின் பகுதிகள் உள்ளன. இவற்றில் முக்கியமானது “கோடெக்ஸ் எமியாடினஸ்” என அழைக்கப்படும் பிரதியாகும். இது கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரதிபண்ணப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. இன்று இப்பிரதி இத்தாலியிலுள்ள புளோரன்ஸ் நூலகத்தில் உள்ளது. சியொல்பிரிட் என்பாரினால் பிரதிபண்ணப்பட்ட இவ் வேதப்பிரதி, கி. பி. 716 இல் இரண்டாவது கிரகரி எனும் பிஷ்ப்புக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இதில் வேதாகமத்தின் எல்லா புத்தகங்களினது பிரதிகளும் உள்ளன. அதேபோல கி. பி. 540 ஐச் சேர்ந்த “கோடெக்ஸ் ஃபுல்டென்சிஸ்” எனும் லத்தீன் வேதப்பிரதியில் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்கள் அனைத்தும் உள்ளன.

ஜெரோமின் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் கி. பி. 1456 இல் அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகியது. இது இருபகுதிகளாக 1300 பக்கங்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. கி. பி. 1546 இல் ட்ரென்ட் எனுமிடத்தில் கூடிய ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் ஆலோசனைச் சங்கம், ஜெரோமினது லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் சபையினது அதிகாரபூர்வமான வேதாகமமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதை உறுதிப்படுத்தியது. எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு திருத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியமும் ஆலோசனைச் சங்கத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இதன் பயனாக, 5 ஆம் சிக்ஸ்டஸ் எனும்

போப்பாண்டவர், ஜெரோமின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார். இவருடைய பணி 1590 இல் பூர்த்தியடைந்தது. எனினும், ஐந்தாம் சிக்ஸ்டஸ் அவ்வருடம் மரணமடைந்தமையினால், அவருக்குப்பிறகு போப்பாண்டவராக பதவியேற்ற 14 ஆம் கிரகரி என்பார், தனது பதவிக்காலத்தில் (1590 - 1591) சிக்ஸ்டசின் திருத்தப்பதிப்பை மறுபடியும் திருத்தத் தொடங்கினார். எனினும் இப்பணியானது கி. பி. 1592 இல், 8 ஆவது கிளமன்ட் என்பார் போப்பாக இருக்கும் போதே பூர்த்தியடைந்தது. பின்னர் 1953 இல், புதிய ஏற்பாடு மறுபடியுமாகத் திருத்தப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. அதேபோல, 1926 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் திருத்த வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1945 இல் சங்கீதப்புத்தகம் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

## (2) சிரிய மொழிபெயர்ப்பு

முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே ரோம சாம்ராட்சியத்தின் கிழக்குப் பகுதிக்கு அப்பால், மொசப்பத்தேமியாவின் மேற்குப் பகுதிகளிலும் கிறிஸ்தவம் பரவியிருந்தது. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் மொசப்பத்தேமியாவின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்த எடிசா எனுமிடம், மொசப்பத்தேமிய கிறிஸ்தவத்தின் மையமாக இருந்துள்ளது. இங்கிருந்து சுவிசேஷமானது கிழக்குப் பக்கமாக சீனா வரை சென்றுள்ளது. மொசப்பத்தேமியாவின் மேற்குப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள், அரமிக் மொழியில் இருந்து மருவிய சிரிய மொழியைப் பேசிவந்தனர். கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் புதிய ஏற்பாட்டின் சில பகுதிகள், சிரிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் பிரதிபண்ணப்பட்ட இவற்றின் பிரதிகளில் இரண்டு இன்றும் உள்ளன. இவற்றுள் ஒன்று 1847 ஆம் ஆண்டும், மற்றது 1892 ஆம் ஆண்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. கி. பி. 170 இல், டேட்டியன் என்பார் சிரிய மொழியில் நான்கு சுவிசேஷங்களின் ஒருங்கிணைவைத் தயாரித்தார். இதனது சிறுபகுதி ஒன்றும் 1933 இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

சிரிய கிறிஸ்தவர்களது அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதாகமம் “இலகு வான பதிப்பு” என அழைக்கப்படுகின்றது. இதில் பழைய ஏற்பாடானது மூலமொழியான எபிரேயத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். இம்மொழிபெயர்ப்பு ஆரம்பத்தில் யூதர்களினாலேயே தயாரிக்கப்பட்டது. கி. பி. 40 ஆம் ஆண்டளவில் பழைய நினைவே நகரத்துக்கு கிழக்குப்பகுதியில் இருந்த அடியாபென் எனும் ராட்சியத்தின் அரச குடும்பத்தினர் யூதமார்க்கத்தைத் தழுவினர். இதனால் இவ்விராட்சியத்திலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும், யூத மதத்தின் செல்வாக்கு அதிகரித்ததோடு எபிரேய மொழிப் பழைய ஏற்பாடும் சிரிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. பின்னர் கிறிஸ்தவம்

இப்பகுதிகளில் பரவியபோது, இச்சிரிய மொழிபெயர்ப்புப் பழைய ஏற்பாடு, கிறிஸ்தவர்களால் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதை விட இன்னுமொரு சிரிய மொழி பழைய ஏற்பாடும் உள்ளது. இது கி. பி. 616 அளவில் மொசப்பத்தேமியாவிலுள்ள டெல்லா எனுமிடத்தில் பிஷப்பாக இருந்த போல் என்பவரினால் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். இது கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து சிரிய மொழிக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. எனினும், சிரிய சபைகளில் இம்மொழிபெயர்ப்பு அதிகளவில் உபயோகிக்கப்படவில்லை.

மொசப்பத்தேமியாவின் பகுதிகளில் கிறிஸ்தவம் பரவத் தொடங்கிய போது, பலர் சிரிய மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியமையினால், மொழிபெயர்ப்புகள் பல வித்தியாசங்களைக் கொண்டிருந்தன. இதனால் கி. பி. 411 முதல் 435 வரை எடிசா எனுமிடத்தில் பிஷப்பாக இருந்த ரபுல்லா என்பார், கிரேக்க வேதாகமத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு புதிய ஏற்பாட்டின் சிரிய மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தினார். இவரது திருத்திய மொழிபெயர்ப்பும், ஏற்கனவே சிரிய மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்த பழைய ஏற்பாடும் சிரிய சபைகளின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதாகமமாகியது. இதுவே “இலகுவான பதிப்பு” என அழைக்கப்படுகின்றது. இன்றைக்கு 300 இற்கும் அதிகமான இதன் கையெழுத்துப் பிரதிகள் உள்ளன. இவற்றில் அநேகமானவை 5 ஆம் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பிரதிபண்ணப்பட்டவைகளாகும். சிரிய கிறிஸ்தவர்கள், 2 பேதுரு, 2 யோவான், 3 யோவான், யூதா, வெளிப்படுத்தல் எனும் புத்தகங்களை வேதவாக்கியங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால் இவ்வைந்து புத்தகங்களும் இப்பதிப்பில் இடம்பெறவில்லை. கி. பி. 508 அளவிலேயே, அதாவது மபாய் எனுமிடத்தின் பிஷப்பான பைலெக்ஸினஸ் என்பாரது கட்டளையின்படி, பொலிகார்ப் என்பாரினால் கிரேக்கத்திலிருந்து சிரிய மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமத்திலேயே இவை இடம் பெற்றன. கி. பி. 616 இல், மொசப்பத்தேமியாவின் ஹெரக்லியா எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த தோமஸ் என்பாரினால் சிரிய வேதாகமத்தின் புதிய ஏற்பாடு திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. பழைய ஏற்பாட்டின் திருத்த வேலைகள் டெல்லா எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த போல் என்பவரினால் செய்யப்பட்டது. இவற்றைத்தவிர, கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் பாலஸ்தீனாவிலும் ஒரு சிரிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. இவற்றின் பல பகுதிகள் இன்றும் உள்ளன.



### (3) கொப்டிக் மொழிபெயர்ப்பு

முதலாம் நூற்றாண்டின் மத்தியப்பகுதியளவில் எகிப்திலுள்ள அலெக்சாந்திரியா பட்டணத்தில் கிறிஸ்தவம் பரவத்தொடங்கியது. அலெக்சாந்திரியா ஒரு கிரேக்க பட்டணமாயிருந்த போதிலும், கிறிஸ்தவமானது வெகுவிரைவில் எகிப்தியரையும் தன் பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டது. அக்காலத்தை எகிப்தியர், தமது பழைய எகிப்திய மொழியில் இருந்து வளர்ச்சியுற்ற கொப்டிக் எனும் மொழியையே பேசி வந்தனர். 16 ஆம் நூற்றாண்டில் கொப்டிக் மொழி பேச்சுவழக்கிலிருந்து இல்லாமற்போயினும், இன்று எகிப்திலிருக்கும் சிறுபான்மைக் கிறிஸ்தவர்களது ஆலய விவகார மொழியாக உள்ளது. அக்காலத்தில் எகிப்தியரது கொப்டிக் மொழியானது பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம் வித்தியாசமான உச்சரிப்பு முறைகளுடன் பேசப்பட்டது.

கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் புதிய ஏற்பாட்டின் சில பகுதிகள், மேல் எகிப்தில் வாழ்ந்த மக்களுடைய "சாகிபிக்" எனும் கொப்டிக் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஒரு நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் வேதாகமத்தின் பல பகுதிகள் இம்மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இதில் பல புதிய ஏற்பாட்டுக் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இன்றும் உள்ளன. பிற்காலத்தில், கீழ் எகிப்து மக்களது கொப்டிக் மொழியான பொஹைரிக் மொழியிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அதேபோல, மத்திய எகிப்தியரது கொப்டிக் மொழிகளில், புதிய ஏற்பாட்டின் சில பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. எனினும் கீழ் எகிப்தின் பொஹைரிக் கொப்டிக் மொழி வேதாகமமே, கொப்டிக் சபையினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதாகமமாக உள்ளது. இன்று நூற்றுக்குமதிசமான இதன் ஆரம்பகால கையெழுத்துப் பிரதிகள் உள்ளன.

### (4) கோத்திய மொழிபெயர்ப்பு

ரோம சாம்ராட்சியத்தின் வடபகுதியில் பலதரப்பட்ட ஜெர்மனிய கோத்திரத்தார் அக்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களில் கோத்திய கோத்திரம் முக்கியமானது. கி. பி. 3 ஆம் நூற்றாண்டில் கோத்தியர்கள் மத்தியில் சுவிசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டது. கோத்தியரது அப்போஸ்தலராகக் கருதப்படும் உல்பிலாஸ் என்பார், கோத்திய கிறிஸ்தவர்களை அக்காலத்தை ரோம மாகாணமான மோயீசா எனுமிடத்துக்கு (தற்போதைய பஸ்கேரியா) அழைத்துச் சென்றதோடு, கி. பி. 360 இல் கோத்திய மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தார். இதற்காக இவர் கோத்திய மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்து அதன் அரிச்சுவடியையும்

உருவாக்கினார். இன்று இவ்வேதப்பிரதிகள் ஆறினது பகுதிகள் மட்டுமே உள்ளன. இவையும் 5 ஆம் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பிரதிபண்ணப்பட்டவையாகும்.

#### (5) ஆர்மீனிய மொழிபெயர்ப்பு

கிறிஸ்தவர்களது சவிசேஷப்பணி காரணமாக ஆரம்பகாலத்தில் கிறிஸ்தவர்களாகியவர்களில் ஆர்மீனியாவைச் சேர்ந்தவர்களும் உள்ளனர். கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் மெஸ்ரொப், சாஹாக் எனும் இருவரும் ஆர்மீனிய மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தனர். இவர்களுள் மெஸ்ரொப் என்பவர் ஆர்மீனியமொழி அரிச்சுவடியை உருவாக்கியவராவார். ஆர்மீனிய மொழிபெயர்ப்பு பழைய ஏற்பாடானது சிரிய மொழிபெயர்ப்பிலிருந்தும், புதிய ஏற்பாடானது கொன்ஸ்டன்டினோபிளிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட கிரேக்க வேதாகமத்திலிருந்தும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் இம்மொழிபெயர்ப்பு திருத்தப்பட்டது. இதுவே இன்றுவரை உபயோகத்திலிருக்கும் ஆர்மீனிய வேதாகமமாக உள்ளது. இன்று 1500 இற்கும் அதிகமான பழைய ஆர்மீனிய கையெழுத்து வேதப்பிரதிகள் உள்ளன.

#### (6) ஜோர்ஜிய மொழிபெயர்ப்பு

கருங்கடலுக்கும் கஸ்பியன் கடலுக்கும் இடையில் இருக்கும் ஜோர்ஜியாவுக்கு கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டு சவிசேஷம் சென்றது. ஆர்மீனிய மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த மெஸ்ரொப் என்பாரே ஜோர்ஜிய அரிச்சுவடியையும் உருவாக்கி, வேதாகமத்தையும் ஆர்மீனிய மொழியிலிருந்து அம்மொழிக்கு மொழிபெயர்த்தவராவார். 10 ஆம் நூற்றாண்டில் இயூத்திமியஸ் என்பவரினாலும், பின்னர் 11 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜோர்ஜ் என்பவரினாலும், ஜோர்ஜிய வேதாகமம் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இம் மொழிபெயர்ப்பின் பல ஆரம்ப கையெழுத்துப் பிரதிகள் இன்றும் உள்ளன.

#### (7) எத்தியோப்பிய மொழிபெயர்ப்பு

எத்தியோப்பியாவுக்கு எப்போது சவிசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டது என்பதை நிச்சயமாக்கக் கூறமுடியாதிருப்பினும், கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியளவில் அங்கு கிறிஸ்தவர்கள் இருந்துள்ளதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் எத்தியோப்பியாவுக்கு வந்த சிரிய கிறிஸ்தவ மதத் துறவிகளாலேயே, அவர்களுடைய மொழியிலிருந்த வேதாகமத்திலிருந்து எத்தியோப்பிய மொழிக்கு வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. இன்று நூற்றுக்கும் அதிகமான எத்தியோப்பிய வேதாகமத்தின் கையெழுத்துப்பிரதிகள் உள்ளன.

## (8) அரபு மொழிபெயர்ப்பு

கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாமிய மதம் உருவாகி வளர்ச்சியடைந்த பின்னர், அரபு மொழியிலும் வேதாகமம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. முகமது நபியின் காலம் வரை அரேபியாவில் சிரியமொழிபெயர்ப்பு வேதாகமமே உபயோகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. கி. பி. 632 இல் முகமது நபி மரணமடைந்த பின்னரே அரபு மொழியில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படலாயிற்று. அரபு மொழி புதிய ஏற்பாட்டின் சில பகுதிகள் சிரிய மொழியிலிருந்தும், சில பகுதிகள் கொப்டிக் மொழியிலிருந்தும், சில பகுதிகள் கிரேக்க மொழியிலிருந்தும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. பழைய ஏற்பாடானது கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டில், பாபிலோனிலிருந்த யூத பண்டித ரான சாட்யா ஹா காஓன் என்பாரினால் எபிரேய மொழியில் இருந்து அரபு மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. எகிப்திலிருந்த கிறிஸ்தவர்களும் இம்மொழிபெயர்ப்பை உபயோகித்துள்ளனர். கி. பி. 946 இல் இசாக்கா என்பார், லத்தீன் மொழியிலிருந்து சுவிசேஷங்களை அரபு மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். 13 ஆம் நூற்றாண்டில் அலெக்சாந்திரியாவில் அரபு மொழி வேதாகமம் திருத்தி மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

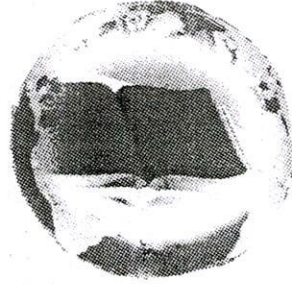
## (9) ஸ்லோவெனிக் மொழிபெயர்ப்பு

கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சிரில் என்பாரும் அவரது சகோதரரான மெத்தோடியசும் மொரேவியா எனுமிடத்துக்கு மிஷனரிகளாகச் சென்று, அங்கு சபையை ஸ்தாபித்து ஸ்லோவெனிக் எனும் மொழியில் ஆராதனைகளை நடத்தினர். இதற்காக இவர்கள் வேதாகமத்தின் சில பகுதிகளை ஸ்லோவெனிக் மொழியில் மொழிபெயர்த்தனர். சிரில் இம்மொழியில் அரிச்சுவடியையும் உருவாக்கியுள்ளார். மொரேவிய சபையின் செயல்பாடுகள் கி. பி. 885 இல், தென் ஜெர்மனியிலிருந்த ரோம சபைப் போதகர்களினால் பலவந்தமாகத் தடுக்கப்பட்டது. இச்சபையினது 20 வருட இறைபணி காரணமாக ஸ்லோவெனிக் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமப் பகுதிகள் மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கின. பிற்காலத்தில் இம்மொழிபெயர்ப்புகள் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இவற்றின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் இன்றும் உள்ளன. ஸ்லோவெனிக் மொழியில் முதல் தடவையாக அச்சிடப்பட்ட முழு வேதாகமமும் 1581 இல் ரஷ்யாவிலுள்ள ஒஸ்ட்ரொக் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1633 இல் இதன் திருத்தப்பதிப்பு மொஸ்கோ எனுமிடத்தில் வெளியிடப்பட்டது. இது 1712 இல் மறுபடியும் மாகத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் 1751 இல் மறுபடியும் மாகத் திருத்தப்பட்டு வெளியிடப்பட்ட வேதாகமமே

ஸ்லோவெனிக் மொழிபேசும் சபைகளில் இன்றுவரை அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள தரமான மொழிபெயர்ப்பாய் உள்ளது.

### (10) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்

ஆரம்பகாலத்தில் கிறிஸ்தவம் பரவிய வேறு பகுதிகளிலும் அவ்வப்பகுதி மக்களது மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கி. பி. 6 ஆம் 7 ஆம் நூற்றாண்டளவில் மத்திய ஆசியாவிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்காக அவர்களுடைய வர்த்தக மொழியான சொக்டியன் மொழியிலும், எகிப்துக்கும் எத்தியோப்பியாவுக்கும் இடையே இருந்த நியூபியா எனும் சபைக்காக நியூபிய மொழியிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இன்று இவற்றின் சில பகுதிகள் மட்டுமே உள்ளன. ஐரோப்பாவின் மேற்கு - மத்திய பகுதிகளில் இருந்த ஜெர்மனிய கோத்திரங்களில் ஒன்றான பிரான்கிஸ் எனும் இனத்தவருக்காக கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதப்பிரதி ஒன்றும், ஐரோப்பாவின் சில பகுதிகளில் பேசப்பட்ட பாலேரியன் மொழியில் கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டளவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதப்பிரதி ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றைத்தவிர ஐரோப்பாவின் வேறு சில மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த ஆரம்பகால கையெழுத்துப்பிரதிகளும் தற்சமயம் உள்ளன.





## ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்

புனித வேதாகமத்தின் புதுமையான வரலாற்றில் ஆங்கிலத்தில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சரிதை மிகவும் முக்கியமானது. பலவிதமான எதிர்ப்புகளுக்கும், சித்திரவதைகளுக்கும் மத்தியிலும், ஆங்கிலேயர்கள் வேதாகமத்தைத் தமது மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே பிரித்தானியாவில் கிறிஸ்தவம் பரவியிருந்த போதிலும், கி. பி. 1382 இலேயே முழு வேதாகமமும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் வேதாகமத்தின் சில பகுதிகள் மட்டுமே ஆங்கில கிறிஸ்தவர்களிடம் இருந்தன. ஆரம்ப காலத்தில் ஜெரோம் என்பார் மொழிபெயர்த்த லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமமே பிரித்தானிய மற்றும் ஐரிஸ் பிரதேசங்களில் இருந்த ஆங்கில சபைகளில் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. அதேசமயம், ஆங்கிலேயர்களுக்கு சுவிசேஷமானது ஆங்கில மொழியில் அறிவிக்கப்பட்டாலும் கூட, வேதாகமம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் ஆரம்ப காலங்களில் உணரப்படவில்லை.

### (1) ஆரம்பகால ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்

ஆரம்பகாலத்தில் ஆங்கில நாடுகளில் சுவிசேஷ செய்தியானது வாய்மொழி மூலமாகவும், ஓவியங்கள் மற்றும் கவிதைகள், பாடல்கள் என்பன மூலமாகவுமே அறிவிக்கப்பட்டது. கி. பி. 700 அளவில் டோர்செட் எனுமிடத்திலுள்ள ஷேர்போன் இன் பிஷப்பான அல்ட் ஹெல்ம் என்பார், சங்கீதப் புத்தகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இவருடைய பணிப்புரையின் பேரில், பரிசுத்த தீவுகளின் பிஷப் இக்போட் என்பார், நான்கு சுவிசேஷங்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். அதேசமயம் கி. பி. 735 இல் மரணமடைந்த ஜரோவ் எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த பீட் என்பார், யோவானுடைய சுவிசேஷத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கி. பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் அல்பிரட் எனும் அரசனது முயற்சியினால் சங்கீதங்கள்

மறுபடியுமாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதோடு, பத்துக் கற்பனைகளும், நியாயப்பிரமாணத்திலுள்ள பல நீதிச்சட்டங்களும் அரச சட்டத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதற்காக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. கி. பி. 950 இல், அல்ட்ரட் எனும் போதகர் சுவிசேஷ்புத்தகங்களின் விளக்கமொழிபெயர்ப்பு ஒன்றைத் தயாரித்தார். கி. பி. 1000 அளவில், பார்த் எனும் இடத்தைச் சேர்ந்த அபொட் அல்பிரிக் என்பாரும், சுவிசேஷ்புத்தகங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அதேபோல, ஆரம்பகாலத்தில் சங்கீதப் புத்தகத்தையும் பலர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். இவற்றுள் கென்ட் எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த வில்லியம் ஷோர்ஹம் என்பாரின் மொழிபெயர்ப்பும் (கி. பி. 1325), ஹெம்போல் எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த ரிச்சர்ட் ரொலே என்பாரின் மொழிபெயர்ப்பும் (கி. பி. 1330) முக்கியமானவைகளாகும்.

## (2) ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட முதல் வேதாகமம்

ஆங்கில மொழியில் முதன் முதலில் முழுவேதாகமத்தையும் மொழிபெயர்த்தவர் ஜோன் வைக்ளிப் என்பவராவார். 1328 இல் பிறந்த இவர், இங்கிலாந்திலுள்ள ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்று, பின்னர் அங்கு விரிவுரையாளராக பணியாற்றிய ரோம சபையின் போதகராவார். சீர்திருத்தத்தின் விடியற்காலத்து நட்சத்திரம் என சபை சரித்திரத்தில் வர்ணிக்கப்படும் இவர், ரோம சபையின் நிர்வாகத்தையும் உபதேசத்தையும் வன்மையாக எதிர்த்தார். 1378 வரை ஒழுக்கவீனமான போதகர்களை அகற்றுவதன் மூலம் சபையைச் சீர்திருத்த வேண்டும் எனும் நோக்குடன் செயல்பட்ட வைக்ளிப், 1378 இல் ரோம சபையின் உபதேசங்களையும் எதிர்க்கத் தொடங்கினார். 1382 இல், போப்பாண்டவர் அல்ல, கிறிஸ்துவே சபையின் தலைவர் என்பதை உறுதியாக அறிவித்ததோடு, சபையல்ல வேதாகமமே விசுவாசியின் மீது அதிகாரமுடையதாகையால், சபையானது புதிய ஏற்பாட்டுக்கால சபையைப்போல இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். வைக்ளிப் தனது கருத்துக்களுக்கு மக்களிடமிருந்து ஆதரவு பெறுவதற்காக, வேதாகமத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து மக்களுக்கு விநியோகிக்கத் தொடங்கினார். மக்கள் வேதாகமப் போதனைகளின்படி வாழவேண்டுமானால், வேதாகமம் அவர்களுக்கு விளங்கக்கூடியவிதமாக அவர்களுடைய சொந்த மொழியில் இருக்கவேண்டும் என்பதே அவரது இலட்சியமாய் இருந்தது. இதன்பயனாக, 1382 இல் அவர் புதிய ஏற்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். வைக்ளிப்பின் சீடரான நிக்கொலஸ் என்பார் 1384 இல் பழைய ஏற்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இதன்பயனாக முதல் தடவையாக

முழு வேதாகமத்தையும் ஆங்கிலேயர்களால் தங்களது சொந்த மொழியில் வாசிக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

வைக்ளிப்பின் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை ரோம சபை வன்மையாக எதிர்த்தமையினால், 1382 இல் அவர் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்துப் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். எனினும், அவர் தன் கருத்துக்களைப் பின்பற்றியவர்களை நடமாடும் பிரசங்கிகளாக மாற்றி, இங்கிலாந்து எங்கும் தனது சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்பினார். வைக்ளிப்பின் கருத்துக்கள் பிழையானவை என ரோம சபை அறிவித்த போதிலும், மக்கள் வைக்ளிப்பின் நடமாடும் பிரசங்கிகள் கூறியவற்றை ஏற்றுக்கொண்டனர். 1384 இல் வைக்ளிப் மரணமடைந்தார். எனினும், ரோமசபை 1428 இல் லூட்டர்வேர்த் எனுமிடத்திலிருந்த அவரது கல்லறையைத் தோண்டி, அவரது எலும்புகளை எடுத்து, அவற்றை எரித்து, அதன் சாம்பலை அந்நகரைச் சுற்றி ஓடும் ஆற்றில் தூவியது. வைக்ளிப் ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்து, அதன் கையெழுத்துப்பிரதிகளை மக்கள் மத்தியில் விநியோகித்தது ரோம சபைக்கு எதிரான குற்றம் என அக்கால சபை கருதியமையினாலேயே அவரது எலும்புகளை ரோம சபை எரித்தது. வைக்ளிப் உயிரோடிருக்கும் போது அவரைத் தண்டிக்க முயன்றும், அதில் தோல்வியடைந்த ரோம சபை, அவர் மரித்து பல வருடங்களுக்குப் பிறகு அவரது எலும்புகளைத் தண்டித்துள்ளது. 1415 இல் வைக்ளிப்பின் ஆங்கில வேதாகமமும் ரோம சபையின் கண்டனத்துக்குள்ளாகியதோடு, அதன் பிரதிகளும் எரிக்கப்பட்டன. அத்தோடு வேதாகமத்தை ஆங்கில மொழியில் வைத்திருப்பவர்கள் தமது உயிரையும் உடைமைகளையும் இழந்துவிடுவர் என்றும் ரோம சபை மக்களை அச்சுறுத்தியது. இதனால், வைக்ளிப்பின் ஆங்கில வேதாகமத்தின் பல பிரதிகள் அழிந்து போயின. மட்டுமல்ல, புதிய பிரதிகளைத் தயாரிக்கும் பணியும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே இருந்தது. அப்படியிருந்தும் இன்று வைக்ளிப்பின் ஆங்கில வேதாகமத்தின் 170 கையெழுத்துப்பிரதிகள் இங்கிலாந்தின் அரசு வம்சத்தினரிடமும், முக்கிய மனிதர்களிடமும் உள்ளன. 150 வருடகாலமாக வைக்ளிப்பின் வேதாகமமே ஆங்கிலேயர்கள் உபயோகித்த ஒரே ஒரு வேதாகமமாக இருந்தது. எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு அச்சடிக்கப்பட்ட புத்தகமாகாமல் வெறும் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே இன்றும் உள்ளது.

வைக்ளிப்பின் மரணத்தின் பின் அவரது சீடரான ஜோன் பேர்வே என்பார் பிரிஸ்ட்டல் எனுமிடத்தில் வைக்ளிப்பின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார். வைக்ளிப்பின் வேதாகமம் லத்தீன் மொழியிலிருந்து வார்த்தைக்கு வார்த்தை

ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. இதனால், ஆங்கில வாக்கிய அமைப்புக்கு ஏற்றவிதமாக ஜோன் பேர்வே வைக்ளிப்பின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தினார். இத்திருத்தப்பட்ட ஆங்கில வேதாகமம் வைக்ளிப்பின் மொழிபெயர்ப்பைவிட மக்கள் மத்தியில் அதிக வரவேற்பைப் பெற்றது. இவர் தனது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி காரணமாக சிறைத்தண்டனையும் அனுபவித்துள்ளார். இவரைச் சேர்ந்தவர்கள் பலருக்கு மரணத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. வேதாகமத்தை ஆங்கில மொழியில் வைத்திருப்பதும் வாசிப்பதும் கூட அரசினால் தடைசெய்யப்பட்டது. அப்படியிருந்தும் பேர்வே என்பாரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு, ஆங்கில கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் ஒரு ஆவிக்குரிய விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தது. எனினும், ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த வைக்ளிப் உட்பட அவரைச் சேர்ந்த அனைவரையும் அக்கால ரோம சபை கள்ளப் போதகர்களாகவே கருதியது.

### (3) அச்சிடப்பட்ட முதலாவது ஆங்கில வேதாகமம்

ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை முதலில் மொழிபெயர்த்த ஜோன் வைக்ளிப் மரணமடைந்து சரியாக 100 வருடங்களின் பின்னர், வில்லியம் டின்டேல் என்பார் பிறந்தார். ஆங்கில வேதாகமத்தின் சரித்திரத்தில் வைக்ளிப்புக்குப் பிறகு முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குபவர் வில்லியம் டின்டேல் ஆவார். இவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடே ஆங்கில மொழியில் முதன்முதலாக அச்சிடப்பட்ட வேதாகமமாகும். இது 1525 இல் வெளிவந்தது. டின்டேலினுடைய காலத்தில் கிரேக்க எபிரேய மொழிகளைப் படித்திருந்த கிறிஸ்தவப் பண்டிதர்கள், துருக்கியர்களினால் கொன்ஸ்டன்டினோபிள் நகரத்திலிருந்து மேற்கு ஐரோப்பாவுக்குத் துரத்திவிடப்பட்டனர். இதனால், எபிரேய கிரேக்க மொழிகளும் ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகத்தின் பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. இதனால் வேதாகமத்தின் மூல மொழிகளான இவற்றைக் கற்று, மூலமொழியிலிருந்தே ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கக்கூடிய நிலை உருவானது. இத்தகு ஒரு சூழ்நிலையிலேயே வில்லியம் டின்டேல் ஒக்ஸ்போர்ட் மற்றும் கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி பயின்றார். பின்னர் போதகராக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார். வில்லியம் டின்டேல் போதகராக பணியாற்றிய போது, வேதாகமம் மக்களுடைய சொந்த மொழியில் இருந்தால் மட்டுமே அவர்களுக்கு வேதாகமச் சத்தியங்களை சரியான விதத்தில் போதிக்க முடியும் என்பதை உணர்ந்து கொண்டமையினால், புதிய ஏற்பாட்டை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார்.



வில்லியம் டின்டேலின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளுக்கு, அச்சமயம் இங்கிலாந்தில் பிஷ்ப்பாக இருந்த கத்பேர்ட் துன்ஸ்டால் என்பார் அனுமதியும் ஒத்துழைப்பும் கொடுக்காத போதிலும், இங்கிலாந்திலிருந்த ஹம்பிரி மொன்முத் என்பார், டின்டேலைத் தன்னுடைய வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளில் தான் உதவி செய்வதாகக் கூறினார். டின்டேல் ஒரு வருட காலம் அவருடைய வீட்டில் இருந்து மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டார். எனினும், அங்கிருந்து மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியாது என்பதை அறிந்து கொண்ட டின்டேல் 1524 இல், சுயாதீன நகராக இருந்த ஹம்பேர்க் இற்குச் சென்றார். பின்னர் விட்டன்பேர்க் எனுமிடத்துக்குப் போனார். அங்கிருக்கும் போதே, சீர்திருத்தவாதி மாட்டின் லூத்தரது நட்புறவு இவருக்குக் கிடைத்தது. 1525 இல் மறுபடியுமாக, டின்டேல் ஹம்பேர்க்கிற்குச் சென்றார். அங்கு மொன்முத் என்பார் அனுப்பிய பணம் கிடைத்தமையினால், உடனடியாக கொலோன் எனுமிடத் திற்குச் சென்று, தான் மொழிபெயர்த்திருந்த புதிய ஏற்பாட்டை அச்சிடத் தொடங்கினார். அக்காலத்தில் மாட்டின் லூத்தரை வன்மையாக எதிர்த்த கொக்லியூஸ் என்பார், டின்டேலின் ஆங்கில வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளை அறிந்து கொண்டமையினால், அவர் அது பற்றி அதிகாரிகளிடம் முறையிட்டார். இதனால், அச்சிடப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டின் சில ஏடுகளுடன் டின்டேல் வேர்ம்ஸ் எனும் நகருக்கு ஓடிப்போக வேண்டியதாயிற்று. எனினும், டின்டேல் வேர்ம்ஸ் நகரிலிருக்கும் போது, தனது ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புப் புதிய ஏற்பாட்டை இரு தடவைகள் வெளியிட்டதோடு, வியாபாரப் பொருட்களோடு 3000 புதிய ஏற்பாட்டுப் பிரதிகளை இரகசியமாக இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார்.

இங்கிலாந்து மக்கள் டின்டேலின் ஆங்கில புதிய ஏற்பாட்டை வாசிப்பதற்காக வாங்கிய போதிலும், நகரின் பிரதான பிஷ்ப்புவார்ஹெம் என்பார், அவற்றை எரித்து சாம்பலாக்குவதற்காக வாங்கினார். சகல புதிய ஏற்பாட்டுப் பிரதிகளையும் விலை கொடுத்து வாங்குவதற்காக, பிஷ்ப்புவார்ஹெம் நிதி திரட்டவும் தொடங்கினார். டின்டேலின் ஆங்கில புதிய ஏற்பாட்டுக்கு எதிராகப் பகிரங்கமாக பல பிரசங்கங்களும் ஆற்றப்பட்டன. டின்டேலின் மொழிபெயர்ப்பில் 2000 பிழைகள் இருப்பதாக பிஷ்ப்பு துன்ஸ்டால் கூறினார். வில்லியம் டின்டேல், அதுவரை காலமும் உபயோகத்திலிருந்த லத்தீன் மொழி வேதாகமத்தை அல்ல, மாறாக, மூலமொழியான கிரேக்கத்திலிருந்து நேரடியாக புதிய ஏற்பாட்டை ஆங்கிலத்துக்கு மொழி பெயர்த்திருந்தார். அவருடைய மொழிபெயர்ப்பு, லத்தீன் வேதாகமத்தைவிட பல வித்தியாசமான வாக்கிய

அமைப்புகளைக் கொண்டிருந்தமைக்கு இதுவே காரணம். டின் டேலின் மொழிபெயர்ப்பை ரோம சபை கடுமையாக எதிர்த்தமை யினால், அவருடைய முதற்பதிப்பில் வெளியிடப்பட்ட வேதாகமங்களில் ஒரு சிறு பகுதியும், இரண்டாவது பதிப்பில் வெளியிடப்பட்ட வேதா கமங்களில் 2 மட்டுமே தற்சமயம் உள்ளன. முதற்பதிப்பில் எஞ்சி யிருக்கும் சிறிய பகுதி தற்போது பிரித்தானிய நூதனசாலையில் உள்ளது. இரண்டாம் பதிப்பில் எஞ்சியிருக்கும் இரு வேதாகமங்களில் ஒன்று, இங்கிலாந்திலுள்ள பிரிஸ்டல் கல்லூரியிலும் மற்றது தூய பவுல் நூலகத்திலும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. 1525 முதல் 1528 வரை யிலான காலப்பகுதியில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்ட வில்லியம் டின்டேலின் 18,000 புதிய ஏற்பாட்டுப் பிரதிகளில் இன்றிருப்பவை இவை மட்டுமே. மற்றைய அனைத்தையும் ரோம சபை எரித்து சாம்பலாக்கிவிட்டது.

புதிய ஏற்பாட்டின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் முடிவடைந் தவுடன், பழைய ஏற்பாட்டையும் டின்டேல் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினார். 1530 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களையும் இவர் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். அதன் பின், யோனாவின் புத்தகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். எனினும், தனது புதிய ஏற்பாட்டு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு கடுமை யான விமர்சனத்துக்குட்பட்டமையினால் டின்டேல் பழைய ஏற் பாட்டு மொழிபெயர்ப்பை இடைநிறுத்தி விட்டு, புதிய ஏற்பாட்டை திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார். 1535 இல், திருத்தப்பட்ட டின் டேலின் ஆங்கில புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. வில்லியம் டின்டேல், யோசுவா முதல் 2 நாளாகமம் வரையிலான பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். எனினும் அவர் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் இப்புத்தகங்கள் அச்சிடப்படவில்லை. இவை 1537 இல் வெளிவந்த மத்தியுவின் வேதாகமத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன.

1535 இல் திருத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்த பின்னர், வில்லியம் டின்டேல் அன்ட்வேர்ப் எனுமிடத்தில் உள்ள ஒரு வீட்டில் வாழ்ந்துவந்தார். அன்ட்வேர்ப் ஒரு சுயாதீன நகராக இருந்தமையினால் அவருடைய எதிரிகளால் அவரை ஒன்றும் செய்யமுடியாதிருந்தது. எனினும் 1535 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 21 ஆம் திகதி, டின்டேலின் எதிரிகள் அவரைத் தந்திரமான முறையில் பிடித்துக்கொண்டு போய், வில்வோர்டே எனுமிடத்தில் 1536 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் வரை சிறையில் வைத்திருந்தனர். வில்லியம் டின்டேல் சிறையிலிருந்த ஒன்றரை வருடங்களும் குளிரினாலும் வியாதியினாலும் பாதிக்கப்பட்டார். அச்சமயம் அவர் தனக்கு அறிமுகமான ஒரு அதிகாரிக்கு எழுதிய கடிதத்தில்,

குளிநூக்காக தன் தொப்பியையும் போர்வையையும், கிழிந்து போன தன் உடைகளுக்கு ஒட்டுப்போடுவதற்குத் துணியையும், தனது எபிரேய வேதாகமம், எபிரேய இலக்கணப் புத்தகம், எபிரேய அகராதி என்பவற்றையும் அனுப்பும்படி கேட்டிருந்தார். தான் சிறையிலிருக்கும் போது, பழைய ஏற்பாட்டில் இன்னும் மொழிபெயர்க்க வேண்டிய எஸ்றா முதல் மல்கியா வரையிலான புத்தகங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க விரும்பியே டின்டேல் அக்கடிதத்தை எழுதினார். எனினும், அவரது வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப்படவே யில்லை. மாட்டின் லூத்தர் ரோம சபைக்கு எதிராக செயல்பட்டமையினால், மக்களுடைய சொந்த மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்ப்பதை சபைக்கு எதிரான துரோகச் செயலாக அச்சமயம் ரோம சபை கருதியமையே இதற்கான காரணமாகும். 1536 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் வில்லியம் டின்டேல் குற்றவாளி என ரோம சபை தீர்ப்பு வழங்கியது. அவ்வருடம் ஒக்டோபர் மாதம் 6 ஆம் திகதி அவருக்கு அரசினால் மரண தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது. டின்டேலைத் தூக்கு மரத்தில் கட்டி வைத்து, அவரது தொண்டையை நெரித்து அவரைக் கொன்றதோடு, உடனடியாக அவரது சரீரத்தையும் அதிகாரிகள் எரித்தனர். வில்லியம் டின்டேல், இங்கிலாந்து அரசனின் கண்களைத் திறந்தருளும் என ஜெபித்தவாரே மரணமடைந்தார். வில்லியம் டின்டேலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமமே பிற்கால ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய் அமைந்த உயர்ந்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பாகும்.

#### (4) அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆங்கில வேதாகமங்கள்

வில்லியம் டின்டேல் மரிக்கும்போது ஏறெடுத்த ஜெபம் அற்புதமான முறையில் பதிலளிக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்து அரசனுடைய கண்களும் திறக்கத்தொடங்கின. இதனால் வில்லியம் டின்டேலுக்குப் பிறகு, இங்கிலாந்து அரசனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆங்கில வேதாகமங்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. இவற்றுள் முதலிடம் வகிப்பது கவர்டேல் என்பாருடைய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமமாகும். கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று, ரோம சபையின் போதகராகிய கவர்டேல், சீர்திருத்த இயக்கத்தோடு ஏற்பட்ட தொடர்பு காரணமாகத் தனது போதகர் பதவியைத் துறந்து ஹம்பேர்க் எனுமிடத்துக்குச் சென்றார். அச்சமயம் ஹம்பேர்க்கில் வில்லியம் டின்டேல் இருந்தமையினால், அவரது மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளுக்கு கவர்டேலும் உதவிசெய்தார். வில்லியம் டின்டேல் சிறைப்பட்டிருக்கும் காலத்தில், கவர்டேல், 1535 இல் இரு ஏற்பாடுகளையும் ஆங்கிலத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். இரு ஏற்பாடுகளையும் கொண்ட அச்சிடப்பட்ட முதல் ஆங்கில வேதாகமம்

இதுவேயாகும். இவ்வேதாசமம் கொலோன் எனுமிடத்தில் அச்சிடப் பட்டு இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. அச்சமயம் இங்கிலாந்தின் அரசனாக இருந்த 8 ஆவது ஹென்றி, கவர்டேலின் வேதாசமத்தை இங்கிலாந்தில் விநியோகிப்பதற்கு அனுமதியளித்திருந்தான். கவர்டேலின் ஆங்கில வேதாசமம், ஜெரோமின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் மாட்டின் லாத்தரின் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாசமங்களிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். கவர்டேல், டின்டேலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் உபயோகித்துள்ளார் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

கவர்டேலுடைய ஆங்கில வேதாசமத்திற்குப் பிறகு, தோமஸ் மத்தியு என்பவருடைய வேதாசமம் 1537 இல் வெளிவந்தது. இது அரச அனுமதியோடு வெளியிடப்பட்ட வேதாசமமாகும். ரோம சபையுடனான தனது உறவை 1534 இல் துண்டித்துக் கொண்ட இங்கிலாந்தின் அரசனான 8 ஆவது ஹென்றி, ஆங்கில வேதாசமத்தை வெளியிடுவதற்கான அரச அனுமதியைக் கொடுத்திருந்தார். டின்டேல் மரித்து ஒரு வருடத்துக்குள்ளாகவே அவருடைய வேதாசமத்துக்கு அரச அங்கீகாரம் கிடைத்தது. தோமஸ் மத்தியுவின் வேதாசமம், டின்டேல் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த வேதாசமத்தின் திருத்தப்பதிப்பாகவே இருந்தது. இவ் வேதாசமம் தோமஸ் மத்தியு என்பவருடைய பெயரில் வெளிவந்த போதிலும், இதைத் தொகுத்து வெளியிட்டவர் டின்டேலின் நெருங்கிய நண்பரான ஜோன் றொகர்ஸ் என்பவராவார். 1535 இல், டின்டேல் சிறைப்பட்ட போது, தனது மொழிபெயர்ப்புப் பணியை இவரிடமே ஒப்படைத்திருந்தார். இவர் டின்டேலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பைத் தொகுத்ததோடு, அதைப் பூர்த்தி செய்து அன்ட்வெர்ப் எனுமிடத்தில் வெளியிட்டார். கேம்பிரிஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்ற இவர், அன்ட்வெர்ப் இல் இருக்கும் போது, வில்லியம் டின்டேல், கவர்டேல் என்போரது தொடர்பு காரணமாக இரட்சிக்கப்பட்டு சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டவராவார். இவர், ரோம சபையின் உபதேசங்களுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டமையினால், ரோம சபைக்குச் சார்பான மேரி எனும் இங்கிலாந்து ராணியின் ஆட்சிக் காலத்தில், 1555 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4 ஆம் திகதி உயிரோடு எரிக்கப்பட்டார்.

றொகர்ஸ் என்பாரினால் தொகுக்கப்பட்ட ஆங்கில வேதாசமம் டின்டேலினுடைய மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தமையினாலும், அவ்வேதாசமத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த விளக்கக் குறிப்புகள் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை பிரதிபலிப்பனவாய் இருந்தமையினாலும், அது ரோம சபைக்குச் சார்பான பிஷ்ப் மற்றும் போதகர்களது எதிர்ப்புக்குள்ளாகலாம் என்பதனால்,

அதைத் திருத்தி மொழிபெயர்த்தல் அவசியம் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இங்கிலாந்து அரசனின் பிரதம மந்திரியான தோமஸ் குரோம்வெல் என்பார், அப்பணியை கவர்டேலிடம் ஒப்படைத்தார். கவர்டேல், றொகர்சினால் தொகுக்கப்பட்ட வேதாகமத்தை மறுபடியுமாகத் திருத்தி வெளியிட்டார். இதை பெரிய அளவில் ஆலயத்தில் வைத்து வாசிப்பதற்கு ஏற்றவிதமாக அச்சிடுவதற்காக, திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் பாரீசிலுள்ள அச்சகமொன்றுக்கு அனுப்பப்பட்டன. 1538 இல், பாரீசில் 15 X 9 அங்குல அளவிலான பக்கங்களில் அச்சிடப்படத் தொடங்கிய இவ் வேதாகமத்தின் வெளியீட்டுப்பணி, அங்கு ஏற்பட்ட பிரச்சனை காரணமாக சிறிது காலத்தில் தடைப்பட்டது. இதனால் மறுபடியுமாக அச்சிடப்பட்ட பக்கங்களும் மிகுதி கையெழுத்துப் பிரதிகளும் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டதோடு, அங்கு ஒரு புதிய அச்சகம் நிறுவப்பட்டு 1539 இல், "பாரிய வேதாகமம்" எனும் பெயரில் வெளியிடப்பட்டது. இதில், ஏற்கனவே வெளிவந்த வேதாகமத்திலிருந்த விளக்கக் குறிப்புகள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டிருந்தன. அரசனின் பிரதம மந்திரி தோமஸ் குரோம்வெல், இங்கிலாந்திலிருந்த சகல சபைகளிலும் இவ்வேதாகமம் வாசிப்பதற்கு வசதியான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என கட்டளையிட்டிருந்தார். இவ்வேதாகமம் மக்கள் மத்தியில் அதிக வரவேற்பைப் பெற்றமையினால், மூன்று வருட காலத்தில் 7 பதிப்புகள் வெளியிடப்பட்டன. கவர்டேலினால் திருத்தப்பட்ட பாரிய வேதாகமம் வெளிவருவதற்கு சிறிது காலத்திற்கு முன்பு, டின்டேலின் ஆங்கில வேதாகமத்தின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பொன்றை ரிச்சர்ட் டவர்னர் என்பார் வெளியிட்டார். எனினும் பாரிய வேதாகமம் அரசினால் வெளியிடப்பட்டமையினால் டவர்னரின் வேதாகமம் மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யமடையவில்லை.

1534 இல் இங்கிலாந்தின் அரசன் எட்டாவது ஹென்றி ரோம சபையோடு இருந்த உறவுகளை முறித்துக் கொண்டு, இங்கிலாந்திலுள்ள சபைகளின் தலைமைப் பதவியை ஏற்றபோது, அவரது பிரதம மந்திரியான தோமஸ் குரோம்வெல், மற்றும் கென்டபரியின் பிரதான பிஷப்பான தோமஸ் கிரான்மர் என்போரது முயற்சி காரணமாக, அரச அங்கீகாரத்தோடு ஆங்கில மொழியில் வேதாகமங்கள் வெளிவரத்தொடங்கின. 1547 இல், 8 ஆவது ஹென்றி மரணமடைய அவரது மகனான 6 ஆவது எட்வர்ட் இங்கிலாந்தின் அரசனாகினார். இவர் தோமஸ் கிரான்மரினால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவராக இருந்தமையினால், சீர்திருத்தக் கருத்துகளுக்கு இடமளித்தார். இதனால் இவருடைய ஆட்சிக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் ஆங்கில மொழியில் வேதாகமத்தை மக்களால்

வாசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. இவருடைய ஆட்சிக்காலத்தில் பாரிய வேதாகமத்தின் இரு பதிப்புகள் முறையே, 1549 இலும் 1553 இலும் வெளியிடப்பட்டன. எனினும் 1547 இல் 10 வயதாயிருக்கும் போது இங்கிலாந்தின் அரசனாகிய 6 ஆவது எட்வர்ட், தனது 16 ஆவது வயதில் மரணமடைந்தமையினால், இங்கிலாந்தின் ஆட்சி, ரோம சபைக்கு ஆதரவான மேரி டியூடர் என்பவளது கைக்குச் சென்றுவிட்டது. இவள் மறுபடியுமாக ரோம சபையின் ஆதிக்கத்தை இங்கிலாந்தில் ஏற்படுத்த முற்பட்டாள். இதனால், சீர்திருத்தக் கருத்துக்களுக்கு ஆதரவாக இருந்த எல்லா போதகர்களையும் மேரி டியூடர் உயிரோடே எரித்தாள். அச்சமயம், ரோம சபைக்கு எதிராக இருந்த 300 போதகர்கள் இரத்தசாட்சிகளாக மரித்தனர். பலர் ஜெனீவாவுக்குத் தப்பி ஓடினர். 1554 இல், போப்பாண்டவரே இங்கிலாந்து சபையின் தலைவர் என பிரகடனப்படுத்தப்பட்டார். சபைகளில் வேத வாக்கிய பிரசங்கமும் நிறுத்தப்பட்டது. வில்லியம் டின்டேலின் மொழிபெயர்ப்போடு சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து திருத்தப்பதிப்பு வேதாகமங்களும் சட்டவிரோதமான புத்தகங்களாக்கப்பட்டன. வேதாகமத்தில் இருந்த விளக்கக்குறிப்புகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டன. ரோம சபைப் போதகர்கள் தவிர வேறு எவராவது வேதாகமத்தை வாசித்தால் அவர்களுக்குச் சிறைத்தண்டனை அளிக்கப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. அத்தோடு பல வேதாகமப் பிரதிகளும் எரிக்கப்பட்டன.

மேரி டியூடரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தோமஸ் மத்தியுவின் வேதாகமத்தைத் தொகுத்த ஜோன் றொகர்ஸ், மற்றும் கென்டபரியின் பிஷ்ப் தோமஸ் கிரான்மர் என்போரும் இரத்தசாட்சிகளாக மரித்தனர். கவர்டேல் ஜெனீவாவுக்குத் தப்பி ஓடிவிட்டார். ஜெனீவா ஒரு சுயாதீன நகரமாக அக்காலத்தில் இருந்ததோடு, சபை சீர்திருத்தவாதிகளின் இருப்பிடமாகவும் இருந்தது. ஜெனீவாவில் இருந்த சபை சீர்திருத்தவாதியான ஜோன் கல்வினின் மைத்துனரான வில்லியம் விட்டன்ஹம் என்பார், 1557 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும், 1560 இல் முழு வேதாகமத்தையும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். இது ஜெனீவா வேதாகமம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இது இரண்டரை வருட காலமாக ஜெனீவாவிலிருந்த ஒரு குழுவினரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமமாகும். இங்கிலாந்திலிருந்து தப்பிவந்த கவர்டேலும் இக்குழுவினரது மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளுக்கு உதவியுள்ளார். இதுவே 1551 இல் கிரேக்க புதிய ஏற்பாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்த வசனப்பிரிவுகளைக் கொண்ட முதலாவது ஆங்கில வேதாகமமாகும். ஜெனீவா வேதாகமம், இங்கிலாந்தில் தயாரிக்கப்பட்ட பாரிய வேதாகமத்தின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பாகும். எனினும், இதற்கு அடிப்படை

யாய் அமைந்தது, டின்டேலின் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமமேயாகும். எனினும், கிரேக்க, லத்தீன், எபிரேய மொழிப் பிரதிகளையும் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் உபயோகித்துள்ளனர். ஜேம்ஸ் அரசனின் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் வெளிவரும் வரை 140 பதிப்புகள் வெளிவந்த ஜெனீவா வேதாகமம், ஆங்கில மொழி பேசுபவர்களால் அதிகமாக உபயோகிக்கப்பட்ட வேதாகமமாக உள்ளது. இவ்வேதாகமத்தின் புதிய ஏற்பாடு 1576 இல் லோரன்ஸ் தொம்சன் என்பவரினால் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

1558 இல் மேரி டியூடர் மரணமடைந்ததற்குப் பிறகு, அவளுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரியான எலிசபெத் இங்கிலாந்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றாள். இவள் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை ஆதரித்தமையால், ஒவ்வொரு ஆலயத்திலும் ஆங்கில வேதாகமம் வைக்கப்படவேண்டுமென கட்டளையிட்டாள். இதன்படி பாரிய வேதாகமம் எல்லா ஆலயங்களிலும் மறுபடியுமாக வைக்கப்பட்டது. எனினும், சாதாரண மக்கள் ஜெனீவா வேதாகமத்தையே விரும்பிப் படித்தனர். இதற்குக் காரணம், அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பானதாயிருந்தமையேயாகும். இதனால், பிஷ்ப் பார்க்கர் என்பார், 1564 இல் பாரிய வேதாகமத்தைத் திருத்தி வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டார். இவருக்குப் பல பிஷ்ப்மார்களும் உதவி செய்தனர். எபிரேய கிரேக்க மூலமொழிகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து திருத்தப் பட்டு 1568 இல் வெளிவந்த அவ்வேதாகமம், பிஷ்ப் வேதாகமம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இதற்கு அரசினுடைய அங்கீகாரம் கிடைக்காத போதிலும், சபை பிஷ்ப்மார்களின் அங்கீகாரத்தோடு வெளியிடப்பட்டது. 40 வருட காலத்தில் இவ் வேதாகமத்தின் 20 பதிப்புகள் வெளிவந்த போதிலும், பாரிய மற்றும் ஜெனீவா வேதாகமங்களை மக்கள் உபயோகிப்பதை இதனால் நிறுத்தமுடியவில்லை.

ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தவர்கள் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தவர்களேயாவர். ரோம சபையின் நிர்வாகத்தையும் உபதேசங்களையும் எதிர்த்த இவர்கள், வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளவைகளை மக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே வேதாகமத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினர். வேதாகமத்தின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பை உபயோகித்து வந்த ரோம சபை, தனது சபைக்கு எதிரானவர்கள் மொழிபெயர்த்த அனைத்து வேதாகமங்களிலும் தேவனுடைய வார்த்தை மாற்றப்பட்டுள்ளது என்றும், அவற்றை மொழிபெயர்த்தவர்கள் வேதப்புரட்டர்கள் என்றும் குற்றம் சாட்டியதோடு, தனது சபை உபயோகத்துக்காக லத்தீன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியது. பிரான்சிலுள்ள டுவாய் எனுமிடத்தில், ரோம சபை

யைச் சேர்ந்த வில்லியம் அலன் என்பவரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கிலக் கல்லூரியின் விரிவுரையாளரான கிரகரி மாட்டின் என்பார், ரோம சபைக்காக லத்தீனிலிருந்து வேதாகமத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். அரசியல் காரணங்களுக்காக இக்கல்லூரி சில காலங்களுக்கு ரெயிம்ஸ் எனுமிடத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. கல்லூரி ரெயிம்ஸ் இல் இருக்கும் போது, 1582 இல், புதிய ஏற்பாட்டையும் பின்னர் 1593 இல் கல்லூரி டூவாய் இற்கு மறுபடியுமாக மாற்றப்பட்டதன் பின் பழைய ஏற்பாட்டையும் கிரகரி மாட்டின் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இம் மொழிபெயர்ப்பு 1609 இல் வெளியிடப்பட்டது.

எலிசபெத் இங்கிலாந்தை ஆட்சிசெய்யும் காலத்தில் வேதாகமத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க அரச அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருந்ததோடு, இங்கிலாந்து சபைகளில் ரோம சபையின் ஆதிக்கமும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. எலிசபெத்துக்குப் பிறகு, 1604 இல் இங்கிலாந்தின் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்ற ஜேம்ஸ் என்பவர், கிறிஸ்தவப் பற்றுமிக்கவராகவும் இருந்தார். இதனால், தான் அரசனாகிய அவ்வருடமே ஒரு புதிய ஆங்கில வேதாகம மொழிபெயர்ப்புக்காக ஒரு குழுவை நியமித்தார். அக்காலத்தில் உபயோகத்தில் இருந்த ஜெனீவா மற்றும் பிஷ்ப் எனும் இரு வேதாகமங்களையும் விட சிறப்பான ஒரு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தை வெளியிடுவதே ஜேம்ஸ் அரசனின் நோக்கமாக இருந்தது. ஜேம்ஸ் அரசனுடைய மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் மொத்தம் 47 பேர் அங்கம் வகித்தனர். இவர்கள் 6 சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து எபிரேய, கிரேக்க, லத்தீன் மொழி வேதாகமங்களையும், ஏற்கனவே ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த வேதாகமங்களையும் உபயோகித்து, திருத்தப்பட்ட ஒரு புதிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரித்தனர். 1611 இல் வெளியிடப்பட்ட இவ் வேதாகமம், அரசனுடைய அங்கீகாரத்தோடு வெளியிடப்பட்டமையினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பதிப்பு என்று அழைக்கப்படுகின்றது. எனினும், ஜேம்ஸ் அரசனின் அங்கீகாரத்தோடு இவ் வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டமையினால், ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு என்ற பெயரினாலேயே இன்றுவரை அறியப்பட்டு வந்துள்ளது. இம் மொழிபெயர்ப்பு ஆரம்பத்தில் சிலரது எதிர்ப்புகளுக்குட்பட்ட போதிலும், நாளடைவில், அதுவரை காலமும் உபயோகத்திலிருந்த வேதாகமங்கள் அனைத்தினது உபயோகத்தையும் இல்லாமல் செய்ததோடு, 250 வருடங்களாக ஆங்கில கிறிஸ்தவ உலகில் உபயோகிக்கப்பட்ட தனி ஒரு வேதாகமமாகவும் உள்ளது. இன்றும் கூட இம்மொழிபெயர்ப்பை விரும்பும் ஆங்கில கிறிஸ்தவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர்.



ஜேம்ஸ் அரசனின் அங்கீகாரம் பெற்றிருந்த ஆங்கில வேதாகமம், பிரசுரிக்கப்பட்ட முதல் வருடத்திலேயே மூன்று பதிப்புகள் வெளிவந்தது. 13 ஆம் நூற்றாண்டில், கென்டபரியின் பிரதான பிஷ்பாக இருந்த ஸ்டீவன் லங்டன் என்பாருடைய அதிகாரப் பிரிவும், 1551 இல் றொபர்ட் எஸ்டன் என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட வசனப்பிரிவுகளும் இம்மொழிபெயர்ப்பில் இடம் பெற்றிருந்தன. 1615 இல், இம்மொழிபெயர்ப்பில் இருந்த நூற்றுக் கணக்கான எழுத்துப்பிழைகள் திருத்தப்பட்டன. 1629 இல், மறுபடியுமாக இம்மொழிபெயர்ப்பு திருத்தப்பட்டதோடு, அதுவரை காலமும் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருந்த தள்ளுபடியாகமங்கள் நீக்கப்பட்டன. 1638 இல், மறுபடியுமாக இவ்வேதாகமம் திருத்தப்பட்டது. இம்மொழிபெயர்ப்பின் 1701 இன் லொயிட்ஸ் பதிப்பில், பிரதான பிஷ்ப் அஷர் என்பாருடைய வேதாகமச் சம்பவங்களின் காலக்குறிப்புகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன. ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு வேதாகமம், 1762 இல் பாரீஸ் என்பவரால் கேம்பிரிஜ் வேதாகமம் எனும் பெயரில் வெளியிடப்பட்டது. இதில் 383 விளக்கக் குறிப்புகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. 1769 இல் இது ஒக்ஸ்போர்ட் வேதாகமம் எனும் பெயரில் சில திருத்தங்களுடன் ப்லேய்னி என்பவரினால் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பிறகு இவ்வேதாகமமே ஆங்கில கிறிஸ்தவ சபையினது வேதாகமமாக இருந்த போதிலும், பிற்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட இதன் பதிப்புகளில், ஒரு சில திருத்தங்களும் செய்யப்பட்டன.

1611 முதல் 1881 வரை ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு வேதாகமமே ஆங்கில கிறிஸ்தவ உலகில் தனிப்பெரும் வேதாகமமாக இருந்த போதிலும், காலத்துக்குக்காலம் சிலர் புதிய மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். பழைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் சில கிடைத்தமையினால் அவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்த்து சில திருத்த மொழிபெயர்ப்புகளும் வெளிவரத் தொடங்கின. 17 ஆம் நூற்றாண்டில், ஹென்றி ஹம்மொண்ட் (1653 இல்), வூட்ஹெட், அலெஸ்ட்ரி, வோக்கர் (1675 இல்), ரிச்சர்ட் பெக்ஸ்ட்டர் (1685 இல்) என்போரது விளக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்கள் ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்பட்டன. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் மோர் (1729 இல் பு. ஏ.), வீட்டன் (1745 இல்), ஜோன் வெஸ்லி (1755 இல்) என்போரும், இன்னும் சிலரும் ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இதைவிட அதிகமானோர் ஆங்கிலத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். இவர்களில் தொம்சன் (1808 இல்), அலெக்சான்டர் (1822 இல்), நோவா வெப்ஸ்டர் (1833 இல்), பென் (1836 இல் பு. ஏ.), கென்றிக்ஸ் (1842 இல் பு. ஏ.), ப்ரெண்டன்

(1844 இல் ப. ஏ.), நோர்ட்டன் (1855 இல் சுவிசேஷங்கள்) கொனன்ட்ஸ் (1857 பு. ஏ.), ப்ரோம்ஃபீல்ட் (1863 சுவிசேஷங்கள்), அன்டர்சன் (1865 பு. ஏ.), பெளவர் (1870 பு. ஏ.), அல்பிரட் (1870 பு. ஏ.) ரொதர்ஹம் (1872 இல் பு. ஏ.), ஜூலியா ஸ்மித் (1876 இல்) என் போர் முக்கியமானவர்கள். இவ்வாறு பலர் புதுப்புது ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளைத் தயாரித்த போதிலும், பெரும்பாலான ஆங்கிலக் கிறிஸ்தவர்கள், ஜேம்ஸ் அரசனுடைய அங்கீகரிக்கப்பட்ட பதிப்பு வேதாகமத்தையே தேவனுடைய வார்த்தையாகக் கருதி, அதையே உபயோகித்து வந்துள்ளனர்.

### (5) அண்மைக்கால ஆங்கில வேதாகமங்கள்

அண்மைக்காலத்தில் நூற்றுக்கும் அதிகமான புதிய மொழி பெயர்ப்பு வேதாகமங்கள் ஆங்கில மொழியில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் பல, தனிப்பட்ட நபர்களது மொழிபெயர்ப்புகளாகும். சில, சகல சபைகளையும் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்ட குழுவினரது முயற்சியினால் வெளியிடப்பட்டவைகளாகும். அண்மைக் காலங்களில் வேதாகமப் புத்தகங்களின் பழைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் சில கிடைத்துள்ளமையினால், அவற்றை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மூலமொழியின் சரியான அர்த்தத்தைத் தரும் வண்ணம் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கக்கூடிய வசதிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இதனால், இன்று வெளிவரும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்கள் ஜேம்ஸ் அரசனது அங்கீகரிக்கப்பட்ட பதிப்பைவிட சிறப்பான மொழிபெயர்ப்புகளாக உள்ளன. ஆனால் ஆரம்பகாலத்தில், ஜேம்ஸ் அரசனது பதிப்பு வேதாகமத்தைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என, கூறியவர்களது கருத்துக்கள் கடுமையான விமர்சனத்துக்குள்ளாகின. எனினும் 1870 இல் வின்செஸ்ட்டர் இன் பிஷப்பான வில்பர்ஃபோஸ் என்பாரது முயற்சி காரணமாக, ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபை தவிர்ந்த ஏனைய சபைகளைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு, ஒரு புதிய வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டது. இக்குழுவினர் இரு பிரிவாகப் பிரிந்து, ஒரு பகுதியினர் இங்கிலாந்திலும் மறுபகுதியினர் அமெரிக்காவிலுமாக மொழிபெயர்ப்புப் பணியை ஆரம்பித்தனர். இங்கிலாந்து குழுவினர் தமது திருத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டை 1881 இலும், பழைய ஏற்பாட்டை 1885 இலும் வெளியிட்டனர். எனினும், அமெரிக்க குழுவினர் 1901 இலேயே தமது மொழிபெயர்ப்பைப் பிரசுரித்தனர். இது, அமெரிக்க தராதரப் பதிப்பு எனும் பெயரில் வெளிவந்ததோடு, இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்ட திருத்தப் பதிப்பைவிட வித்தியாசமான மொழிநடையிலேயே இருந்தது. இத்திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்கள் ஆரம்பத்தில் மக்கள் மத்தியில் ஓரளவு வரவேற்பைப்

பெற்றாலும் கூட, ஜேம்ஸ் அரசனது பதிப்பை வாசித்துப் பழகிய வர்களது எதிர்ப்புகளுக்கும் விமர்சனத்துக்கும் முகங்கொடுக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இம்மொழிபெயர்ப்புகளால், ஜேம்ஸ் அரசனது பதிப்பை மக்கள் உபயோகிப்பதை நிறுத்தமுடியாது போய்விட்டது.

அண்மைக்காலங்களில் வேதாகமத்தின் பல பழைய கையெழுத்துப்பிரதிகள் கிடைத்துள்ளதோடு, புதிய ஏற்பாடானது, ஆரம்பத்தில், முதலாம் நூற்றாண்டின் சாதாரண பேச்சு மொழியான கொய்னி எனும் கிரேக்கத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது என்றும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இதனால், வேதாகமம் உயர்ரக மொழி நடையிலேயே இருக்கவேண்டும் என நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த கருத்தும் மாறத்தொடங்கியது. இதனால், அன்றாட பேச்சு மொழியிலான இலகு மொழிநடையில் பல ஆங்கில வேதாகமங்கள் வெளிவரத்தொடங்கின. இவற்றுள், 1885 இல் வெளிவந்த ஹெலன் ஸ்புரல் என்பாரது சாதாரண மொழியிலான பழைய ஏற்பாடும், 1895 இல் வெளிவந்த ஃபெரர் ஃபென்டன் என்பாரது இலகு மொழி நடையிலான புதிய ஏற்பாடும், 1905 இல் வெளிவந்த அவரது பழைய ஏற்பாடும், 1899 இல் பிரசுரமான 20 ஆம் நூற்றாண்டு புதிய ஏற்பாடும், 1913 இல் வெளிவந்த ஜேம்ஸ் மொஃப்ட் என்பாரின் புதிய ஏற்பாட்டின் புதிய மொழிபெயர்ப்பும், (1924 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும் இவர் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்) 1903 இல் பிரசுரமாகிய ரிச்சர்ட் வேமத் என்பாரின் நவீன பேச்சிலான புதிய ஏற்பாடும், 1923 இல் வெளிவந்த எட்கர் குட்ஸ்பீட் என்பாரின் புதிய ஏற்பாட்டின் அமெரிக்க மொழிபெயர்ப்பும், 1927 இல் வெளியிடப்பட்ட ஸ்மித், கோர்டன், மீக், வோட்டர்மன் என்பாரது பழைய ஏற்பாட்டின் அமெரிக்க மொழிபெயர்ப்பும், 1924 இல் பிரசுரமாகிய மொன்ட்கோமரி இன் மொழிபெயர்ப்பும், 1923 இல் பெலன்டைன் என்பாரினால் வெளியிடப்பட்ட ரிவர்சைட் புதிய ஏற்பாடும், 1947 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வெளிவரத்தொடங்கிய ஜே. பி. பிலிப்ஸ் என்பாரது பேச்சுமொழி நடையிலான மொழிபெயர்ப்பும், 1956 முதல் 1559 வரையிலான காலப்பகுதியில் வெளிவந்த வுஸ்ட்டின் விரிவுபடுத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பும், 1958 இற்கும் 1965 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பிரசுரமான அம்பிலிஃபைட் பைபிளும், 1901 இல் வெளிவந்த ஏ. எஸ். வேஸ் என்பாரின் நிருபங்களின் புதிய பதிப்பும், 1955 இல் வெளிவந்த ஸ்கோபீஃல்ட் இன் புதிய ஏற்பாடும், 1959 இல் பிரசுரமான நவீன ஆங்கிலத்திலான பேர்க்ளி பதிப்பும் முக்கியமானவைகளாகும். இன்றைக்கு இதைப்போன்ற இலகு மொழிநடையிலான பல ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

தனிப்பட்டவர்களுடைய இலகு மொழிநடையிலான ஆங்கில

வேதாகமங்கள் மட்டுமல்ல பல சபைகளைச் சேர்ந்த குழுவினரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சில புதிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களும் அண்மைக்காலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் 1946 இல் வெளிவந்த திருத்தப்பட்ட தராதரப் பதிப்பு (ஆர். எஸ். வி.) வேதாகமம் முதலிடம் பெறுகின்றது. 1901 இல் வெளியிடப்பட்ட அமெரிக்க தராதரப் பதிப்பின் பதிப்புரிமை, மார்க்க கல்விக்கான சர்வதேச சங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இச்சங்கம், 1937 இல் அமெரிக்க தராதரப் பதிப்பைத் திருத்தி மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதற்கு ஒரு குழுவை நியமித்தது. 32 வேதபண்டிதர்களும் 50 ஆலோசகர்களும் இக்குழுவில் பணியாற்றினர். இவர்களது முயற்சி காரணமாக 1946 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1952 இல் முழு வேதாகமமும் திருத்தப்பட்ட தராதரப் பதிப்பு எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. அதேசமயம், லொக்மேன் எனும் நிறுவனம், அமெரிக்கப் பதிப்பின் புதிய திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பொன்றை 1971 இல் வெளியிட்டது. இது புதிய அமெரிக்க தராதரப்பதிப்பு (என். ஏ. எஸ். பி.) என அழைக்கப்படுகின்றது.

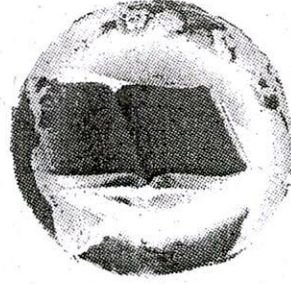
அமெரிக்க தராதரப்பதிப்பை அமெரிக்கர்கள் திருத்தி வெளியிட்டமையினால், இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்ட திருத்தப்பட்ட பதிப்பு வேதாகமத்தை மறுபடியுமாகத் திருத்தி வெளியிடும் முயற்சிகள் 1930 இல் ஆரம்பமாகின. எனினும், 1939 இல் ஏற்பட்ட இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தினால் இப்பணி பாதிக்கப்பட்டது. பின்னர் 1946 இல் ஸ்கொட்லாந்து சபையின் பொதுச் சங்கம் இப்பணியை ஆரம்பிக்கத் தீர்மானித்து, இங்கிலாந்திலுள்ள ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபை தவிர்ந்த ஏனைய சபைகளின் கூட்டுறவுடன் 1947 இல் ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் குழுவை நியமித்தது. இக்குழுவினரது முயற்சி காரணமாக, 1961 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1965 இல் பழைய ஏற்பாடு உட்பட முழு வேதாகமமும் புதிய ஆங்கில வேதாகமம் எனும் பெயரில் வெளியிடப்பட்டது.

1610 இல் ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையினால் வெளியிடப்பட்ட ருவாய் எனும் ஆங்கில வேதாகமம் பிஷப் சலோனர் என்பவரினால் திருத்தப்பட்டது. இவர் கி. பி. 1749 இற்கும் 1772 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் புதிய ஏற்பாட்டை 5 தடவைகள் திருத்தி வெளியிட்டதோடு, 1750 இலும் 1763 இலும் பழைய ஏற்பாட்டையும் இரு தடவைகள் திருத்தி வெளியிட்டார். 1810 இலிருந்து, அமெரிக்காவிலுள்ள ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையும் இத்திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை உபயோகிக்கத் தொடங்கியது. இதை விட ஒரு சில ரோமன் கத்தோலிக்க வேதபண்டிதர்களது தனிப்பட்ட ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களும் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்துள்ளன. சலோனரின் மொழிபெயர்ப்பு மறுபடியு

மாகத் திருத்தப்பட்டு, 1941 இல் புதிய ஏற்பாடு அமெரிக்காவில் பிரசுரமாகியது. இத்திருத்த மொழிபெயர்ப்பு, அமெரிக்க கத்தோலிக்க வேதாகம ஒன்றியத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். இதன் பின்னர் எபிரேய மொழியிலிருந்து நேரடியாக ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையினரது பழைய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு நான்கு பகுதிகளாக 1948 முதல் 1969 வரையிலான காலப்பகுதியில் வெளியிடப்பட்டது. அமெரிக்காவில் ஏற்கனவே பிரசுரிக்கப்பட்ட ரோமன் கத்தோலிக்க சபையின் புதிய ஏற்பாடு, லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தமையினால் 1970 இல், மூல மொழியான கிரேக்கத்திலிருந்து நேரடியாக ஆங்கிலத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டையும் அமெரிக்க கத்தோலிக்க வேதாகம ஒன்றியம் வெளியிட்டது. இவர்களது மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம், புதிய அமெரிக்க வேதாகமம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இதே போல, இங்கிலாந்திலும் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பதிப்பு எனும் பெயரில் ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது கட்பர்ட் லெட்டர் என்பாரது முயற்சியினால் தயாரிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பாகும். இதன் புதிய ஏற்பாடு 1948 இல் வெளிவந்தது. பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் 1935 இலிருந்து வெளிவரத்தொடங்கிய போதிலும் 1954 இல் ஏற்பட்ட லெட்டரின் மரணம் இம்மொழிபெயர்ப்பு பூர்த்தியடைவதைத் தடுத்துவிட்டது.

1945 இல் ஆர். ஏ. நொக்ஸ் என்பார் புதிய ஏற்பாட்டையும், 1949 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும், 1955 இல் இரு ஏற்பாடுகளை ஒன்றாகவும் வெளியிட்டார். இதற்கு இங்கிலாந்திலுள்ள ரோம சபையின் அங்கீகாரம் கிடைத்தது. இது லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஆங்கில வேதாகமமாகும். பின்னர் வத்திக்கானின் 2 ஆவது ஆலோசனைச் சங்கத்தின் விளைவாக (1963 - 1965) வேதாகமத்தை வெளியிடுவதில் ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபை மற்ற சபைகளுடன் இணைந்து பணிபுரியும் முயற்சி உருவானது. இதனால் 1965 இல் திருத்தப்பட்ட தராதரப்பதிப்பு வேதாகமத்தின் புதிய ஏற்பாட்டையும், 1966 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும் ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபை வெளியிட்டது. இதன் பின்னர் 1967 இல், ரோமன் கத்தோலிக்க சபை எருசலேமில் வெளியிட்ட ஆங்கில வேதாகமம் "எருசலேம் பைபிள்" என அழைக்கப்படுகிறது. இது எபிரேய, கிரேக்க, அரமிக், பிரான்ஸ் மொழி வேதாகமங்களை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமமாகும்.

1962 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க வேதாகமச் சங்கம் அன்றாட மொழியில் ஆங்கிலத்தில் ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரிக்கும் பணியை ஆரம்பித்தது. இதன் பயனாக 1966 இல் நவீன மனிதனுக்கான நற்செய்தி எனும் தலைப்பில் புதிய ஏற்பாடும், 1976 இல் முழுவேதாகமமும் “குட்நியூஸ் பைபிள்” எனும் பெயரில் வெளிவந்தது. இதைத் தவிர இன்னும் சில ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு வேதாகமங்களும் தற்சமயம் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் முக்கியமானது இன்று பெரும்பாலான மக்களால் உபயோகிக்கப்படும், புதிய சர்வதேசப் பதிப்பு வேதாகமமாகும் (என். ஐ. வி.). இதை வெளியிட வேண்டும் எனும் கருத்து அமெரிக்காவிலுள்ள இலிநொஸ் என்ற இடத்தில் 1965 இல் கூடிய சகல சபைகளையும் சார்ந்த வேதபண்டிதர்களால் வலியுறுத்தப்பட்டது. இக்கருத்துக்கு அதிக ஆதரவு கிடைத்தமையினால் 1966 இல் சிக்காகோ எனுமிடத்தில் கூடிய சபைத்தலைவர்களது கூட்டத்திலும் இதற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கப்பட்டது. 1967 இல் நியூயோர்க் சர்வதேச வேதாகமச் சங்கம் இப்பணியைப் பொறுப்பேற்றது. இதன் பயனாக 1973 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1978 இல் முழு வேதாகமமும் “புதிய சர்வதேச பதிப்பு” எனும் பெயரில் வெளிவந்தது இன்றிருக்கும் ஆங்கில வேதாகமங்களில் இதுவே சிறப்பானதாகக் கருதப்படுவதோடு பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டும் வருகின்றது.





## அனைத்துலக மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்

இன்று உலகிலேயே அதிகளவு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள ஒரு புத்தகமாக இருப்பது பரிசுத்த வேதாகமம் மட்டுமேயாகும். 1982 ஆம் ஆண்டின் கணிப்பீட்டின்படி, உலகின் 275 மொழிகளில் முழுமையான வேதாகமமும், 495 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 940 மொழிகளில் வேதாகமத்தின் சில பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. இதன்படி, 1982 இல் மொத்தம் 1710 மொழிகளில் வேதாகமம் இருந்துள்ளதை அறிகின்றோம். இன்று இதைவிட அதிகமான மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதோடு, இன்னும் பல புதிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வருகின்றது. 1992 ஆம் ஆண்டு, மேற்கு ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஒன்றான கோட்டே டி ஐவெயர் இன் மொழியான பீட்டேலோவா எனும் மொழியில் மாற்கு எழுதின சுவிசேஷம் வெளியிடப்பட்டபோது, வேதாகமப் புத்தகங்களின் மொழிபெயர்ப்புகள் 2000 மொழிகளாக உயர்வடைந்துள்ளது. எனினும், இன்னும் 4500 மொழிகளில் வேதாகமத்தின் சிறு பகுதிகூட மொழிபெயர்க்கப்படாமல் உள்ளது. இன்று வரை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள வேதாகமங்களுள் முக்கியமானவற்றை இவ்வத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

### ஐரோப்பிய மொழிகளில் வேதாகமம்

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் முதலாம் நூற்றாண்டில் ரோம சாம்ராட்சியத்திலிருந்து பிலிப்பி எனும் பட்டணத்தில் சபையை ஸ்தாபித்தபோது ஐரோப்பா கண்டத்திற்குச் சென்ற கிறிஸ்தவம், படிப்படியாக ஐரோப்பா கண்டம் முழுவதும் பரவியமையினால் அப்பிரதேசத்து மக்களது மொழிகளிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படத் தொடங்கியது. இவற்றுள் ஆரம்பகாலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமங்களின் வரலாற்றை 7 ஆம் அத்தியாயத்தில் ஏற்கனவே அறிந்துகொண்ட நாம், இப்போது பிற்கால மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள் பற்றி பார்ப்போம்.

## (1) ஜெர்மனிய மொழிபெயர்ப்பு

ஜெர்மனிய கோத்திரங்களுள், கோத்திக் மற்றும் பிரான்கிங் இனத்தவரது மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமங்கள் பற்றி 7 ஆம் அத்தியாயத்தில் நாம் அறிந்துகொண்டோம். இவ்விரு ஜெர்மனிய கோத்திர இனத்தவரது மொழிகளில் மட்டும் அல்ல, இன்னும் சில ஜெர்மனிய கோத்திர மொழிகளிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதோடு, தற்சமயம் 200 இற்கும் அதிகமான இவற்றின் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் உள்ளன. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் சங்கீதப் புத்தகத்தைப் பலர் ஜெர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். 1350 இல் ஆக்ஸ்பேர்க் வேதாகமம் என அழைக்கப்படும் ஜெர்மனிய மொழியிலான புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. 1400 அளவில் டெப்வன்சில் என அழைக்கப்படும் புதிய ஏற்பாட்டின் ஜெர்மனிய மொழிபெயர்ப்பு தயாரிக்கப்பட்டது. 1389 இற்கும் 1400 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு வேதப்பிரதியில், பழைய ஏற்பாட்டின் பகுதிகளும் ஜெர்மனிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஜோஹான் மென்டல் என்பாரினால் வெளியிடப்பட்ட மென்டல் வேதாகமம் என அழைக்கப்படும் வேதாகமமே, ஜெர்மன் மொழியில் முதன் முதலில் அச்சிடப்பட்ட வேதாகமமாகும். 1466 இல் வெளிவந்த இவ்வேதாகமம் பிற்காலத்தில் 18 பதிப்புகள் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

வேதாகம சரித்திரத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றுவிளங்கும் வேதாகமம், சீர்திருத்தவாதியான மாட்டின் லூத்தர் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட ஜெர்மன் மொழி வேதாகமமாகும். ஜெர்மனியிலுள்ள ஒரு செல்வந்த குடும்பத்தில் 1483 இல் பிறந்த மாட்டின் லூத்தர், 1505 இல் ஒரு துறவுமடத்தில் சேர்ந்து 1507 இல் ரோம சபையின் மதகுருவானார். இறையியல் கல்வியில் பட்டம் பெற்று வேதாகம விரிவுரையாளராகிய லூத்தர் வேதவாக்கியங்களை ஆராயும் போது, மனிதன் ரோம சபையின் சடங்காச்சாரங்களை செய்வதன் மூலமாக அல்ல, மாறாக, இயேசுகிறிஸ்துவின் மீது வைக்கும் விசுவாசத்தின் மூலமே இரட்சிக்கப்படுவான் என்பதை அனுபவரீதியாகக் கண்டு கொண்டமையினால், அக்காலத்தை ரோம சபையின் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டத் தொடங்கினார். இதனால், ரோம சபை அவரை எதிர்க்கத் தொடங்கியது. 1521 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முதல், 1522 மார்ச் மாதம் வரையிலான காலப்பகுதியில் பாதுகாப்புக்காகத் தன் நண்பர்களினால் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த சமயம், மாட்டின் லூத்தர், எரஸ்மஸ் என்பவருடைய கிரேக்க வேதாகமத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஜெர்மன் மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்தார். இது 1522 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் விட்டன்பேர்க் எனும் இடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. 1523 ஆம் ஆண்டில்,



மாட்டின் லாத்தரின் பழைய ஏற்பாட்டின் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு சூத்திர பகுதியாக வெளியிடப்பட்டது. 1534 இல் பழைய ஏற்பாடு, ஸ்ரூபடியாகமங்கள், புதிய ஏற்பாடு உட்பட முழு வேதாகமமும் ஜெர்மன் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் மாட்டின் லாத்தரின் மொழிபெயர்ப்பு திருத்தி வெளியிடப்பட்டது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் மாட்டின் லாத்தருடைய மொழிபெயர்ப்பே பிரபலம் பெற்று விளங்கியதோடு, வேறு சில மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு அடிப்படையான வேதாகமமாகவும் இருந்தது.

மாட்டின் லாத்தரின் காலத்தில் அவருடைய மொழிபெயர்ப்பிற்கு இணையான வேறு மொழிபெயர்ப்புகள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. அக்காலத்தில் வேறு நபர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஜெர்மன் மொழி வேதாகமங்கள் மாட்டின் லாத்தரின் மொழிபெயர்ப்பின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருந்தன. 1527 இல் ஹைரனிமுஸ் எம்சர் என்பார், ரோமன் கத்தோலிக்க சபைக்காக லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மாட்டின் லாத்தரின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி வெளியிட்டார். 1534 இல் ஜோஹான் டயுட்டன்பேர்க் என்பார் எம்சரின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி வெளியிட்டார். இது மறுபடியுமாக 1630 இல் கஸ்பர் யுலென்பேர்க் என்பாரினாலும் 1662 இல் மானிஸ் எனுமிடத்திலிருந்த போதகராலும் திருத்தப்பட்டு கத்தோலிக்க வேதாகமம் எனும் பெயரைப் பெற்றது. இதேபோல, வேறுசிலரும் லாத்தரின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி வெளியிடும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

1602 இல் ஜோஹான்னஸ் ஃபிஸ்சர் என்பார் முழுவேதாகமத்தையும் ஜெர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். 1726 இற்கும் 1742 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் லாத்தரது ஜெர்மனிய மொழிபெயர்ப்பையும், அக்காலத்தை சில ஆங்கில மற்றும் சூரிக் மொழிபெயர்ப்புகளோடு ஒப்பிட்டு ஒரு திருத்தப்பட்ட ஜெர்மன் மொழி வேதாகமத்தை ஜோனஹன்ஹியூ என்பார் 8 பகுதிகளாக வெளியிட்டார். பிற்காலத்தில் வேறு சிலரும் லாத்தரின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்த முற்பட்டாலும், அவர்களது மொழிபெயர்ப்புகள் ஜெர்மனிய கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் அதிக வரவேற்பைப் பெறவில்லை. 1863 இல் பல சபைகளையும் சேர்ந்த ஒரு குழுவினர் மாட்டின் லாத்தரது வேதாகமத்தைத் திருத்தும் பணியை ஆரம்பித்தனர். இவர்களது முயற்சி காரணமாக 1867 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1883 இல் முழு வேதாகமமும் ஜெர்மன் மொழியில் வெளிவந்தது. இம்மொழிபெயர்ப்பு குறித்து மக்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களை கவனத்தில் கொண்டு மறுபடியுமாக சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்ட புதிய ஜெர்மன் மொழி வேதாகமம் 1892 இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் பல நவீன ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் 1926 ஆம் ஆண்டு பிரசுரிக்கப்பட்ட ஹேர்மன் மென்கே என்பாருடைய “மென்கே வேதாகமம்” முக்கியமானது. இது இருபது வருட கால முயற்சியினால் உருவான மொழிபெயர்ப்பாகும். பல தடவைகள் தனது மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்திய ஹேர்மன் மென்கே, 1939 இல் தனது 97 ஆவது வயதில் திருத்தப்பட்ட தனது இறுதி மொழிபெயர்ப்பைப் பூர்த்தி செய்தார். இதன் பின்னர் 1956 இல், லூத்தரின் திருத்தப்பட்ட இன்னுமொரு ஜெர்மன் வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது. அண்மைக் காலத்தில் சில புதிய ரோமன் கத்தோலிக்க ஜெர்மன் வேதாகமங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

## (2) டச்சு மொழிபெயர்ப்பு

ஐரோப்பாவிலுள்ள ஒல்லாந்து மற்றும் பெல்ஜியம் எனும் நாடுகளில் பேசப்படும் டச்சு மொழியில், 16 ஆம் நூற்றாண்டு சீர் திருத்த காலம் வரை வேதாகமத்தின் ஒரு சில புத்தகங்கள் மட்டுமே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் அவை நேரடியான மொழிபெயர்ப்புகளாய் இராமல், விளக்க மொழிபெயர்ப்புகளாகவே இருந்தன. இவற்றுள், இன்றுவரை இருக்கும் மிகப் பழைய கையெழுத்துப்பிரதி கி. பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தைச் சேர்ந்த சங்கீதப் புத்தகத்தின் விளக்க மொழிபெயர்ப்பாகும். இது லிம்பேர்க் எனுமிடத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகின்றது. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இப்பகுதியில் ஏற்பட்ட எழுப்புதல் காரணமாக வேதாகமமானது டச்சு மொழியில் நேரடியாக மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்டமையினால் சில டச்சு மொழி வேதாகமங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றுள் இன்றிருக்கும் பிரதிகளுள் முக்கியமானது கி. பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் டேட்டியன் என்பாரினால் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட சுவிசேஷப் புத்தகங்களில் இருந்து (லத்தீன் மொழியில் இருந்து) மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். 1271 இல் ஜேக்கப் வொன் மீர்லன்ட் என்பார், டச்சு மொழியில் வேதாகம சரித்திர புத்தகமொன்றை வெளியிட்டார். அதே சமயம் பெல்ஜியம் பகுதியில் பேசப்பட்டுவந்த டச்சு மொழியில் சங்கீதப் புத்தகங்களும், 1300 இல் சுவிசேஷங்களும், நிருபங்களும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. மேலும் 14 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஒல்லாந்தில் பேசப்பட்ட டச்சு மொழியில் வேதாகமப் புத்தகங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதோடு பல சுவிசேஷப்புத்தகங்களின் தொகுப்பு நூல்களும் வெளிவந்தன. 14 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இன்னுமொரு வேதாகம சரித்திர புத்தகம் டச்சு மொழியில் வெளியிடப்பட்டது.

1384 இல் ஜோஹான் ஸ்குட்கன் என்பார் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட டச்சு மொழி புதிய ஏற்பாடும், சங்கீதங்களும் பிரபல்யம்

பெற்ற மொழிபெயர்ப்பாக இருந்தது. சங்கீதங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பழைய ஏற்பாட்டின் பகுதிகள் 1477 இல் டெல்ஃட் எனும் இடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. டச்சு மொழியில் முதன் முதலில் அச்சிடப்பட்ட இவ்வேதாகமம் 1300 ஆம் ஆண்டு ஃலெமின் என்பவரினால் லத்தீன் மொழியில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதப் பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டதாக நம்பப்படுகின்றது. 1480 இல் சங்கீதப் புத்தக மொழிபெயர்ப்பு இதில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. புதிய ஏற்பாட்டைப் பொறுத்தவரை 1522 ஆம் ஆண்டே அதன் டச்சு மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகியது. அன்ட்வேர்ப் எனுமிடத்தில் வெளியிடப்பட்ட இவ்வேதாகமம், லத்தீன் மொழியிலிருந்து டச்சு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். 1522 இல் சபை சீர்திருத்தவாதி மாட்டின் லூத்தர் மொழிபெயர்த்த ஜெர்மன் வேதாகமம் வெளிவந்த பின்னர், பலர் அதை டச்சு மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியமையினால், 1523 இல் அன்ட்வேர்ப் மற்றும் அம்ஸ்டர்டாம் எனுமிடங்களில் புதிய ஏற்பாட்டின் புதிய டச்சு மொழிபெயர்ப்புகள் வெளியிடப்பட்டன. இதற்குப் பிறகு இன்னும் சில இடங்களிலும் இப்புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. அதேசமயம் எரஸ்மஸ் என்பாருடைய கிரேக்க மற்றும் லத்தீன் புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்புகளில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட டச்சு மொழி புதிய ஏற்பாடு 1524 இல் டெல்ஃட் எனுமிடத்திலும், 1525 இலும் 1526 இலும் அன்ட்வேர்ப் எனுமிடத்திலும் வெளியிடப்பட்டன.

டச்சு மொழியில் முழு வேதாகமத்தையும் ஒன்றாக மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் பணியை ஒரு குழுவினர் மேற்கொண்டனர். இதில் ஆதியாகமம் முதல் உன்னதப்பாட்டு வரையிலான பகுதியும் புதிய ஏற்பாடும் மாட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டும், ஏனைய பகுதிகள் வேறு ஜெர்மனிய மொழிபெயர்ப்புகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இவ்வேதாகமத்தை 1526 இல் ஜே. வென் லீஸ் வெல்ட் என்பார் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். 1527 இற்கும் 1539 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பல ரோமன் கத்தோலிக்க டச்சு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களும் வெளிவந்தன. 1548 இல் கொலோன் இலும் லுவைன் இலும் வெளியிடப்பட்ட டச்சு மொழி வேதாகமங்களே பிற்கால ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினது டச்சு மொழி வேதாகமங்களுக்கு அடிப்படையாய் இருந்தன. டச்சு மொழி சீர்திருத்த சபைகள் லூத்தரன் சபை, மெனனைட் சபை, சீர்திருத்த சபை, ரெமான்ஸ்ட்ரன்ட் சபை என பிரிவடைந்த பின்னர், ஒவ்வொரு குழுவும் தமக்கென பிரத்தியேகமாக வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியமையினால், பல புதிய டச்சு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்கள் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றுள் அரசின் பொதுவான வேதாகமம் என அழைக்கப்படும் மொழிபெயர்ப்பு முக்கியமானது. இது டோர்ட் எனுமிடத்தில் 1618 முதல் 1619

வரையிலான காலப்பகுதியில் கூடிய சீர்திருத்த சபை ஆலோசனை சங்கத்தில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி, மூலமொழிகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பாகும். 1637 இல் வெளிவந்த, லின்டன் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட இவ்வேதாகமமே ஒல்லாந்த சீர்திருத்த சபையின் அங்கீகாரம் பெற்ற வேதாகமமாயிற்று. மாட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மனிய மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து டச்சு மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமம் 1823 இல் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, லூத்தரன் சபையினது அதிகாரபூர்வமான வேதாகமமாகியது. லின்டன் எனுமிடத்திலிருந்த இறையியல் கல்லூரியின் கல்விபீட அங்கத்தவர்களினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு 1866 இலும் பழைய ஏற்பாடு 1901 இலும் வெளிவந்தது. இதன் பின்னர் நெதர்லாந்து வேதாகமச் சங்கம் டச்சுமொழியில் ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தை 1951 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது.

### (3) கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு

முதலாம் நூற்றாண்டு கிரேக்க மொழியானது காலம் செல்லச் செல்ல மாற்றமடைந்தமையினால், அக்காலத்தைக் கொய்னி என அழைக்கப்படும் கிரேக்க மொழி வழக்கத்தில் இல்லாமல் போய் விட்டது. தற்காலத்தை நவீன கிரேக்கம், 10ஆம் நூற்றாண்டளவில் பழைய கொய்னி கிரேக்கத்திலிருந்து வளர்ச்சியடைந்த கிரேக்க மொழியாகும். இந் நவீன கிரேக்க மொழியில் முதல் தடவையாக கி. பி. 1547 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து புத்தகங்களும் கொன்ஸ்டன்டினோபிள் நகரத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. மக்ஸ்சிமஸ் எனும் கிரேக்க மதத்துறவி 1638 இல் நவீன கிரேக்க மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டார். இது ஜெனீவா நகரத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அனெஸ்டாசியஸ் மைக்கேல் என்பவரினால் தயாரிக்கப்பட்ட இதன் திருத்தப் பதிப்பு ஹலே எனும் இடத்தில் 1710 இல் வெளியிடப்பட்டது. கொன்ஸ்டன்டினோபிள் நகரத்திலிருந்த துறவுமடத்தைச் சேர்ந்த ஹிலரியொன் என்பாரது கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் ஒன்று 1828 இல் பிரித்தானிய மற்றும் வெளிநாட்டு வேதாகமச் சங்கத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. இதன்பின், பல கிரேக்க பண்டிதர்களினால் தயாரிக்கப்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டை 1840 இலும், புதிய ஏற்பாட்டை 1844 இலும் இவ்வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்டது.

வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்ட கிரேக்க வேதாகமங்களில் தள்ளுபடியாகும் புத்தகங்கள் இடம் பெறாதமையினால் கிரேக்க சபைகள் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மேலும் 1848 இல் வெளிவந்த பம்பாஸ் என்பாரின் திருத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு அரசியல் காரணங்களினால் அதிக வரவேற்பைப் பெறவில்லை. அதேபோல, 1900 இல் அத்தென்ஸ் பட்டணத்தில் வெளியிடப்பட்ட

நவீன கிரேக்க மொழி சுவிசேஷப் புத்தகங்களும் பலத்த எதிர்ப்புக்கு முகங்கொடுத்தது. அத்தென்சில் கலவரங்கள் ஏற்பட இம்மொழி பெயர்ப்பு காரணமாகியமையினால், நவீன கிரேக்க மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களை உபயோசிக்க அரசு தடை விதித்தது. இத்தடை 1924 ஆம் ஆண்டே நீக்கப்பட்டது. 1927 இல் சங்கீதப் புத்தகங்கள் கெலி நிக்கஸ் என்பாரினால் நவீன கிரேக்கத்தில் அத்தென்ஸ் பட்டணத்தில் வெளியிடப்பட்டது. இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் வேறு சிலரும் சங்கீதப்புத்தகத்தை நவீன கிரேக்கத்தில் மொழிபெயர்த்து அத்தென்சில் வெளியிட்டுள்ளனர். 1954 ஆம் 1955 ஆம் ஆண்டுகளில் அத்தனேசியொஸ் கஸ்டுப்சிஸ் மற்றும் நிக்கோலஸ் லூவாரிஸ் எனும் இருவரும் முழுமையான நவீன கிரேக்க மொழி வேதாகமத்தை அத்தென்சில் வெளியிட்டனர். மேலும், சில நவீன விளக்க மொழிபெயர்ப்பு கிரேக்க வேதாகமங்களும் அண்மைக்காலத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

#### (4) ஹங்கேரியன் மொழிபெயர்ப்பு

இன்றிருக்கும் மிகப்பழைய ஹங்கேரிய மொழி வேதாகமப் பிரதிகளின் பகுதிகள் தோமஸ் மற்றும் வெலன்டைன் எனும் இரு பிரான்சிஸ்கன் ஒழுங்கு முறையைப் பின்பற்றிய மதத்துறவிகளினால் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். இவை 15 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். அதேபோல அந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த லாடிஸ்லாஸ் பட்டோரி என்பாரது ஹங்கேரிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தின் பகுதிகளும் தற்சமயம் உள்ளன. ஹங்கேரிய மொழியில் முதன் முதலில் அச்சிடப்பட்ட வேதாகமப் பகுதி பவுலின் நிருபங்களேயாகும். 1533 இல் வெளிவந்த இப்புத்தகம் லத்தீன் மொழியில் இருந்து பெனடிக்ட் கொம்ஜாத்தி என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். பெஸ்தி என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சுவிசேஷப்புத்தகங்கள் 1536 இல் வியன்னா எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ஹங்கேரிய மொழியில் முதன் முதலில் வெளிவந்த முழுமையான புதிய ஏற்பாடு ஜானொஸ் எர்டோசிஸ் என்பவரினால் கிரேக்க மொழியில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். இது 1541ல் வெளிவந்தது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் பலர் வேதாகமத்தை ஹங்கேரிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளனர். ஹங்கேரிய மொழியில் முழுமையான வேதாகமம் 1590 இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது கஸ்பர் கரோலி என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். நீண்ட காலமாக ஹங்கேரிய மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கிய இவ்வேதாகமத்தின், நூற்றுக்கும் அதிகமான பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. 1626 ஆம் ஆண்டு ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினரது ஹங்கேரிய மொழி வேதாகமமும் வெளிவந்தது.

16 ஆம் நூற்றாண்டு சபை சீர்திருத்தத்திற்கு எதிராக ரோம சபை எடுத்த நடவடிக்கைகள் காரணமாக, ஹங்கேரிய வேதாகமத்தை

வேறிடங்களில் அச்சிட்டு வெளியிட வேண்டியதாயிற்று. 1675 இல் ஐயோர்ஜி சிஸ்ப்கெஸ் என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமம் 1719 இலேயே வெளிவந்தது. வெளிநாட்டில் அச்சிடப்பட்ட இவ் வேதாகமங்கள் ஹங்கேரியாவுக்கு கொண்டு வரப்படும்போது, பல பிரதிகள் ரோம சபையினரால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன. சீர்திருத்த சபைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் மொழிபெயர்த்த வேதாகமங்களே ஹங்கேரிய மக்களால் விரும்பப்பட்டமையினால் அதைத் தடுப்பதற்காக, ரோம சபை லத்தீன் மொழி வேதாகமத்திலிருந்து ஹங்கேரிய மொழி பெயர்ப்பொன்றைத் தயாரித்தது. ஐயோர்ஜி கல்டி என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இவ்வேதாகமம் 1626 இல் வியன்னா என்ற இடத்தில் வெளியிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இவ்வேதாகமம் பல தடவைகள் திருத்தப்பட்டதோடு, 1865 இல் நவீன ஹங்கேரிய பேச்சு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இக்கர் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1886 இல் தியோடர் துக்கா என்பார் கரோலி என்பாருடைய மொழிபெயர்ப்பை திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டார். இவருடைய முயற்சி காரணமாக 1898 இல் வெளிவந்த ஹங்கேரிய வேதாகமம் கிறிஸ்தவர்களது பலத்த விமர்சனத்துக்கும் கண்டனத்துக்கும் உட்பட்டமையினால், அதை மறுபடியும் திருத்தி மொழிபெயர்ப்பதற்கு ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழு 1908 இல் திருத்தி மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட வேதாகமமும் வெற்றியளிக்கவில்லை. இதனால் சகல ஹங்கேரிய கிறிஸ்தவர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் ஒரு மொழி பெயர்ப்பைத் தயாரிக்க பலர் முயன்றனர். இவற்றுள், சீர்திருத்த மற்றும் லூத்தரன் சபைகளது கூட்டுமுயற்சி குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களது முயற்சி காரணமாக 1952 இல் புதிய ஏற்பாடு நவீன ஹங்கேரிய மொழியில் வெளிவந்தது. அதன்பின் பழைய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களும் வெளிவரத் தொடங்கின.

##### (5) இத்தாலிய மொழிபெயர்ப்பு

13 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே முழு வேதாகமமும் இத்தாலிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு முற்பட்ட காலங்களில் வேதாகமத்தின் சில பகுதிகள் மட்டுமே இத்தாலிய மொழியில் இருந்துள்ளன. இன்று 13 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுவிசேஷப் புத்தகங்களின் கையெழுத்துப் பிரதியின் பகுதிகளும், சங்கீதப்புத்தகத்தின் பகுதிகளும் இத்தாலிய மொழியில் உள்ளன. 1471 ஆம் ஆண்டிலேயே இத்தாலிய மொழி வேதாகமம் அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகியது. வேனிஸ் எனும் இடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட இவ்வேதாகமம் நிக்கோல்டி மல்ஹர்பி என்பாரினால் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். 1530 இல், அன்டோனியோ புருகோலி என்பவர் புதிய ஏற்பாட்டையும் பிற்காலத்தில் முழுவேதாகமத்தையும் இத்தாலிய மொழியில் மொழி

பெயர்த்து வெளியிட்டார். 1551 இல் புதிய ஏற்பாட்டின் புதிய இத்தாலிய மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று தியோஃபிலொ என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு லியோன்ஸ் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1562இல், புரூகோலி என்பவர் மொழிபெயர்த்த வேதாகமம் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ஜெனீவா எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

இத்தாலிய மொழியில் சீர்திருத்த சபையினது முதலாவது வேதாகமம் ஜியோவானி டயோடாடி என்பாரினால் தயாரிக்கப்பட்டது. மார்க்க ரீதியான சித்திரவதை காரணமாக இவர் தன் குடும்பத்தினர் சகிதம் இத்தாலியை விட்டு ஓடிப்போக வேண்டியதாயிருந்தது. இத்தாலிய மொழியில் இவர் மொழிபெயர்த்த வேதாகமம் 1607 இல் ஜெனீவாவில் பிரசுரமாகியது. மக்கள் தமது சுய மொழியில் வேதாகமத்தை வாசிக்கக்கூடாது எனும் போப்பாண்டவர் 4 ஆவது பயஸ் என்பாரின் உத்தரவையும் மீறி, இவ்வேதாகமம் இத்தாலிய மக்களால் பெரிதும் விரும்பி வாசிக்கப்பட்டது. 1757 இல் போப்பாண்டவர் 14 ஆவது பெனடிக் என்பார் வேதாகமத்தை வாசிப்பதற்கு சபையாருக்கு அனுமதி கொடுத்தமையினால் 1776 இல், அன்டோனியோ மாட்டின் என்பார் லத்தீன் மொழியிலிருந்து இத்தாலிய மொழிக்கு வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தார். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் பல இத்தாலிய பேச்சு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் பல ரோமன் கத்தோலிக்க இறையியலாளர்கள், இத்தாலிய மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளனர். இவற்றுள் பெரும்பாலானவை லத்தீன் மொழி வேதாகமத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டவைகளாகும். இதேபோல, புரட்டஸ்தாந்து சபைகளும் இத்தாலிய வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளன.

## (6) போர்த்துக்கேய மொழிபெயர்ப்பு

13ஆம் நூற்றாண்டளவில் வேதாகமத்தின் பகுதிகள் போர்த்துக்கேய மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்படத் தொடங்கின. 1495இல் லிஸ்பன் எனுமிடத்தில் சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் போர்த்துக்கேய மொழியில் முதற் தடவையாக அச்சிடப்பட்டன. இதற்குப் பிறகு அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் சுவிசேஷப்புத்தகங்களும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வெளியிடப்பட்டன. எனினும் இதற்கும் 200 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே முழு வேதாகமமும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வெளிவந்தது. இது ஃபெரீரா டி அல்மேடா என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். இவர் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடு 1681 இல் அம்ஸ்டர்டாம் எனுமிடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. 1753 ஆம் ஆண்டு பாட்டாவியா எனுமிடத்தில் முழு வேதாகமமும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. ரோமன் கத்தோலிக்கப் போதகரான அன்டன் ஃபெரீரா

என்பார் தயாரித்த போர்த்துக்கேய வேதாகமம் 1783 முதல் 1790 வரையிலான காலப் பகுதியில் போர்த்துக்கலில் வெளியிடப்பட்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில், பிரேசில் எனும் இடத்தில் பல போர்த்துக்கேய புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்புகள் வெளியிடப்பட்டன. அல்மேடா என்பார் மொழிபெயர்த்த போர்த்துக்கேய வேதாகமம் சகல சபைகளையும் சேர்ந்த ஒரு குழுவினரால் திருத்தப்பட்டு, 1910 இல் புதிய ஏற்பாடும் 1914 இல் முழு வேதாகமமும் வெளியிடப்பட்டது. 1949 இல் புதிய ஏற்பாட்டின் இன்னுமொரு திருத்தப் பதிப்பும் போர்த்துக்கேய மொழியில் வெளிவந்தது. பிரேசில் வேதாகமச் சங்கம் புதிய ஏற்பாட்டின் திருத்தப் பதிப்பை 1951 இலும் பழைய ஏற்பாட்டின் திருத்தப்பதிப்பை 1958 இலும் பிரசுரித்தது.

### (7) டேனிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

சபை சீர்திருத்தத்திற்கு முன்பு வேதாகமத்தின் ஒரு சில பகுதிகள் மட்டுமே டேனிஷ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. இரண்டாம் கிறிஸ்டியன் எனும் டேனிஷ் அரசனது முயற்சியினால் 1524 ஆம் ஆண்டு லீப்ஸிங்க் எனுமிடத்தில் புதிய ஏற்பாடு டேனிஷ் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. இவ்வரசன் சீர்திருத்தவாதிகளின் கருத்துக்களை ஆதரித்தமையினால் 1523 இல், தன் நாட்டை விட்டுச்செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இவருடைய காரியதரிசி ஹான்ஸ் மிக்கெல்சன் மற்றும் கிறிஸ்டியன் வின்ன்தர் என்போர், லத்தீன் மற்றும் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்புகளை ஆதார மாய்க் கொண்டு இந்த டேனிஷ் புதிய ஏற்பாட்டைத் தயாரித்தனர். இம்மொழிபெயர்ப்பு டேனிஷ் மற்றும் சுவீடிஷ் மொழிகளின் கலப்பு மொழிபெயர்ப்பாய் இருந்தமையினால், டென்மார்க் தேசத்து மக்கள் இதற்கு அதிக வரவேற்பைக் கொடுக்கவில்லை. 1528 இல் பிரான்ஸ் வேர்ட்மோர்ட்சன் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட டேனிஷ் மொழி சங்கீதப் புத்தகம் வெளிவந்தது. 1535 இல் ஹான்ஸ் தெளசன் பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் 5 புத்தகங்களையும் டேனிஷ் மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். டேனிஷ் இலக்கியத்தின் தந்தையாகக் கருதப்படும் கிறிஸ்டின் பெடர்சன் என்பார் மொழிபெயர்த்த டேனிஷ் வேதாகமத்தின் புதிய ஏற்பாடு 1529 இலும், பின்னர் 1531 இலும் அன்டவேர்ப் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1531 இல், இவர் சங்கீதப் புத்தகங்களையும் டேனிஷ் மொழியில் வெளியிட்டார். இதன் பின்னர் டேனிஷின் அரசனாகிய மூன்றாவது கிறிஸ்டியனின் உத்தரவின் பேரில் 5 பேர் கொண்ட குழு ஒன்று 1548 இல் ஒரு புதிய டேனிஷ் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரித்தது. 1550 இல் பிரசுரிக்கப்பட்ட இவ் வேதாகமம் மாட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். 1589 இல் இவ் வேதாகமத்தின் திருத்த



மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தது. 1607 இல், மூலமொழியில் இருந்து நேரடியாக டேனிஷ் மொழியில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஹான்ஸ் ரீசன் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இவ்வேதாகமம் 1647 இல் ஹான்ஸ் ஸ்வானி என்பவரினால் திருத்தப்பட்டதோடு, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதிவரை அதிகமாக உபயோகிக்கப்பட்ட வேதாகமமாக இருந்தது. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் மூலமொழியிலிருந்து ஒரு புதிய டேனிஷ் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இதன் பழைய ஏற்பாடு 1931 இலும், புதிய ஏற்பாடு 1948 இலும் வெளிவந்தது.

### (8) பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு

கி. பி. 12 ஆம் 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பிரெஞ்சு மொழியில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுள்ளன. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சங்கீதப் புத்தகம் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் பீட்டர் வால்டோ என்பாரும் அவரது சீடர்கள் சிலரும் வேதாகமத்தின் சில பகுதிகளை பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். 13 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பாரீஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் முழுவேதாகமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அந்நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் முலின்ஸ் என்பார் மேலதிக விளக்கங்கள் சேர்க்கப்பட்ட சரித்திர ரீதியான வேதாகமத்தை பிரெஞ்சு மொழியில் தயாரித்தார். 1487 இல் 8 ஆவது சார்ள்ஸ் அரசனின் கட்டளைப்படி பிரெஞ்சு மொழியில் முழு வேதாகமமும் பாரீஸ் எனுமிடத்தில் வெளியிடப்பட்டது. 1487 இற்கும் 1545 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இவ்வேதாகமத்தின் 12 பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஜாக்கியூஸ் லெஃபியூர் என்பார் முலின்ஸின் சரித்திர ரீதியான வேதாகமத்தைத் திருத்தியதோடு, புதிய ஏற்பாட்டையும் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இது 1523 இல் பாரீசில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அவரது வேதாகமம் புரட்டஸ்தாந்து இயக்கத்தின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்தமையினால், பிரான்ஸ் நாட்டு சபைப் போதகர்களின் எதிர்ப்புக்குள்ளாயிற்று. இதனால் இவர் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாடு 1530 இல் அன்ட்வெர்ப் எனுமிடத்திலேயே பிரசுரிக்கப்பட்டது.

சபை சீர்திருத்தவாதிகளுள் ஒருவரான ஜோன் கல்வினுடைய மைத்துனர் பியெர் ஒலிவதான் என்பார் பிரெஞ்சு மொழியில் மொழிபெயர்த்த வேதாகமம் 1535 இல் சுவிட்சர்லாந்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இது 1545 இல் ஜோன் கல்வினினால் திருத்தி வெளியிடப்பட்டது. இது மறுபடியுமாக ரொபர்ட் ஸ்டெபானஸ் என்பாரினால் திருத்தப்பட்டு 1553 இல் ஜெனீவாவில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1558 இல் இது மறுபடியுமாக ஒரு குழுவினால் திருத்தி மொழி

பெயர்க்கப்பட்டதோடு அதற்கடுத்த இரு நூற்றாண்டுகளில் பல தடவைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒஸ்ட்டர் வால்ட் என்பார் முதலில் 1724 இலும் பின்னர் 1744 இலும் இவ்வேதாகமத்தைத் திருத்தி வெளியிட்டார். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் லூயிஸ் செகொன்ட் என்பாரது புதிய பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் வெளிவந்தது. இதன் பழைய ஏற்பாடு 1874 இலும் புதிய ஏற்பாடு 1879 இலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்ஸ் தேசத்து சீர்திருத்த சபைகளின் முயற்சியினால் ஒஸ்ட்டர்வால்ட் என்பாரின் பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் திருத்தப்பட்டு, 1910 இல் பிரான்ஸ் வேதாகமச் சங்கத்தினால் பாரீசில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இவ்வேதாகமம் பலதடவைகள் திருத்தப்பட்டது. 1929 இல் நவீன பிரெஞ்சு மொழி வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது. 1947 இல் இன்னுமொரு புதிய பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமமும் வெளிவந்துள்ளது. அதேசமயம் ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினரும் பல பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

### (9) ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு

கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஸ்பானிய மொழியிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது நம்பப்படுகின்றது. 1233 இல், டாரகோனா எனுமிடத்தில், எவரும் தங்களது வீடுகளில் தம் சொந்த மொழியில் பழைய ஏற்பாட்டை வைத்திருக்கக் கூடாது எனும் அரசு கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அச்சமயம், மக்கள் மத்தியில் பழைய ஏற்பாட்டின் ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்புப் பிரதிகள் இருந்தமையே இத்தகைய ஒரு கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டமைக்கான காரணமாகும். எனினும் 13 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பத்தாவது அல்பொன்சோ அரசனான போது, முன்னைய அரசனுடைய காலத்திலிருந்த தடையை நீக்கியதோடு ஜெரோம் என்பாரது லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து ஒரு ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதேசமயம், சில யூதமதபோதகர்களும் எபிரேய மொழியிலிருந்து ஸ்பானிய மொழிக்கு வேதாகமத்தின் பல பகுதிகளை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். யூதர்களினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பழைய ஏற்பாடு 1553 இல் திருத்தப்பட்டு அச்சிடப்பட்டது. இதற்கும் முன்பே 1543 இல் பிரான்சிஸ்கோ டி என்ஸினாஸ் என்பாரினால் புதிய ஏற்பாடு கிரேக்கத்திலிருந்து ஸ்பானிய மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் இவரது மொழிபெயர்ப்பு பிழையான போதகங்களுக்கு வழிவகுக்கக்கூடிய விதமாக அமைந்திருப்பதாகக் கூறப்பட்டதோடு, அச்சிடப்பட்ட பிரதிகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதோடு மொழிபெயர்ப்பாளரும் சிறையிலிடப்பட்டார். இவரது புதிய ஏற்பாட்டின் ஒருசில பிரதிகள் மட்டுமே தற்போது உள்ளன.

1556 இல் இன்னுமொரு ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்புப் புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. இவ்வேதாசமம் ஜுவான் பெரஸ் என்பாரினால் கிரேக்கத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. இது பற்றி ரோம சபை விசாரணை நடத்துமென்பதனால் பெரஸ் ஜெனீவாவுக்குத் தப்பிச் சென்றார். இதனால் அங்கேயே அவரது வேதாசமம் பிரசுரிக்கப்பட்டு ஜூலியன் ஹெர்னான்டஸ் என்பாரினால் ஸ்பெயினுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இதனால் இவர் அதிகாரிகளினால் பிடிக்கப்பட்டு மரண தண்டனைக்கு உட்பட வேண்டியதாயிற்று. கசியோடோரா ரெய்னா எனும் ஸ்பானிய சபை சீர்திருத்தவாதி 1557 இல் மூலமொழிகளில் இருந்து ஸ்பானிய மொழிக்கு வேதாசமத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். இரு ஏற்பாடுகளையும் கொண்ட இவரது ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாசமம் 1569 இல் பேசல் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இவ்வேதாசமம் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டு, ஸ்பெயினிலிருந்து ஒடிச்சென்ற சிப்ரியானோ வலோரா என்பாரினால் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இவரது ஸ்பானிய மொழி புதிய ஏற்பாடு 1596 இல் லண்டனிலும் பழைய ஏற்பாடு 1602 இல் அம்ஸ்டர்டாமிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1793ஆம் ஆண்டுவரை ஸ்பானிய மொழி வேதாசமம் ஸ்பெயினுக்கு வெளியே வேறு நாடுகளிலேயே அச்சிடப்பட்டது. சீகோவியாவின் பிஷ்ப்பாயிருந்த மிகெல் என்பாரினால் லத்தீன் மொழியிலிருந்து ஸ்பானிய மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாசமம் 1793ஆம் ஆண்டு ஸ்பெயினிலுள்ள வெலன்சியா எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இதன் திருத்தப்பட்ட பதிப்பு 1794 இற்கும் 1797 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மெட்ரிட் எனுமிடத்தில் 19 பகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது. 1825 இல், மூலமொழிகளுடன் ஒப்பிட்டு திருத்தப்பட்ட ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு மெட்ரிட் இல் வெளியிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இதன் பல பதிப்புகள் வெளிவந்த போதிலும் மிகெல் இன் மொழிபெயர்ப்பின் உபயோகத்தை இதனால் நிறுத்த முடியவில்லை. 1916 இல் அமெரிக்க - ஸ்பானிய மக்களது கூட்டு முயற்சியில் ஒரு புதிய ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு மெட்ரிட் இல் வெளியிடப்பட்டது. 1944 இல் மூலமொழிகளிலிருந்து ஸ்பானிய மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாசமம் மெட்ரிட் இல் ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினரால் வெளியிடப்பட்டது. 1947 இலும் இதே விதமாக இன்னுமொரு புதிய ஸ்பானிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாசமம் வெளிவந்தது.

### (10) நோர்வேஜிய மொழிபெயர்ப்பு

1814 இல் அரசியல் ரீதியாக நோர்வே டென்மார்க்கிலிருந்து பிரிவடைந்ததின் பின்னர், நோர்வே நாட்டு மக்களது மொழியும் வளர்ச்சியடைந்து புதிய நோர்வேஜிய மொழி உருவாகியது. இதனால்

புதிய நோர்வேஜிய மொழியிலும் வேதாசமம் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. ஜேக்கப் வின்த்பேர்க் என்பார் 1853 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும் 1856 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும் புதிய நோர்வேஜிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். இதன் பின்னர் ஒரு சில புதிய நோர்வேஜிய வேத மொழிபெயர்ப்புகளும் வெளிவந்தன. பல வேதபண்டிதர்களைக் கொண்ட குழு 1889 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும், 1921 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும் புதிய நோர்வேஜிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டது. 1931 இல் வெளிவந்த புதிய நோர்வேஜிய மொழிபெயர்ப்பு பழைய ஏற்பாடு சபைகளில் வாசிப்பதற்கான அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது. 1938 இல் இன்டர்போ என்பவரால் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புதிய நோர்வேஜிய மொழி வேதாசமத்தை நோர்வேஜிய வேதாசமச் சங்கம் வெளியிட்டது.

### (11) ஜஸ்லாந்திய மொழிபெயர்ப்பு

13ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வேதாசமத்தின் ஒருசில பகுதிகள் ஜஸ்லாந்திய மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1540 இல் டென்மார்க்கிலுள்ள ரொஸ்கில்டி எனுமிடத்தில் ஜஸ்லாந்திய மொழி புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. கொட்ஸ்கால்க்ஸன் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இவ்வேதாசமம் 20 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பல தடவைகள் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல 1584 இல் ஹொலா எனுமிடத்தில் வெளியிடப்பட்ட இன்னுமொரு ஜஸ்லாந்திய மொழிபெயர்ப்பிலும் பல திருத்தப் பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இது ஹொலா எனுமிடத்தில் பிஷ்பாக இருந்த தொர்லாக்சன் என்பாரது முயற்சியினால் தயாரிக்கப்பட்ட வேதாசமமாகும். 1908 இல் இவ்வேதாசமம் திருத்தி மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டது.

### (12) சுவீடிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

15 ஆம் நூற்றாண்டளவில் வேதாசமத்தின் சில பகுதிகள் சுவீடிஷ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. 1526 இல் புதிய ஏற்பாடு ஸ்டொக்ஹொல்ம் எனுமிடத்தில் சுவீடிஷ் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. குஸ்டாவஸ் வாச எனும் அரசனது உத்தரவின்படி ஓலஸ் பெட்ரி என்பார், மாட்டின் லூத்தரது ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு இச் சுவீடிஷ் மொழிபெயர்ப்பு வேதாசமத்தைத் தயாரித்தார். 1541 இல் முழு வேதாசமமும் சுவீடிஷ் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. மாட்டின் லூத்தரின் ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இவ் வேதாசமம் லொரென்ஷஸ் பெட்ரி என்பாரது முயற்சியினால் உருவானதாகும். 1618 இல் இவ்வேதாச

மத்தின் திருத்தப்பதிப்பு வெளிவந்தது. 1703 இல், இது மறுபடியுமாகத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மூல மொழியை ஆதாரமாய்க் கொண்டு ஒரு புதிய சுவீடிஷ் மொழி வேதாகமத்தைத் தயாரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட மெலின் என்பாருடைய மொழிபெயர்ப்பு ஆறு பகுதிகளாக 1858 இற்கும் 1865 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் லுன்ட் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 19 ஆம் 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பலர் வேதாகமத்தை சுவீடிஷ் மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளனர். 1917 இல் லூத்தரன் சபையின் அங்கீகாரத்தோடு ஒரு சுவீடிஷ் வேதாகமம் வெளிவந்தது.

### (13) பொஹீமிய மொழிபெயர்ப்பு

கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் பலர் சங்கீதப்புத்தகங்களையும் வேதாகமத்தின் வேறு சில பகுதிகளையும் லத்தீன் மொழியிலிருந்து பொஹீமிய மொழிக்கு மொழிபெயர்த்துள்ளனர். புதிய ஏற்பாடு 1475 இல் பொஹீமிய மொழியில் அச்சிடப்பட்டது. முழு வேதாகமமும் 1488 இல் வெளிவந்தது. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இம்மொழி பெயர்ப்பு பல தடவைகள் திருத்தப்பட்டு, பல இடங்களிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1579 இற்கும் 1593 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ஒரு குழுவினர் மூலமொழி வேதாகமங்களை ஆதாரமாய்க் கொண்டு, பொஹீமிய மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்து 6 பகுதிகளாக வெளியிட்டனர். இதுவே புரட்டஸ்தாந்து சபைகளில் அங்கீகாரம் பெற்ற பொஹீமிய வேதாகமமாக இருந்தது. 1620 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ரோமன் கத்தோலிக்க சபையைச் சாராத எவரும் பொஹீமியாவிலும் மொரேவியாவிலும் வேதாகமத்தை அச்சிடுவது தடைசெய்யப்பட்டதோடு, ரோமன் கத்தோலிக்க சபைக்காக லத்தீன் மொழியிலிருந்து பொஹீமிய மொழிக்கு வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகளும் ஆரம்பமாகின. இதன் பயனாக 1677 இல் புதிய ஏற்பாடும் 1715 இல் முழுவேதாகமமும் வெளிவந்தது. பிற்காலத்தில் இது திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஸில்கா என்பார் 1933 இல் புதிய ஏற்பாட்டின் பொஹீமிய மொழி பெயர்ப்பொன்றை வெளியிட்டார்.

### (14) பஸ்கேரிய மொழிபெயர்ப்பு

பழைய பஸ்கேரிய மொழியே ஸ்லோவெனிக் மொழியாகும். இம்மொழியில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வரலாற்றை 7ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்துள்ளோம். பழைய ஸ்லோவெனிக் மொழியிலிருந்து நியோஃபைட்டஸ் பெட்ரொஸ் என்பவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பஸ்கேரிய மொழி வேதாகமம் 1840 இல் சிமிர்னா எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1859 இல் புக்காரெஸ்ட் எனுமிடத்தில்

வெளியிடப்பட்ட பல்கேரிய புதிய ஏற்பாடு நேரடியாக மூலமொழியில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். எபிரேய மொழியிலிருந்து பல்கேரிய மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பழைய ஏற்பாடு மூன்று பகுதிகளாக 1862 இற்கும் 1864 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வெளிவந்தது. 1891 இல் பல்கேரிய ஓர்த்த டொக்ஸ் சபை, வேதாகமத்தைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்க ஒரு குழுவை நியமித்தது. இவர்களால் திருத்தப்பட்ட பல்கேரிய வேதாகமம் சோஃபியா எனுமிடத்தில் 1925 இல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. ரொபர்ட் தோமஸ் என்பாருடைய தலைமையின் கீழ் இன்னுமொரு குழு 1921 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும் 1923 இல் முழு வேதாகமத்தையும் பல்கேரிய மொழியில் வெளியிட்டது.

### (15) போலிஷ் மொழிபெயர்ப்பு

போலந்து நாட்டில் 14 ஆம் நூற்றாண்டளவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட போலிஷ் மொழி சங்கீதப் புத்தகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகள் பல இன்றும் உள்ளன. 1553 இல் முதல் தடவையாக புதிய ஏற்பாடு போலிஷ் மொழியில் அச்சிடப்பட்டது. 1561 இல் க்ராகொள எனுமிடத்தில் முழுவேதாகமமும் போலிஷ் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. போலிஷ் வேதாகமத்தின் இரண்டாவது பதிப்பு 18 பேர் கொண்ட குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்டு 1563 இல் லித்துவேனியாவிலுள்ள பிரெஸ்ட் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. போலிஷ் அரச குமாரனுடைய முயற்சியினால் உருவான இவ்வேதாகமம் மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யமடையவில்லை. 1565 இல் அரச குமாரன் மரித்தபின், அவருடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையைச் சேர்ந்த ஒருவர், தன்னால் கண்டுபிடிக்கக்கூடிய இவ்வேதாகமப் பிரதிகள் அனைத்தையும் எரித்துவிட்டார். பின்னர், சைமன்பன்டி என்பார் இவ்வேதாகமத்தின் திருத்த மொழிபெயர்ப்பொன்றைத் தயாரித்து, 1572இல் நெஸ்விஸா எனுமிடத்தில் பிரசுரித்தார். ஜாக்குப் உஜெக் என்பார் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு மொழிபெயர்த்த போலிஷ் வேதாகமமே, ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையினரது அங்கீகாரம் பெற்ற வேதாகமமாகியது. இது 1599 இல் க்ராகொள எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1935 இல் இதன் திருத்தப்பதிப்பு வெளிவந்தது. 1632 இல் டென்ஸிங் எனுமிடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட போலிஷ் வேதாகமம், சீர்திருத்த, லூத்தரன், மொரேவிய சபைகளைச் சேர்ந்தவர்களது கூட்டு முயற்சியினால் உருவானதாகும். எனினும், நெசன் எனுமிடத்தில் பிரதான பிஷ்ப்பாக இருந்தவர், மத்தேயு 4:1 இல் ஏற்பட்ட ஒரு அச்சுப்பிழையைக் கண்டு பிடித்தமையினால், இதன் பிரதிகளை பறிமுதல் செய்து எரித்து

விட்டார். இதன் திருத்தப்பட்ட பதிப்பு போலந்திலும் வேறுபல இடங்களிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1928 இல் மைக்கேல் கொவால்ஸ்கி என்பார் புதிய ஏற்பாட்டின் போலிஷ் மொழிபெயர்ப்பை ப்லொக் எனுமிடத்தில் வெளியிட்டார்.

### (16) ரஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு

16ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பிரான்ஸ்சிஸ்கஸ் ஸ்கோரினா என்பார் வேதாகமத்தின் பல புத்தகங்களை ரஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இவர் மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாட்டின் 22 புத்தகங்களும், புதிய ஏற்பாட்டில் அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் மற்றும் நிருபங்களும் இன்றுவரை இருக்கின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலான புத்தகங்கள் 1517 இற்கும் 1519இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ப்ராக் எனுமிடத்தில் அச்சிடப்பட்டன. 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை இதைத்தவிர வேறு எந்த மொழிபெயர்ப்பும் ரஷ்ய மொழியில் வெளிவரவில்லை. 1821 இல், ஒரு குழுவினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு ரஷ்ய மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. 1820 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தன. இதன் பயனாக 1825 இல் ஆதியாகமம் முதல் ரூத் வரையிலான புத்தகங்கள் பீட்டர்ஸ்பேர்க் எனுமிடத்தில் இருந்த வேதாகமச் சங்கத்தினால் பிரசுரிக்கப்பட்டது. எனினும், அச்சமயம் முதலாவது நிக்கோலஸ் எனும் அரசன் தனியார் நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் மூட உத்தரவிட்டமையினால், ரஷ்ய வேதாகமச் சங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அத்தனை வேதாகமங்களையும் எரிக்கும்படி கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதன் பின் ரஷ்ய வேதாகமச் சங்கமும் மூடப்பட்டது. ஆனால், 1856 இல் இரண்டாம் அலெக்சான்டர் என்பார் அரசனாகியதன் பின், மறுபடியுமாக வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பீட்டர்ஸ்பேர்க் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான லொவியஜின் என்பாருடைய தலைமையின் கீழ் ஒரு குழுவினர் சவிசேஷப் புத்தகங்களை ரஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்த்து 1860 இல் வெளியிட்டனர். 1875 இல், பழைய ஏற்பாட்டின் ரஷ்ய மொழிபெயர்ப்பு பீட்டர்ஸ்பேர்க்கில் அச்சிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இதன் பல பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

### (17) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்

கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சபை சீர்திருத்தத்திற்கு முன்பும், அதன் பின்பும், அநேகமாக ஜரோப்பிய மொழிகள் அனைத்திலும் வேதாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் ஆரம்பமாகின. 1869 இல் உக்ரேன், கலிசியா, புக்கோவினா எனுமிடங்களில்

இருந்த மக்களுக்காக ருத்தீனிய மொழியில் வேதாகமம் மொழி பெயர்க்கப்படத் தொடங்கியது. அவ்வாண்டு வெம்பேர்க் எனுமிடத்தில் குலிஷ் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பஞ்சாகமங்கள் ருத்தீனிய மொழியில் வெளிவந்தது. இதனைத்தொடர்ந்து குலிஷ், புளுஜ் என்பாரது உதவியுடன் முழுவேதாகமத்தையும் ருத்தீனிய மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இது 1903 இல் வியன்னாவில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1921 இல் இன்னுமொரு புதிய ஏற்பாட்டு மொழி பெயர்ப்பு ருத்தீனிய மொழியில் வெளிவந்தது. அதேசமயம் ரஷ்ய வேதாகமச் சங்கம் குறுகிய காலம் மட்டுமே செயல்பட்டாலும் 290 கிளைச்சங்கங்களை ஏற்படுத்தி 14 புதிய மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகளை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளது. இச்சங்கத்தினால் மொத்தம் 26 மொழிகளில் வேதாகமங்களும் வேதாகமப் பகுதிகளும் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

யூகோஸ்லாவியாவில் பேசப்படும் சேர்போ மொழியில் முதன் முதலாக 1495 இல் சுவிசேஷப் புத்தகங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அன்டோனியஸ் தல்மாத்தா என்பார் புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் சேர்போ மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இது 1563 இல் டியூபின்ஜன் நகருக்கு அருகிலுள்ள ஒரு இடத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முழுவேதாகமமும் இம்மொழியில் வெளிவந்தது. அதேபோல, செக்கோஸ்லவேக்கியாவின் ஒரு பகுதியான ஸ்லோவேக்கியா எனும் பகுதியில் பேசப்படும் ஸ்லோவாக் எனும் மொழியிலும் வேதாகமம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ரோம சபையினால் வெளியிடப்பட்ட இவ்வேதாகமத்தின் திருத்தப் பதிப்பு 1926 இல் வெளிவந்தது. புரட்டஸ்தாந்து சபையினரது ஸ்லோவாக் மொழிபெயர்ப்பு புதிய ஏற்பாடு 1913 இலும், பழைய ஏற்பாடு 1936 இலும் வெளிவந்தது. யூகோஸ்லாவியாவின் ஒரு பகுதியான ஸ்லோவேனியாவில் பேசப்படும் ஸ்லோவேனியன் மொழியில் 1555 ஆம் ஆண்டு மத்தேயு சுவிசேஷம் வெளியிடப்பட்டது. இதை மொழிபெயர்த்த பிரிம்பொஸ் ட்ரூபர் என்பார், 1577 இல் புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் ஸ்லோவேனியன் மொழியில் வெளியிட்டார். ஸ்லோவேனியன் பழைய ஏற்பாடு ஜூரிஜ் தல்மாட்டின் என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இது 1584 இல் வெளிவந்தது. சீர்திருத்த சபையினரது இம்மொழிபெயர்ப்புகள், ரோம சபையின் எதிர்ப்புகளுக்கு முகம் கொடுத்ததோடு பல வேதப்பிரதிகள் அவர்களால் எரிக்கப்பட்டன. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் ரோம சபையினர் தமது ஸ்லோவேனியன் மொழி பெயர்ப்பு வேதாகமத்தை வெளியிட்டனர்.



## ஆசிய மொழிகளில் வேதாகமம்

16 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சபைச்சீர்திருத்தம் ஐரோப்பிய மக்களது சொந்த மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு ஏதுவாயிருந்தது போல, 17 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து உருவாகிய பல்வேறு மிஷனரி சங்கங்களின் செயல்பாடுகள் காரணமாக, ஐரோப்பாவுக்கு வெளியே வேதாகமம் பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படலாயிற்று. இவற்றுள் ஆசிய நாட்டு மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வரலாற்றை முதலில் பார்ப்போம்.

### இந்திய மொழிபெயர்ப்புகள்

இந்தியா பல மொழிகள் பேசப்படும் ஒரு நாடாகும். இந்திய மொழிகளில் நம் தமிழ் மொழியிலேயே முதன் முதலில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது (கி. பி. 1714 இல் ஆரம்பமான தமிழ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வரலாற்றை 10 ஆம் அத்தியாயத்தில் விபரமாக பார்ப்போம்). இந்திய வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் முக்கிய பங்கு வகிப்பவர், இங்கிலாந்திலிருந்து 1793 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கு மிஷனரியாக வந்த வில்லியம் கேரி என்பவராவார். 1761 இல் இங்கிலாந்திலுள்ள வறிய குடும்பமொன்றில் பிறந்த இவர், ஆரம்பத்தில் ஒரு சப்பாத்து தயாரிக்கும் தொழிலாளியாகவே இருந்தார். அக்காலத்திலே கிரேக்கம், லத்தீன், எபிரேயம் மற்றும் பல மொழிகளையும் படித்த வில்லியம் கேரி 1779 இல், தனது 18 ஆவது வயதில் இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்று, வேதப்படிப்பிலும் சபை ஊழியங்களிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். 1785 இல் மூல்ட்டன் என்னும் இடத்திலிருந்து ஒரு சிறிய பப்ளிஸ்ட் சபையின் ஊழியராகினார். இருவருடங்களின் பின்பு சபைப்போதகராக அபிஷேகிக்கப்பட்டு லெய்ஸ்ட்டர் எனுமிடத்திலிருந்து சபைக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார். சகல ஜனங்களுக்கும் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்க வேண்டும் எனும் கட்டளை, இயேசு கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலர்களுடைய காலத்துக்கு மட்டுமானது என கிறிஸ்தவர்கள் கருதிய காலகட்டத்தில், வில்லியம் கேரி, இயேசுகிறிஸ்துவை அறியாத மக்கள் வர்மும் நாடுகளில் சுவிசேஷம் அறிவிக்கப்படவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, 1791 இல் அதைப்பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுதினார். புத்தகம் வெளிவந்து 3 கிழமைகளின் பின்னர், நொட்டின்ஹம் எனுமிடத்தில் ஏசாயா 54:2 ஐ அடிப்படையாய்க் கொண்டு பிரசங்கித்ததோடு, “ தேவனிடத்திலிருந்து பெரிய காரியங்களை எதிர்பார்; தேவனுக்காகப் பெரிய காரியங்களைச் செய்” எனக் கூறியமை, அநேகருக்கு வெளி நாட்டு மிஷனரிப் பணியின் மீது ஒருவித வாஞ்சையை ஏற்படுத்தியது. இதன்பயனாக உருவானதே பப்ளிஸ்ட் மிஷனரி சங்கமாகும்.

வில்லியம் கேரி பப்டிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தின் சார்பில் 1793 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இந்தியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆரம்பத்தில் பலவிதமான பிரச்சனைகளுக்கும் உபத்திரவங்களுக்கும் ஊடாகச் சென்ற வில்லியம் கேரி, 1800 ஆம் ஆண்டு வரை இந்தியாவிலுள்ள மால்டா எனுமிடத்திலிருந்த ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலைபார்த்தவாறே சவிசேஷத்தை அறிவித்ததோடு, இந்திய மொழிகளையும் கற்று வந்தார். வில்லியம் கேரி மால்டாவிலிருக்கும் போது, அவருடைய 5 வயது மகள் மரணமடைந்ததோடு அவரது மனைவியும் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவளானாள். அப்படியிருந்தும், வில்லியம் கேரி ஒவ்வொரு நாளும் பல மணி நேரங்கள் வேதாகமத்தை வங்காள மொழியில் மொழிபெயர்ப்பதில் செலவிட்டார். 1800 இல் புதிதாக வந்த பப்டிஸ்ட் மிஷனரிகள் கல்கத்தா நகருக்கு அருகிலிருந்த செரம்பூர் எனுமிடத்துக்குச் சென்றனர். இதனால் வில்லியம் கேரி தன் குடும்பத்தினரோடு செரம்பூருக்குச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அவர் தனது வாழ்வின் மிகுதி 44 வருடங்களும் அங்கிருந்தவாறே வேதாகமத்தைப் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். புதிதாக 1800 இல் வந்த மிஷனரிகளில், யோசுவா மார்ஷ்மன், வில்லியம் வார்ட் எனுமிருவரும் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளில் வில்லியம் கேரிக்கு உதவிசெய்தனர். வில்லியம் கேரி செரம்பூரில் இருந்த காலத்தில் வங்காளம், சமஸ்கிருதம், மராத்தி எனும் மூன்று மொழிகளில் முழுவேதாகமத்தையும் மொழிபெயர்த்துள்ளதோடு, இன்னும் பல மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். வில்லியம் கேரியும் அவரது உதவியாளர்களும் செரம்பூரில் உருவாக்கிய அச்சகம், 1832 ஆம் ஆண்டு வரை 40 இந்திய மொழிகளில் வேதாகமப் பகுதிகளை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளது. 1840 இல் வில்லியம் கேரி, வேதாகம மொழிபெயர்ப்புச் சங்கத்தை உருவாக்கினார். இந்திய மொழிகளில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப்பணி தொடர்ந்து நடைபெறவேண்டும் என்பதே இச்சங்கத்தின் உருவாக்கத்திற்கான காரணமாகும்.

வில்லியம் கேரி செரம்பூரில் இருந்த காலத்தில் அவராலும், அங்கிருந்த மிஷனரிகளினாலும் மொழிபெயர்த்தும் திருத்தப்படும் வெளியிடப்பட்ட வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளின் விபரம் வருமாறு : வங்காள மொழிபெயர்ப்பு ( 1801 இல் பு. ஏ. 1802 - 1809 இல் ப. ஏ.), ஓரிய மொழிபெயர்ப்பு (1811 இல் பு. ஏ. 1819 இல் ப. ஏ.) மகாடி மொழிபெயர்ப்பு (1824 இல் பு. ஏ.), அசாமி மொழிபெயர்ப்பு (1815 - 1819 இல் பு. ஏ. 1832 இல் ப. ஏ.), காசி மொழிபெயர்ப்பு (1824 இல்), மணிப்பூரி மொழிபெயர்ப்பு (1814 - 1824 இல்), சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு (1808 இல் பு. ஏ. 1811 - 1818 இல் ப. ஏ.), ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு (1809- 11 இல் பு. ஏ. 1813 - 1818

இல் ப. ஏ.) புருஜ்பாசா மொழிபெயர்ப்பு (1822 - 1832 இல் ப. ஏ.), கணூஜி மொழிபெயர்ப்பு (1815 - 1822 இல் ப. ஏ.), கோசாலி மொழிபெயர்ப்பு (1820 இல் மத்தேயு சுவிசேஷம்), ஊடிபூரி மொழிபெயர்ப்பு (1822 இல் ப. ஏ.), ஜெய்பூரி மொழிபெயர்ப்பு (1815 இல் ப. ஏ.), புகேலி மொழிபெயர்ப்பு (1821 இல் ப. ஏ.), மார்வாரி மொழிபெயர்ப்பு (1821 இல் ப. ஏ.), ஹரோதி மொழிபெயர்ப்பு (1822 இல் ப. ஏ.) பிசுகானேரி மொழிபெயர்ப்பு (1823 இல் ப. ஏ.), ஊஜெனி மொழிபெயர்ப்பு (1823 இல் ப. ஏ.) பாத்தி மொழிபெயர்ப்பு (1824 இல் ப. ஏ.), பல்பா மொழிபெயர்ப்பு (1832 இல் ப. ஏ.), குமாஓனி மொழிபெயர்ப்பு (1826 இல் ப. ஏ.), குர்ஹ்வாலி மொழி பெயர்ப்பு (1832 இல் ப. ஏ.), நேபாளி மொழிபெயர்ப்பு (1821 இல் ப. ஏ.), மராத்தி மொழிபெயர்ப்பு (1811 இல் ப. ஏ. 1820 இல் ப. ஏ.), குஜராத்தி மொழிபெயர்ப்பு (1820 இல் ப. ஏ.) கொன்கனி மொழிபெயர்ப்பு (1819 இல் ப. ஏ. 1821 இல் பஞ்சாகமங்கள்), பஞ்சாபி மொழிபெயர்ப்பு (1815 இல் ப. ஏ. 1822 இல் பஞ்சாகமங்களும் சரித்திரப் புத்தகங்களும்), மூல்தனி மொழிபெயர்ப்பு (1819 இல் ப. ஏ.), சிந்தி மொழிபெயர்ப்பு (1825 இல் மத்தேயு சுவிசேஷம்) காஷ்மீரி மொழிபெயர்ப்பு (1820 ப. ஏ. உம், 2 இராஜாக்கள் வரையிலான ப. ஏ. உம்), டொக்ரி மொழிபெயர்ப்பு (1820 - 1826 இல் ப. ஏ.) புஷ்தா மொழிபெயர்ப்பு (1819 இல் ப. ஏ. உம், ப. ஏ. சரித்திர புத்தகங்களும்) பலூச்சி மொழிபெயர்ப்பு (1815 இல் மூன்று சுவிசேஷங்கள்), தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பு (1818 இல் ப. ஏ. 1820 இல் பஞ்சாகமங்கள்), கனாரிஸ் மொழிபெயர்ப்பு (1822 இல் ப. ஏ.). உண்மையில், இத்தனை மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட மூலகாரணமாயிருந்தவர் வில்லியம் கேரியே. அவரது அயராது உழைப்பும் விடாமுயற்சியும் பல இந்திய மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட ஏதுவாயிற்று. இப்பகுதியில், சில முக்கியமான இந்திய மொழிபெயர்ப்புகளின் வரலாற்றை பார்ப்போம்.

### (1) வங்காள மொழிபெயர்ப்பு

வில்லியம் கேரி மால்டாவில் இருக்கும் காலத்திலேயே வங்காள மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியிருந்தார். 1800 இல் செரம்பூரில் மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் வங்காள மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடப்பட்டது. பின்னர் 1801 இல், புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் வங்காள மொழியில் வெளிவந்தது. 1806 இல் இதன் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவந்தது. 1834 ஆம் ஆண்டு வில்லியம் கேரி மரணமடையும் போது இதன் 8 ஆவது பதிப்பின் அச்சவேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. 1809 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் வங்காள மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் பூர்த்தியடைந்தன.

வில்லியம்கேரியின் மரணத்துக்கு முன்பு இதன் 5 பதிப்புகள் வெளிவந்திருந்தன.

வில்லியம் கேரியின் வங்காள மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தின் புதிய பதிப்புகள் வெளிவந்துகொண்டிருந்த காலத்தில், குறிப்பாக 1816 இற்கும் 1819 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மால் டாவிலிருந்த ஜோன் எலர்ட்டன் என்பார் மொழிபெயர்த்த வங்காள மொழி புதிய ஏற்பாட்டை கல்கத்தா வேதாகமச் சங்கக் கிளை வெளியிட்டது. மேலும், 1813 இல் இந்தியாவுக்கு வந்த பப்டிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த யேட்ஸ் என்பாரும் 1827 இல் சங்கீதப் புத்தகத்தையும், 1833 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும் வங்காள மொழியில் வெளியிட்டார். இவரது வேதாகமம் வில்லியம்கேரியின் மொழிபெயர்ப்பின் திருத்தப் பதிப்பாகும். 1844 இல் யேட்ஸ், கேரியின் வங்காள மொழிபெயர்ப்புப் பழைய ஏற்பாட்டையும் திருத்தி வெளியிட்டார். 1847 இல் வென்கர் என்பாரினால் மறுபடியுமாக இவ்வேதாகமம் திருத்தப்பட்டது. 1862 இல், முழுவேதாகமமும் வங்காள மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. 1874 இல் வங்காள மொழியின் நான்காவது திருத்தப் பதிப்பு வென்கரினால் வெளியிடப்பட்டது. 1909 இல், வங்காள வேதாகமத்தின் 11 ஆவது பதிப்பு வெளிவந்தது. இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் இன்னும் ஒரு சில வங்காள மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

## (2) உருது மொழிபெயர்ப்பு

தற்போதைய பாகிஸ்தானின் உத்தியோகபூர்வ மொழியான உருது இந்தியாவின் சில இடங்களிலும் பேசப்பட்டு வருகின்றது. 1805 இல் இம்மொழியில் 4 சுவிசேஷங்களும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. அதேசமயம், அவ்வாண்டு கல்கத்தா விற்கு மிஷனரியாக வந்த ஹென்றி மாட்டின் என்பார் 1809 இல் புதிய ஏற்பாட்டை உருது மொழியில் மொழிபெயர்த்து முடித்தார். வில்லியம்கேரியின் ஊழியப்பணிகளைக் கேள்விப்பட்டு அதனால் தூண்டப்பட்டே ஹென்றி மாட்டின் இந்தியாவுக்கு மிஷனரியாக வந்திருந்தார். இவர் இதற்கு முன்பு பேர்சிய மொழியிலும் அரபு மொழியிலும் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்திருந்தார். இவர் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கும் முன்பே இங்கிலாந்தில் உருது மொழியைக் கற்றதோடு, இந்தியாவுக்கு கப்பலில் வரும் போதும் அம்மொழியைப் படித்துக்கொண்டே வந்தார். 1811 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து சென்ற ஹென்றி மாட்டின், 1812 ஒக்டோபரில் பேர்சியாவில் மரணமடைந்தார். இவரது உருது மொழி வேதாகமம் பிற்காலத்தில் 1814 இல், செரம்பூரில் திருத்தி வெளியிடப்பட்டது. இதன் பின்னர் பலதடவைகள் திருத்தப்பட்ட இம் மொழிபெயர்ப்பை

இலகு நடையில் வெளியிடுவதற்கு 1836 இல் ஒரு குழு நியமிக்கப் பட்டது. இதன்பயனாக 1842 இல் திருத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. 1843 இல் முழுவேதாகமமும் உருது மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பழைய ஏற்பாடு ஹென்றி மாட்டின் மொழிபெயர்த்திருந்த குறிப்புகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தது. இவ்வேதாகமம் பெனாரிஸ் பதிப்பு என அழைக்கப்பட்டது.

1839 இல் கல்கத்தாவிலிருந்த பப்டிஸ்ட் மிஷனரிகள் தாம் மொழிபெயர்த்த உருது மொழி வேதாகமத்தை வெளியிட்டனர். இவ்வேதாகமம், ஹென்றி மாட்டினின் மொழிபெயர்ப்பை உபயோகித்து வில்லியம் யேட்ஸ் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப் பட்டதாகும். 1860 இல் இம்மொழிபெயர்ப்பு திருத்தப்பட்டு லண்டனில் வெளியிடப்பட்டது. அவ்வாண்டு பெனாரிஸ் பதிப்பு வேதாகமம் திருத்தப்பட்டது. லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஆர். சி. மேதர் என்பார் திருத்தவேலைகளைச் செய்தார். இவரது திருத்த மொழிபெயர்ப்பு 1870 இலும் 1878 இலும் வெளிவந்தது. திருத்தப்பட்ட பெனாரிஸ் வேதாகமம் அக்காலத்தில் மக்களால் உபயோகிக்கப்பட்டாலும், மிர்ஷப் பதிப்பு என அழைக்கப்படும் இவ்வேதாகமமே அக்காலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உருது மொழி வேதாகமமாக இருந்தது. எனினும் 1893 இல் புதிய ஏற்பாடு மறுபடியுமாகத் திருத்தப்பட்டது. இதன்பயனாக 1900 இல் புதிய உருது மொழி புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. பின்னர் 1920 இல் பழைய ஏற்பாட்டைத் திருத்த ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. 1931 இல் திருத்தப்பட்ட பழைய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. ரோமன் கத்தோலிக்க சபை வெளியிட்ட உருது வேதாகமத்தின் புதிய ஏற்பாடு 1864 இல் பத்னா எனுமிடத்திலும் பழைய ஏற்பாடு 1923 இல் லாகூர் எனுமிடத்திலும் வெளியிடப்பட்டன. 1958 இல் ரோமில், தள்ளு படியாகமங்கள் உட்பட முழுவேதாகமமும் உருது மொழியில் வெளியிடப்பட்டது.

### (3) ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு

1800 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஹென்றி கோல்புரூக் என்பார் ஹிந்தி மொழியில் நான்கு சுவிசேஷங்களையும் மொழிபெயர்த்தார். இது 1806 இல் வெளியிடப்பட்டது. அதேசமயம் செரம்பூரிலிருந்த மிஷனரிகளும் ஹிந்தியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கியிருந்தனர். 1807 இல் இவர்களது புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் பூர்த்தியுற, 1811 இல் அவ்வேதாகமம் அச்சிடப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து பழைய ஏற்பாடும் பகுதி பகுதியாக ஹிந்தி மொழியில் வெளிவரத் தொடங்கியது. இம்

மொழிபெயர்ப்பு அக்ரா எனுமிடத்திலிருந்த பிராமணர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமுடியாத மொழிபெயர்ப்பாய் இருந்தமையினால், பப்டிஸ்ட் மிஷனைச் சேர்ந்த சேம்பர்லெயின் என்பார், இதைத் திருத்தி மொழிபெயர்த்தார். 1848 இல் இன்னுமொரு ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. பப்டிஸ்ட் மிஷனைச் சேர்ந்த வில்லியம் யேட்ஸ் இனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இம்மொழி பெயர்ப்பு வேலை அவரது மரணத்தின் பின் ஏ. வெஸ்லி என்பாரினால் பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. இம்மொழிபெயர்ப்பு பப்டிஸ்ட் மிஷனைச் சேர்ந்த ஜோன் பார்சன்ஸ் என்பாரினால் திருத்தப்பட்டு 1868 இல் வெளிவந்தது. அதேசமயம், ஆக்ராவில் இருந்த வட இந்திய வேதாகமச் சங்கக்கிளை, ஹிந்தி வேதாகமத்தைத் திருத்தி வெளியிடுவதற்கு ஒரு குழுவை நியமித்தது. இக்குழுவினது முயற்சியினால் 1849 இல் திருத்தப்பட்ட ஹிந்தி புதிய ஏற்பாடும், 1852 இலும் 1855 இலும் இருபகுதிகளாக பழைய ஏற்பாடும் வெளிவந்தன. இப்பழைய ஏற்பாடு மறுபடியுமாக திருத்தப்பட்டு 1866 இலும் 1869 இலும் இருபகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது.

அமெரிக்க வேதாகமச் சங்கம் 1858 இல் லூக்கா சுவிசேஷத்தையும், 1869 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும் ஹிந்தி மொழியில் வெளியிட்டது. 1860 இல் புதிய ஏற்பாடு ஒரு சில திருத்தங்களுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டது. எனினும், பப்டிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தினால் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 1874 இல் வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்ட வேதாகமமே ஹிந்தி மொழியின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதாகமமாக இருந்தது. 1892 இல் முதல் தடவையாக முழுவேதாகமமும் ஒரே புத்தகமாக ஹிந்தி மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பின்னர், புதிய ஏற்பாட்டின் பல பதிப்புகள் வெளிவந்தன. 1883 இல் வட இந்திய வேதாகமச் சங்கக்கிளை ஹிந்தி மொழி வேதாகமத்தை மறுபடியுமாகத் திருத்துவதற்கு ஒரு குழுவை நியமித்தது. இவர்கள் 1888 இல் சுவிசேஷப் புத்தகங்களின் திருத்தப் பதிப்பை வெளியிட்டனர். 1894 இல் பழைய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்க ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இவர்களது பணி காரணமாகத் திருத்தப்பட்ட பழைய ஏற்பாடு 1905 இல் வெளிவந்தது. 60 வருடகாலமாக இவ்வேதாகமமே ஹிந்தி மொழி பேசும் மக்களால் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. எனினும் இம்மொழிபெயர்ப்பு சாதாரண மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாத உயர்ந்த மொழிநடையில் இருக்கிறது என்று ஒரு சாரார் கூறிட, கல்வியறிவுமிக்க ஹிந்தி பேசும் மக்கள் அதில் உருது மொழிச் சொற்கள் அதிகம் இருப்பதாகக் குறைபட்டனர். இதனால், மறுபடியுமாக அதைத் திருத்தி அன்றாட ஹிந்தி மொழியில் மொழிபெயர்க்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. 1955 இல், வை. டி. திவாரி என்பார் புதிய

ஏற்பாட்டைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கும் குழுவுக்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர்கள் 1961 இல் சுவிசேஷப் புத்தகங்களையும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளையும் திருத்தி வெளியிட்டனர். பின்னர் ஏனைய புத்தகங்கள் வெளிவந்தன. ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினர் 1958 இல் தமது ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பு புதிய ஏற்பாட்டை பத்னா எனுமிடத்தில் வெளியிட்டனர்.

#### (4) மலையாள மொழிபெயர்ப்பு

இந்தியாவின் மேற்குக்கரையோர மாநிலமான கேரளாவில் பேசப்படும் மலையாள மொழியில், தமிழ் மற்றும் சிரிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமங்களில் இருந்து 4 சுவிசேஷங்களும் 1807 இல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. திம்மப்பாபிள்ளை, பிலிப்போஸ் எனும் இருவராலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இப்புத்தகங்கள், 1811 ஆம் ஆண்டு திம்மப்பாபிள்ளையினால் அச்சிடப்பட்டன. 1813 இல், திம்மப்பாபிள்ளை புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் தமிழில் இருந்து மலையாளத்துக்கு மொழிபெயர்த்திருந்தார். எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு உடனடியாக அச்சிடப்படவில்லை. முழு வேதாகமத்தையும் மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவது பற்றி கோட்டயம் எனுமிடத்தில் பிரித்தானியரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கல்லூரியில் 1817 ஆம் ஆண்டு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. சபை மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த பெஞ்சமின் பெய்லி என்பார் இப்பணிக்காக நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்கு உதவியாக 8 சிரிய மொழிப்போதகர்களும் இருந்தனர். 1825 இல் இவர் மொழிபெயர்த்த மத்தேயு சுவிசேஷம் சென்னை வேதாகமக் கிளைச் சங்கத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. 1829 இல் கோட்டயம் எனுமிடத்திலிருந்த மிஷன் அச்சகத்தில் பெஞ்சமின் பெய்லி மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடு அச்சிடப்பட்டது.

பெஞ்சமின் பெய்லியின் மொழிபெயர்ப்பு கேரளாவின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்த மலையாள மக்களுக்கே பொருத்தமானது என்றும், அது கேரளாவின் வடபகுதி மலையாள மக்களுக்கு பொருத்தமற்ற மொழி நடையில் இருக்கிறது என்றும் பலர் கருத முற்பட்டமையினால், அச்சமயம் கேரளாவின் வடபகுதியிலிருந்த கிழக்கிந்திய கம்பனியினரின் வழிபாட்டு மண்டபத்துக் குருவாக இருந்த ஸ்பிரிங் என்பார் 1822 இல், கேரளாவின் வடபகுதி மக்களுக்காக சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து வேதாகமத்தை மலையாளத்திற்கு மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். 1823 ஆம் ஆண்டு ஸ்பிரிங் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றமையினால் அவரது மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகவில்லை. அத்தோடு 1825 இல், ஒரு மொழியில் இரு மொழிபெயர்ப்புகள் இருக்கக்கூடாது என

தீர்மானிக்கப்பட்டதோடு, அவ்வாண்டு பெஞ்சமின் பெய்லியின் மொழிபெயர்ப்பே எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இது 1829 இல் சென்னை வேதாகமக் கிளைச் சங்கத்தினால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. அவ்வாண்டு பெஞ்சமின் பெய்லியின் பழைய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளும் பூர்த்தியடைந்தன. 1841 இல், இம்மொழிபெயர்ப்பு சென்னை வேதாகமக் கிளைச் சங்கத்தினால் அச்சிடப்பட்டது. 1854 இல் கேரளாவின் வடபகுதி மக்களின் தேவை கருதி மலையாள புதிய ஏற்பாட்டின் இன்னுமொரு மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது. இது லூத்தரன் மிஷனைச் சேர்ந்த எச். குன்டர்ட் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். 1859 இல் பெஞ்சமின் பெய்லியின் பழைய ஏற்பாட்டின் திருத்தப் பதிப்பு வெளிவந்தது.

1871 இல் மலையாள மக்கள் அனைவரும் உபயோகிக்கக் கூடிய ஒரு வேதாகமத்தைத் தயாரிப்பதற்காகச் சென்னை வேதாகமச் சங்கக்கிளை ஒரு குழுவை நியமித்தது. அக்குழுவின் கிரேக்க, ஆங்கில, தமிழ், சிரிய மற்றும் பெஞ்சமின் பெய்லியின் மலையாள மொழிபெயர்ப்பு என்பவற்றின் உதவியுடன் 1880 இல் திருத்தப்பட்ட புதிய மலையாள புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டனர். லூத்தரன் மிஷனின் பேசல் அச்சகம் 1881 இல், திருத்தப்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டின் கவிதைப் புத்தகங்களையும், 1888 இல் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டது. பெஞ்சமின் பெய்லி மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாடு, ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த திருத்தப்பதிப்புக்கு ஏற்ற வண்ணமாகத் திருத்தப்பட்டு 1910 இல் வெளியிடப்பட்டது. 1960 இல் மறுபடியுமாக மலையாள வேதாகமத்தைத் திருத்தி மொழிபெயர்ப்பதற்கு ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. ரோமன் கத்தோலிக்க சபையினர் லத்தீன் வேதாகமத்திலிருந்து மலையாளத்துக்கு மொழிபெயர்த்த கவிசேஷப் புத்தகங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் 1905 இல் வெளிவந்தன. அவர்கள் மொழிபெயர்த்த மலையாள மொழி புதிய ஏற்பாடு 1951 இல் வெளியிடப்பட்டது.

##### (5) தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்பு

இந்திய மாநிலங்களுள் ஒன்றான ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் பேசப்படும் தெலுங்கு மொழியில் ஆரம்பகாலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதப்பிரதிகள் அனைத்தும் அழிந்துவிட்டன. இந்தியாவில் மிஷனரியாகப் பணியாற்றிய ஜெர்மன் தேசத்தவரான பெஞ்சமின் சூள்ட்ஸ் என்பார் 1727 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும் 1732 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும் தெலுங்கு மொழியில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். அவர் மொழிபெயர்த்த வேதப்பிரதிகள் அச்



சிடப்படுவதற்காக ஹலேக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு காணாமற் போய்விட்டன. அதன் பின்னர் 1795 இல் ஸ்கொட்லாந்தைச் சேர்ந்த ஜேம்ஸ் டொட்ஸ் என்பார், கிழக்கிந்தியக் கம்பனியில் பணிபுரியும் காலத்தில் வேதாகமத்தை தெலுங்கு மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். எனினும் அவர் சடுதியாக மரணமடைந்தமையினால், அவர் மொழிபெயர்த்திருந்த வேதப் பிரதிகள், கிழக்கிந்தியக் கம்பனியில் வேலை செய்தவர்களால், தேவையற்ற காகிதங்கள் என கருதப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன. அதேசமயம் 1805 இல், செரம்பூரிலிருந்த மிஷனரிகள் புதிய ஏற்பாட்டைத் தெலுங்கு மொழியில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினர். 1811 இல் அதன் அச்சவேலைகளும் ஆரம்பமாகின. எனினும் 1812 இல் செரம்பூர் அச்சகத்தில் ஏற்பட்ட தீ விபத்தில், அச்சிடப்பட்ட பக்கங்களும் மூலப்பிரதியும் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டன.

1804 இல் விசாகப்பட்டணத்தில் இருந்த லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜோர்ஜ் க்ரான், ஓகஸ்ட்டஸ் டெஸ்கிராஞ்சஸ் என்போர், தெலுங்கு மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் வேலையை ஆரம்பித்தனர். எனினும் 1808 இல் ஜோர்ஜ் க்ரான் மரித்தமையினால், ஓகஸ்ட்டஸ் டெஸ்கிராஞ்சஸ், ஆனந்தராய் எனும் பெயருடைய இரட்சிக்கப்பட்ட ஒரு பிராமணரது உதவியோடு மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளை 1810 ஆம் ஆண்டுவரை தொடர்ந்திட்டார். அவ்வாண்டு இவர்களிருவரும் புதிய ஏற்பாட்டில் 1 கொரிந்தியர் வரை தெலுங்கு மொழியில் மொழிபெயர்த்திருந்தனர். அவ்வாண்டு ஜூன் மாதம் டெஸ்கிராஞ்சஸ் மரணமடைந்தார். 1812 இல் இவர்கள் மொழிபெயர்த்த மத்தேயு, மாற்கு, யோவான் எனும் சுவிசேஷங்கள் கல்கத்தாவில் அச்சிடப்பட்டன. அவ்வாண்டு விசாகப்பட்டணத்துக்கு வந்த லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த எட்வர்ட் பிரிட்ச்செட் ஆனந்தராயரது உதவியோடு புதிய ஏற்பாட்டின் மிகுதிப் பகுதிகளை மொழிபெயர்த்தார். இவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் பெரும்பாலான பகுதிகளையும் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த்தனர். 1844 இல் ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் குழு நியமிக்கப்பட்டது. இதன்பயனாக 1854 இல் தெலுங்கு மொழியில் பழைய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. 1856 இல் இக்குழுவினது தெலுங்கு மொழி புதிய ஏற்பாடும் வெளிவந்தது. 1857 இன் பழைய ஏற்பாடு திருத்தி வெளியிடப்பட்டது. புதிய ஏற்பாட்டின் திருத்தப்பதிப்பு 1860 இல் வெளியிடப்பட்டதோடு, 1857 இன் பழைய ஏற்பாட்டுத் திருத்தப்பதிப்பும் அதனோடு சேர்க்கப்பட்டு தெலுங்கு மொழியின் முதலாவது முழுவேதாகமமாக வெளிவந்தது. 1878 இல் தெலுங்கு புதிய ஏற்பாடு மறுபடியுமாகத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1884 இல் முழுவேதாகமத்தினதும் திருத்தப்பதிப்பு வெளிவந்தது. மறுபடியுமாக முழுவேதாகமமும்

திருத்தப்பட்டு 1904 இல் வெளியிடப்பட்டது. இது மறுபடியுமாக 1911 இல் திருத்தப்பட்டது. 1953 இல் இதன் இன்னுமொரு திருத்தப்பதிப்பு வெளிவந்தது.

#### (6) கன்னட மொழிபெயர்ப்பு

இந்தியாவின் கர்நாடக மாநிலத்தில் பேசப்படும் கன்னட மொழியில் 1809 இல் புதிய ஏற்பாடு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. செரம்பூரிலிருந்த மிஷனரிகள் மொழிபெயர்த்த இப்புதிய ஏற்பாட்டின் மூலப்பிரதிகள் 1812 இல் செரம்பூர் அச்சகத்தில் ஏற்பட்ட தீ விபத்தில் எரிந்துவிட்டன. இதன்பின்னர் அவர்கள் 1823 இலேயே கன்னடமொழி புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டனர். அதே சமயம் 1810 இல், பெலாரி எனுமிடத்துக்கு மிஷனரியாக வந்த லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜோன் ஹேன்ட்ஸ் என்பார், 1812 இல் முதல் மூன்று சுவிசேஷங்களையும் கன்னட மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். 1820 இல் இவர் மொழிபெயர்த்த சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் கன்னட மொழியில் சென்னையில் அச்சிடப்பட்டன. 1830 இல் பெலாரி மிஷன் அச்சகத்தில் இவரது கன்னட மொழி புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. 1831 இல் இவர் மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாடும் கன்னட மொழியில் வெளிவந்தது. 1837 இல், சுவிசேஷ புத்தகத்தையும் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளையும் ஹேன்ட்ஸ் திருத்தி வெளியிட்டார். பிற்காலத்தில் ஏனைய பகுதிகளும் திருத்தப்பட்டன. 1848 இல் பேசல் எனுமிடத்திலிருந்த லூத்தரன் மிஷனைச் சேர்ந்த ஜி. எஸ். வெய்கல் கன்னட புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி மொழிபெயர்த்தார். இது 1850 இல் வெளிவந்தது. 1854 இல் இது மறுபடியுமாக திருத்தப்பட்டது. 1865 இல் இரு ஏற்பாடுகளையும் கொண்ட திருத்தப்பட்ட கன்னட மொழி வேதாகமம் வெளிவந்தது. 1890 இல் இவ்வேதாகமம் மறுபடியுமாகத் திருத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்டது. 1891 இல் இதற்காக ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இவர்களது பணிகாரணமாகப் புதிய கன்னட மொழி புதிய ஏற்பாடு 1907 இல் வெளிவந்தது. 1934 இல் முழுவேதாகமத்தினதும் திருத்தப்பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது.

#### (7) மராத்தி மொழிபெயர்ப்பு

இந்திய மாநிலங்களில் ஒன்றான மகாராஷ்டிராவில் பேசப்படும் மராத்தி மொழியில் 1807 ஆம் ஆண்டு 1000 புதிய ஏற்பாடுகள் செரம்பூர் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டன. பண்டித் வைஜநாத் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட இம் மராத்தி மொழி புதிய ஏற்பாடு வில்லியம் கேரியினால் திருத்தப்பட்டு அச்சிடப்பட்ட

போதிலும், அம்மொழிபெயர்ப்பு நாக்பூர் எனும் பிரதேசத்தில் பேசப்பட்ட மராத்தி மொழியில் இருந்தமையினால், மற்றைய பிரதேச மராத்திய மக்களுக்கு அம்மொழிபெயர்ப்பு பிரயோஜனமற்றதாகவே இருந்தது. 1807 ஆம் ஆண்டு பம்பாய்க்கு வந்த லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜோன் டெய்லர் என்பார் 1817 இல் மத்தேயு சுவிசேஷத்தை மராத்தி மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இது பம்பாய் வேதாகமச் சங்கக் கிளையினால் அச்சிடப்பட்டது. அதேசமயம், அமெரிக்காவிலிருந்து பம்பாய்க்கு வந்த கோர்டன் ஹால், சாமுவேல் நியூவெல் எனுமிருவரும் மராத்தி மொழியைக் கற்றவாறே சுவிசேஷத்தை அறிவித்து வந்தனர். ஆரம்பத்தில் இவர்கள் செரம்பூர் அச்சகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட மராத்தி மொழி புதிய ஏற்பாட்டையே உபயோகித்து வந்த போதிலும், இவர்களது மராத்திய மொழியறிவு அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அம்மொழிபெயர்ப்பு மகாராஷ்டிர மக்களது மராத்திய மொழியை விட வித்தியாசமானதாக இருப்பதை அறிந்துகொண்டனர். இதனால் இவர்கள், எபிரேய கிரேக்க மொழிகளைக் கற்கத் தொடங்கியதோடு அம்மொழிகளில் இருந்து மராத்திய மொழிக்கு வேதாகமத்தையும் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினர். 1816 இல் பார்ட்வெல் என்பாரும் இவர்களுக்கு உதவியாக வந்து சேர்ந்தார். இவர்கள் புதிய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளையும் பழைய ஏற்பாட்டில் ஆதியாகமத்தையும் மராத்திய மொழியில் மொழிபெயர்த்திருந்தனர். 1821 இல் பார்ட்வெல் அமெரிக்காவுக்குத் திரும்பிச்செல்ல வேண்டியதாயிற்று. அவ்வருடம் நியூவெல் மரணமடைந்தார். ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர் பம்பாய்க்கு வந்த மற்ற மிஷனரிகளும் மரித்துவிட்டனர். 1832 ஆம் ஆண்டுவரை பம்பாயிலிருந்த மிஷனரிகளுக்குப் பிறந்த 30 பிள்ளைகளில் 18 பிள்ளைகள் மரித்துள்ளனர். எனினும், இவை எஞ்சியிருந்த மிஷனரிகளை அதைரியப்படுத்தி விடவில்லை. அவர்கள் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தனர். 1818 இல் பம்பாய்க்கு வந்த அலன் கிரேவ்ஸ் என்பார், இம்மொழிபெயர்ப்புப் பணியைப் பூர்த்தி செய்து மராத்திய மொழி வேதாகமத்தையும் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். 1826 இல் மராத்திய புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. 1830 இல் கிரேவ்ஸ் இப்புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி மொழிபெயர்த்தார்.

அமெரிக்க மிஷனரிகளது மராத்திய மொழிபெயர்ப்பு திருப்தி கரமற்றது என எண்ணிய சபை மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த வில்லியம் மிச்சேல் 1830 இல் மத்தேயு சுவிசேஷத்தை மராத்திய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். 1831 இல் அமெரிக்க மிஷனரிகள் மொழிபெயர்த்த மராத்திய மொழிபெயர்ப்பை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பு தயாரிக்

கப்படவேண்டும் என கருதப்பட்டமையினால், இதற்கென ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இவர்களது முயற்சியினால் 1847 இல் திருத்தப் பட்ட மராத்திய மொழி புதிய ஏற்பாடும், 1855 இல் இரு ஏற்பாடுகளையும் கொண்ட புதிய மராத்திய மொழிபெயர்ப்பு வேதா கமமும் வெளிவந்தது. 1851 இல் மறுபடியுமாக புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. 1857 இல், திருத்தப்பட்ட இன்னுமொரு புதிய மராத்திய வேதாசமம் வெளியிடப்பட வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்டது. இதனால், பம்பாய் வேதாசமச் சங்கம் 1872 இல் மறுபடியுமாக ஒரு திருத்தப்பட்ட புதிய மராத்திய மொழி வேதாசமத்தை வெளியிட்டது. 1880 இல் இதை மறுபடியும் திருத்தி மொழிபெயர்ப்பதற்கு இன்னுமொரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக் குழுவினர் 1907 இல் பழைய ஏற்பாட்டையும் 1924 இல் முழு வேதாசமத்தையும் திருத்தி வெளியிட்டனர். 1953 இல் மறுபடியு மாக இதைத் திருத்த இன்னுமொரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இவற்றைத்தவிர ராவ் பகதூர் அத்தாவேல் என்பாரினால் புதிய ஏற்பாடும், பண்டிதை ராமாபாயினால் முழுவேதாசமமும் மராத்தி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

### (8) குஜரத்தி மொழிபெயர்ப்பு

செரம்பூரிலிருந்த மிஷனரிகள் 1809 இல் குஜரத்தி மொழியில் மத்தேயு சுவிசேஷத்தை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட போதிலும், அதன் பிறகு 1813 ஆம் ஆண்டு வரை அம்மொழியில் மொழி பெயர்ப்பு வேலையைச் செய்யாதமையினால் 1820 ஆம் ஆண்டே அவர்கள் மொழிபெயர்த்த குஜரத்தி மொழி புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு குஜரத்தி மக்களால் புரிந்து கொள்ள முடியாததொன்றாய் இருந்தது. லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த மிஷனரிகள் குஜராத் மாநிலத்திலுள்ள சுரட் எனுமிடத்தில் தமது ஊழியங்களை ஆரம்பித்த போது, அவர்களால் அம்மொழிபெயர்ப்பை உபயோகிக்க முடியவில்லை. பம்பாய்க்குச் சென்ற ஜோன் டெய்லர் குஜரத்தி மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்தார். எனினும் அவரது மரணம், அப்பணியை மத்தேயு சுவிசேஷத்தோடு நிறுத்தி விட்டது. 1815 இல் சுரட் எனுமிடத்திற்கு வந்த லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த மிஷனரிகளான வில்லியம் ஃபைவி, ஜேம்ஸ் ஸ்கின்னர் எனுமிருவரும் 1817 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும், பழைய ஏற்பாட்டில் பஞ்சாசமங்கள் வரையும் மொழிபெயர்த்திருந்தனர். இவர்கள் 1820 இல், சுரட் எனுமிடத்தில் தமது சொந்த அச்சகத்தை ஏற்படுத்தி தாம் மொழிபெயர்த்த குஜரத்தி புதிய ஏற்பாட்டை 8 பகுதிகளாக வெளியிட்டனர். இவ்வெளியீட்டு வேலைகள் பூர்த்தியடையுமுன்பே

1820 இல் ஜேம்ஸ் ஸ்கின்னர் மரித்துவிட்டார். எனினும் 1822 இல் வில்லியம் ஃபைவி இன் சகோதரர் அலெக்சான்டர் அவருக்கு உதவியாக சுரட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். இவர்களிருவரும் பழைய ஏற்பாட்டை 18 பகுதிகளாக குஜரத்தி மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டனர். இதன் கடைசிப்பகுதி 1823 இல் வெளிவந்தது. 1825 இல் அச்சுத் தொழிலில் தேர்ச்சி பெற்ற தோமஸ் சல்மொன் என்பாரை லண்டன் மிஷனரி சங்கம் சுரட்டுக்கு அனுப்பியது. 1827 இற்கும் 1829 இற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இவர்கள் முழு வேதாகமத்தையும் 4 பகுதிகளாக குஜரத்தி மொழியில் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். 1832 இல் இவர்கள் தமது புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி வெளியிட்டனர்.

1853 இல் ஜோன் வில்சன் என்பார், வில்லியம் ஃபைவி இன் குஜரத்தி மொழி புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். 1857 இல் இன்னுமொரு புதிய குஜரத்தி மொழி புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. 1860 இல், பழைய ஏற்பாட்டின் திருத்த மொழிபெயர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது. இந்தியாவில் பணிபுரிந்த ஐரிஸ் பிரஸ்பிட்டேரியன் மிஷனைச் சேர்ந்தவர்களால் 1889 இல் குஜரத்தி மொழி புதிய ஏற்பாடு திருத்தப்பட்டது. 1899 இல் இவர்கள் பழைய ஏற்பாட்டையும் திருத்தி வெளியிட்டனர். அவ்வாண்டு குஜரத்தி மொழியில் முழு வேதாகமமும் ஒன்றாக வெளியிடப்பட்டது. 1903 இல் இவ்வேதாகமத்தின் திருத்தப்பதிப்பு வெளிவந்தது.

### (9) ஒரிய மொழிபெயர்ப்பு

இந்தியாவின் ஒரிசா மாநிலத்தில் பேசப்படும் ஒரிய மொழியில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு 1804 இல் ஆரம்பமானது. வங்காள மொழியிலிருந்து ஒரிய மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு, வில்லியம் கேரியினாலும் அவரது உதவியாளர்களினாலும் கிரேக்க மொழி வேதாகமத்துடன் ஒப்பிட்டுத் திருத்தப்பட்டு 1809 இல் வெளியிடப்பட்டது. 1815 இல், பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களும் இவ்வாறு ஒரிய மொழியில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இதன் பின்னர் வேதாகமத்தின் சில பகுதிகள் ஒரிய மொழியில் வெளிவந்தன. 1840 இல் கல்கத்தா வேதாகமக் கிளைச் சங்கம், ஒரிய மொழி புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி வெளியிட்டது. இதேவிதமாக 1844 இல் ஒரிய மொழி பழைய ஏற்பாடும் திருத்தப்பட்டு 3 பகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது. 1862 இல், கட்டக் எனுமிடத்தில் இருந்த மிஷன் அச்சகம் ஒரிய புதிய ஏற்பாட்டை மறுபடியுமாகத் திருத்தி வெளியிட்டது. 1872 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் திருத்தப்பதிப்பும் வெளிவந்தது. இத்திருத்த வேலைகள் கட்டக் எனுமிடத்தில் மிஷனரியாகப் பணியாற்றிய பக்லி மற்றும்

ஐசுருல் என்போரினால் செய்யப்பட்டதாகும். 1902 இல் பப்டிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் மறுபடியுமாக ஓரிய மொழி வேதாகமம் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1941 இல் மறுபடியுமாக புதிய ஏற்பாடு திருத்தப்பட்டது. 1957 இல், திருத்தப்பட்ட முழுவேதாகமமும் வெளிவந்தது.

### (10) அஸ்ஸாமிய மொழிபெயர்ப்பு

செரம்பூரிலிருந்த மிஷனரிகளினால் இந்தியாவின் அஸ்ஸாம் மொழியில் 1810 ஆம் ஆண்டு வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதிலும், 1812 ஆம் ஆண்டின் தீ விபத்தினால் அவ்வேலைகள் பாதிக்கப்பட்டன. பின்னர் 1819 இல், புதிய ஏற்பாடும் 1832 இல், முழுவேதாகமமும் அஸ்ஸாம் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு அஸ்ஸாம் மக்களால் உபயோகிக்கப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் அஸ்ஸாம் பகுதிக்கு ஊழியம் செய்யச் சென்ற அமெரிக்க பப்டிஸ்ட் மிஷனரி நேத்தன் பிரவுன் என்பார் 1817 இல், புதிய ஏற்பாட்டை அஸ்ஸாம் மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். 1860 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பல மிஷனரிகள் பழைய ஏற்பாட்டின் பகுதிகளை அஸ்ஸாம் மொழியில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினர். 1903 இல் கேர்னி என்பார் அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து, பின்னர் அவற்றைத் திருத்தி முழு பழைய ஏற்பாட்டையும் அஸ்ஸாம் மொழியில் வெளியிட்டார். வேதாகமச் சங்கமே இம்மொழிபெயர்ப்பு வெளிவர உதவி செய்தது. ஆனால், 1913 இல் பப்டிஸ்ட் மிஷனரிகள் தமது அஸ்ஸாமிய மொழிபெயர்ப்பு புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டனர். 1935 இல் முழு வேதாகமமும் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1954 இல், இவ்வேதாகமம் மறுபடியுமாகத் திருத்தப்பட்டது.

### (11) பஞ்சாபி மொழிபெயர்ப்பு

இந்தியாவிலுள்ள சீக்கியர்கள் பேசும் பஞ்சாப் மொழியில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் 1807 இல் செரம்பூரில் இருந்த மிஷனரிகளினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1812 ஆம் ஆண்டின் தீ விபத்து அம்மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைப் பாதித்தாலும் 1815 இல் பஞ்சாபி மொழி புதிய ஏற்பாட்டை அவர்கள் வெளியிட்டனர். 1826 இல் எசேக்கியேல் வரையிலான புத்தகங்கள் பஞ்சாபி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. எனினும், இம்மொழிபெயர்ப்பு பஞ்சாப் மக்களால் அதிகளவில் உபயோகிக்கப்படவில்லை. 1834 இல் பஞ்சாபில் தமது ஊழியத்தை ஆரம்பித்த அமெரிக்க பிரஸ்பிடேரியன் மிஷன் சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜே. நியூட்டன், 1837 இல் பஞ்சாபி மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத்

தொடங்கினார். இதன் பயனாக 1840 இல் மத்தேயு சுவிசேஷமும், 1841 இல் யோவான் சுவிசேஷமும் பஞ்சாப் மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. நியூட்டன், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் வரை மொழிபெயர்த்திருந்தாலும் 4 சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் அச்சிடப்பட்டபோது, 1845 இல், அச்சகத்தில் ஏற்பட்ட தீவிபத்தில் அச்சிடப்பட்ட பக்கங்கள் அனைத்தும் எரிந்துவிட்டன. மறுபடியுமாக இவ்வைந்து புத்தகங்களும் தனி ஒரு புத்தகமாக பஞ்சாபி மொழியில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. அதேசமயம், இம்மிஷனைச் சேர்ந்த ஜன்வியர் ஆதியாகமத்தையும் யாத்திரகாமத்தில் 20 அதிகாரங்களையும் பஞ்சாபி மொழியில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். இவை 1851 இல் வெளிவந்தன. இவர் மொழிபெயர்த்த லூக்கா சுவிசேஷம் 1856 இலும், சங்கீதப் புத்தகம் 1863 இலும் வெளிவந்தன. 1863 இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பஞ்சாப் வேதாகமக் கிளைச் சங்கம் 1868 இல் புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் பஞ்சாப் மொழியில் வெளியிட்டது. இம்மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் ஜே. நியூட்டனின் தலைமையிலேயே நடைபெற்றன. 1889 இல் பஞ்சாப் மொழி புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி மொழிபெயர்ப்பதற்கு ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இதன் பயனாக 1900 இல் திருத்தப்பட்ட பஞ்சாப் புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. அதேசமயம் ஜே. ஹார்வி என்பார் மொழிபெயர்த்த பல பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் தனித்தனியாக பஞ்சாப் மொழியில் வெளியிடப்பட்டன. 1959 இல் கல்கத்தாவிலிருந்த பப்ளிஸ்ட் மிஷன் அச்சகம் பழைய ஏற்பாட்டின் பஞ்சாபி மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டது.

## (12) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்

இந்தியாவில் பேசப்படும் மொழிகள் 1652 என கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் பல மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 1970 ஆம் ஆண்டின் கணிப்பீட்டின்படி 25 இந்திய மொழிகளில் முழுவேதாகமமும், 40 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 65 மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதன்படி, அவ்வாண்டு வரைக்கும் மொத்தம் 130 இந்திய மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதை அறிகின்றோம். 1994 ஆம் ஆண்டு வரை இந்திய வேதாகமச் சங்கம் 171 இந்திய மொழிகளில் வேதாகமத்தைப் பிரசுரித்துள்ளது.

## இந்தியாவுக்கு அப்பால் வேதாகமம்

இந்தியாவுக்கு மிஷனரிகள் வரத்தொடங்கிய பின்னர், இந்தியாவுக்கு கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள நாடுகளிலும் கிறிஸ்தவம் பரவியது. பர்மா, திபெத், சீனா, கொரியா, ஜப்பான் எனும் நாடுகளுக்கும், தெற்கே நம் இலங்கைக்கும் மிஷனரிகள் வந்தனர். இதன் பயனாக இவ்வாசிய நாடுகளின் மொழிகளிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படலாயிற்று. இம்மொழிபெயர்ப்புச் சரிதையை இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

### (1) பர்மிய மொழிபெயர்ப்பு

கடும் எதிர்ப்புகளுக்கும் இழப்புகளுக்கும் மத்தியிலும் கிறிஸ்தவம் உட்புகுந்த நாடுகளில் ஒன்றாக பர்மா விளங்குகிறது. பர்மிய மொழியின் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பானது அமெரிக்க மிஷனரியான அடோனிராம் ஜட்சன் என்பவரிலேயே தன் ஆரம்பத்தைக் கொண்டுள்ளது. 1788 இல் பிறந்த இவர் திருமணம் முடித்து 13 நாட்களின் பின், 1812 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலுள்ள கல்கத்தாவிற்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு சிறிது காலம் வில்லியம் கேரியோடு இருந்த அவருக்கு, கிழக்கிந்திய கம்பனி இந்தியாவில் தொடர்ந்து இருப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்காதமையினால், அவர் தன் மனைவி நான்சியுடன் கல்கத்தாவிலிருந்து பர்மாவுக்குச் சென்றார். அவர்கள் ரங்கூன் துறைமுகத்தை அடைவதற்கு முன்பதாக, கப்பலில் வைத்து நான்சியு குறைப்பிரசவத்தில் தன் குழந்தையைப் பறிகொடுத்தாள். ரங்கூனுக்கு வந்த ஜட்சன் தம்பதியர் பலவிதமான இக்கட்டுகளுக்கு முகங்கொடுத்தனர். ஆறுவருடங்களாக ஜட்சன் பர்மிய மொழியைக் கற்பதிலும் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதிலும் செலவிட்டார். அப்படியிருந்தும் ஒருவரும் இரட்சிக்கப்படவில்லை. அதேசமயம் பர்மிய அரசு ஜட்சனின் சவிசேஷப்பணியை எதிர்க்கத்தொடங்கியது. 1820 இல் ஒரு சில பர்மியர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொண்டனர். பர்மாவுக்கு வந்த ஜட்சன் தம்பதியர் அடிக்கடி நோய்களினால் பாதிக்கப்பட்டனர். ரங்கூனில் அவர்களுக்குப் பிறந்த மகனும் 6 மாதங்களில் மரித்துவிட்டான். 1822 இல் வியாதி காரணமாக நான்சி இந்தியாவுக்குச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. மனைவியின் பிரிவால் தனிமைப்பட்ட ஜட்சன் புதிய ஏற்பாட்டை பர்மிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். ஒரு வருடத்துக்குள்ளாக அவ்வேலைகள் பூர்த்தியடைந்தன. அதேசமயம் ஜட்சன் ரங்கூனிலிருந்து ஆவா எனுமிடத்திற்குச் சென்றார். 1824 இல் அவரது மனைவியும் அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். அச்சமயம் பர்மாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே யுத்தம் மூண்டதினால், வெளிநாட்டினர் அனைவரும் ஒற்றர்கள் என சுந்தேகிக்கப்பட்டு கைது செய்யப்



பட்டனர். அடோனிராம் ஜட்சனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டதோடு 11 மாதங்களாக புழுக்களும், பூச்சிகளும் நிறைந்த ஒரு சிறையில் சங்கிலிகளினால் கட்டப்பட்ட நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தார். அங்கு நுளம்புகளும், பூச்சிகளும் அவரைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தன. தரையும் ஈரமாகவும் துர்நாற்றம் வீசுவதாகவும் இருந்தது. சிறையில் துயரங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த ஜட்சன் எப்போதும், தான் மொழிபெயர்த்த பர்மிய புதிய ஏற்பாட்டைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அடோனிராம் ஜட்சன் சிறையிலிருந்த காலத்தில், பர்மிய அதிகாரிகள் தான் பர்மிய மொழியில் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாட்டின் பிரதிகளை அழித்துவிடக்கூடாது என்பதே அவரது கவலையாயிருந்தது. அவரது மனைவி நான்சி அவற்றை ஒரு தலையணைக்குள் வைத்துத் தைத்து, அதை ஜட்சனிடம் அனுப்பியிருந்தாள். அத்தலையணையைப் பல நாட்கள் ஜட்சன் வைத்திருந்தார். பின்னர், ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சங்கிலிகளினால் கட்டப்பட்டிருந்த மனிதர்களோடு சேர்த்துக்கட்டப்பட்டு, மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதற்காக வேறிடத்திற்கு கொண்டு போகப்பட்டார். அதேசமயம் அவர் வைத்திருந்த தலையணை அவரிடமிருந்து பிடுங்கி எறியப்பட்டது. இது நடந்து 7 கொடிய மாதங்களின் பின் ஜட்சன் ஒரு காவலாளியின் மேற்பார்வையின் கீழ் அரசின் மொழிபெயர்ப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். 1825 நவம்பரில், சரியாக ஜட்சன் சிறைப்பட்டு ஒன்றரை வருடங்களின் பின் பிரித்தானியர்கள் யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்தமையால் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அச்சமயம் அவருடைய மனைவியும், அவருடைய ஊழியத்தின் ஆரம்பத்தில் இரட்சிக்கப்பட்ட பர்மிய கிறிஸ்தவனும் ஜட்சனின் தலையணையை அவரிடம் கொண்டு வந்தனர். 7 மாதங்களுக்கு முன் ஜட்சனின் உடைமைகளில் அதை மட்டுமே அவர்களால் காப்பாற்ற முடிந்தது. அதனுள் அவர் மொழிபெயர்த்த பர்மிய மொழி புதிய ஏற்பாடு இருந்தது. சிறையிலிருந்து விடுதலையடைந்த ஜட்சன் தனது மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்தார். எனினும் 6 மாதங்களில் அவரது மனைவி நான்சி மரணமடைந்தபின் அவர் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டார். இதனால் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளும் பாதிக்கப்பட்டன. எனினும் 1834 ஆம் ஆண்டு, அவரது மனைவி மரித்து 7 வருடங்களின் பின் பர்மிய மொழியில் முழுவேதாகமத்தினது மொழிபெயர்ப்பு வேலையையும் பூர்த்தி செய்தார். 1835 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் அவரது பர்மிய மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் அச்சிடப்பட்டது. அதன் பின் 5 வருடகாலமாக அவர் தனது மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தும் வேலைகளில் ஈடுபட்டார். உண்மையில் கடும் உபத்திரவங்

களுக்கூடாகச் சென்ற அடோனிராம் ஜட்சன் பர்மிய மக்களுக்குத் தேவனுடைய வார்த்தை அவர்களுடைய மொழியில் கிடைப்பதற்குத் தன்னையே தியாகம் செய்திருந்தார். இன்று, பர்மாவில் பேசப்படும் 8 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதைவிட, புதிய ஏற்பாடு மேலும் 8 மொழிகளிலும், வேதாசமத்தின் பகுதிகள் 10 மொழிகளிலும் பர்மாவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

## (2). சீன மொழிபெயர்ப்பு

லண்டன் மிஷனரி சங்கம் ரொபர்ட் மொரிசன் என்பாரை சீனாவுக்கு மிஷனரியாக அனுப்பியது. இவர் 1807 ஆம் ஆண்டு சீனா விலுள்ள கன்டன் எனும் நகருக்குச் சென்றார். சீனர்களது உதவியோடு அவர்களது மொழியைக் கற்றிடலாம் எனும் நம்பிக்கையோ டிருந்த மொரிசனுக்கு அங்கு பெரும் ஏமாற்றமே காத்திருந்தது. தமது தூயமொழியை வெளிநாட்டவருக்கு கற்றுக் கொடுப்பவர்களுக்கு மரணதண்டனை கொடுக்கப்படும் என அக்காலத்தைய சீன அரசாங்கம் கட்டளையிட்டிருந்தது. எனினும் வெகுவிரைவிலேயே இரு ரோமன் கத்தோலிக்க சீனர்களைச் சந்தித்த மொரிசன் அவர்களது உதவியோடு இரகசியமாக சீனமொழியைக் கற்றவாறே ஒரு சீன ஆங்கில அகராதியையும் தயாரித்தார். எனினும் வெளிநாட்டவர்களுக்கு 6 மாதங்கள் மட்டுமே கன்டன் நகரில் இருப்பதற்கு சீன அரசு அனுமதி கொடுத்தமையினால், 6 மாதங்களின் பின் மொரிசன் போர்த்துக்கேயரது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த மெக்கவ் எனுமிடத்துக்குச் சென்றார். மேலும் மொரிசன் மெக்கவ்வில் இருக்கும் போது அங்கிருந்த இங்கிலாந்து நாட்டு வைத்தியர் ஒருவரின் மகளைத் திருமணமுடித்தார். எனினும் 6 மாதங்களின் பின் மறுபடியுமாக கன்டன் நகருக்குச் செல்வதற்கு கிழக்கிந்தியக் கம்பனியில் மொழிபெயர்ப்பாளராக வேலைக்குச் சேர வேண்டியதாயிற்று. அத்தோடு அவரது மனைவிக்கு கன்டன் நகருக்குச் செல்ல அனுமதி கொடுக்கப்படவில்லை. இதனால் கன்டன் நகரில் தனியாக வாழ்ந்த மொரிசன் பகற்பொழுதில் தனது உத்தியோகக் கடமைகளைச் செய்ததோடு, இரவு வேளையில் சீனர்களது உதவியோடு வேதாசமத்தை சீனமொழியில் மொழிபெயர்த்து வந்தார்.

1809 ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தை சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் வேலைகள் பூர்த்தியடைந்தன. அதை புத்தகமாக அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்குத் தேவையான சீன அச்செழுத்துக்களை மொரிசன் மரப்பலகையில் செய்தார். 1810 ஆம் ஆண்டு அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகம் சீன மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. இது

கிறிஸ்தவர்களது வேதநூல் என்பதை அரச அதிகாரிகள் அறியா திருப்பதற்காக, வேறு அட்டைகளுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டு புத்தக வியாபாரிகளுக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் அவற்றை விற்று அதிக பணம் சம்பாதித்து வந்தனர். அவ்வருடம் 6 மாதங்களின் பின் மொரிசன் வழமை போல மெக்கவ் இற்குச் சென்றார். அச்சமயம் தான் மரப்பலகையில் செய்த சீன அச்செழுத்துக்கள் அரச அதிகாரிகளின் கண்களில் தென்படாமலிருப்பதற்காக அவற்றை ஓரிடத்தில் புதைத்துவிட்டுச் சென்றார். ஆனால் 6 மாதங்களின் பின் மறுபடியுமாக கன்டன் நகருக்கு வந்து அவற்றைத் தோண்டியெடுத்த போது அவை அனைத்தும் கறையான் களுக்கு உணவாகியிருப்பது தெரியவந்தது. வருடத்தில் 6 மாதங்கள் மனைவியின் பிரிவு, அவரது தேகாரோக்கியத்தின் வீழ்ச்சி என்பன மொரிசனை வெகுவாகப் பாதித்தாலும் அவர் தனது மொழி பெயர்ப்பு வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்தார். இதன் பயனாக 1814 ஆம் ஆண்டு புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் சீனமொழியில் அவரால் வெளியிடக்கூடியதாயிருந்தது.

மொரிசனது மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளில் அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக லண்டன் மிஷனரி சங்கம் வில்லியம் என்பாரை சீனாவுக்கு அனுப்பியிருந்த போதிலும் அவருக்கு கன்டனிலும் மெக்கவ்விலும் இருப்பதற்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை. இதனால் அவர் மலாக்கா எனுமிடத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்தவாறே மொரிசனுக்கு உதவி செய்தார். 1819 ஆம் ஆண்டு முழுவேதாகமமும் சீனமொழியில் வெளியிடப்பட்டது. இதில் 10 புத்தகங்களை மலாக்கா வில் இருந்த வில்லியம் மொழிபெயர்த்திருந்தார். கன்டன் நகரில் வேதாகமம் விற்பனை செய்யப்படுவதை சீன அரசாங்கம் தடை செய்தபோதிலும் வேதாகம விற்பனையினால் புத்தக வியாபாரிகளுக்கு அதிக லாபம் கிடைத்தமையினால் அவர்கள் அதற்கு வேறு தலைப்புகளுடனான அட்டைகளைப் போட்டு விற்பனை செய்தனர். 1834 ஆம் ஆண்டு ரொபர்ட் மொரிசன் மரணமடைந்தார். இவரது மிஷனரிப்பணி கன்டன் நகர எல்லைக்கு அப்பால் செல்லாதபோதிலும் காலப்போக்கில் இவர் மொழிபெயர்த்த சீன வேதாகமம், சீனாவெங்கும் சென்றது. பிற்காலத்தில் சீனாவுக்குச் சென்ற மிஷனரிகள் மொரிசனது சீன வேதாகமத்தை உபயோகித்தே சீன மக்களுக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவித்தனர்.

### (3) ஜப்பானிய மொழிபெயர்ப்பு

1831 ஆம் ஆண்டு பசுபிக் சமுத்திரத்தில் கடற்குறாவளியால் தாக்கப்பட்ட ஜப்பானியக் கப்பலொன்றிலிருந்து மூன்று ஜப்பானிய மாலுமிகள் காப்பாற்றப்பட்டு கனடா வழியாக இங்

கிலாந்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவர்களது உதவியோடு நெதர்லாந்து மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த குட்லொஃப் என்பார் யோவான் சுவிசேஷத்தை ஜப்பானிய மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். இது 1837 இல் சிங்கப்பூரில் அச்சிடப்பட்டது. ஜப்பானிய மாலுமிகள் மூலமாக இதை ஜப்பானுக்கு அனுப்ப குட்லொஃப் எடுத்த முயற்சிகள் வெற்றியளிக்கவில்லை. அவர் சென்ற கப்பல் ஜப்பானியத் துறைமுகத்தில் துப்பாக்கி வேட்டுக்களுக்கே முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தமையினால் அவர் சீனாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். இதன்பின் அற்புதமான முறையில் வேதாகமம் ஜப்பானுக்குள் சென்றது. 1854 இல் ஆங்கில கப்பலொன்றிலிருந்து ஒருவருடைய வேதாகமம் தவறி கடலில் விழுந்தது. அவ்வேதாகமத்தின் கதை அத்தோடு முடிவடைந்துவிட்டதாக கப்பலிலிருந்தவர்கள் நினைத்தாலும், அது ஒரு ஜப்பானிய மீனவனுடைய வலையில் அகப்பட்டது. அவன் அதைத் துறைமுக அதிகாரியிடம் எடுத்துச் சென்றான். வேதாகமத்தைப் பார்த்த அதிகாரி அது சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொண்டதோடு, அதன் ஒரு பிரதியைத் தன்னிடம் கொண்டுவரும்படியும் கட்டளையிட்டான். அதை வாசித்த அதிகாரி இரட்சிக்கப்பட்டதோடு, அவன் அதைத் தனது நண்பனுக்கும், சகோதரனுக்கும் காண்பித்தான். அவர்களும் சீன வேதாகமத்தை வாசித்து இரட்சிக்கப்பட்டதோடு, இம்மூவரும் அநேகரை இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டுவந்துள்ளனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஜப்பானுக்கு வந்த மிஷனரிகள் ஜப்பானிய மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினர். ஜப்பானிலிருந்த அமெரிக்க பப்ளிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த கொப்பிள் என்பார் 1871 இல் புதிய ஏற்பாட்டை ஜப்பானிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். 1879 இல் அவரது மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் பூர்த்தியடைந்தன. 1887 இல் ஜப்பானில் பணியாற்றிய பலதரப்பட்ட மிஷனரி சங்கங்களையும் சேர்ந்தவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமம் வெளிவந்தது. ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரிகள் 1895 முதல் 1897 வரையிலான காலப்பகுதியில் நான்கு சுவிசேஷங்களையும் ஜப்பானிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டனர். 1900 இல் கிரேக்க ஓர்த்தொடொக்ஸ் சபையினர் மொழிபெயர்த்த ஜப்பானிய புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. 1955 இல் திருத்தப்பட்ட புதிய ஜப்பானிய வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது.

#### (4) திபெத்திய மொழிபெயர்ப்பு

கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் உட்புக முடியாத ஒரு நாடாக திபெத் இருந்தபோதிலும் தேவனுடைய வார்த்தையானது திபெத்திய மொழி

யிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, அந்நாட்டுக்குள் சென்றுள்ளது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் மொரேவிய கிறிஸ்தவர்கள், திபெத்தில் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கக்கூடிய வாய்ப்புகளை அறிந்து வர இரு மிஷனரிகளை அனுப்பினர். இவர்கள் கடும் இக்கட்டு களுக்கு முகங்கொடுத்ததோடு, திபெத்திய எல்லைப் பகுதியில் குடியிருப்பதற்கும் சீன அதிகாரிகளினால் அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனினும் இவர்கள் தமது முயற்சியைக் கைவிடாது கைலாங் எனும் காட்டுப் பகுதிக்குச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் 1856 இல் தமது நண்பரான ஹெயின்ரிச் ஜெஸ்கி என்பவரை சந்தித்தனர். இவர் திபெத்திய மக்களை சந்திப்பதற்கான ஒரு வழி, அவர்களுடைய மொழியைக் கற்று வேதாகமத்தை அம்மொழியில் மொழிபெயர்ப்பதே என்பதை அறிந்தவராக அப்பணியைச் செய்யத் தொடங்கினார். இதன் பயனாக 1871 இல் புதிய ஏற்பாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகள் திபெத்திய மொழியில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டு திபெத்திய நாட்டின் எல்லைப்பகுதிகளில் குடியிருந்த மக்கள் மத்தியில் விநியோகிக்கப்பட்டன. இது அப்பகுதி திபெத்திய மதத்தலைவர்களுக்குத் தெரிந்தபோது, அப்புத்தகத்தை வாசிக்க வேண்டாம் என அவர்கள் கட்டளையிட்டனர். இதனால் சிலர் புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களைத் தமக்கு கொடுத்தவர்களிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டனர். ஆனால் பலர் அவற்றைத் தமது திபெத்திய தெய்வச் சிலைகளுக்கு முன் வைத்து, தமது மதநூல்களுக்கு செய்வதுபோலவே அவற்றுக்கு முன் விளக்கேற்றினர். அதேசமயம், சீன எல்லைப் பகுதியிலிருந்து சில மிஷனரிகள் திபெத்துக்குச் சென்றதோடு, திபெத்திய வேதப்பிரதிகளையும் நாட்டுக்குள் எடுத்துச் சென்றனர். சில மிஷனரிகள் திபெத்திய மக்கள் விரும்பும் பொருட்களை சீனாவிலிருந்து கொண்டுவந்து அவர்களுக்கு விற்பனை செய்ததோடு, திபெத்திய வேதாகமத்தையும் அவர்களுக்கு கொடுத்தனர். பல திபெத்திய மக்கள் வேதபுத்தகத்தை வாசித்து இரட்சிக்கப்பட்டுள்ளனர். சீன கிறிஸ்தவ வியாபாரிகளும் திபெத்திய வேதபுத்தகங்களை மக்களுக்கு விநியோகித்து வந்தனர்.

##### (5) மலாய் மொழிபெயர்ப்பு

1814 இல் பிரித்தானிய வெளிநாட்டு வேதாகமச் சங்கம் மலேசிய கிறிஸ்தவர்களுக்காக அவர்களுடைய மலாய் மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டது. 1970 ஆம் ஆண்டின் அறிக்கையின் படி, மலேசியாவிலிருக்கும் வேதாகமச் சங்கம் கிழக்கு மலேசியாவில் பேசப்படும் 7 மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்ததை அறிகின்றோம்.

## (6) தாய்லாந்து மொழிபெயர்ப்பு

நெதர்லாந்து மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த குட்லொஃப் என்பார் 1828 முதல் 1831 வரையிலான காலப்பகுதியில் தாய்லாந்தில் பணியாற்றிய காலத்தில் வேதாகமத்தை அந்நாட்டு மொழியான சயமீஸ் மொழியிலும், வேதாகமத்தின் சில பகுதிகளை லாஓ, மற்றும் கம்போடிய மொழியிலும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். எனினும், இவரது மொழிபெயர்ப்புகள் அச்சிடப்பட்டது பற்றி எவ்வித குறிப்புகளும் இல்லை. 1834 இல், வேதாகமச் சங்கம் தாய்லாந்து மொழியில் வேதாகமத்தின் பகுதியொன்றை அச்சிட்டது. பின்னர் 1843 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1883 இல் முழு வேதாகமமும் தாய்லாந்து மொழியில் வெளியிடப்பட்டது. தாய்லாந்தின் வடபகுதி மக்களது மொழியில் புதிய ஏற்பாடு 1914 இலும், முழுவேதாகமமும் 1927 இலும் வெளிவந்தது. 1967 இல் இதன் திருத்தப்பதிப்பு வெளிவந்தது. 1967 இல் தாய்லாந்து மொழி புதிய ஏற்பாடானது முதல் தடவையாக தாய்லாந்திலேயே அச்சிடப்பட்டது. தற்போது இலகு மொழிநடையிலான தாய்லாந்து மொழி வேதாகமம் தயாரிக்கப்பட்டு வருவதோடு, தாய்லாந்தின் 5 கோத்திர மொழிகளிலும் வேதத்தின் பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

## (7) வியட்நாமிய மொழிபெயர்ப்பு

1911 இல் புரட்டஸ்தாந்து சபைகளைச் சேர்ந்த மிஷனரி சங்கங்கள் வியட்நாமுக்கு மிஷனரிகளை அனுப்பின. 1916 இல் வேதாகமம் வியட்நாமிய மொழியில் வெளிவந்தது. இதன்பின்னர் வியட்நாமிய கோத்திர மக்களது சில மொழிகளிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1957 இல், வைக்கிளிப் வேதாகம மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் தமது மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளை வியட்நாமில் ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் தற்சமயம் 20 இற்கும் அதிகமான வியட்நாமிய கோத்திர மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்து வருகின்றனர்.

## (8) கொரிய மொழிபெயர்ப்பு

1832 ஆம் ஆண்டு குட்லொஃப் என்பார் கொரியாவுக்கு விஜயம் செய்ததோடு, சீனமொழிபெயர்ப்பு வேதப்பிரதிகளையும் அங்கு விட்டுச் சென்றுள்ளார். கொரிய மொழியில் புதிய ஏற்பாடு முதன் முதலாக ஜோன் ரொஸ் என்பவரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. எனினும், இதில் சீன மொழியின் செல்வாக்கு அதிகம் இருந்தமையினால், திருத்தப்பட்டு 1900 இல் வெளியிடப்பட்டது. 1910 இல் பழைய ஏற்பாடும் கொரிய மொழியில் வெளிவந்தது. 1935 இல் இவ்விரு ஏற்பாடுகளும் திருத்தப்பட்டன. 1960 இல் முழு

வேதாகமத்தையும் மறுபடியுமாகத் திருத்தும் வேலைகள் ஆரம்பமாகின. கொரியாவை ஜப்பான் ஆக்கிரமித்திருந்த காலத்தில் வேதாகமம் மட்டுமே கொரிய மொழியில் வெளியிடப்பட்ட ஒரே ஒரு புத்தகமாகும். மற்ற அனைத்தும் ஜப்பான் மொழியிலேயே வெளியிடப்பட்டன. அக்காலத்தில் வேதாகமமே கொரிய மொழி அழிந்து போகாமல் இருப்பதற்கு காரணமாயிருந்தது என்பதற்காக 1970 இல் கொரிய அரசாங்கம் கொரிய வேதாகமச் சங்கத்துக்கு சிறப்பான விருதொன்றை வழங்கியுள்ளது.

### (9) சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு

இலங்கையில் கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் 5 ஆம் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும் சில கிறிஸ்தவர்கள் இருந்த போதிலும், 16 ஆம் நூற்றாண்டு போர்த்துக்கேயரது வருகையோடேயே கிறிஸ்தவம் நாட்டின் கரையோரப்பகுதிகளில் பரவத் தொடங்கியது. எனினும் அக்காலத்தில் வேதாகமத்தைச் சிங்கள மக்களது மொழியில் மொழிபெயர்ப்பதற்கான முயற்சிகளில் ரோம சபை மிஷனரிகள் ஈடுபடவில்லை. அவர்கள் சிங்கள மொழியில் ஒரு வேதாகம உபதேசப்புத்தகத்தை மட்டுமே வெளியிட்டுள்ளனர். 17 ஆம் நூற்றாண்டில் (1658 இல்) போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய ஒல்லாந்தர் தமது சீர்திருத்த கிறிஸ்தவத்தை அறிமுகப்படுத்தியதோடு, இலங்கை மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்ப்பதற்கான ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். (தமிழ் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்க ஒல்லாந்தர் மேற்கொண்ட பணிகள் பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் நாம் பார்ப்போம்).

1670 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்த ஒல்லாந்த சீர்திருத்த சபை மிஷனரி சைமன்கட் என்பார், லத்தீன், கிரேக்கம், எபிரேயம், டச்சு, போர்த்துக்கேயம், தமிழ், மற்றும் சிங்கள மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். இவர், மத்தேயு சுவிசேஷத்தையும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் முதல் 14 அதிகாரங்களையும் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஆரம்பத்தில் பனை ஓலைகளில் எழுதப்பட்ட பிரதிகளாக உபயோகிக்கப்பட்ட இம்மொழி பெயர்ப்பு 1780 ஆம் ஆண்டே அச்சிடப்பட்டது. 1717 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்த விலம்ஸ் கொணைன் என்பார், நான்கு சுவிசேஷங்களையும் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இதன் பிரதிகள், இவரது மரணத்தின் பின்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, வெட்ஸெலியுஸ் என்பாரினால் 1739 இல் அச்சிடப்பட்டது. புதிய ஏற்பாட்டின் ஏனைய புத்தகங்கள் ஹென்றிக்சன் பிலிப்ஸ் என்பாரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதோடு இவை ஏற்கனவே மொழிபெயர்க்கப்

பட்டிருந்த புத்தகங்களோடு சேர்க்கப்பட்டு 1780 இல் சிங்கள புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. இதன்பின்னர் பிலிப்ஸ் பழைய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். 1786 இல் ஆதியாகமமும் 1787 இல் யாத்திராகமமும் 1789 இல் லேவியராகமம், எண்ணாகமம், உபாகமம் எனும் புத்தகங்களும் சிங்களத்தில் இவரால் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பட்டன.

1796 ஆம் ஆண்டு இலங்கையைப் பிரித்தானியர் கைப்பற்றினர். 1812 ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் வேதாகமச்சங்கத்தின் கிளை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1813 இல், கல்கத்தா வேதாகமச் சங்கம், ஒல்லாந்து சபை மிஷனரிகள் மொழிபெயர்த்த சிங்கள புதிய ஏற்பாட்டில் 2000 பிரதிகளை அச்சிட்டு கொழும்புக்கு அனுப்பியது. எனினும் இலங்கை வேதாகமச்சங்கம் அம்மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி வெளியிட வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தது. 1805 ஆம் ஆண்டு அரசில் பணிபுரிவதற்காக இலங்கை வந்த டொல்ஃபிரி என்பார் பல மொழிகளை அறிந்திருந்ததோடு, இலங்கை வந்த குறுகிய காலத்திலேயே பாளி மற்றும் சிங்கள மொழிகளைக் கற்ற மையினால், அவரிடம் புதிய சிங்கள வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணியை வேதாகமச்சங்கம் ஒப்படைத்தது. இவர் 1817 இல் மரணமடைந்தார். அச்சமயம் இவர் புதிய ஏற்பாட்டில் 2 தீமோத் தேயு 2 ஆம் அதிகாரம் வரை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளில் இவருக்கு மெதடிஸ்ட், பப்டிஸ்ட், அங்கிலிக்கன் சபை மிஷனரிகளும் பல சிங்கள மக்களும் உதவி செய்துள்ளனர். டொல்ஃபிரியின் மரணத்தின்பின் அவருக்கு உதவியாயிருந்த மிஷனரிகள் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்தனர். புதிய ஏற்பாடு 1817 இலும், பழைய ஏற்பாடு 1823 இல் மூன்று பகுதிகளாகவும் வெளிவந்தது. இம்மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டவர்களுள் அங்கிலிக்கன் சபை மிஷனரி அன்று ஆர்மர், பப்டிஸ்ட் சபை மிஷனரி சாட்டர், மெதடிஸ்ட் சபை மிஷனரி கிளவ் என்போர் முக்கியமானவர்களாவர். 1827 இல் இவ்வேதாகமம் திருத்தப்பட்டது. சிங்களத்தில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த காலத்தில் டொல்ஃபிரி பாளி மொழியிலும் வேதாகமத்தை மொழி பெயர்த்தார். அவரது மரணத்தின் பின் மெதடிஸ்ட் மிஷனரி க்ளவ் இம்மொழிபெயர்ப்பைப் பூர்த்தி செய்தார். இம்மொழிபெயர்ப்பு பர்மாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு பௌத்த பிக்குகள் மத்தியில் ஊழியம் செய்தவர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டது.

டொல்ஃபிரியின் வேதாகமத்தின் மொழிநடை உயர்வானது என கருதிய சபை மிஷனரி சங்கத்தினர் 1820 இல் ஒரு புதிய சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினர். கோட்டே



எனுமிடத்தில் பணியாற்றிய சாமுவேல் லெம்பிரிக், ஜே. செல்சீர்க் எனும் இரு மிஷனரிகளும் புதிய சிங்கள வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்களில் முக்கியமானவர்களாவர். எனினும், இவர்களது மொழிபெயர்ப்பில் தரம் குறைந்த சிங்கள மொழியே உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. 20 வருடகாலமாக இம்மொழிபெயர்ப்பு பரீட்சார்த்தமாக உபயோகிக்கப்பட்ட போதிலும், மக்கள் இம்மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இதனால், 1852 இல் ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரிக்க வேதாகமச்சங்கம் ஒரு குழுவை நியமித்தது. இதில் அங்கிலிக்கன் மற்றும் மெதடிஸ்ட் சபை மிஷன்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கம் வகித்தனர். இவர்களது முயற்சியின் பயனாக 1885 இல் புதிய சிங்கள வேதாகமம் வெளிவந்தது. அதேசமயம், பப்ளிஸ்ட் சபை மிஷனரிகளான ஜேம்ஸ் சாட்டர், எபனேசர் டேனியல் எனும் இருவரும் இன்னுமொரு புதிய சிங்களமொழிபெயர்ப்பு வேதாகமத்தைத் தயாரித்தனர். இவர்களது பணி காரணமாக 1862 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1876 இல் பழைய ஏற்பாடும் சிங்கள மொழியில் வெளிவந்தது. 1905 இல் இம்மொழிபெயர்ப்பு திருத்தப்பட்டது. இது மறுபடியுமாக 1919 இல் ஒரு சில திருத்தங்களுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அதேசமயம் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் ரோமன் கத்தோலிக்க சபையைச் சேர்ந்தவர்களும் வேதாகமத்தை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினர். 1920 ஆம் ஆண்டு சகல சபைகளும் உபயோகிக்கக்கூடிய விதமான ஒரு ஐக்கிய பதிப்பு வேதாகமம் இருக்கவேண்டும் என தீர்மானிக்கப்பட்டது. 1925 இல் இதற்கான பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1931 இல் புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. 1938 இல் முழு வேதாகமத்தினதும் ஐக்கிய பதிப்பு சிங்கள மொழியில் வெளிவந்தது. இவ்வைக்கியப் பதிப்புத் தயாரிப்பில் பப்ளிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தவர்கள் மொழிபெயர்த்த வேதாகமமே முக்கிய பங்கு வகித்தது.

#### (10) ஏனைய மொழிபெயர்ப்புகள்

ஆசியாவில் பலதரப்பட்ட மொழிகளைப்பேசும் மக்கள் இருக்கின்றனர். அம்மக்களுடைய மொழிகளிலும் தேவனுடைய வார்த்தை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. லாஓஸ் நாட்டில் பணியாற்றிய சுவீஸ் மிஷனரிகள் 1926 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும், 1932 இல் முழுவேதாகமத்தையும் லாஓஸ் நாட்டு மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளனர். அதேபோல, கம்போடியாவில் பணியாற்றிய கிறிஸ்தவ மிஷனரி ஐக்கியத்தைச் சேர்ந்த மிஷனரிகள் 1929 இல் புதிய ஏற்பாட்டையும், 1954 இல் முழுவேதாகமத்தையும் கம்போடிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டனர். மேலும், இந்தோனேஷியா நாட்டின் தீவுகளில் பேசப்படும் மொழிகளுள் 8 மொழிகளில் முழுவேதாகமமும்,

12 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் 30 மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1968 ஆம் ஆண்டு வேதாகமச்சங்க அறிக்கை, பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டின் 8 மொழிகளில் முழு வேதாகமமும் 2 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 33 மொழிகளில் வேதாகமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதை அறியத் தருகின்றது. வைக்கிளிப் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் தாம் இதைவிட இன்னும் 33 மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகளை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டுள்ளதாக 1970 இல் அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் 1966 ஆம் ஆண்டு நேபாள நாட்டிலும் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளை ஆரம்பித்துள்ளனர். தாய்வான் நாட்டின் இரு மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் 10 மொழிகளில் வேதாகமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

## பசுபிக் தீவுகளின் மொழிகளில் வேதாகமம்

பசுபிக் சமுத்திரத்தின் தென் மேற்குப் பகுதியில், அவுஸ் திரேலியாவுக்கு வடக்கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள தீவுகளே பசுபிக் தீவுகளாகும். 30 முக்கிய தீவுக்கூட்டங்களைக் கொண்டுள்ள இச் சமுத்திரத்தில் மொத்தம் 1500 தீவுகள் இருப்பதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜேம்ஸ் குக் (1728 - 1779) என்பாரே முதல் தடவையாக இத்தீவுகள் பற்றிய விபரங்களை அறிந்து அவற்றை மேற்குலகுக்கு அறிவித்தவராவார். இவர் சேன்விச் எனும் தீவுக்கு சென்ற போது அங்கிருந்த மக்களால் கொல்லப்பட்டார். பசுபிக் சமுத்திரத்தில் இருக்கும் இத்தீவுகளைப் பற்றி ஜேம்ஸ் குக் கண்டுபிடித்தபின்னர், வியாபாரிகளும் மிஷனரிகளும் இத்தீவுகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். 1776 இல், ரோம சபை தாணித்தி எனும் தீவுக்கு மிஷனரிகளை அனுப்பியது. எனினும், சில மாதங்களில் அவர்கள் திருப்பியழைக்கப்பட்டனர். 1797 இல் லண்டன் மிஷனரி சங்கம் சொசைட்டி தீவுகளுக்கு 30 மிஷனரிகளை அனுப்பியது. அதன் பின்னர் ஏனைய மிஷனரி சங்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் பசுபிக் தீவுகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர். இத்தீவுகளில் இருந்த மக்கள் காட்டுவாசிகளாகவும், நரமாமிசப் பட்சினிகளாகவும் இருந்தமையினால் நூற்றுக்கணக்கான மிஷனரிகள் இத்தீவுகளில் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். அப்படியிருந்தும் தொடர்ச்சியாக அங்கு சென்ற மிஷனரிகள் பல தீவுகளின் மக்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்கியுள்ளதோடு, தேவனுடைய வார்த்தையையும் அவர்களுடைய மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

1797 இல் சொசைட்டி தீவுகளுக்குச் சென்ற 30 மிஷனரிகளில், 18 பேர் தாணித்தி எனும் தீவில் தமது ஊழியங்களை ஆரம்பித்தனர். எனினும், இவர்கள் பலவிதமான இக்கட்டுகளுக்கும் முகங்கொடுத்த

மையினால் 11 பேர் மறுவருடமே அவுஸ்திரேலியாவுக்குச் சென்று விட்டனர். எனினும், 1812 இல் அத்தீவின் அரசன் கிறிஸ்தவனாகிய மையினால், முழுத் தீவினரும் கிறிஸ்தவர்களாகினர். 1838 இல், தாஹித்திய மொழியில் வேதாகமம் வெளியிடப்பட்டது. 1797 இல், பசுபிக் தீவுகளுக்கு வந்த 30 லண்டன் மிஷனரி சங்க மிஷனரிகளில், 11 பேர் தொங்கா தீவுகளுக்குச் சென்றனர். எனினும், ஒருவருடத் திறுஞ்ளாகவே இவர்களில் மூவர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். மற்றவர்கள் அங்கிருந்து சென்றுவிட்டனர். இதன் பின்னர் 1822 இல், மெதடிஸ்ட் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இத்தீவுகளுக்குச் சென்றனர். ஆரம்பத்தில் இத்தீவுகளில் மிஷனரிகளுக்கு எதிர்ப்பும் கடும் உபத்திரவங்களும் இருந்தபோதிலும், இவர்கள் தமது பணியைத் தொடர்ந்து செய்தனர். இவர்களுக்கு உதவிட மிஷனரிகள் சிலர் இத்தீவுகளுக்கு வந்தனர். 1850 இல் தொங்கா தீவுகளின் மக்கள் அனைவரும் கிறிஸ்தவர்களாகினர். பிற்காலத்தில் வேறு மிஷனர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இத்தீவுகளில் பணியாற்றியுள்ளனர். 1828 இல் சமோஆ தீவுகளைச் சேர்ந்த ஒருவர் தொங்கா தீவுக்குச் சென்றிருந்த போது கிறிஸ்தவனாகியதோடு, தனது நாட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்றபின் அங்கு சுவிசேஷத்தை அறிவித்து பலரை கிறிஸ்தவர்களாக்கியுள்ளார். பின்னர் 1830 இல் லண்டன் மிஷனரி சங்கம் இத்தீவில் தனது ஊழியத்தை ஆரம்பித்தது. 1855 இன் பின் மெதடிஸ்ட் மிஷனரி சங்கம் இத்தீவுகளின் ஊழியத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கத்தொடங்கியது. 1850 அளவில், முழுவேதாகமமும் சமோஆ மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.

தொங்கா தீவுகளில் ஊழியம் செய்த மிஷனரிகள் அத்தீவில் கிறிஸ்தவர்களாகியவர்களுடன் 1835 இல், ஃபிஜித் தீவுகளுக்குச் சென்றனர். அங்கு கடும் எதிர்ப்புகளுக்கும் உபத்திரவங்களுக்கும் மத்தியில் இவர்கள் ஊழியம் செய்தனர். ஆரம்பத்தில் ஒருசிலர் மட்டுமே கிறிஸ்தவர்களானார்கள். ஃபிஜித் தீவுகளில் மிஷனரிகளுக்கு கடும் எதிர்ப்புகள் இருந்தபோதிலும் அங்கு ஒரே ஒரு மிஷனரி மட்டுமே இரத்தசாட்சியாக மரித்துள்ளார். ஆனால், அவருக்கு உதவிய 9 ஃபிஜித் தீவுவாசிகள் 1867 இல் கொல்லப்பட்டு அத்தீவின் நரமாமிசப்பட்டினிகளுக்கு உணவானார்கள். அதேபோல, அங்கு சென்ற தொங்கா தீவு கிறிஸ்தவர்களும் இதேவிதமாக மரித்துள்ளனர். ஆனால், 1854 இல் ஃபிஜித் தீவுகளின் தலைவனொருவன் இரட் சிக்கப்பட்டதன் பின், இத்தீவுகள் கிறிஸ்தவமயமாகத் தொடங்கின. இத்தீவுகளுக்குச் சென்ற மிஷனரிகள் ஒவ்வொருவரும் தாம் பணியாற்றிய பிரதேச மக்களது மொழிகளைக் கற்று, அம் மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினர். 1848 இல், இத் தீவுகளின் பிரதான மொழியான பாவன் மொழியில்

புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது.

பசுபிக் தீவுகளில் இன்னுமொரு தீவுக்கூட்டமான புதிய ஹெப்ரைடஸ் எனும் தீவுகளுக்கு முதன் முதலாக 1839 இல் சென்ற மிஷனரிகள் இருவரும் அத்தீவில் கால் வைத்தவுடனேயே கொல்லப்பட்டு, அங்கிருந்தவர்களுக்கு உணவாகினர். இவர்களில் ஒருவர், 20 வருடங்களாக சொசைட்டி தீவுகளில் பணியாற்றிய லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜோன் வில்லியம்ஸ் ஆவார். இதன் பின்னர், சமோஆ தீவுகளைச் சேர்ந்த பல கிறிஸ்தவர்கள் இத் தீவுகளுக்கு மிஷனரிகளாகச் செல்லத்தொடங்கினர். 1848 இல், பிரஸ்பிட்டேரியன் மிஷனரி சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜோன் கெடிய் என்பார் இத்தீவுகள் ஒன்றிற்குச் சென்றார். பல இக்கட்டுகளுக்கு மத்தியிலும் இவர் அங்கு கிறிஸ்தவத்தை வளரச்செய்ததோடு, அப்பிரதேச மக்களது மொழிக்கு எழுத்துவடிவம் கொடுத்து புதிய ஏற்பாட்டை அம்மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இது, 1860 இல் வெளிவந்தது. 1901 ஆம் ஆண்டில், இத்தீவுகளின் 22 மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. 1852 இல், கெரோலினா தீவுகளுக்கு அமெரிக்கன் போர்ட் சங்கத்தின் மிஷனரிகள் சென்றனர். 1958 அளவில், ஜெர்மன் நாட்டு மிஷனரிகள் இத்தீவுகளின் மொழிகளுள் ஒன்றான ட்ரூக் மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டனர். 1850 இல், நியூசிலாந்து நாட்டு அங்கிலிக்கன் மிஷனரி சங்கம் சொலமன் தீவுகளில் தமது ஊழியங்களை ஆரம்பித்தது. இதன்பிறகு ஏனைய மிஷன் சங்கங்களும் இப்பகுதிகளில் சுவிசேஷத்தைப் பரப்பின.

பசுபிக் தீவுகளிலேயே பெரிய தீவான பப்புவா நியூகினியில் 1871 இல் லண்டன் மிஷனரி சங்கம் தனது பணிகளை ஆரம்பித்தது. அதன் பிறகு மெதடிஸ்ட், லூத்தரன், அங்கிலிக்கன் மற்றும் சுயாதீன சபை மிஷனர்களும் அங்கு பணியாற்றத் தொடங்கின. லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தினது முயற்சி காரணமாக 1956 இல் பப்புவா நியூகினி தீவின் இருமொழிகளில் புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. மெதடிஸ்ட் மிஷனரிகள் முழு வேதாகமத்தையும் இன்னுமொரு மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். 1956 இல் வைக்கிளிப் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் இத்தீவுக்குச் சென்று, அங்கு 521 வித்தியாசமான மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் இருப்பதாகக் கண்டு பிடித்துள்ளனர். இவர்கள் 83 கோத்திர மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பசுபிக் தீவுகளில் நூற்றுக்கணக்கான மிஷனரிகள் இரத்தசாட்சிகளாக மரித்துள்ளனர். அப்படியிருந்தும், மிஷனரிகள் அத்தீவுகளின் மக்களை இரட்சிப்புக்குள் கொண்டு வந்துள்ளதோடு, அம்மக்களுடைய மொழிகளில் வேதாகமத்தையும் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

## மத்திய அமெரிக்க மொழிகளில் வேதாகமம்

ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கும் தென் அமெரிக்காவுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியே மத்திய அமெரிக்கா என அழைக்கப்படுகின்றது. இதில், மெக்சிகோ, கௌத்தமாலா, ஹொண்டூரஸ், எல் சல்வடோர், நிக்கரகுவா, கொஸ்ட்டரிக்கா, பனாமா எனும் நாடுகள் உள்ளன. இந்நாடுகளில் பலதரப்பட்ட கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் வாழ்கின்றனர். 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் அமெரிக்க மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து மிஷனரிகள் இந்நாடுகளுக்கு சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்லத் தொடங்கினர். இவர்களில் இந்நாடுகளின் மக்களது மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர், வில்லியம் டௌன்சென்ட் என்பவராவார். இவரது முயற்சியினால் உருவான வைக்கிளிப் முகாம், வேதாகமம் உலகின் பல கோத்திர மக்களது மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கான வழிகளைத் திறந்துள்ளது.

முன்றாம் உலக நாடுகளில் வாழும் பலதரப்பட்ட கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த மக்களது மொழிகளில் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த வில்லியம் டௌன்சென்ட், 1896 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலுள்ள கலிபோர்னியா எனுமிடத்தில் பிறந்தார். இவர் 1917 இல் மத்திய அமெரிக்காவிலுள்ள கௌத்தமாலாவிற்கு மிஷனரியாகச் சென்று, அங்கு ஸ்பானியமொழி வேதாகமங்களை விற்பனை செய்து வந்தார். எனினும், நாளடைவில் அவ்வேதாகமங்களால் கௌத்தமாலாவின் மத்திய பகுதியில் வாழ்ந்த கக்சிகுவெல் எனும் மொழியைப் பேசும் மக்களுக்கு எவ்வித பிரயோஜனமும் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். கக்சிகுவெல் எனும் மொழி அச்சமயம் பேச்சுமொழியாக மட்டுமே இருந்தது. அதற்கு எழுத்துக்கள் இருக்கவில்லை. அம்மொழி பேசிய மக்களோடு வாழ்ந்து அவர்களது மொழியை அறிந்து கொள்ள முற்பட்ட டௌன்சென்ட், அம்மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்து வேதாகமத்தை அம்மொழியில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என தீர்மானித்தார். பத்துவருடக் காலம் முயற்சியின் பின், 1929 இல் டௌன்சென்ட் புதிய ஏற்பாட்டை கக்சிகுவெல் மொழியில் மொழிபெயர்த்தார். அதன்பின்னர் கௌத்தமாலாவிலிருந்த ஏனைய கோத்திர மக்களது மொழிகளுக்கும் எழுத்து வடிவம் கொடுத்து அம்மொழிகளிலும் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்க டௌன்சென்ட் தீர்மானித்தார். எனினும், அவர் அங்கத் தவராக இருந்த மிஷனரிச் சங்கம் அதற்கு அனுமதி கொடுக்காதமையினால், அச்சங்கத்திலிருந்து விலகி, 1934 இல் வைக்கிளிப் முகாமை ஆரம்பித்தார். இம்முகாமின் நோக்கம், வேதாகமம்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டிராத கோத்திர மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்ப்பதாகும்.

1946ஆம் ஆண்டு, டௌன்சென்ட் தென் அமெரிக்காவிலுள்ள பெரு எனும் நாட்டுக்குச் சென்று 17 வருடங்கள் அங்கு ஊழியம் செய்துள்ளார். அதன் பின்னர், தென் அமெரிக்காவின் இன்னு மொரு நாடான கொலம்பியாவுக்குச் சென்றார். மத்திய மற்றும் தென் அமெரிக்க நாடுகளில் 50 வருடங்கள் பணியாற்றிய பின்னர் ரஷ்யாவுக்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் பணியை ஆரம்பிப்பதற்கான வழி வகைகளையும் டௌன்சென்ட் ஆராய்ந்தார். “தாய் மொழி வேதாகமமே உலகிலுள்ள மிகப் பெரிய மிஷனரி” எனும் கூற்றைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் உபயோகித்த டௌன்சென்ட், உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதைத் தன் வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டு செயல்பட்டார். டௌன்சென்ட் முதன்முதலாக கௌத்தமாலாவில் மொழிபெயர்த்த கச்சிகுவெல் வேதாகமம், அம்மொழி பேசிய அநேகரை இரட்சிப்புக்குள் கொண்டுவந்துள்ளது. 1970 இல், கௌத்தமாலாவிலுள்ள 17 கோத்திர மொழிகளில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அவ்வாண்டு வரை 7 கோத்திர மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. மேலும் 11 கோத்திர மொழிகளில் வேதாகமப் பகுதிகள் இருந்தன. டௌன்சென்ட் ஆரம்பித்த வைக்கிளிப் முகாமின் அங்கத்தவர் எண்ணிக்கை படிப்படியாக உயர்வடைந்து கொண்டே சென்றது. 1994 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம், வைக்கிளிப் முகாமில் 5100 பேர் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகளில் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும், இன்னும் 700 பேர் புதிய மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்ப்பதற்குத் தம்மைப் பயிற்றுவித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

டௌன்சென்ட் ஆரம்பித்த வைக்கிளிப் முகாமில் பிரபல்யம் பெற்ற மொழியியலாளராகக் கருதப்படுபவர் கென்னத் பைக் என்பவராவார். 1912 இல் பிறந்த இவர், 1935 இல் வைக்கிளிப் முகாமில் பணியாற்றுவதற்காகச் சேர்ந்து மெக்சிகோ நாட்டில் வாழும் மிக்ஸ்டெக் எனும் கோத்திர மக்களிடம் சென்று, அவர்களது மொழியைக் கற்கத் தொடங்கினார். பைக் அம்மொழியை வெகு விரைவில் கற்றதை அறிந்த டௌன்சென்ட் அவரைத் தனது முகாமின் மொழியியல் ஆசிரியராக நியமித்தார். இதனால், ஒவ்வொரு வருடமும் கோடை காலத்தில் பைக், அர்க்கன்சஸ் எனுமிடத்திலிருந்த மொழியியல் கல்லூரிக்குச் சென்றுவந்தார். அதே சமயம், அவர் தனது மொழியியல் கல்வியையும் தொடர்ந்திட்டார்.

1941 இல் மறுபடியுமாக மெக்சிகோவுக்குச் சென்ற இவர், பத்து வருடங்களின் பின் 1951 இல் மிக்ஸ்டெக் கோத்திர மக்களது மொழிகள் ஒன்றில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்தார். மெக்சிகோவில் உள்ள இன்னுமொரு கோத்திரமான செல்டால் எனும் கோத்திர மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் வேலைகள் பில் பென்ட்லி என்பவரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1941 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் இவருக்கும் மெக்சிகோவில் இன்னுமொரு கோத்திரத்தினர் மத்தியில் பணியாற்றிய மரியானா என்பவளுக்கும் நிச்சயதார்த்தம் நடைபெற்றது. எனினும், அவ்வருடம் ஓகஸ்ட் மாதம் பில் மரணமடைந்தார். அதன் பின்னர் பில்லினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பணியைத் தொடர்ந்து செய்வதற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்த மரியானா, செல்டால் கோத்திர மக்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்யத்தொடங்கினாள். பல உபத்திரவங்களுக்கு மத்தியிலும் சுவிசேஷத்தை அறிவித்த மரியானாவின் முயற்சியினால் 1000 இற்கும் அதிகமான செல்டால் கோத்திர மக்கள் கிறிஸ்தவர்களாகியிருந்தனர். மரியானா செல்டால் கோத்திர மொழியில் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடு 1956 இல் வெளிவந்தது. 1957 இல், மரியானா இன்னுமொரு கோத்திர மக்களது மொழியில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் பணியை ஆரம்பிக்கச் சென்றாள். 8 வருடங்களின் பின் மரியானா, பகாயொன் எனும் அக் கோத்திர மக்களது மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டாள். தனிமை, வியாதி, எதிர்ப்புகள், சௌகரியமற்ற வாழ்விடம் என்பவற்றுக்கு மத்தியில், இரு மெக்சிகோ கோத்திர மொழிகளில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்த மரியானா, அதன் பின் கொலம்பியாவிலுள்ள கோத்திரமொன்றின் மொழியில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்க்கும் பணியை ஆரம்பித்தாள். மரியானாவைப் போல இன்னும் பல வைக்கிளிப் முகாம் மிஷனரிகள் மெக்சிகோ மக்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்துள்ளனர். 1970 வரை, மெக்சிகோவிலிருக்கும் 90 கோத்திர மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் 8 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.

மத்திய அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ள பலதரப்பட்ட கோத்திர மக்களது மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்ப்பதை நோக்காகக்கொண்டு உருவாகிய வைக்கிளிப் முகாமினது பணி இன்று மத்திய அமெரிக்காவுக்கும் அப்பால் முழு உலகுக்கும் சென்றுள்ளது. இன்று பல நாடுகளில் கிளைகளைக் கொண்டுள்ள வைக்கிளிப் முகாம், வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள வேறு நிறுவனங்களுடனும் சேர்ந்து பணியாற்றுகிறது. 1994 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதக் கணிப்பீட்டின்படி, வைக்கிளிப் முகாமைச் சேர்ந்த

மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மொத்தம் 376 உலக மொழிகளில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்துள்ளதோடு, தற்சமயம் 50 நாடுகளின் 943 கோத்திர மக்களது மொழிகளில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டுள்ளதை அறிகின்றோம். இதன்படி, வைக்கிளிப் முகாம் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மொத்தம் 1319 மொழிகளில் தேவனுடைய வார்த்தையை மொழிபெயர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

## தென் அமெரிக்க மொழிகளில் வேதாகமம்

தென் அமெரிக்காவில் கொலம்பியா, வெனிசூலா, பொலிவியா, சிலி, பெரு, ஆர்ஜன்டினா, பிரேசில், உருகுவே, பராகுவே, போக்லன்ட், ஈக்குவெடோ எனும் நாடுகள் உள்ளன. மத்திய அமெரிக்காவைப் போலவே இங்கும் பலதரப்பட்ட கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் வாழ்கின்றனர். வைக்கிளிப் முகாமைச் சேர்ந்த மிஷனரிகள் இந்நாடுகளில் பலவற்றுக்குச் சென்று, அங்குள்ள மொழிகளைக் கற்று அம் மொழிகளில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்துள்ளனர். தென் அமெரிக்க நாடுகளுக்குச் சென்ற வைக்கிளிப் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பாளர்களில் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுபவர் ரேச்சல் செய்ன்ட் எனும் பெண்மணியாவார். வேதாகம மொழிபெயர்ப்பிலும் மிஷனரிப் பணியிலும் இருந்த ஆர்வம் காரணமாக 1948 இல் அமெரிக்காவிலுள்ள ஒக்லஹோமா எனுமிடத்திலிருந்த மொழியியல் கல்லூரியில் பயின்ற பின்னர் வைக்கிளிப் முகாமில் சேர்ந்த ரேச்சல், ஆரம்பத்தில் பெரு நாட்டிற்குச் சென்று சிறிது காலம் ஊழியம் செய்தாள். பின்னர் 1955 இல் ஈக்குவெடோ எனும் நாட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள கோத்திரங்களில் ஒன்றான ஒளக்கா இனரது மொழியைக் கற்கத் தொடங்கினாள். அக்கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் ரேச்சலுக்கு அவர்களுடைய மொழியைக் கற்பித்தாள். இக்கோத்திரமே அந்நாட்டிலுள்ள எல்லா கோத்திரங்களையும் விட பயங்கரமானதும் கொடுமமானதுமான கோத்திரமாக இருந்தது. ரேச்சலின் சகோதரனும் இன்னும் நான்கு மிஷனரிகளும் இக்கோத்திரத்தினரால் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். அப்படியிருந்தும் அக்கோத்திர மக்களுக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவிப்பதற்காக அவர்களுடைய மொழியை ரேச்சல் கற்றாள். இதன்பயனாக மாற்கு கவிசேஷம் அக் கோத்திர மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் மிஷனரிகளைக் கொன்றவர்களையும் ரேச்சல் இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டு வந்துள்ளாள். 1970 இல் ஈக்குவெடோ நாட்டின் ஏழு கோத்திர மக்கள் மத்தியில் வைக்கிளிப் முகாம் மிஷனரிகள் பணியாற்றினர். மாற்கு கவிசேஷம் அந்நாட்டின் நான்கு கோத்திர மக்களது மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.



தென் அமெரிக்காவின் இன்னுமொரு நாடான பிரேசிலில் 1956 ஆம் ஆண்டிலிருந்து வைக்கிளிப் முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். இவர்கள் அந்நாட்டின் 40 கோத்திர மக்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்வதோடு வேதாகமத்தை அந்நாற்பது கோத்திர மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கும் பணிகளைச் செய்து வருகின்றனர். 1968 ஆம் ஆண்டு கணிப்பீட்டின்படி அந்நாட்டின் 12 கோத்திர மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகள் இருந்துள்ளதை அறிகின்றோம். 1955 ஆம் வருடம் வைக்கிளிப் முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள் பொலீவியா எனும் நாட்டில் தமது ஊழியங்களை ஆரம்பித்தனர். இவர்களது பணி காரணமாக 1970 ஆம் ஆண்டு வரை மாற்கு சுவிசேஷம் பொலீவிய நாட்டின் 8 மொழிகளிலும், லூக்கா சுவிசேஷமும் புதிய ஏற்பாட்டின் வேறு புத்தகங்களும் பல மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றைத்தவிர பொலீவிய வேதாகமச் சங்கம் 2 கோத்திர மொழிகளில் புதிய ஏற்பாட்டை வெளியிட்டிருந்தது. 1946 ஆம் ஆண்டு பெரு நாட்டில் வைக்கிளிப் முகாமின் பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டு கணிப்பீட்டின்படி பெரு நாட்டின் 3 கோத்திர மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 27 மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகளும் இருந்துள்ளன. இவற்றுள் 24 மொழிகளின் மொழிபெயர்ப்புப்பணி வைக்கிளிப் முகாமைச் சேர்ந்தவர்களால் செய்யப்பட்டதாகும். இம் முகாமைச் சேர்ந்தவர்கள் 1962 ஆம் ஆண்டு கொலம்பியா நாட்டுக்குச் சென்றனர். இன்று அந்நாட்டின் பல கோத்திர மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. 1970 இல், தென் அமெரிக்காவிலுள்ள வெனிசூலா நாட்டின் 6 கோத்திர மொழிகளில் வேதாகமத்தின் பகுதிகள் இருந்தன.

வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வரலாற்றில், வைக்கிளிப் முகாமைச் சேர்ந்தவர்களது பணி உண்மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். காட்டுவாசிகளான, பயங்கரமான கோத்திர மக்கள் மத்தியில் சென்று, அவர்களது மொழியைக் கற்று, அவர்களுக்கு சுவிசேஷத்தை அறிவித்துள்ளதோடு அவர்களது மொழியில் வேதாகமத்தையும் மொழிபெயர்த்துள்ள இம்முகாமைச் சேர்ந்த பல மிஷனரிகள் காட்டுவாசிகளால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். பலர் காட்டின் வாழ்க்கை காரணமாக வியாதிப்பட்டுள்ளனர். அப்படியிருந்தும் இம்முகாமில் சேருவோர் எண்ணிக்கையும், அவர்கள் மொழிபெயர்க்கும் வேதாகமங்களின் எண்ணிக்கையும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கின்றது. அவர்கள் ஒரு வருடத்திற்கு 30 புதிய கோத்திரமொழிகளில் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்து வருவதாகக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

## ஆபிரிக்க மொழிகளில் வேதாகமம்

ரோம சாம்ராட்சியத்தின் காலத்தில் ஆபிரிக்காவின் வடபகுதியில் கிறிஸ்தவம் பரவியிருந்ததோடு, கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டில் அப்பிரதேசத்து மக்களது பிரதான மொழியான லத்தீன் மொழியில் முழுவேதாகமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. (இது பற்றி 7 ஆம் அத்தியாயத்தில் பார்த்துள்ளோம்) ஆரம்பத்தில் வட ஆபிரிக்காவில் கிறிஸ்தவம் வளர்ச்சியடைந்திருந்தபோதிலும், கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய ஆக்கிரமிப்பு அப்பகுதியில் கிறிஸ்தவத்தை அழித்துவிட்டது. கி . பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் பைசன்டைன் மிஷனரிகளினால் எத்தியோப்பியாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சபை மட்டும், தொடர்ச்சியான வீழ்ச்சிகளுக்கு மத்தியிலும் இன்றுவரை நிலைத்துள்ளது. இன்று, ஆபிரிக்கா கண்டத்திலுள்ள நாடுகளில் மொத்தம் 523 மொழிகளும் அவற்றிலிருந்து உருவான மேலும் 320 கிளை மொழிகளும் இருக்கின்றன. 1960 ஆம் ஆண்டுவரை ஆபிரிக்காவின் 59 மொழிகளில் முழுவேதாகமமும், 114 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 219 மொழிகளில் வேதாகமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன.

13ஆம் 17ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபை மிஷனரிகள் ஆபிரிக்கா கண்டத்தின் கரையோரப்பகுதிகளில் இஸ்லாமியர்களது எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் கிறிஸ்தவ சபைகளை உருவாக்கியுள்ளனர். 1652 இல், தென்னாபிரிக்காவின் கேப் எனும் மாகாணத்தில் ஒல்லாந்தர் தமது குடியிருப்புப் பிரதேசங்களை ஏற்படுத்தியதோடு தமது சபைகளையும் ஸ்தாபித்தனர். 1737 இல் மொரேவிய சபை மிஷனரிகளும் 1799 இல் லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தினரும் தென் ஆபிரிக்காவில் தமது ஊழியங்களை ஆரம்பித்தனர். 1815 இல் லண்டன் மிஷனரி சங்கம் ரொபர்ட் மொஃபட் என்பவருடன் நான்கு மிஷனரிகளை ஆபிரிக்காவுக்கு அனுப்பியது. தென்னாபிரிக்காவிலுள்ள கேப்டவுனுக்குச் சென்ற இவர்களில் மொஃபட்டுக்கும் இன்னுமொரு மிஷனரிக்கும் பல மாதங்களின் பின்பே கேப்டவுனுக்கு வடக்கே செல்ல அனுமதி கிடைத்தது. இவர்கள் கேப்டவுனுக்கு வடக்கே பலநூறுமைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள நம்மாகுவலன்ட் எனுமிடத்தில் இருவருட காலம் பணியாற்றிய பின்னர் மறுபடியுமாக கேப்டவுனுக்கு வந்தனர். அச்சமயம் அங்கு இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த அவரது காதலி மேரி ஸ்மித்தை (1819 இல்) திருமணமுடித்த மொஃபட், அவளுடனும் இன்னுமொரு மிஷனரியுடனும் கேப்டவுனுக்கு 600 மைல்கள் வடகிழக்கில் இருந்த குருமன் எனுமிடத்துக்குச் சென்று தனது இறைபணியை ஆரம்பித்தார். அங்கு அவர்

பலவிதமான கஷ்டங்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்த போதிலும் 1823 இல், அப்பிரதேசத்து மக்களைத் தாக்க வந்த இன்னுமொரு ஆபிரிக்க கோத்திரத்திடமிருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்தமையினால் அவர், அவர்களது தலைவராகினார். எனினும் அவரால் சுவிசேஷத்தை அப்பிரதேச மக்களுக்கு அறிவிக்க முடியாதிருந்தது. இதற்குக் காரணம் தான் அவர்களது மொழியைச் சரிவர கற்காதமையே என்பதை உணர்ந்து கொண்ட மொஃபட், 1827 இல் 11 வாரங்களாக அப்பிரதேச மொழியைத் தொடர்ச்சியாகக் கற்றார். அதன்பின் வேதாகமத்தை அம் மொழியில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். ஆரம்பத்தில் லூக்கா சுவிசேஷத்தை மொழிபெயர்த்த மொஃபட் கேப்டவுனுக்குச் சென்று, அரச அச்சகத்தில் அதை அச்சிட்டார். பின்னர், தனது இருப்பிடத்திற்கு திரும்பிவரும் போது மிஷனரி சங்கம் அனுப்பியிருந்த அச்சியந்திரத்தையும் எடுத்து வந்து வேதாகமத்தின் மற்றபகுதிகளை மொழி பெயர்த்து அச்சிட்டார். முழுவேதாகமத்தையும் குருமன் பிரதேசத்து பெக்குவானாஸ் எனும் இனத்தவரது மொழியில் மொழிபெயர்த்து முடிக்க மொஃபட்டுக்கு 20 வருடங்கள் தேவைப்பட்டது.

ஆபிரிக்காவில் பணியாற்றிய புரட்டஸ்தாந்து சபை மிஷனரிகளில் ரொபர்ட் மொஃபட் முதலிடம் வகித்தாலும் அவரது மருமகனான டேவிட் லிவிங்ஸ்டனே முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் தனது 27 ஆவது வயதில் லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தின் சார்பில் ஆபிரிக்காவுக்கு மிஷனரியாகச் சென்றார். ஆபிரிக்காவில் இவர் மிஷனரியாகப் பணியாற்றாத போதிலும், ஆபிரிக்காவின் உட்பகுதியிலுள்ள நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களைச் சந்திப்பதற்கான பதைகளைக் கண்டுபிடிக்கும் பல பிரயாணங்களை மேற்கொண்டார். 1841 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 30 வருடங்களாக டேவிட் லிவிங்ஸ்டன் ஆபிரிக்காவில் மேற்கொண்ட பிரயாணங்களின் போது கண்டுபிடித்த பாதைகள், பிற்காலத்தில் மிஷனரிகள் அங்குள்ள மக்களுக்குச் சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்ல உதவின. இதனால் இருண்ட கண்டமென அழைக்கப்பட்டு வந்த ஆபிரிக்க கண்டத்திற்குள் சுவிசேஷத்தின் ஒளி பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது.

மேற்கு ஆபிரிக்காவிலுள்ள கிணி எனும் நாட்டில் 1918 ஆம் ஆண்டு மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின்படி இந்நாட்டின் சில மொழிகளில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்ததை அறிகின்றோம். மேற்கு ஆபிரிக்காவின் இன்னுமொரு நாடான சியரலியோன் இல் 1816 ஆம் ஆண்டே மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதிலும் 150 வருடங்களின் பின்பே முழுவேதாகமமும் அந்நாட்டின்

ஒரு கோத்திர மக்களது மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தும், 1970 ஆம் ஆண்டு கணிப்பீட்டின்படி அந்நாட்டின் ஒரு கோத்திர மொழியில் முழுவேதாசமமும், 3 கோத்திர மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், நான்கு கோத்திர மொழிகளில் வேதாசமத்தின் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. அதே போல இன்னுமொரு மேற்கு ஆபிரிக்க நாடான லைபீரியாவிலும் வேதாசம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் அதிகம் நடைபெறவில்லை. 140 வருட கால மிஷனரிப் பணியின் பின்னர் அந்நாட்டின் 11 கோத்திர மக்களது மொழிகளில் மட்டுமே வேதாசமத்தின் சில பகுதிகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. 1967 ஆம் ஆண்டே அந்நாட்டின் மொழிகளில் ஒன்றான பெல் எனும் மொழியில் புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. இதேவிதமாக மேற்கு ஆபிரிக்காவின் ஐவரிகோஸ்ட் நாட்டிலும் வேதாசம மொழி பெயர்ப்புக்கு அதிகளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. 45 வருட கால மிஷனரிப் பணியின் பின்பே இரு கோத்திர மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடு மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அவற்றுள் ஒன்று 1953 இலும் மற்றது 1960 இலும் வெளிவந்தது. இதைவிட இன்னும் 11 கோத்திர மொழிகளில் வேதாசமத்தின் பகுதிகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கு ஆபிரிக்காவின் இன்னுமொரு நாடான மாலி இல் 1919 ஆம் ஆண்டு மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அந்நாட்டின் பம்பாரா எனும் மொழியில் 1937 இல் புதிய ஏற்பாடும், 1962 இல் முழுவேதாசமமும் வெளியிடப்பட்டது.

மேற்கு ஆபிரிக்காவிலுள்ள மேல் வொல்டா எனும் நாட்டில் 1921 ஆம் ஆண்டு மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இந்நாட்டின் மோர் எனும் மொழியில் முழுவேதாசமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் புதிய ஏற்பாடானது இன்னும் இரு மொழிகளில் முறையே 1954 இலும் 1958 இலும் வெளியிடப்பட்டன. இந்நாட்டின் வேறு சில கோத்திர மொழிகளிலும் வேதாசம மொழி பெயர்ப்பு வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. கானா எனும் மற்றொரு மேற்கு ஆபிரிக்க நாட்டில் 5 மொழிகளில் வேதாசமமும், 5 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாக 1970 ஆம் ஆண்டு அறிக்கைகள் அறியத்தருகின்றன. மேற்கு ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஒன்றான நைஜீரியாவில் மொத்தம் 250 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. 1970 ஆம் ஆண்டு வரை அந்நாட்டின் 7 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் 45 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. இதை விட இன்னும் சில மொழிகளிலும் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. நீகர் எனும் மேற்கு ஆபிரிக்க நாட்டில் 1924 இல் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அந்நாட்டின் ஒரு மொழியில் முழுவேதாசமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மத்திய ஆபிரிக்க நாடுகளுள் ஒன்றான கமரூன் நாட்டில் 1970 ஆம் ஆண்டுவரை 3 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும், 7 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் 3 மொழிகளில் வேதப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருந்தன. மத்திய ஆபிரிக்காவின் இன்னுமொரு நாடான சாட் இல் 50 வருட கால மிஷனரிப் பணிகளின் பின்பு 7 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 5 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் உள்ளன. 1970 ஆம் ஆண்டுவரை அந்நாட்டின் எந்த ஒரு மொழியிலும் முழுவேதாசமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கவில்லை. மத்திய ஆபிரிக்க குடியரசு நாட்டில் 1966 ஆம் ஆண்டு முழுவேதாசமமும் வெளியிடப்பட்டது. இதைத்தவிர அந்நாட்டின் இன்னும் இரண்டு மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் 3 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்ததாக 1970 ஆம் ஆண்டின் அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. மத்திய ஆபிரிக்காவிலுள்ள கபோன் எனும் நாட்டில் 1970 ஆம் ஆண்டுவரை ஒரு மொழியில் முழுவேதாசமமும் 3 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 8 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. மத்திய ஆபிரிக்காவிலுள்ள கொங்கோ எனும் நாட்டில் மொத்தம் 200 மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. 1970 ஆண்டுவரை இவற்றில் 12 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும், 20 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 34 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. மத்திய ஆபிரிக்காவிலுள்ள ருவாண்டா, புரூண்டி எனும் நாடுகளிலும் வேதாசம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுள்ளன.

கிழக்கு ஆபிரிக்காவிலுள்ள எத்தியோப்பியாவில் நான்காம் நூற்றாண்டே கிறிஸ்தவம் பரவிய போதிலும், பின்னர் இஸ்லாமியத்தின் வளர்ச்சி காரணமாக கிறிஸ்தவம் குன்றிப்போயினும் 1866 இல் மறுபடியுமாக அந்நாட்டில் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டுவரை அந்நாட்டின் 3 மொழிகளில் முழு வேதாசமமும், 3 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 10 மொழிகளில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. இந்நாட்டின் அம்ஹாரிக் மொழி வேதாசமம் 1840 இலேயே வெளியிடப்பட்டது. கிழக்கு ஆபிரிக்காவின் இன்னுமொரு நாடான சோமாலியாவில் 1953 இல் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1966 இல் சோமாலி மொழியில் புதிய ஏற்பாடு வெளியிடப்பட்டது. 1844 இல் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கென்யா நாட்டில் 1970 ஆம் ஆண்டு வரை 9 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும், 6 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 6 மொழிகளில் வேதாசமப் பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. கிழக்கு ஆபிரிக்காவின் இன்னுமொரு நாடான உகன்டாவில் 1876 இல் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டு வரை அந்நாட்டின் 4 மொழிகளில்

முழுவேதாசமமும், 1 மொழியில் புதிய ஏற்பாடும், 5 மொழிகளில் வேதப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. 1860 ஆம் ஆண்டு கிழக்கு ஆபிரிக்காவின் டன்சேனியா நாட்டில் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டுவரை அந்நாட்டின் 3 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும் 15 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 11 மொழிகளில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன.

ஆபிரிக்கா கண்டத்தில் தென்ஆபிரிக்க நாடுகளிலேயே அதிகளவு கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்கின்றனர். அப்பகுதியிலுள்ள அங்கோலா எனும் நாட்டில் 1878 இல் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டு வரை அந்நாட்டின் 3 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும், 2 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 4 மொழிகளில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. தென் ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஒன்றான மொசாம்பிக் எனும் நாட்டில் 1893 இல் மிஷனரிப்பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1970 ஆம் ஆண்டு வரை அந்நாட்டின் 5 மொழிகளில் முழு வேதாசமமும் 3 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், 6 மொழிகளில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. ரொடசியா எனும் நாட்டிற்கு 1829 இல் ரொபர்ட் மொஃபட் விஜயம் செய்திருந்த போதிலும் 1859 இலேயே நிரந்தரமான மிஷனரிப்பணிகள் அந்நாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அதேசமயம் 1957 ஆம் ஆண்டே அந்நாட்டின் ஒரு மொழியில் முழுவேதாசமம் வெளியிடப்பட்டது. 1970 ஆம் ஆண்டு வரை அந்நாட்டின் 4 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும், ஒரு மொழியில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. தென் ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஒன்றான ஸம்பியாவில் 1970 ஆம் ஆண்டு வரை 2 மொழிகளில் முழுவேதாசமமும் 5 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் 4 மொழிகளில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. ஆபிரிக்காவின் தென் பகுதியில் இருக்கும் இன்னுமொரு நாடு மாலாவி ஆகும். இந்நாட்டின் தம்புக்கு எனும் ஒரு மொழியில் மட்டுமே முழுவேதாசமமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 1970 ஆம் ஆண்டு வரை அந்நாட்டின் 5 மொழிகளில் புதிய ஏற்பாடும் ஒரு மொழியில் வேதாசமப்பகுதிகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தன. தென் ஆபிரிக்கா நாட்டின் இரு மொழிகளில் முறையே 1831 இலும் 1857 இலும் வேதாசமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஆபிரிக்காவுக்கு கிழக்கே இருக்கும் மடகாஸ்கர் தீவு மக்களது மொழியில் 1835 இல் வேதாசமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.



## தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு

புனிதவேதாகமத்தின் புதுமை வரலாற்றில், அது தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வரலாறு தனித்துவமானதொன்றாகும். இன்று நாம் உபயோகிக்கும் தமிழ் வேதாகமம் நீண்டகால சரித்திரத்தைக் கொண்டுள்ளது. இது தனி ஒரு மனிதனது முயற்சியினால் உருவான மொழிபெயர்ப்பல்ல. தமிழில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் பணியில் பலர் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆரம்பத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தமிழ் வேதாகமம் பிற்காலத்தில் திருத்தி மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 250 வருடகாலத்தில் புதிய ஏற்பாடு 8 தடவைகளும் முழுவேதாகமமும் 6 தடவைகளும் திருத்தப்பட்டுள்ளன. தமிழ் வேதாகமம் ஆரம்பத்தில் 'சத்தியவேதம்' எனும் பெயரிலேயே வெளிவந்தது. பிற்காலத்திலேயே 'பரிசுத்த வேதாகமம்' எனும் பெயரைப்பெற்றது. இதன் தனித்துவமான வரலாற்றை இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

இந்திய இலக்கிய வரலாற்றில் தமிழ்மொழி சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இதற்குக் காரணம் இந்தியமொழிகளிலேயே முதன் முதலில் அச்சிடப்பட்ட புத்தகம், தமிழ்மொழியிலேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. போர்த்துகேயர் இந்தியாவில் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தைப் பரப்பும் காலத்தில் தமிழ் மக்களது உபயோகத்திற்காக 1554 ஆம் ஆண்டு, ஐரோப்பாவிலுள்ள 'லிஸ்பன்' எனும் நகரில் ஒரு கிறிஸ்தவ வினா விடை புத்தகம் தமிழில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் பின்னர் 1577 ஆம் ஆண்டு இயேசு சங்கம் எனும் மிஷனரி இயக்கத்தைச் சேர்ந்த கொன்சல்வெஸ் என்பார் முதல் தடவையாக இந்தியாவிலுள்ள கொல்லம் என்ற இடத்தில் தமிழ் அச்செழுத்துக்களை வார்த்தெடுத்தார். இச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஹென்றிக்ஸ் என்பார் 1578 இல், தம்பிரான் வணக்கம் எனும் பெயரில் ஒரு கிறிஸ்தவ புத்தகத்தை கொல்லம் எனுமிடத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். 16 பக்கங்களைக் கொண்டிருந்த இப்புத்தகத்தில் கர்த்தருடைய ஜெபமும், பத்துக்

கற்பனைகளும், அப்போஸ்தலருடைய விசுவாசப்பிரமாணமும், சில ஜெபங்களும் தமிழில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. இதுவே இந்தியாவில் அச்சிடப்பட்ட முதலாவது புத்தகமாகும். இது மறுபடியுமாக 1579 இல் 112 பக்கங்கள் கொண்ட புத்தகமாக வெளிவந்தது. இவற்றில், தமிழ் எழுத்துக்கள் அக்காலத்து முறைப்படி இருப்பதை அவதானிக்கலாம். அக்காலத்தில் மெய்யெழுத்துக்களின் மேல் புள்ளியிடும் வழக்கம் இருக்கவில்லை. உதாரணமாக, 'க்' எனும் எழுத்து 'க்' என்றே எழுதப்பட்டது. அத்தோடு, ரகரத்துக்கு கீழே கால் இருப்பதில்லை. அதாவது 'ர' அக்காலத்தில் 'ா' என்றே எழுதப்படும். அதேபோல, இரட்டைக்கொம்பு உபயோகிக்கப்பட வில்லை. அதாவது, நேசம் என்பது 'நேசம்' என்றே எழுதப்பட்டது. மேலும், 'ற' எனும் எழுத்து 'அ' எனும் எழுத்து கீழ் வயிறு இல்லாமல் எழுதப்பட்டது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியள விலேயே, 'கொன்ஸ்டன்டைன் பெஸ்கி' எனும் போர்த்துக்கேய மிஷனரி மெய்யெழுத்தின் மேல் புள்ளியிடும் முறையையும், ரகரத்துக்கு கீழே கால் அமைக்கும் முறையையும், ஏகார ஓகார உயிர்மெய் எழுத்துக் களுக்கு இரட்டைக்கொம்பு உபயோகிக்கும் முறையையும், அறிமுகப் படுத்தினார். அக்காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்த 'போர்த்துக்கேய மிஷனரிகள் பல தமிழ்ப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள போதிலும், அவர்கள் ஒருசில வேதப்பகுதிகளை மட்டுமே தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர். முழுவேதாகமத்தையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் முயற்சிகளில் அவர்கள் அப்போது ஈடுபடவில்லை.

வேதாகமத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு முதன்முதலில் இலங்கையில் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எனினும், 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்த ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரிகள் 1566 இல், இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியிலுள்ள மன்னார் தீவில் அச்சகமொன்றை உருவாக்கி சில தமிழ்ப் புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்ட போதிலும், அவர்களும் வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபடவில்லை. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்த ஒல்லாந்து நாட்டு சீர்திருத்த சபையைச் சேர்ந்த மிஷனரிகளே முதன் முதலில் தமிழில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்க்கும் முயற்சிகளை இலங்கையில் ஆரம்பித்தவர்களாவர். இவர்களுள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஒல்லாந்து சீர்திருத்த சபையில் பணியாற்றிய பிலிப்புஸ் பஸ்தேயுஸ் என்பார், 1660 அளவில் மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இம்மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகாதபோதிலும், பனை ஓலை ஏடுகளில் எழுதப்பட்ட இதன் பிரதிகள் யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவர்களால் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. பிலிப்புஸ் பஸ்தேயுஸ் கர்த்தருடைய ஜெபம், பத்துக் கற்பனைகள், விசுவாசப்பிரமாணம் என்பவற்றையும் தமிழில்



மொழிபெயர்த்திருந்தார். இவர் தன் சொந்த நாட்டுக்குச் சென்ற பின் அவற்றை ஒரு சிறு துண்டுப்பிரசுரமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார். பின்னர் கீழ்த்திசை நாடுகளில் தனக்கேற்பட்ட அனுபவங்களைப் பற்றி அவர் எழுதிய நூலிலும் அவற்றையும் சேர்த்துள்ளார்.

இலங்கையை ஒல்லாந்தர் ஆட்சி செய்த காலத்தில் (17 ஆம் நூற்றாண்டில்) வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் முழுமையாக வெற்றி பெறவில்லை. 1665 இல் பிலிப்புஸ் பஸ்தேயுஸ் இலங்கையை விட்டுச் செல்ல வேண்டியிருந்தமையினால் அவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி மத்தேயு சுவிசேஷத்தோடு நின்றுவிட்டது. 1692 இல், ஏட்ரியானஸ் டி மே எனும் ஒல்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த மிஷனரி, யாழ்ப்பாணத்தில் புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவரது மொழிபெயர்ப்பும் அச்சிடப்பட்ட புத்தகமாகவில்லை. அதன் பின்னர், 1694 இல் ஒல்லாந்து அரசாங்கம் பழைய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க எடுத்த முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்தன. 1736 இல், இம்ஹொஃப் என்பார் ஒல்லாந்தின் தேசாதிபதியாக இலங்கையில் பணியாற்றிய போது, வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும்படி கிராமர் எனும் மிஷனரிக்குக் கட்டளையிட்டார். எனினும், புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கிய இவர் சடுதியாக மரணமடைந்தமையினால், இம்மொழிபெயர்ப்புப் பணியும் தடைப்பட்டது. 1741 இல் கிராமர் மொழிபெயர்த்த மத்தேயு சுவிசேஷம் மட்டும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. இதன் பின்னர் 1742 இல் நான்கு சுவிசேஷப் புத்தகங்களும் தமிழில் அச்சிடப்பட்டன. இதன் பிரதி ஒன்று பிரித்தானிய சர்வதேச வேதாகமச் சங்கத்தின் லண்டன் அலுவலகத்தில் உள்ளது. இதன் பின்னர் 1746 இல், பிலிப் டி மெல்லோ என்பாரது முயற்சியினால் நான்கு சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் 1748 இல் கொழும்பில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இதன் பிரதி ஒன்று கொழும்பு நூதனசாலை நூல் நிலையத்தில் இருக்கின்றது. பிலிப் டி மெல்லோ 1750 அளவில் புதிய ஏற்பாடு முழுவதையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். 1753 இல், சங்கீதப் புத்தகங்கள் தமிழில் தனியான ஒரு புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டது. 1759 இல் டி மெல்லோவின் புதிய ஏற்பாடு அச்சிடப்பட்டது.

18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பிரித்தானியர் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து இலங்கையைக் கைப்பற்றினர். அதேசமயம், இலங்கைக்கு வந்த பிரித்தானிய சபைகளின் மிஷனரிகள், ஒல்லாந்தருடைய சீர்திருத்த சபையோடு தம்மை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாதமையினால், அவர்கள் ஒல்லாந்தர் வெளியிட்ட புதிய ஏற்பாட்டை உபயோகிக்கவில்லை. இதனால், ஒல்லாந்தருடைய

தமிழ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புகள் அவர்களோடு இலங்கையிலிருந்து இல்லாமல் போய்விட்டன. அவற்றின் ஒரு சில பிரதிகள் மட்டும் இன்று சில நூலகங்களிலும் நூதனசாலைகளிலும் உள்ளன. வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க இலங்கையில் எடுக்கப்பட்ட ஆரம்ப முயற்சிகள் அனைத்தும் முழுமையாக வெற்றியளிக்காத போதிலும், இந்தியாவில் பல ஆக்கபூர்வமான மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள் நடைபெற்றுள்ளன. இன்று நாம் உபயோகிக்கும் தமிழ் வேதாகமம் 1871 ஆம் ஆண்டு, சென்னை வேதாகமச் சங்கம் வெளியிட்ட ஒன்றிணைப்புப் பதிப்பு எனும் மொழிபெயர்ப்பேயாகும். இது தமிழில் ஐக்கிய பதிப்பு என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. எனினும், இதற்கும் முன்பே சில மொழிபெயர்ப்புகள் இந்தியாவில் வெளிவந்துள்ளன. தமிழ்வேதாகமத்தின் தனித்துவமான வரலாற்றில் அம்மொழிபெயர்ப்புகள் முக்கியமானவைகளாகும்.

### (1) சீகன்பால்க் மொழிபெயர்ப்பு

தமிழில் முதல் தடவையாக வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டவர் ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த பர்த்தலோமேயு சீகன்பால்க் என்பவராவார். 1628 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியிலுள்ள புல்சினிட்ஸ் எனுமிடத்தில் பிறந்த இவர், தனது 24 ஆவது வயதில் தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு மிஷனரியாகப் பணிபுரிய வந்தார். சிறுவயதிலேயே பெற்றோரை இழந்து அநாதையாகிய இவர், தனது 16 ஆவது வயதில் இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றதோடு, “ஐரோப்பாவில் நூறு பேரை இயேசுவுக்குள் கொண்டுவருவதைவிட, புறமத்தவர் வாழும் நாட்டில் ஒரு ஆத்துமாவை ஆதாயப்படுத்துவது மேலானது” எனும் ‘ஒபட் பிரைட் தெளப்ட்’ என்பாரது பிரசங்கவார்த்தைகள் காரணமாக மிஷனரியாகப் பணிபுரிய வேண்டும் எனும் வாஞ்சை கொண்டு, 1706 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 9 ஆம் திகதி தென்னிந்தியாவிலுள்ள தரங்கம்பாடி எனுமிடத்திற்குத் தன் நண்பரான புளூட்சோ என்பாருடன் வந்து சேர்ந்தார். அக்காலத்தில், தரங்கம்பாடியில் டென்மார்க்கைச் சேர்ந்த வியாபாரிகளும் அரச அதிகாரிகளும் பெருமளவில் இருந்தனர். டென்மார்க்கின் அரசன், தன் நாட்டவர் வாழுமிடங்களில் கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்ப வேண்டும் என்பதற்காகவே ஜெர்மனியரான சீகன்பால்க்கையும், புளூட்சோவையும் இந்தியாவுக்கு அனுப்பியிருந்தான்.

சீகன்பால்க்கும் புளூட்சோவும் அரச அனுமதியுடன் வந்திருந்த போதிலும் அச்சமயம் தரங்கம்பாடியிலிருந்த டென்மார்க் அதிகாரிகள், மிஷனரிகள் தமது குடியிருப்புப்பிரதேசத்துக்கு வருவதை விரும்பவில்லை. மிஷனரிகள் தமது உல்லாச வாழ்வுக்கு எதிராகப்

பிரசங்கம் செய்வார்கள் என்பதினால், அவர்கள் சீகன்பால்க்குக்கும் புளுட்சோவுக்கும் உரிய வரவேற்பைக் கொடுக்கவில்லை. இவர்கள் வந்த கப்பலிலிருந்து அனைவரும் கரைக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்ட போதிலும், இவர்களிருவரும் சிலநாட்கள் கப்பலிலேயே இருக்க வேண்டியதாயிற்று. பின்னர் தமிழ் மக்களது உதவியுடன் இருவரும் கரைசேர்ந்தனர். எனினும், இவர்கள் கரைக்கு வந்தவுடன் நகருக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இதனால் காலை 10 மணி முதல் மாலை 4 மணி வரை கடற்கரையிலேயே நிற்கவேண்டியதாயிருந்தது. சீகன்பால்க்கும் புளுட்சோவும் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தை வாசித்தவாறே கடற்கரையில் இருந்தனர். இவர்களுக்கு குடிப்பதற்குக்கூட தண்ணீர் கொடுக்கப்படவில்லை. எனினும், இவர்கள் டென்மார்க் அரசின் கட்டளைப்படி வந்திருந்தமையினால் கடைசியில் நகருக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

தரங்கம்பாடியிலிருந்து டென்மார்க் அதிகாரிகள் சீகன்பால்க்குக்கும் அவரது நண்பருக்கும் எவ்வித உதவியும் செய்யாதபோதிலும், தேவன் அற்புதமான முறையில் அச்சமயம் அங்கிருந்த ஒரு ஜெர்மன் நாட்டவர் மூலம் இவர்களுக்கு உதவினார். சீகன்பால்க் தரங்கம்பாடியில் ஒரு பாடசாலையை ஆரம்பித்தார். சீகன்பால்க்கும் புளுட்சோவும் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுடன் தரையில் உட்கார்ந்து, விரலினால் தமிழ் எழுத்துக்களை மணல்தரையில் எழுதுவதன் மூலமாக தமிழ்மொழியைக் கற்கத் தொடங்கினார். இவர்களுக்கு முதலியப்பன் என்பவர் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக்கொடுத்தார். சீகன்பால்க் ஒவ்வொரு நாளும் காலை 7 மணி முதல் 8 மணி வரை முதல் நாளில் தான் கற்ற தமிழ்ச்சொற்களை மனப்பாடமாய்ச் சொல்வார். 8 மணி முதல் 1 மணி வரையும், பின்னர் மாலை 3 மணி முதல் 5 மணி வரையும் தமிழ்ச்சுவடிகளைப் படிப்பார். மறுபடியும் இரவு 7 மணி முதல் 8 மணி வரை யாராவது ஒருவரைத் தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாசிக்கச் சொல்லிவிட்டு அதைக் கவனித்துக் கேட்பார். இவ்விதமாக 8 மாதங்களில் சீகன்பால்க் தமிழில் எழுதவும் பேசவும் கற்றுக்கொண்டார். சீகன்பால்க் தமிழ்நாட்டில் இருந்த காலத்தில் மொத்தம் 119 தமிழ் நூல்களைக் கற்றுள்ளார். இப்புத்தகங்கள் மூலமாக மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களுடன் பேசுவதன் மூலமாகவும் தமிழைத் தன்னுடைய சொந்த மொழிபோல் அறிந்திருந்தார்.

சீகன்பால்க் ஆரம்பத்தில் ஒருசில பிரசங்கங்களையும், லுத்தரன் சபையின் உபதேசங்களையும், ஒருசில துண்டுப்பிரசுரங்களையும் தமிழில் எழுதினார். எனினும், அவரது இலட்சியமாக இருந்தது தமிழ் வேதாகமமொழிபெயர்ப்பேயாகும். தரங்கம்பாடியில் போர்த்

துக்கேய மொழியைப் பேசும் பலர் அக்காலத்தில் இருந்தமையினால், சீகன்பால்க்கோடு வந்த அவரது நண்பர் புளூட்சோ போர்த்துக்கேய மொழியைப் படிப்பதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தியமையினால், சீகன்பால்க் தனித்தே மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. சீகன்பால்க் இப்பாரிய பணியை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு ஊக்கமாய் ஜெபித்து, உற்சாகத்தையும் தேவவழிநடத்துதலையும் பெற்று, 1708 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 17 ஆம் திகதி புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். புதிய ஏற்பாட்டின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் 1711 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் பூர்த்தியடைந்தன.

சீகன்பால்க்கின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைப் பற்றி கேள்விப்பட்ட இங்கிலாந்திலிருந்த கிறிஸ்து மார்க்க கல்வி அபிவிருத்திச் சங்கம், ஒரு அச்சியந்திரத்தை அவருக்குப் பரிசாக அனுப்பியது. 1713 ஆம் ஆண்டு, சீகன்பால்க் தனது புதிய ஏற்பாட்டின் மொழிபெயர்ப்பை அச்சிடும் பணிகளை ஆரம்பித்தார். 1714 ஆம் ஆண்டு, சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் வெளியிடப்பட்டன. 1715 இல், புதிய ஏற்பாட்டின் மிகுதிப்பகுதிகள் அச்சிடப்பட்டன. சீகன்பால்க், ஸ்கிமிட் என்பாரின் மூலமொழி வேதாகமத்தையும், ஜெரோமின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு, மாட்டின் லூத்தர், ஓபன்பார்க் என்போரது ஜெர்மன் மொழிபெயர்ப்புகளையும் உபயோகித்து வேதாகமத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். இதற்கு முன் வேதாகமம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிராதமையினால், கிறிஸ்தவ மார்க்கக் கருத்துக்களைத் தமிழில் எவ்வாறு எழுதுவது என்பது சீகன்பால்க்கிற்குப் பெரும் சிக்கலாயிருந்தது. இவ்விடயத்தில், ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷன் தமிழில் வெளியிட்டிருந்த ஒருசில புத்தகங்களே சீகன்பால்க்கிற்கு பெரிதும் உதவின. அவர், அக்கால ரோம சபை மிஷனரிகளைப் போலவே கடவுளுக்கு 'சருவேசுவரன்' எனும் பதத்தை உபயோகித்தார். தமிழில் முதன்முதலில் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்த சீகன்பால்க் 1719 இல் மரணமடைந்தார். அச்சமயம், அவர் பழைய ஏற்பாட்டில் யோசவாவின் புத்தகம் வரைக்கும் மொழிபெயர்த்திருந்தார். சீகன்பால்க் மரணமடைந்த வருடம் தரங்கம்பாடிக்கு மிஷனரியாக வந்த பெஞ்சமின் சூள்ட்ஸ் என்பார், 1723 இல் பழைய ஏற்பாட்டின் மிகுதிப்பகுதியைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். 1725 இல் பெஞ்சமின் சூள்ட்ஸின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் பூர்த்தியடைந்தன. இவரது முயற்சி காரணமாக 1723 இல் ஆதியாகமம் முதல் நியாயாதிபதிகள் வரையிலான புத்தகங்களும், 1724 இல் சங்கீதப்புத்தகமும், 1726 இல் ரூத் முதல் உன்னதப்பாட்டு வரையிலான (சங்கீதம் தவிர்ந்த) புத்தகங்களும், 1727 இல் ஏனையவையும் அச்சிடப்பட்டன. 40

வருடங்களாக, தமிழ் கிறிஸ்தவர்கள் சீகன்பால்க், சூள்ட்ஸ் என்போர் மொழிபெயர்த்த இவ்வேதாகமத்தையே உபயோகித்து வந்தனர்.

## (2) பெப்ரீஷியஸ் மொழிபெயர்ப்பு

சீகன்பால்க் மொழிபெயர்த்த தமிழ் வேதாகமத்தின் மொழிநடை திருப்திகரமற்றது எனும் கருத்து மக்கள் மத்தியில் அதிகரித்த மையினால், அதைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்க வேண்டியது அவசியம் என அநேகர் கருதினர். இதனால் ஜோஹான் பிலிப் பெப்ரீஷியஸ் என்பார், சீகன்பால்க்கின் வேதாகமத்தைத் திருத்தி மொழிபெயர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த பெப்ரீஷியஸ், 1740 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் இந்தியாவிலுள்ள கடலூருக்கு மிஷனரியாகப் பணியாற்ற வந்தவராவார். 1742 இல், சென்னைக்குச் சென்ற இவர், மரிக்கும் வரை அங்கிருந்து இறைபணியாற்றினார். இவர் தன் ஊழியகாலத்தில் பலவிதமான பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுத்ததோடு, வயோதிப காலத்தில் பலதடவைகள் சிறைப்பட்டு முள்ளார். மேலும், இவருடைய காலத்தில் ஏற்பட்ட பல யுத்தங்கள், பஞ்சம் என்பன இவரை வெகுவாகப் பாதித்தது. இவர் தனது துயரகாலத்தில் பல கிறிஸ்தவப் பாடல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவர் தயாரித்த 9000 சொற்கள் கொண்ட ஆங்கில - தமிழ் அகராதி பிரபல்யமானதொன்றாகும்.

வேதாகமத்தின் மூலமொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்த பெப்ரீஷியஸ் இந்தியாவுக்கு வந்து 7 மாதங்களிலேயே தமிழ் மொழியைக் கற்று, தமிழில் பிரசங்கிக்கக்கூடியவரானார். பெப்ரீஷியஸ் 1752 இல் புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத் தொடங்கினார். இவர் முழங்காலிலிருந்து வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சீகன்பால்க் இரு வருடங்களில் செய்த வேலையை பெப்ரீஷியஸ், இருபது வருடங்களாக மிகுந்த கவனத்துடனும் அதிக நுணுக்கமாகவும் நிதானமாகவும் செய்தார். பெப்ரீஷியஸ் தனது மொழிபெயர்ப்பைப் பலதரப்பட்ட மக்களுக்கும் வாசித்துக் காண்பித்து, அது சகலருக்கும் விளங்குகிறதா என்பதையும், மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய மக்களது கருத்துக்களையும் அறிந்து கொண்டார். இவரது புதிய ஏற்பாடு 1772 இல் தரங்கம்பாடியில் இருந்த கிறிஸ்து மார்க்க அபிவிருத்திச் சங்க அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

புதிய ஏற்பாட்டின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் முடிவடைந்தவுடன், பெப்ரீஷியஸ் பழைய ஏற்பாட்டையும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத்தொடங்கினார். புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்ததில் பெப்ரீஷியசுக்குக் கிடைத்த அனுபவம், பழைய ஏற்பாட்டைச்

சிறப்பான முறையில் மொழிபெயர்க்க அவருக்கு உதவியது. அத்தோடு பெப்ரீஷியஸ் வேதாகமத்தின் மூலமொழிகளை நன்கறிந்திருந்தமையினால், அவரது மொழிபெயர்ப்பு மூலமொழியோடு இணங்கும் மொழிபெயர்ப்பாய் இருந்தது. அத்தோடு, பெப்ரீஷியசின் தமிழ் மொழிநடை சீகன்பால்க்கினுடையதைவிட சிறப்பானதாக இருந்தது. எனினும், சொற்களைப் பொறுத்தவரை பெப்ரீஷியஸ் சீகன்பால்க்கின் மொழிபெயர்ப்பிலுள்ள பதங்களையே உபயோகித்துள்ளார்.

சீகன்பால்க் கடவுளுக்கு உபயோகித்த சருவேசுவரன் எனும் பதத்திற்குப் பதிலாக பெப்ரீஷியஸ், “பராபரன்” எனும் பதத்தைத் தன்னுடைய மொழிபெயர்ப்பில் உபயோகித்திருந்தார். இது, அக்காலத்தில் பொதுவழக்கில் இருந்த ஒரு பதம் அல்ல. தாயுமானவர் எனும் சைவசமயப் புலவரது பாடல்களிலேயே இப்பதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது. இவர், பராபரக் கண்ணிகள் என்ற 389 பாடல்களைப் பாடியவராவார். இப்பாடல்களில் இந்துசமயக் கருத்துக்கள் அதிகம் புகுத்தப்படவில்லை. எனினும் இவை பக்திரசம் மிகுந்த பாடல்களாகும். இப்பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் பராபரமே என முற்றுப்பெற்றன. இப்பதம், இந்துமதத்தெய்வமான சிவபெருமானுடன் அதிகமாகச் சேர்த்து உபயோகிக்கப்படாதமையினால், கடவுளைக் குறிக்க பொதுவான பெயராக இருக்கக்கூடியது என தரங்கம்பாடியிலிருந்த ஏர்னஸ்ட் வோல்ட்டர் எனும் மிஷனரி கண்டுகொண்டார். இதனால், தரங்கம்பாடியிலிருந்த மிஷனரிகள் கடவுளைக் குறிக்க பராபரன் எனும் பதத்தையே உபயோகித்தனர். மேலும், அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருந்த ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரியான கொன்ஸ்டன்டைன் பெஸ்கி, சீகன்பால்க்கின் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு தரம் குறைவானது என ஏளனம் செய்தமையினால், தங்களை ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரிகளில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக, தரங்கம்பாடியிலிருந்த புரட்டஸ்தாந்து சபை மிஷனரிகள், ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரிகள் உபயோகித்த சருவேசுவரன் எனும் பதத்தை விடுத்து பராபரன் எனும் பதத்தை உபயோகிக்கத் தொடங்கியதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. பெப்ரீஷியசும் இப்பதத்தையே தனது மொழிபெயர்ப்பில் உபயோகித்திருந்தார்.

பெப்ரீஷியஸ் மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாடு, பகுதி பகுதியாகவே வெளியிடப்பட்டது. 1777 இல், ஆதியாகமம் முதல் நியாயாதிபதிகள் வரையிலும், 1782 இல், ரூத் முதல் யோபு வரையிலும், 1791 இல் சங்கீதங்கள் முதல் உன்னதப்பாட்டு வரையிலும் அச்சிடப்பட்டன. அவ்வருடம் பெப்ரீஷியஸ் மரணமடைந்தார். பழைய ஏற்பாட்டில் அவர் மொழிபெயர்த்திருந்த தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் 1796 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. பெப்ரீஷியசின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

1813 இல் வில்லியம் கேரியினாலும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழில் வெளிவந்துள்ள வேதாகமங்களில் பெப்ரீஷியசின் மொழி பெயர்ப்பே சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. பிற்காலத்தைய திருத்தப் பதிப்புகளுக்கெல்லாம் இம்மொழிபெயர்ப்பே அடிப்படையாய் அமைந்தது.

பெப்ரீஷியஸ், சீகன்பால்க்கின் மொழிபெயர்ப்பில் காணப்பட்ட குறைகளையெல்லாம் நீக்கி, சிறப்பாக வேதாகமத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். பிற்காலத்தில் இம்மொழிபெயர்ப்பு சில திருத்தங்களுக்குட்பட்ட போதிலும், அதன் உள்ளடக்கம் இன்றுவரை மாற்றமடையாமலேயே உள்ளது. இம்மொழிபெயர்ப்பில் வடமொழிச் சொற்கள் அதிகம் என்பதே இதற்கெதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரே ஒரு குற்றச்சாட்டாகும். இதைத்தவிர, இது பொன்மொழி பெயர்ப்பு என பலராலும் புகழப்பட்டுள்ளது. பெப்ரீஷியசின் மொழி பெயர்ப்பு இன்று உபயோகத்தில் இல்லாத போதிலும், இதற்குப்பின்னர் வெளிவந்த மொழிபெயர்ப்புகளில் புகுந்துள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. பிற்கால மொழிபெயர்ப்புகள் பெப்ரீஷியசின் மொழி பெயர்ப்பின் திருத்தப்பதிப்புகளாகவே இருக்கின்றன. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தென்னிந்தியாவில் பணியாற்றிய மிஷனரிச் சங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும், பெப்ரீஷியசின் மொழி பெயர்ப்பைச் சிறிது திருத்தி மொழிபெயர்த்து உபயோகித்தன.

### (3) ரேனியஸ் மொழிபெயர்ப்பு

1820 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வேதாகமச் சங்கம், பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தி மொழி பெயர்க்கத் தீர்மானித்தது. பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்து 50 வருடங்களாகிவிட்டமையினால் அதன் மொழிநடை மாற்றப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தைச் சென்னை வேதாகமச் சங்கம் உணர்ந்தமையே இதற்கான காரணமாகும். மேலும், அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பணியாற்றிய மிஷனரி சங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும், தத்தமது விருப்பப்படி பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்திவந்த மையினால், சகல கிறிஸ்தவர்களும் உபயோகிக்கக்கூடிய தனி ஒரு மொழிபெயர்ப்பு இருக்கவேண்டும் என எண்ணிய சென்னை வேதாகமச் சங்கம், அத்தகு ஒரு மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை சார்ள்ஸ் ரேனியஸ் என்பாரிடம் ஒப்படைத்தது.

ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த சார்ள்ஸ் ரேனியஸ், 1814 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 4 ஆம் திகதி இந்தியாவுக்கு வந்து அங்கிருந்த சபை மிஷனரி சங்கத்தில் சேர்ந்து பணிபுரியத் தொடங்கினார். இவர் தமிழ் மொழியைத் திறம்பட கற்க விரும்பியவராய், திருப்பாற்

கடல்நாதன் கவிராயர் எனும் கல்விமானிடம் 14 வருடங்களாகத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார். தமிழ் மொழியில் சிறப்பான முறையில் பிரசங்கிக்கக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்த ரேனியஸ், பல தமிழ் நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். தமிழ்மொழியில் முதன் முதலில் பூமிசாஸ்திரப் பாடப்புத்தகம் இவராலேயே எழுதப் பட்டது. இவர் தமிழ் இலக்கண நூல் ஒன்றையும் எழுதியுள்ளார். மேலும், வசனத்தமிழை முதன் முதலாகச் சந்தி பிரித்து எளிமையாக்கிய வரும் இவரேயாவார். சுவிசேஷம் அறிவிப்பதிலும், பாடசாலைகளையும் சபைகளையும் ஸ்தாபிக்கும் முயற்சியிலும் இவரது பணி மிகவும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. இவர் திருநெல்வேலியில் 300 சபைகளை ஸ்தாபித்துள்ளார். இவர் பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பின் மொழி நடையைத் திருத்தினார். இவரால் திருத்தப்பட்ட சுவிசேஷங்களும் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும் 1827 இலும், புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் 1833 இலும் வெளியிடப்பட்டது. 1840 இல் இவரது புதிய ஏற்பாடும் பெப்ரீஷியசின் பழைய ஏற்பாடும் ஒன்றாக வெளியிடப்பட்டது.

பெப்ரீஷியசைப் போலவே ரேனியசும் கடவுளுக்குப் பராபரன் எனும் பதத்தை உபயோகித்துள்ளபோதிலும், அவர் சில இடங்களில், 'தேவன்' எனும் பதத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்த சில இலக்கணப்பிழைகளையும் ரேனியஸ் திருத்தியுள்ளார். குறிப்பாக, அஃறிணைப் பன்மை எழுவாய்க்கு, ஒருமைப் பயனிலையே பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பில் உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குக் காரணம், சாதாரண பேச்சு வழக்கில் இவ்விதம் பன்மை எழுவாய், ஒருமைப் பயனிலையுடன் உபயோகிக்கப் பட்டமையேயாகும். உதாரணமாக, விதைப்பவனுடைய உவமையில் விதைகள் விழுந்தது, பறவைகள் பட்சித்தது, அவை முளைத்தது, என்றே பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பில் எழுதப்பட்டிருந்தது. ரேனியஸ் இவ்வாக்கியத்தை இலக்கணமுறைப்படி, விதைகள் விழுந்தன, பறவைகள் பட்சித்தன, அவை முளைத்தன என திருத்தினார். பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பில் இதைப்போன்ற பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்த சில வார்த்தைகளையும் ரேனியஸ் மாற்றியுள்ளார். உதாரணமாக, இந்த லோகம் என்பதை இவ்வுலகம் என்றும், வெளிச்சம் என்பதை ஒளி என்றும், வானராச்சியம் என்பதை பரலோகராச்சியம் என்றும், பாஷா என்பதை பஸ்கா என்றும், சிநேகம் என்பதை அன்பு என்றும் ரேனியஸ் மாற்றினார். மேலும் 1 கொரிந்தியர் 13 இல் ஓசைதரும் கிண்கிணி என்றிருந்ததை ஓசையிடுகிற கைத்தாளம் என்றும், அப்போஸ்தலர் 1:3 இல் உயிரோடிருக்கிறவராகப் பிரசன்னப்படுத்தினார் என்பதை, உயிரோடி



ருக்கிறவராகக் காண்பித்தார் என்றும், 2 தீமோத்தேயு 4:7 இல், விசுவாசத்தைக் கைக்கொண்டேன் என்றிருந்ததை விசுவாசத்தைக் காத்துக்கொண்டேன் என்றும், எபிரேயர் 12:1 இல், சாட்சிகளின் இத்தனை பெரிய மேகம் என்றிருந்ததை மேகம் போல் இத்தனை திரளான சாட்சிகள் என்றும் திருத்தினார். இதிலிருந்து ரேனியசின் திருத்தங்கள் எத்தகையவை என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இதைப்போன்று, பெப்ரீஷியசின் மொழி நடையில் ரேனியஸ் பல திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்துள்ளார். இவர் பெப்ரீஷியசின் பழைய ஏற்பாட்டில் ஆதியாகமம் முதல் நியாயாதிபதிகள் வரையிலான புத்தகங்களையும், சங்கீதங்கள், ஏசாயா, தானியேல் எனும் புத்தகங்களையும் திருத்தியுள்ளார். ரேனியஸ் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணத்தில் ஆர்வமிக்கவர்களாய் இருந்தவர்களினாலேயே பாராட்டப்பட்டது. பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் இவருடைய மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

#### (4) பேர்சிவெல் மொழிபெயர்ப்பு

ரேனியசினுடைய மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்த பின்னர், சில சபைகள் அம்மொழிபெயர்ப்பின் வசனநடை சிறந்ததெனக் கருதி அதை உபயோகிக்கத்தொடங்கினாலும் பெரும்பாலான சபைகள், அது மூலமொழியைவிட்டு விலகிச் சென்றுள்ளது எனக் கூறி அம்மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அச்சபைகள், பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பையே தொடர்ந்தும் உபயோகித்து வந்தபோதிலும், அதன் வசனநடை அவர்களுக்கு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இதனால், இவ்விரு மொழிபெயர்ப்புகளிலும் உள்ள குறைகள் நீக்கப்பட்டதாகவும், அதேசமயம் இரண்டினதும் சிறப்பம் சங்கள் ஒருங்கே காணப்படுவதுமான ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பு தயாரிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம் அனைத்து சபையினராலும் உணரப்பட்டது. அச்சமயம், இத்தகைய ஒரு மொழிபெயர்ப்பைத் தாம் செய்து தருவதாக வட இலங்கையிலுள்ள யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிய மிஷனரிகள் சென்னை வேதாகமச் சங்கத்துக்குத் தெரிவித்தனர். இதனால் யாழ்ப்பாணத்தில் வேதாகம மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளைச் செய்வதற்கு ஒரு குழு உருவாக்கப்பட்டது. பீட்டர் பேர்சிவெல் எனும் மிஷனரி இக்குழுவுக்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

பீட்டர் பேர்சிவெல் மெதடிஸ்ட் மிஷனைச் சேர்ந்தவராவார். 1826 இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த இவர் தயாரித்த ஆங்கில தமிழ் அகராதி மிகவும் பிரபல்யமானது. யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் மெதடிஸ்ட் மற்றும் அமெரிக்கன் மிஷன்களைச் சேர்ந்தவர்கள்

அங்கம் வகித்தனர். இவர்களுக்கு வேதாகம மொழிபெயர்ப்பில் உதவிசெய்தவர் தமிழ்ப்புலவர் ஆறுமுகநாவலராவார். உண்மையில், பேர்சிவெல் மொழிபெயர்ப்பின் தமிழ் நடை ஆறுமுகநாவலருடையதாகவே இருந்தது. இம்மொழிபெயர்ப்பின் வேலைகள் 1846 இல் ஆரம்பமானது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகள் தமது மொழிபெயர்ப்பின் பிரதிகளை சென்னைக்கு அனுப்பியபோது, அது மூலமொழியின் சரியான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல என்றும், யாழ்ப்பாணத்தமிழ் இந்தியாவுக்கு ஒத்துவராது என்றும் சென்னை வேதாகமச் சங்கம் தெரிவித்தது. எனினும், இக்குற்றச்சாட்டுகளை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆறுமுகநாவலருடைய தமிழ் நடை உயர்வானதாக இருப்பதினாலேயே சென்னை வேதாகமச் சங்கம் இவ்வாறு கூறுவதாக அவர்கள் வாதிட்டனர். 1848 இல் யாழ்ப்பாண வேதாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் பூர்த்தியடைந்தன. இம்மொழிபெயர்ப்பிலேயே கடவுளுக்குத் 'தேவன்' எனும் பதம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ரேனியஸ் இப்பதத்தை ஒருசில இடங்களில் பயன்படுத்தியிருந்தபோதிலும், அவர் பராபரன் எனக் குறிப்பிட்டிருந்த இடங்களிலெல்லாம் பேர்சிவெல் குழுவினர் தேவன் எனும் பதத்தை உபயோகித்தனர். தேவன் எனும் பதம் அக்காலத்தில் பன்மையில் இந்து சமயத்தில் உள்ள தெய்வங்களைக் குறிக்கும் பதமாயிருந்தது. ஒருமையில், அத்தெய்வங்களில் ஏதாவது ஒரு தெய்வத்தைக் குறிக்கும். எனினும், இந்து சமயத்தில் முழுமுதற் கடவுள்களான பிரம்மா, சிவன், விஷ்ணு எனும் தெய்வங்களுக்குத் தேவன் எனும் பதம் அக்காலத்தில் உபயோகிக்கப்படவேயில்லை. முழுமுதற்கடவுள்களுக்குக் கீழானவர்களாயுள்ள தேவர்களே தேவன் என அழைக்கப்பட்டனர். இதனால், கிறிஸ்தவ கடவுளை இப்பதத்தால் அழைப்பது முறையல்ல என்று கருதப்படுகின்றது. ஆறுமுகநாவலரே தந்திரமாக இச்சொல்லை வேதாகமத்தில் புகுத்திவிட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்பு சிறப்பான மொழிநடையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த போதிலும், தென்னிந்தியாவிலிருந்த மிஷனரிகள் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர். அதில் சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் அதிகம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும், அது தனி ஒரு மனிதனுடைய மொழிபெயர்ப்புப் போலத் தென்படுகிறது என்றும் குற்றஞ்சாட்டினர். இம்மொழிபெயர்ப்பு, சாதாரண பாமர மக்களால் விளங்கிக் கொள்ளப்பட முடியாத மொழிநடையில் உள்ளதென்றும் கருதப்பட்டது. இதனால் சென்னை வேதாகமச் சங்கம் இம்மொழிபெயர்ப்பை நிராகரித்து விட்டது.

## (5) ஹென்றி பவர் மொழிபெயர்ப்பு

யாழ்ப்பாண மொழிபெயர்ப்பு இந்தியாவில் ஏற்றுக்கொள்ளப் படாதமையினால், சகல சபைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவிதமான ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரிக்க வேண்டுமென சென்னை வேதாசமச் சங்கம் 1853 இல் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அக்காலத்தில், அதுவரை காலமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த 4 மொழிபெயர்ப்புகள் மக்கள் மத்தியில் இருந்தன. ஒவ்வொரு மிஷன் சங்கமும் தமக்கு விருப்பமான மொழிபெயர்ப்பை உபயோகித்து வந்தது. அந்நிலை மாறி, அனைவரும் ஒரு மொழிபெயர்ப்பை உபயோகிக்க வேண்டும் என்பதே வேதாசமச் சங்கத்தினது தீர்மானத் திற்கான காரணமாயிருந்தது. இதனால், 1857 இல், ஹென்றி பவர் என்பாருடைய தலைமையில் ஒரு புதிய வேதாசம மொழிபெயர்ப்புக் குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழுவில், தமிழ் நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பணியாற்றும் அனைத்து மிஷனரி சங்கங்களினது பிரதிநிதிகளும் இருக்க வேண்டும் என கூறப்பட்ட போதிலும், தமது மொழிபெயர்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்டமையினால், யாழ்ப்பாணத்தில் பணிபுரிந்த மிஷனரிகள் இம்மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் இருக்க விரும்பவில்லை.

புதிய வேதாசம மொழிபெயர்ப்புக் குழுவுக்குத் தலைவராக இருந்த ஹென்றி பவர் என்பார், 1833 ஆம் ஆண்டிலிருந்து லண்டன் மிஷனரி சங்கத்தின் சார்பில் இந்தியாவில் பணியாற்றியவராவார். இவர், கிரேக்கம், லத்தீன், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், தமிழ், கன்னடம், இந்துஸ்தானி எனும் மொழிகளை அறிந்திருந்தார். இவர் தமிழில் சில புத்தகங்களையும் எழுதியுள்ளார். இவர் 1858 ஆம் ஆண்டு வேதாசம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளை ஆரம்பித்தார். இவரது மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் இருந்தவர்கள், மூலமொழி வேதாசமங்களையும், ஏற்கனவே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த வேதாசமங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு புதிய மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரித்தனர். இதன் பிரதிகள் பலரிடம் பரிசீலனைக்காக அனுப்பப்பட்டு, அவர்களது விமர்சனங்களைக் கருத்திற்கொண்டு தேவையான திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டபோதிலும், இம்மொழிபெயர்ப்பு 1611 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் வெளிவந்த ஜேம்ஸ் அரசனது பதிப்பு வேதாசமத்தையே அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தது.

ஹென்றி பவரின் குழுவினரது மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளின் காரணமாக 1863 இல் புதிய ஏற்பாடும் 1868 இல் பழைய ஏற்பாடும் வெளிவந்தது. ஆரம்பத்தில், யாழ்ப்பாணக் கிறிஸ்தவர்கள் இப்புதிய மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதே சமயம் அவர்கள்,

தமது மொழிபெயர்ப்பு இந்தியாவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் கூறவில்லை. மாறாக, புதிய மொழிபெயர்ப்பு இன்னும் திருத்தப்பட வேண்டும் என்று தெரிவித்ததோடு, அதற்கான காரணங்களையும் சுட்டிக்காட்டினர். அதேசமயம், புதிய மொழி பெயர்ப்பு மூலமொழியைத் தழுவினதாயிருக்கையில் தமது மொழி பெயர்ப்பு தமிழ் நடைமீது சிறந்ததாயிருக்கின்றமையினால், இவ்விரண்டையும் ஒருங்கே கொண்ட ஒரு மொழிபெயர்ப்பைத் தயாரிக்க யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகள் தீர்மானித்தனர். எனினும், அச்சமயம் இன்னுமொரு புதிய மொழிபெயர்ப்பைச் செய்ய சென்னை வேதாகமச் சங்கம் விரும்பாதமையினால், யாழ்ப்பாண மிஷனரிகளின் ஆலோசனைகளைக் கருத்திற்கொண்டு ஹென்றி பவரின் மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்த தீர்மானித்தது. மூலமொழியில் உள்ள ஒரு வார்த்தையைப் பலவாறு தமிழில் எழுதக்கூடியதாயிருப்பினும் அழகிய சொற்களை உபயோகிப்பதே நல்லது என யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகள் கூறினர்.

1869 இல் இரு நாட்டினது மிஷனரிகளும் ஹென்றி பவரின் வீட்டில் கூடி அவரது மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தினர். மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் மட்டும் 468 திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. இதுபோல ஏனைய புத்தகங்களிலும் அநேக திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. அதுவரை காலமும் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பையே உபயோகித்து வந்தமையினால், ஹென்றி பவரின் திருத்தப் பதிப்பு பெப்ரீஷியசினுடைய மொழி நடையையே பின்பற்றியது. எனினும், தேவை ஏற்படும் போது ரேனியஸ் மற்றும் பேர்சிவெல் என்போருடைய மொழிபெயர்ப்புகளில் இருந்தும் சொற்கள் எடுக்கப்பட்டன. ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட வேதாகமம் 1871 இல் சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது. லூத்தரன் சபையைத் தவிர மற்ற அனைத்து சபைகளையும் சேர்ந்தவர்கள் இத்திருத்த மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் இருந்தமையினால், திருத்த மொழி பெயர்ப்பு, ஐக்கியப் பதிப்பு அல்லது ஒன்றிணைப்புப் பதிப்பு என அழைக்கப்படுகின்றது. லூத்தரன் சபையினர் மட்டும், பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பையே தொடர்ந்தும் உபயோகித்து வந்தனர்.

ஹென்றி பவரின் தலைமையின் கீழ் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, பின்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகளின் ஆலோசனையின்படி திருத்தப்பட்ட ஐக்கியப் பதிப்பு வேதாகமமே இன்று பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் உபயோகிக்கும் வேதாகமமாகும். வேதாகமம் முதன் முதலில் 1714 இல் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. எனினும், நாம் இன்று 1871 இல் வெளிவந்த திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை உபயோகிப்பது அநேக கிறிஸ்தவர்கள் அறியாத ஒரு உண்மையாகும்.

பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள், தாம் உபயோகிக்கும் வேதாகமமே முதன் முதலில் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்றும், இதை எவ்வகையிலும் திருத்த முயல்வது தேவனுடைய வார்த்தையை மாற்றுவது எனும் கருத்துடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆயினும், நாம் உபயோகிக்கும் வேதாகமம் பல தடவைகள் திருப்பி மொழி பெயர்க்கப்பட்டும் திருத்தப்பட்டும் இருப்பதை நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

ஹென்றி பவரின் மொழிபெயர்ப்பிலும், அதைத் திருத்தும் பணியிலும் எல்லா மிஷனரி சங்கங்களையும் சேர்ந்தவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தமையினால், திருத்த மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்த பின்னர் எல்லோரும் அதையே உபயோகிக்கத் தொடங்கினர். மேலும் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு பற்றி அக்காலத்தில் முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தவர்களை இம்மொழிபெயர்ப்பு திருப்திப்படுத்துவதாய் இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இம்மொழிபெயர்ப்புக்குமுடிக்குத் தலைமை தாங்கிய ஹென்றி பவர், தமது மொழிபெயர்ப்பு எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் மொழிபெயர்ப்பாக இருப்பதற்காக, மொழிபெயர்ப்பு பற்றி எவர் எதைச் சொன்னாலும் அதையெல்லாம் கவனித்துக் கேட்டு எல்லோரிடமும் ஆலோசனைகளைப் பெற்று வேதாகமத்தை மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதனால்தான், முதலில் தான் மொழிபெயர்த்த வேதாகமத்தைத் திருத்த வேண்டும் என யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகள் கூறியபோது, அவர்களது ஆலோசனையின்படி தனது மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தினார். இம்மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்த பின்னர் வேதாகமச் சங்கம் வேறு எந்த ஒரு மொழிபெயர்ப்பையும் அச்சிடாதமையினால், நாளடைவில் இது மட்டுமே தமிழ் மொழியில் இருக்கும் வேதாகமம் எனும் கருத்து தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டுவிட்டது.

## (6) புதிய மொழிபெயர்ப்புகள்

ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்து 50 வருடங்களாவதற்குள் அதை மறுபடியும் திருத்தி மொழிபெயர்க்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் ஏற்படத் தொடங்கியது. இதற்கு முக்கிய காரணம், அதுவரை காலமும் மூலப்பிரதியாக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்த வேதப்பிரதிகளைவிட பழைமையானதும் நம்பகமானதுமான இரு வேதப்பிரதிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையேயாகும். கி. பி. 4 ஆம் நூற்றாண்டில் வல்கேட் என அழைக்கப்படும் ஜெரோமின் லத்தீன் மொழிபெயர்ப்பு வேதாகமம் வெளிவந்த பின், அதையே ரோம சபை உபயோகித்து வந்தது. கி. பி. 1453 இல் கொன்ஸ்டன்டி

நோபிள் எனும் நகரைத் துருக்கியர்கள் கைப்பற்றியபோது, கிரேக்க மொழியை அறிந்திருந்த பல பண்டிதர்கள் ஐரோப்பாவில் குடியேறத் தொடங்கினர். இதனால் 15 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் கிரேக்க மொழியறிவு அதிகரித்த போது, லத்தீன் வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு முன் உபயோகத்தில் இருந்த பல கிரேக்க புதிய ஏற்பாட்டுப் பிரதிகளையும் மக்கள் உபயோகிக்கத் தொடங்கினர். எனினும், இவற்றில் பல வித்தியாசமான வாக்கிய அமைப்புகள் இருந்தமையினால், இரஸ்மஸ் என்பார், தனக்கு கிடைத்த 20 கிரேக்க வேதப்பிரதிகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஒரு புதிய கிரேக்க வேதப்பிரதியைத் தயாரித்தார். இதுவே, அதன்பின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மூலப்பிரதியாக எல்லா மொழிபெயர்ப்பாளர்களினாலும் கருதப்பட்டது. இதிலிருந்தே 250 வருடங்களாக ஆங்கில உலகை ஆக்கிரமித்திருந்த ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு வேதாகமம் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு இவ்வாங்கில மொழிபெயர்ப்பைத் தழுவிய மொழிபெயர்ப்பாகவே இருந்தது.

ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தபின், வேதாகமத்தின் இரு முக்கியமான கிரேக்க மூலப்பிரதிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் ஒன்று 1859 இல் சீனாய் மலையிலுள்ள புனித கத்தரின் துறவுமடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இது சி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுவடியாகும். அதேசமயம் வத்திக்கான் நூலகத்திலிருந்த வேதச்சுவடியும் சி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் பிரதி பண்ணப்பட்டதாகும். இச்சுவடி 15 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே அறியப்பட்டிருந்தாலும், 1843 இலேயே இதை உபயோகிப்பதற்கு ரோம சபை அனுமதியளித்தது. இவ்விரு வேதச் சுவடிகளையும் ஆராய்ச்சி செய்த பண்டிதர்கள், அதுவரைகாலமும் மூலப்பிரதியாக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்த அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேதப்பிரதியைவிட, இவையிரண்டும் சிறப்பானதாகவும் நம்பகமானதாகவும் இருப்பதைக் கண்டுகொண்டனர். இதன்பின்னர், 16 ஆம் நூற்றாண்டில் இரஸ்மஸ் தயாரித்த மூலப்பிரதியை ஆராய்ச்சி யாளர்கள் நம்பகமானதாகக் கருதவில்லை. இதிலிருந்து, அது வரைகாலமும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமங்கள் எல்லாம் பிழையானவை என நாம் எண்ணலாகாது. கிரேக்க மொழி கையெழுத்துப்பிரதிகளில் சில வித்தியாசமான வாக்கிய அமைப்புகள் ஏற்பட்டிருந்தன. இது பிரதிபண்ணியவர்களினால் ஏற்பட்ட தவறாகும். எனவே, கிடைக்கக்கூடிய எல்லா பிரதிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்து எது நம்பகமானது என்பதைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில், சீனாய் மற்றும் வத்திக்கான் சுவடிகளே

நம்பகமானவை என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதனால் அதற்கும் முன்னர் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்த கிரேக்க பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமங்கள் திருத்தப்படவேண்டியது அவசியமாகியது. ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட வேதாகமம் வெளிவந்த காலத்தில், 1611 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு வேதாகமம் ஆங்கில உலகில் தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிட்டது. இதனால் அதை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தமிழ் வேதாகமம் திருத்தப்பட வேண்டும் எனும் கருத்து உருவானது.

ஹென்றி பவரின் மொழிபெயர்ப்பில் சில பிழைகள் இருப்பதனால் அது திருத்தப்படவேண்டும் என சென்னைக் கிறிஸ்தவப் பிரதிநிதிச் சங்கம் 1915 இல் தெரிவித்தது. மேலும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட கிரேக்க வேதப்பிரதியை 50 ஆண்டுகளாக ஆராய்ச்சி செய்த வேதப்பண்டிதர்கள், அதைவிட சீனாய் மற்றும் வத்திக்கான் சுவடிகளே நம்பகமானவை என்பதை அறியத்தந்தமையினால், தற்சமயம் பல கையெழுத்துப் பிரதிகளை ஆராய்ந்த நெஸ்லே என்பார் தயாரித்த கிரேக்கப் பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டதாக தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. அத்தோடு, வேதாகமத்தில் பவுல் போன்றவர்களை அவன் என்று மரியாதைக் குறைவாக அழைக்கக்கூடாது என்றும் இச்சங்கம் தெரிவித்தது. இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் இச்சங்கத்தினால் சென்னை வேதாகமச் சங்கத்துக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

கிறிஸ்தவப் பிரதிநிதிச்சங்கத்தின் கருத்துக்களை ஆராய்ந்த சென்னை வேதாகமச் சங்கம், லூத்தரன் சபை ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாதமையினால், அவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வண்ணம் வேதாகமத்தைத் திருத்த வேண்டுமென 1917 இல் தீர்மானித்து அதற்கென ஒரு குழுவை நியமித்தது. 1920 இல், புதிய ஏற்பாட்டில் திருத்தப்படவேண்டிய பகுதிகள் எவை என்பதை இக்குழு வேதாகமச்சங்கத்திற்கு எடுத்துக் காட்டியது. எல். பி. லார்சன் என்பார் இக்குழுவுக்குத் தலைவராக இருந்தார். டென்மார்க் தேசத்தைச் சேர்ந்த இவர், 1889 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கு வந்து, மாணவர்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்து வந்தார். 1910 இல் பெங்களூரில் புதிதாக ஒரு இறையியல் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது லார்சன் அதன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். தமிழ் மொழியில் சிறப்பான தேர்ச்சி பெற்றிருந்த இவர், 1924 இல் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளை ஆரம்பித்தார். 1925 ஆம் ஆண்டு மத்தேயு சுவிசேஷமும் பின்னர் மாற்கு, யோவான் சுவிசேஷங்களும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும்

வெளியிடப்பட்டன. திருத்தப்பட்ட இப்பதிப்பு சிலருக்கு அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இம்மொழிபெயர்ப்பில் தேவன் என்பதற்குப் பதிலாகக் கடவுள் எனும் வார்த்தையை லார்சன் உபயோகித்திருந்தார். லூத்தரன் சபை தேவன் எனும் பதத்தை விரும்பாதமையினால் கடவுள் எனும் பதம் அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் என வேதாகமச் சங்கம் எண்ணியது. அதேசமயம், தேவன் என்ற சொல் மூலப்பதத்தின் சரியான மொழிபெயர்ப்பல்ல என்பதும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. 1927 ஆம் ஆண்டு, லார்சன் குழுவினரால் திருத்தப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது.

லார்சனின் மொழிபெயர்ப்பு மக்கள் மத்தியில் அதிக வரவேற்பைப் பெறவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம், இம்மொழிபெயர்ப்புக் கெதிராக மாதா மாதம் நல்லசமாரியன் எனும் பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகளேயாகும். இக்கட்டுரைகளில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட நியாயங்களைத் தொகுத்து, “புதிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடாமலும் அதை உபயோகிக்காமலும் விடுவதற்கு ஒரு மனு” எனும் தலைப்பில் ஒரு ஆங்கில நூல் 1939 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இதில், லார்சன் குழுவினர் வேதாகமத்தின் பல வசனங்களை மாற்றியுள்ளனர்; அதில் பல வசனங்கள் விடப்பட்டுள்ளதோடு பல புதிய வசனங்கள் புகுத்தப்பட்டுள்ளன என்றும், மொழிபெயர்ப்புக் குழுவில் கிறிஸ்துவின் தேவத்துவத்தை மறுதலித்த ஒருவர் இருக்கிறார் என்றும், இது 1611 இல் வெளிவந்த ஜேம்ஸ் அரசனின் பதிப்பு வேதாகமத்தைத் தழுவி மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை என்றும், புதிய மொழிபெயர்ப்பில் இந்தியாவில் உபயோகிக்கப்படாத யாழ்ப்பாணத் தமிழ் கலந்திருக்கிறது என்றும், அம்மொழிபெயர்ப்புக்கு அடிப்படையாய் இருந்த சீனாய் மற்றும் வத்திக்கான் சுவடிகள் ஆதாரமற்றவை என்றும் சொல்லப்பட்டிருந்தது. மக்கள், லார்சன் மொழிபெயர்ப்பை வாசித்திராதபடியால், நல்ல சமாரியன் சுட்டிக் காட்டியவை உண்மை என நம்பினர். எனினும், லார்சன் மொழிபெயர்ப்பில் வாக்கிய அமைப்புகளே மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவை, வசனத்தின் கருத்தை மாற்றவில்லை என்பதை நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

லார்சன் குழுவினரது மொழிபெயர்ப்பில் யாழ்ப்பாணத்தமிழ் உள்ளது எனும் குற்றச்சாட்டு அர்த்தமற்றது. ஹென்றி பவரின் மொழிபெயர்ப்பு, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மிஷனரிகளின் ஆலோசனைப்படி திருத்தப்பட்டபோதே யாழ்ப்பாணத் தமிழ், வேதாகமத்தில் புகுந்தது. ஆனால், லார்சன் மொழிபெயர்ப்பில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் புகுவதற்கு இடமிருக்கவில்லை. அவரது மொழிபெயர்ப்பு தமக்குப் பழக்கமற்ற நல்ல தமிழ் நடையாய் இருந்தமையே, அது



யாழ்ப்பாணத்தமிழ் என்று சொல்லப்பட்டதற்கான காரணமாகும். கிறிஸ்தவர்கள், தாம் அதுவரைகாலமும் உபயோகித்து வந்த மொழிபெயர்ப்பில் பழக்கப்பட்டுவிட்டதால், அதைவிட சிறந்த தமிழை இவ்வாறு குறைகூறினர். மொழிநடை திருத்தப்படும் போது, வசனத்தின் கருத்து மாற்றப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே நாம் ஒரு மொழிபெயர்ப்பை நிராகரிக்க வேண்டும். லார்சனின் மொழிபெயர்ப்பு வேதவசனங்களின் கருத்தை மாற்றவில்லை. அப்படியிருந்தும், வேதத்தை மாற்றிவிட்டார்கள் எனும் பிரச்சாரம் அம்மொழி பெயர்ப்பைப் பிரபல்யமற்றதாக்கிவிட்டது. 1936 ஆம் ஆண்டு, லார்சன் குழுவினர் மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாடு புதிய ஏற்பாட்டுடன் சேர்த்து முழுவேதாகமமாக வெளியிடப்பட்டது.

லார்சன் குழுவினரது மொழிபெயர்ப்பை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாதமைக்கு இன்னுமொரு காரணம், மக்கள் ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பில் பழகிப்போனமையேயாகும். லூத்தரன் சபையைத்தவிர மற்ற அனைத்து சபையினரும் இம்மொழி பெயர்ப்பையே உபயோகித்து வந்தமையினால், அதுவே மக்கள் அறிந்திருந்த ஒரே ஒரு மொழிபெயர்ப்பாயிருந்தது. நாளடைவில், வேதாகமம் அதற்கும் முன்பே மொழிபெயர்க்கப்பட்டு திருத்தப்பட்டது என்பதை மக்கள் மறந்துபோயினர். தாம் உபயோகித்த வேதாகமத்தின் வசனங்களையே கிறிஸ்தவர்கள் மனனம் செய்து வந்தமையினால், அதன் மொழிநடையை மாற்ற எவரும் விரும்பவில்லை. ஹென்றி பவர் வேதாகமத்தை மொழிபெயர்த்தபோது, அதுவரைகாலமும் மக்கள் உபயோகித்துவந்த மொழிபெயர்ப்பின் வசனநடை மக்களை எவ்வாறு கவர்ந்துள்ளது என்பதை அறிந்து, வேதாகம மொழிநடை திருத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை மக்கள் உணர்ந்திடாத வண்ணம் புதிய மொழிபெயர்ப்பை செய்தமையினால், எல்லோரும் அவருடைய புதிய மொழிபெயர்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர். லார்சன் குழுவினர் இதைக் கருத்திற்கொள்ளாதமையினால் அவர்களது மொழிபெயர்ப்பு மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

லார்சன் மொழிபெயர்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்டதன்பின் அதை மறுபடியுமாகத் திருத்தி மொழிபெயர்க்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் உருவாகத்தொடங்கியது. நல்லசமாரியன் குழுவினர், ஹென்றி பவரின் மொழிபெயர்ப்பையே தொடர்ந்தும் உபயோகிக்க வேண்டும் என கூறிவந்தனர். எனினும் அம்மொழிபெயர்ப்பு, 16 ஆம் நூற்றாண்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கிரேக்கப் பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தமையினால் திருப்திகரமான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல என்பதே வேத பண்டிதர்களின் கருத்தாயிருந்தது. லார்சன் மொழிபெயர்ப்பு பொதுமக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதிருப்பினும் அது, மிகவும்

நம்பகமான சீனாய் மற்றும் வத்திக்கான் சுவடிகளை ஆதாரமாய்க் கொண்டிருந்தமையினால், அதுவே மூலமொழிக்கு ஏற்றமொழி பெயர்ப்பு என்பதை மூலமொழியை அறிந்திருந்த அனைவரும் நன்கறிந்திருந்தனர். எனவே, நம்பகமான பிரதிகளை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், ஆதாரக் குறைவான மூலப்பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வேதாகமத்தை உபயோகிப்பது நல்லதல்ல என பலர் கருதத்தொடங்கினர். ஆனால், லார்சன் குழுவினரது மொழிபெயர்ப்பை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாதமையினால், அதை, மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் விதமாகத் திருத்தி மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்று 1939 இல் சென்னை வேதாகமச் சங்கம் தீர்மானித்தது.

லார்சன் மொழிபெயர்ப்பு ஹென்றி பவரின் மொழி நடையில் திருத்தப்பட வேண்டும் என வேதாகமச் சங்கம் கூறியது. ஹென்றி பவரும் இதேவிதமாகவே தனது மொழிபெயர்ப்பைத் திருத்தியிருந்தார். அவருடைய காலத்தில் மக்கள் பெப்ரீஷியசின் மொழி நடையில் பழகிப்போயிருந்தமையினால், ஹென்றி பவர் அம்மொழிநடையை மாற்றவில்லை. புதிய திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை மக்கள் வாசித்தபோது, தாம் பெப்ரீஷியசின் மொழிபெயர்ப்பையே வாசிக்கின்றோம் எனும் உணர்வு ஏற்படும் வண்ணம் ஹென்றி பவரின் மொழி பெயர்ப்பு அமைந்திருந்தது. இதனாலேயே, லார்சன் மொழிபெயர்ப்பு ஹென்றி பவரின் மொழி நடையில் திருத்தப்பட வேண்டும் என தீர்மானிக்கப்பட்டது. அத்தோடு, லார்சன் மொழிபெயர்ப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஜெகோவா எனும் பதத்தை, பழைய மொழி பெயர்ப்பிலுள்ளது போன்று கர்த்தர் என்றே மாற்றவேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. புதிய மொழிபெயர்ப்புக் குழுவுக்குப் பொறுப்பாக சி. எச். மோனஹன் என்பார் நியமிக்கப்பட்டார். அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த இவர் 1893 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவுக்கு மிஷனரியாக வந்தவராவார். தான் அதுவரைகாலமும் பணியாற்றிய மிஷனிலிருந்து 1940 இல் ஓய்வு பெற்ற போது, இவர் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளை ஆரம்பித்தார்.

மோனஹன் குழுவினரது மொழிபெயர்ப்புப் பணி காரணமாக 1942 இல் புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. இது நெஸ்லே என்பார் தயாரித்த கிரேக்கப் பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருந்தது. இப்பிரதியில், ஆரம்பத்தில் அப்போஸ்தலர்கள் எழுதியவை வார்த்தைக்கு வார்த்தை அப்படியே இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். அதேசமயம் லார்சன், பெப்ரீஷியஸ் ஹென்றி பவர் என்போருடைய தமிழ்மொழிபெயர்ப்புகளையும், ஹிந்தி, மலையாளம் தெலுங்கு மொழிபெயர்ப்புகளையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்து மோனஹன்

குழுவினர் தமது பணியைச் செய்தனர். இவர்கள் தமது மொழிபெயர்ப்பு சாதாரண கிராமவாசிக்கும் விளங்கக்கூடிய வண்ணம் இலகுவான மொழியில் இருக்கவேண்டும் என்பதிலும், கிறிஸ்தவர்கள் அதுவரை காலமும் உபயோகித்துப் பழகிய வார்த்தைகளை மாற்றக்கூடாது என்பதிலும் அதிக அக்கறையுடையவர்களாக இருந்தனர். அதேசமயம், முழுமுதற் கடவுளுக்குத் தேவன் எனும் பதத்தைவிட கடவுள் என்ற பதமே சரியானது என்பதனால், அதையே மோனஹன் குழுவினர் உபயோகித்தனர். மொழிபெயர்ப்பு வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கும் போது அதற்கெதிராகச் சிலர் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டு வந்தனர். இதனால், இவற்றுக்குப் பதிலளிக்கவேண்டிய நிலையில் இக்குழுவினர் இருந்தனர். புதிய மொழிபெயர்ப்புக்கெதிராகச் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களும், அதற்கு மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அளித்த பதில்களும் 'இந்தியக் கிறிஸ்தவ தேசாபிமானி' எனும் பெயர் கொண்ட ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டன. புதிய மொழிபெயர்ப்பு, 1611 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த ஜேம்ஸ் அரசனது பதிப்பு வேதாகமம் உபயோகித்த கிரேக்கப் பிரதியை அடிப்படையாய்க் கொண்டிராதமையினால், அது சரியான மொழிபெயர்ப்பல்ல என்பதே இம்மொழிபெயர்ப்புக்கெதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட முக்கியமான குற்றச்சாட்டாகும். மொழிபெயர்ப்புக் குழுவினர், அக்கிரேக்கப்பிரதியை விட அதற்கும் முன்பிருந்த கிரேக்கப்பிரதிகளே நம்பகமானவை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி வந்தனர்.

1949 இல், மோனஹன் குழுவினரது பழைய ஏற்பாட்டு மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்தது. 1954 இல் புதிய ஏற்பாடு திருத்தப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. லார்சன் மொழிபெயர்ப்புக்கு ஏற்பட்ட கடும் எதிர்ப்பு மோனஹன் மொழிபெயர்ப்புக்கு ஏற்படாத போதிலும், மக்கள் தொடர்ந்தும் ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட ஐக்கிய பதிப்பையே உபயோகித்து வந்தனர். மொழிபெயர்ப்புகளுக்கிடையே இருக்கும் வித்தியாசங்கள் குறைவாகவே இருக்கின்ற போதிலும், மக்கள் தாம் உபயோகித்துப் பழகிய மொழிபெயர்ப்பிலேயே திருப்தியடைந்து விட்டனர். அவர்கள் மூலமொழியின் சரியான அர்த்தத்தைத் தரும் ஒரு மொழிபெயர்ப்பு அவசியம் என்பதை உணரவில்லை. மோனஹன் குழுவினர் அதிக கவனத்துடன் தமது மொழிபெயர்ப்பு வேலைகளைச் செய்தபோதிலும், அவர்களுடைய வேதாகமத்தில் ஆங்காங்கே சில அச்சுப்பிழைகளும், வேறுவகையான பிழைகளும் இருந்தன. எனவே, அவற்றைத் திருத்துவதற்கு 1961 இல் ராஜரீகம் என்பாரது தலைமையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழுவினர் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடும் சங்கீதங்களும் 1979 இல் வெளிவந்தன. இது இலக்கணப் பிழைகள் அற்றதாகவும், எவரும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் சிறிய வசனங்களைக் கொண்ட

தாகவும் இருந்தது. மேலும், வடமொழிச் சொற்கள் நீக்கப்பட்டு தனித்தமிழில் இம்மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதுவும் பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

ஆரம்பகால ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷனரிகள். ஒருசில வேதப் பகுதிகளை மட்டுமே தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். 1857 ஆம் ஆண்டே ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையினரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு பாண்டிச்சேரியில் வெளிவந்தது. இது, வெளிநாட்டு மிஷன்களுக்கான பாரீஸ் சங்கத்தைச் சேர்ந்த மிஷனரிகளினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. 1890 இல், இயேசு சங்கத்தைச் சேர்ந்த ஜே. பி. டிரின்சல் என்பாரினால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட புதிய ஏற்பாடு வெளிவந்தது. 1904 ஆம் ஆண்டு பாண்டிச்சேரியிலிருந்த ரோமன் கத்தோலிக்க மிஷன் அச்சகத்தில் பழைய ஏற்பாடு தமிழில் பிரசுரிக்கப்பட்டது. 1960 இல், முழு வேதாகமமும் ஒன்றாக வெளியிடப்பட்டது. 1970 இல், இக்கால மொழிநடைக்கு ஏற்றவிதமாக ரோமன் கத்தோலிக்கச் சபையினர் புதிய ஏற்பாட்டை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளனர். 1974 இல், இந்திய வேதாகமச் சங்கம், ரோம சபையுடன் இணைந்து பழைய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் பணியை ஆரம்பித்தது. 1977 இல் இந்திய சுவீசேஷ ஊழிய நூல் நிலையத்தினர் “ஜீவனுள்ள மீட்பின் செய்தி - ஒரு தெளிவுரை” எனும் தலைப்பில் புதிய ஏற்பாட்டின் இலகு மொழிநடையிலான மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டனர். இது, ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த லிவிங் பைபிள் எனும் வேதாகமத்தின் தமிழாக்கமாகும். இம்மொழிபெயர்ப்பு இலங்கைத் தமிழர்க்கு ஏற்றதல்ல எனக் கருதிய இலங்கையிலுள்ள லிவிங் பைபிள் ஸ்தாபனத்தினர் லிவிங் பைபிளை மறுபடியுமாக மொழி பெயர்த்து 1981 இல் ‘வாழும் இறைவாக்கு’ எனும் பெயரில் வெளியிட்டுள்ளனர். இக்காலத் தமிழ் நடையில் வேதாகமம் இருந்தாலேயே மக்களால் தேவனுடைய வார்த்தையை இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளமுடியும் எனும் எண்ணத்தில் புதிய மொழிபெயர்ப்புகள் வெளிவந்தாலும், பெரும்பாலான தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்கள் ஹென்றி பவரின் திருத்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பையே இன்றுவரை உபயோகித்து வருகின்றனர்.



யசு . நு . அதிதாராம .

நன்னாயிரநது கெ — கத்தக்கதாக  
நம்பிகதையுமயியன உநன்னாயிரநது  
கத்தக்கதாக அணபமுண — ரயிருத  
கவெணும .

ய . பெருநன்னாயிரநதுகெ — க அரியதக்க  
தாநவாணங்கள்ளிருக்கிற யெங்களை  
பிதாவெ யென்ற வணகதம ரிய வல்  
லொவெணும ஆனலநத வணககத  
தைக சொல்லுவோம .

நீடுணணொததிலெ யிரண்டுபிள்ளை நீடு  
ய்தளவாணங்கள்ளிருக்கிற யெங்களை யீடு  
நீடுபிதாவெ யென்ற வணகதனுகொல்லீடு  
யீடுல்தது — வந்தியதினபடி யெமரபயீடு  
நீடுபிள்ளைகள கூ — சகொல்லி வானீடு  
யீடு  
கவெணும .

Padrenoffo

கணங்கள்ளில்	ஏ உணனுடைய
ருக்கிடு	ஏகொசுத்யம
வதளபிதாவெ	ஏவா
உணனுடையநாமம்	ஏ உணமனதினபம்
ஏளல்லா ருரு	ஏவாணவாதள
ஏகத்தமாக	ஏவாணத்திலசு

செ

நு . அதிதாராம .

ஏசெய்யுமாபபொலெ  
ஏசுமயிலம்  
ஏளல்லாருரு  
ஏசெய்ய  
ஏ அணரண உளள  
ஏளங்களபம்  
ஏளங்களுக்கடு  
ஏணெய்தா  
ஏளங்கள  
ஏபிழைக — ணதாரருக்கு  
ஏநாங்கள  
ஏபொய்கருமாபபொலெ  
ஏநியும  
ஏளங்கள  
ஏபாவகத — ணகரிப  
ஏபொய  
ஏளங்கரித  
ஏதொச்சததுக்கு  
ஏளதுவாக  
ஏபொ — ருடு  
ஏளங்களுக்கடு  
ஏபொல்லாங்கு  
ஏவாராமல்

யசு .

யசு

போர்த்துக்கேயர் வெளியிட்ட ஒரு நூலில் கர்த்தருடைய செபம்—1579  
(The Lord's Prayer in 'Doctrina Christam' issued by the Portuguese)

Our Father in y Malabar  
language & Characters

உரான நுக ள் லெருக  
*Pater noster*  
 கி றநுக ள் டிதா யெ  
*qui es in caelis*  
 உண னு டைய நா மம  
*Sanctificetur nomen*  
 ள லீ லா டு ரு க த த ம  
*tuum Veniat*  
 ா க உ ண னு டைய டு  
*tuum regnum tua*  
 ா ா ச ச ய ம உ ா உ ண ம  
*Fiat in terra*  
 ண தீ ன ப ட உ ா ண உ  
*voluntas ut*  
 க ள உ ா ண த த ட செ  
*in caelis*  
 ய ய ம ா ப ப லெ யு  
*hodie Panem*  
 ம யி யு ம ள ல ல ா ரு  
*da nostrum*  
 ரு செ ய ய உ ண ட ண  
*nobis quotidianum*  
 உ ள ள ள நுக ள ட ப  
*et debita nostra*  
 ப ம ள நுக ள ரு க ரு டு  
*nobis remitte*  
 ண உ த ா ள நுக ள டி  
*ut et nos*  
 ளை ழ க ட ண க ா ட ரு க  
*remittimus nostris*  
 ரு நா நுக ள ட லா உ  
*debitoribus et non*  
 க ரு ம ா ப ப ல லெ ந  
*inducas nos*  
 ய மெ நுக ள ட ா உ க  
*in tentationem*

க ட ண க ள ட ப ட லா  
*rerum tu*  
 உ ள நுக ள் த த லா  
*libera nos*  
 மி த நுக ளு ள து உ ா க  
*a malo*  
 ளெ ட ட ா கெ ள நுக ளு  
*nam est*  
 க ரு ட ப ல ல ல ா நுக  
*tibi*  
 உ ா ா ட ல லி ல ரு  
*et tuum*  
 உ த ல ன னு ட ம ழ ள  
*regnum*  
 ட ய டு ா ா ச ச ம ட உ  
*et quoque*  
 ல ல ம ம ல ல க க டி ம ம ட  
*potentia*  
 ய ட ட ல து ழ ள ண  
*gloria in saecula*  
 ட ா உ த ா ச யு லெ ண  
*saeculorum Amen*

the Creed in the Malabar

உ ா ண ழ ட ம ட ட ட ய ட  
*in Deum*  
 ப ட ல த த ச உ உ த து  
*Patrem omnipotentem*  
 க ரு ம உ ல ல டி த ா உ  
*caeli et terrae*  
 ா ண க ம டி ா ா ன ட ய  
*creatorem Credo ego*  
 மி ச க உ தீ க கி ட ல ன உ  
*et in Jesum*  
 உ ன னு ட ய ம க ண ள  
*Christum Filium*  
 ரு உ ண ன ட ம ழ ட ல ய  
*ejus unigenitum*

பி லி ப்பு ண் ப ல் த லு யு ண் எ ன் னு ம் ஒ ல் ல ா ந் த ரு ரு வெ னி யி ட் ட  
 னு லி ல் க ா த் த ரு ட ல ய செ ட ம் — 1672  
 The Lord's Prayer in the Description of Ceylon by Phillipus Baldaeus )

சுதனுகியசமவெசுரனுயிருககீம  
**எசுகககீமீககது**  
**நாதானபா**

நுதபபுலொகததலெமனுமையபபி மநதலீசேமதுக  
 ணாயுமபொதலிசசருானஉபதேசதுகணாயுமசேயத உ  
 மபுததுகணாயுமமனுமருககு வெண்டபபாடுபடு  
 ளலலானாயுமமுண்டுசேதததததததததததததததததததத  
 உயிரோடெனநுநருநதுபாலொகததலெமகீமையாக  
 எநினதததததததததததததததததததததததததததததததத  
 ததலமாரகணலொகமேதுகுமபொயடுபபடககோதத  
 சசுலிவிசேமதுகணாசசகலசசேனதுகலுநகுமபி மசதுக  
 மபணணீனதததததததததததததததததததததததததததத  
 மபாபுமனுடையமுதலாமதுபபாகீம  
 அருசுவேதபொமததகம




---

கீசுமதகபி மநததுயிரததுஎனநுதாததுபபதலலாமமரு  
 மமகமபொதுயிததாதகணபாடயிலெயிருககீம  
 பாதாமாரகலுடையஅசசலெபதககபபபது

சீகன்பால்குவின் புதியேற்பாட்டு முதற்பாகத்தின் முகப்பு—1714  
 (The title page of the first part of Ziegenbalg's New Testament)

<p>உருடையக்ததீர்ய யெனகிறதேசதீலேசு மபாமபிசீருநதபய ஹலேநொககாடுகலய ஹபலிசாநீதர்ஹலேய மதுனபததீர்ஹலேயம உததீபபபபபபபபபப பிசாசுபிபுததீருநத கலயயமபிசாசீஹலே பாதகபபபபபபபபப யமதாலதைபபபபபப யாதீககாஹலயமபப ணஹலயலேகபபபப</p>	<p>கொணடுபநாரகலபாடு பாகலுக்குபுராகியதை ககொடுதருஹலய கலிலேயளனகிறதேச ததீலேயமதேககாபப லிளனகிறபதபபபப ணதகலீலேயமயெய சலேயமெனகிறபப ததீலேயமபுதேயள ஹசாமையலேயமய பாதானகிறநகீகப பாலேயமிருநதுப ககுசேனதகலபபப ணசேனலாகலஉச</p>
--	---

அசாமமதீகாரம்

<p><b>உ</b>பாசேனதகலபபப ததீககொணடருக சசேயதேருபபபததீ னபேர்லேயபபப ஹபபபபபபபபபப காநதீருநதபபபபப ஹலயசீபாதகலபப ஹலயலேசேநதுப கலகல</p> <p>பபபபபபபபபபபப யபபபபபபபபபபப ஹபபபபபபபபபப தீருஹலயபபபபப தலஉ</p> <p>மனசீஹலேதார்தத ளளபபபபபபபபபப பானகலபபபபபபப மோபிசாசீயமபப பபபபபபபபபபப மாயிருகிறதல துகபபபபபபபபப பபபபபபபபபபப தேதேனலபபபபப பபபபபபபபபபப மபபப</p>	<p>மேததனபபபபபப பபபபபபபபபபப னகலபபபபபபபப கலபபபபபபபபப லாயிருபபபபபப நீதகலபபபபபப பபபபபபபபபபப ளளபபபபபபபப பபபபபபபபபபப மபபபபபபபபபப பபபபபபபபபபப தயபபபபபபபப பபபபபபபபபபப னலபபபபபபபப ஹலபபபபபபப பபபபபபபபபபப சுததமுளளபபப ஹககொணடருக பபபபபபபபபபப கலபபபபபபபப ளளபபபபபபபப பபபபபபபபபபப சமாதானமுளள கலபபபபபபபப பபபபபபபபபபப பபபபபபபபபபப பபபபபபபபபபப பபபப</p>
--	---

சீகன்பால்குவின் புதியேற்பாட்டின் ஒரு பக்கம்  
(A page from Ziegenbalg's New Testament)



கா . உதீகாரம .

1 உபபாஸுமபவதததீலபபணணீன  
பீஹசங்கம . தமமகுசேபம உடவா  
சமஎஹஸுகளமாயமறயீருக  
கவேணுமென்பது

மதுஹாராலேகாணபபடுவதமடு . உவரீ  
கா முனபாகஉஸகளாதமதஹதேயயாத  
பபுகருசாசரீகஹகயாயநுங்கோன , மறறப  
பபுபரமண்டலஸகளலீருககஹஉஸகளபீதா  
வினீடததீலஉஸகஸூகருபபலனலஉல ,

உ சூனபடியாலநீ தமமகுசேயகஹபொ  
து , மாயககாஹீர்தாஸகளமதுஹாராலேபு  
ழபபடுவதமடு , சூலயஸகள லுமவீதீகளி  
லுசுசேயகீஹபபோலே , உனமுனபாகரு  
தானுஉளதவியாதே . மெயயாகவேஉஸ  
கஸூகருசோலலுக்கமேன , உவரீகளநுஸகள  
பலஊனஉஹடநதுதீநதுது .

நீ நியோவன்லகமமகுசேயகஹபொது ,  
உனதமமமஉநதரஸகமாயருககீஹததுககாக  
உனவலதுஹகசேயகீஹதஹத உன டேதுஹக  
உயீயாதீருககககடவது

சு உபபொஹநதரஸகததீலபபாஹகமஉன  
பீதாநுடாமே . வெனீயரநகமாய உனகடுப  
பலன உனீபபாசீ . ஹா . யச . யச

ரு நீசேபமபணணுகீஹபொதும , மாயக  
காஹஹரபபோலீராதே . உதேதேனதுல  
ஸாஸகளமதுஹகருககாணபபட சூலயஸ  
களி லுமவீதீகளி ன முகஊகளி லுமநீனது  
கொண்டுசேபமபணண விநுமபுகீஹரீசா .  
மெயயாகவேஉஸகஸூகருசோலலுக்கமேன  
உவரீகளநுஸகள பலஊனஉஹடநதுதீநதுது .

கா நீயோவென்லசேபமபணணுகீஹபொ  
து , உனஉஹமவீடடுகருளபயமவேசீதது , உன  
கீஹவபபுடி , உநதரஸகததீலீருககீஹ உன  
பீதாஹவநோககீசேபமபணணு , உடபொ  
ஹநதரஸகததீலபபாஹகீஹ உனபீதா வெனீயரஸ  
கமாயஉனகடுபபலன உனீபபாசீ .

எ நீஸகள சேபமபணணுகீஹபொதூர்  
வெனதுல , உககயாஸ்கஹபபொலவிண  
வாஹதகஹ உலபபா தேயுநகோன . ஏனே  
ன்லகஸகள வெடுவசன்பயீலுலேதாஸகளி  
கேகபபடுவோமென உநீஊககீஹரீகளி .

உ சூனதுகொண்டுஉவரீகளசாயலாயீரா  
தேயுநகோன , உதேனெனதுலஉஸகள  
பீதா

பார்ஸியுளின் புதிவேற்பாட்டிவிருந்த ஒரு பக்கம்—1772  
(A page from the New Testament of Fabricius)

## உசாத்துணை நூல்கள்

புனித வேதாகமத்தின் புதுமை வரலாறு எனும் இந்நூலை எழுதுவதற்குப் பின்வரும் நூல்கள் பெரிதும் உதவின. இவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும், வெளியீட்டாளர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆசிரியர்

### அத்தியாயம் 1 - பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள்.

1. A Survey of Old Testament Introduction by Gleason L. Archer.
2. An Introduction to the Old Testament by E. J. Young.
3. A Short Introduction to the Pentateuch by G. Aalders.
4. An Introduction to the O. T. Prophets by Horbert Freeman.
5. Old Testament Times by R. K. Harrison.
6. Old Testament Introduction by R. K. Harrison.
7. Tyndale Old Testament Commentaries: 24 Volumes ed. by J. Wiseman.
8. The Bible Knowledge Commentary: Old Testament ed. by John F. Walvoord & Roy B. Zuck.
9. The Expositor's Bible Commentary: Volumes 2 - 7 ed. by Frank Gaebelein.

### அத்தியாயம் 2 - பழைய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பப்பிரதிகள்.

1. Our Bible and the Ancient Manuscripts by F. G. B. Kenyon.
2. The Books and the parchments by F. F. Bruce
3. A General Introduction to the Bible by Norman Geisler William E. Nix
4. Where did we get our Bible by. G. L. Robinson.
5. New Bible Dictionary ed. by J. D. Douglas
6. The International Standard Bible Encyclopedia ed. by Geoffrey W. Bromiley
7. Second Thoughts on the Dead Sea Scrolls by F. F. Bruce.
8. The Interpreter's Dictionary of the Bible ed. by George A. Buttrick

### அத்தியாயம் 3 - பழைய ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுதல்

1. The Canon of Scripture by F. F. Bruce.
2. The Old Testament Canon of the New Testament Church by R. T. Beckwith
3. The Canon of the Old Testament by H. E. Ryle.
4. The Old Testament in the New by C. H. Dodd
5. The Old Testament in the Early Church by A. C. Surdberg.
6. Canon and Text of the Old Testament by France Buhl.
7. An Introduction to the Apocrypha by B. M. Metzger
8. Christ and the Bible by John Wenham
9. Christ the Controversialist by John Stott.
10. Tradition Old and New by F. F. Bruce.
11. I believe in Revelation by Leon Morris.

### அத்தியாயம் 4 - புதிய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள்.

1. Tyndale NT Commentaries, 20 Volumes, ed. by Leon Morris
2. Expositor's Bible Commentary: Volumes 8 - 12 ed. by Frank Gaebelein

3. Bible Knowledge Commentary : New Testament ed. by John F. walvoord & Roy B. Zuck.
4. New Testament Survey by Merrill C. Tenney.
5. New Testament Introduction by Donald Guthrie
6. Chronological Aspects of the Life of Christ by Harold W. Hoehner.
7. Understanding the Bible by John Stott.
8. The Authority of the Bible by John Stott.

**அத்தியாயம் 5 - புதிய ஏற்பாட்டின் ஆரம்பப்பிரதிகள்**

1. The Text of the New Testament by Bruce M. Metzger.
2. The Text and Canon of the New Testament by Alexander Souter
3. Manuscripts of the New Testament by J. Greenlee.
4. Our Bible and the Ancient Manuscripts by Frederic G. Kenyon.
5. The Canon and Text of the New Testament by C. R. Grigrng.
6. The Origin of the New Testament by Von Harnack.
7. New Testament Documents: Are they Reliable by F. F. Bruce.
8. Where did we get Our Bible by G. L. Robinson
9. A General Introduction to the Bible by Norman Geisler & William E. Nix
10. New Testament Manuscript Studies ed by M. M. Paruis & A. P. Vikgrem
11. The Interpreter's Dictionary of the Bible ed. by George Buttric
12. The International Standard Bible Encyclopedia ed. by Geoffrey W. Bromiley

**அத்தியாயம் 6 - புதிய ஏற்பாடு அங்கீகரிக்கப்படுதல்**

1. The Canon of the Scripture by F. F. Burce.
2. The Formation of the New Testament by R. M. Grant.
3. The Birth of the New Testament by C. F. D. Moul.
4. The Canon of the New Testament by M. Matzger.
5. The Bible: Breathed from God by Robert L. Saucy
6. The Inspiration & Authority of the Bible by Rance Pache
7. Is The Bible Reliable? by John Mac Arthur
9. The Evidence that Demands A Verdict by Josh McDowell
10. The Bible: God's Word with Evidence by Floke Thoell
11. Inerrancy ed. by Norman L. Geisler
12. Studies in Theology by Loraine Boetner
13. Protestant Christian Evidence by Bernard Ramm
14. The Word: Inspired Infallible Inerrant ed by M. A. Henderson

**அத்தியாயம் 7 - ஆரம்பகால மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்**

1. The Early Versions of the Bible by B. M. Metzger.
2. The Books and the Parchments by F. F. Bruce.
3. Documents of the Primitive Church by C. C. Torrey
4. Side Light on the New Testament Research by J. R. Harris
5. The Story of the Bible by Frederic Kenyon
6. How Our Bible Came to Us by H. G. G. Herklots.

**அத்தியாயம் 8 - ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்.**

1. The Bible in Its Ancient and English Version ed by H. W. Robinson
2. Records of the English Bible by A. W. Pollard
3. English Version of the Bible by H. Pope

4. The Ancestry of Our English Bible by I. M. Price
5. The English Bible by F. F. Bruce
6. Our English Bible by Mgr knok
7. How to Enjoy your Bible by John Blanchard
8. English Versions by J. R. Brunton

**அத்தியாயம் 9 - அனைத்துலக மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள்**

1. The International Standard Bible Encyclopedia ed. by G. W. Bromiley
2. The Interpreters Dictionary of the Bible ed. by George A. Buttrick
3. The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible ed. by Merrill C. Tenney
4. Christianity Through The Centuries by Earle E. Cairns
5. Bible Translation in India Pakistan and Ceylon by J. S. M. Hooper.
6. God's Word in Man's Language by Eugene A. Nida
7. The Book which Demands a Verdict by M. Cable & F. French.
8. The Progress of World Mission by Robert H. Glover
9. A Global View of Christian Missions by J. Herbert Kane.
10. History of Christian Mission by Charles H. Robinson
11. The Greatest Book Ever written by Rochunga Pudaite.
12. 70 Great Christians Changing the World by Geoffrey Hanks
13. From Jerusalem to Irian Jaya by Ruth A. Tucker.
14. A History of Missions in India by Julius Richter.
15. The Growth of the Church in Africa by Peter Falk
16. The Pacific Islanders: From Savages to Saints by Delovan Pierson
17. The Word That Kindles: People and Principles that Fueled a World wide Bible Translation Movement by George Cowan
18. The Book of a Thousand Tongues by United Bible Societies.

**அத்தியாயம் 10 - தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு**

1. கிறிஸ்தவத் தமிழ் வேதாகமத்தின் வரலாறு by சபாபதி குலேந்திரன்.
2. விலிலியமும் தமிழும் by சரோஜினி பாக்கியமுத்து.
3. கிறிஸ்தவமும் தமிழும் by சீனி வெங்கடசுவாமி.
4. கிறிஸ்தவத் தமிழ்த்தொண்டர் by ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை
5. Bible Translation in India Pakistan and Ceylon by J. S. M. Hooper.
6. A History of Missions in India by Julius Richter.
7. The Dutch Reformed Church in Ceylon by Roger S. Greenway.

## லூக்கா 16 : 19 இன் பல்வேறு தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள்

அயிசூரியமுடைத்தானாயிருக்கிற யாதொரு மனுஷன் உண்டாயிருந்தான். அவன் சகலாத்துக்களையும் விலையேறப் பெறாத பிடவைகளையும் தரிச்சிக்கொண்டு அனுதினமும் சந்தோஷப்பட்டுப் பிறுதாபிச்சுக்கொண்டிருந்தான்.

(சீசன்பால்க் மொழிபெயர்ப்பு)

ஐசுவரியமுள்ள ஒரு மனுஷன் இருந்தான். அவன் இரத்தாம்பரமும் விலையேறப்பெற்ற புடவையுந் தரித்துக்கொண்டு, அநுதினமுஞ் சம்பிரமமாய் வாழ்ந்திருந்தான்.

(பெப்ரீஷியஸ் மொழிபெயர்ப்பு)

இரத்தாம்பரமும் மெல்லிய வஸ்திரமுந்தரித்த ஒரு ஐசுவரியவான் அநுதினமும் சம்பிரமமாய் வாழ்ந்திருந்தான்.

(பேர்சிவெல் மொழிபெயர்ப்பு)

ஐசுவரியமுள்ள ஒரு மனுஷன் இருந்தான்; அவன் இரத்தாம்பரமும் விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரமும் தரித்து, அநுதினமும் சம்பிரமமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

(ஹென்றிபவர் மொழிபெயர்ப்பு)

செல்வமுடைய மனிதன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் செந்நிற உடையும் பட்டாடையும் அணிந்து கொண்டு, நாள்தோறும் உண்டு களித்து வளமாய் வாழ்ந்து வந்தான்.

(லார்சன் மொழிபெயர்ப்பு)

ஐசுவரியமுள்ள ஒரு மனுஷன் இருந்தான்; அவன் இரத்தாம்பரமும் விலையுயர்ந்த வஸ்திரமும் தரித்து அநுதினமும் சம்பிரமமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

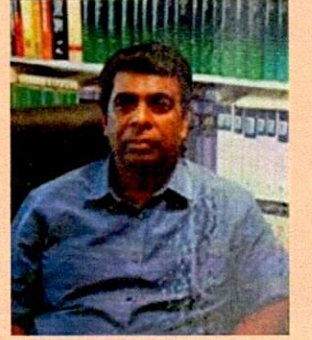
(மோன்கன் மொழிபெயர்ப்பு)

தனவந்தனான மனிதன் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் செந்நிற ஆடையும் நார்ப்பட்டும் உடுத்திக்கொண்டு நாள்தோறும் உண்டு களித்துச் சம்பூரணமாய் வாழ்ந்து வந்தான்.

# புனித வேதாகமத்தின் புதுமை வரலாறு

வேத ஆராய்ச்சியாளர் டாக்டர்.எம்.எஸ்.வசந்தகுமார்

1984-ம் ஆண்டிலிருந்து பதினாறு வருடங்களாக இலங்கை வேதாகமக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகவும் சத்திய வசனம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் மணியாற்றிய வேத ஆராய்ச்சியாளர் டாக்டர். எம்.எஸ்.வசந்தகுமார் அவர்கள் தமிழ் மொழியில் பல புத்தகங்களை எழுதியுள்ளதோடு 2005-ம் ஆண்டிலிருந்து லண்டன் நகரிலுள்ள இம்மானுவேல் கிறிஸ்தவ ஐக்கிய சபையில் இறைபணியாற்றுவதோடு வேத ஆராய்ச்சி நூல்களை எழுதிவருவதுடன் பல நாடுகளில் வேதாகமத்தைப் போதிக்கும் ஊழியத்திலும் ஈடுபட்டுள்ளார்.



## தமிழ் வேதாகம ஆராய்ச்சி மையம்

8, Broadlands Avenue, Enfield, London, EN3 5AH.

Phone 0044 (0) 7814252077 Email: msvtbrc@googlemail.com

Web:tamilbiblesearchcentre.com / Church Web:tamilchurchuk.com

7/170, Ayyanar Street, Gundur Burma Colony,

Airport Via, Tiruchirappalli 620 007,

Tamil Nadu, South India

Phone : 9942193486, Email: vrkbibleteach@yahoo.com